

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

His touch is her sin.

MY BEAUTIFUL
SIN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

His touch is her sin.

MY BEAUTIFUL
SIN

MY BEAUTIFUL SUN

J NEW YORK 7/MES B EST5 E LINDOR
I / F A I N T

MY BEAUTIFUL
SIN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
J. KENNER

Daha fazla bilgi için:

www.jkenner.com

[Instagram](#)

[Facebook Bookbub](#)

Özel içerikler ve güncellemeler için [JK'nin haber bültenine kaydolun](#) ve
[Facebook hayran grubuna](#) katılın!

Yeni sürüm duyuruları için **21000'e JKenner** yazın!

İÇİNDEKİLER

The Fallen Saint Serisi için Övgüler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Epilog](#)

[Beni Serbest Bırak - alıntı](#)

[JK'nin Kitaplarını Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında](#)

DÜŞMÜŞ AZİZ SERİSİ İÇİN ÖVGÜLER

“MY BEAUTIFUL SIN’ bu güzel yeni romantik gerilim serisinin bir başka gizemli ve seksi kitabıydı! ... Bu hikayenin son kitapta bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Ve lütfen biri Netflix'i arayıp bunu hemen yayınlasın!!!???” *BJ's Book Blog*

“J. Kenner, herkesin aşık olacağı acı çekmiş bir alfa erkek karakteri yaratmayı çok iyi biliyor. Saint tam da yatağımda görmek istediğim günahkar.” *Laurelin Paige, NYT en çok satan yazar*

“J. Kenner yine başardı! Damien Stark serisinin hayranları, bu seksi, sürükleyici ve heyecan verici kitapta Devlin Saint'e tamamen aşık olacaklar.” *NYT en çok satan yazar Carly Phillips*

“Bu hikaye tüm beklentilerimi karşıladı, bayıldım, iç geçirdim ve Devlin ve Ellie güven ve sevgiyi sınırlara zorlarken nefesimi tuttum, kimya çok ateşli, karakterler sevimli ve bu serinin 2. kitabında neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. *Thelma and Louise Kitap Blogu*

“Devlin Saint dünyamı alt üst etti. Ve o kesinlikle bir aziz değil. O en iyi türden bir kötü adam... iç çekiyorum. Şunu söylemeliyim ki, bu yeni seri Fallen Saint o kadar iyi ki, son sayfayı daha yeni çevirdim ama tekrar okumak istiyorum.” *iScream Books Blog*

“Damien Stark, kenara çekil. Yeni bir kral geldi. My Fallen Saint'te hayal edilemez ve olağanüstü bir şey oldu. Devlin Saint, J. Kenner'ın yaralı, dominant ve çekici alfa erkeği olarak kalbimin bir numaralı yerini ele geçirdi. Bu hikaye patlayıcı ve baştan çıkarıcıydı.

güçlü bir tutku, gerilim ve endişe karışımıydı. Söyleyecek sözüm yok. Hiçbir sözüm yok.” *PP’nin Kitaplığı*

“MY FALLEN SAINT, yepyeni bir epik romantik gerilim serisinin çok heyecan verici, gizemli, canlı, seksi ve yürek parçalayıcı ilk kitabıydı!” *BJ’s Book Blog*

MY BEAUTIFUL SİN HAKKINDA

Ellie'nin bildiğini sandığı her şey değişmek üzere.

Tehlikeli geçmişine rağmen, milyarder Devlin Saint sonunda Ellie Holmes'u hayatına ve yatağına aldı. Ancak Saint'in üzerine hala gölgeler çöküyor, karanlık sırlarını ve asla açıklamayacağına yemin ettiği sırlarını gizliyor.

Araştırmacı gazeteci olan Ellie, sevdiği adamın ona her şeyi anlatmadığından emindir. Devlin hakkında isimsiz uyarılar almaya başladığında, bunu araştırmaya karar verir. Kısa sürede şunlar ortaya çıkar Devlin saklayacak şeyleri olan tek kişi değil ve Ellie , Devlin Saint'i sevmenin ne kadar tehlikeli olduğunu fark eder.

Onun dokunuşu, onun günahı...

The Fallen Saint Serisi J.

Kenner

Düşmüş Azizim

Güzel Günahım

Zalim Kurtuluşum

Hiçbir şeyi kaçırmayın.

JK'nin haber bültenine abone olun

BİRİNCİ BÖLÜM

Devlin Saint dirseğiyle kendini destekledi ve aşağıya baktı. yanında uyuyan çıplak kadın, soluk teni ay ışığıyla aydınlatılmış, yumuşak kahverengi dalgalı saçları beyaz yastığın üzerine yayılmış yastığın üzerine yayılmıştı.

Nazikçe, elini çıplak omzunun üzerinden geçirdi, sonra koluna doğru indirdi koluna doğru kaydırды, avucunun altında kadının sıcaklığını ve cildinin yumuşaklığını zevkle hissetti.

Onun.

Kelime zihninde neon ışıklarıyla parladı ve ironik bir kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. İlk aşkımdan beri bir kadına karşı sahiplenici hissetmemişti ve o zamanlar farklı bir adamdı. Farklı bir isim. farklı bir görünüm.

Alex Leto'yu geride bırakıp Devlin Saint olduktan sonraki yıllarda, hayatındaki kadınlar tek kullanımlıktı ve bunun değişeceğini hiç bunun değişeceğini beklemiyordu. Onu büyüleyen ya da ona meydan okuyan hiçbir kadın yoktu. Kalbini şarkı söyleten hiçbir kadın yoktu. Uzak bir şekilde bile olsa sahiplenme hissettiği tek bir kadın bile yoktu. Sadece o ilk, kayıp aşk.

Hak etmediği bir mucize sayesinde, şimdi yanında kıvrılmış olan aynı kadın, yumuşak teni onun duyularını kışkırtıyordu ve zihni, onca zaman sonra onun tekrar kendisine ait olduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Her nasılsa, kim olduğu ve ne yaptığına rağmen, ona geri dönmek için mücadele edecek kadar ona inanıyordu.

Onun El'i. Onun aşkı. Onun ışığı.

O, uzun yıllar önce onun kalbi olmuştu. Onun en iyi yanı. Onu daha iyi bir adam olmak istemesine neden olan yanı.

Ondan ayrıldıktan sonraki cehennem gibi geçen yıllarda tutunduğu, değer verdiği ve hayatta tutmaya çalıştığı kısmı.

Onu terk etmek istememişti ve şimdi ona bakarken, bu gücü nereden bulduğunu hatırlamıyordu. bunu yapmak zorunda olduğu. Başka seçeneği yoktu. Mesele o değildi, mesele oydu. Onu güvende tutmak. Çünkü o soğuk, karanlık günlerde onunla birlikte olmak, hayat demek değildi.

Peki ya şimdi? Kafasındaki ses sert çıkıyordu. Şimdi durum gerçekten çok mu farklı?

Bir iç çekerek, onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydı. Sürgülü kapıya doğru yürüdü ve ay ışığının aydınlatığı okyanusa doğru baktı. Gece sessiz ve huzurluydu ve o, bu tür anların çok nadir olduğunu herkesten daha iyi bildiği için bu anın tadını çıkardı.

Sonra Ellie'ye dönüp, ayın öpücüğünün onun cildini parlatmasını izledi. Onu tanıdığı günden beri, Ellie içinden yanıyordu, yolunu aydınlatan canlı bir alev kadar vahşi ve parlaktı.

Tanrım, o onun her şeyiydi.

Onu uyandırmamak için yavaşça yatağa döndü ve yanına uzandı, parmak uçları bir kez daha onun yumuşak kıvrımlarına çekildi.

Onu terk ettiği için lanet olsun. Ve şimdi onun için savaştığı için lanet olsun. Onu sahiplendiği için. Fırsatı varken, gücünden bahsetmeye gerek bile yok, onu uzaklaştırmak yerine kendine çektiği için.

Ama onsuz olmayı düşünmeye dayanamıyordu. Bu yüzden onu kendi dünyasına kabul etti, bunun tehlikeli bir yer olduğunu çok iyi bilmesine rağmen.

O bencil bir piçti, ama son on yıldır içten içe ne kadar ölü olduğunu nihayet anladığında onu nasıl uzaklaştırabilirdi ki? Onu hayata döndürmüştü. Onu bütünleştirmişti.

Onu korumaya yemin ettiğinde doğruyu söylemişti. bunu yapabileceğini ummuştu. Çünkü kurtlar etrafını sarmıştı. Yakında saldırıya geçecekler ve onun saklamaya çalıştığı sırları ortaya çıkaracaklardı. Dünyadan sakladığı sırlar. Onu sadece içine kapanık ve ilgi çekici bir hayırsever olarak gören halktan sakladığı sırlar.

Ve evet, El'den hala sakladığı sırları.

Babasının kimliği ya da amcasının ölümünü çevreleyen gerçekler gibi önemsiz sırlar değil. Ama kemiklerine işlemiş sırlar ve tehlikeli yalanlar.

En büyük korkusu, bu sırlar ortaya çıktığında Ellie'yi tekrar kaybedeceğiydi.

Ancak şimdilik, Ellie onundu ve sırları güvendeydi.

Ve Devlin, bunun böyle kalması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Devlin'in vücudunun bana bastırıldığı hissiyle uyandım, onun sıcaklığı... içimi yakıyor. Hareket etmiyorum, sadece nefes alıp, sevdiğim adamın bu kadar yakınımda olmasının hala yeni olan bu hissinin tadını çıkarıyorum.

Şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama geniş ışık huzmeleri doğuya bakan pencereleri kapatan perdelerin aralıklarından içeri sızıyor. Gözlerim yarı açık, zihnim hala hala şehvet ve ateşin kalıntıları ile bulanık. Güneş ışığında dans eden küçük toz zerreciklerini izliyorum.

Sanırım saat on geçiyor ve bilmeme rağmen ikisi de yataktan kalkıyor, ben kalkmak istemiyorum. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum, Devlin'in kollarında güvende, dış dünyanın pençelerinden uzakta dünyanın pençelerinden uzakta.

Bu iş seni aşıyor. Gerçeği bul. Kimseye güvenme.

Dün gece aldığım mesajın hatırası içimi ürpertiyor . Devlin'e göstermedim. Birlikte geçirdiğimiz gecenin şehvetli samimiyetini korumak mı istedim, yoksa yüzünde göreceğim şeylerden mi korktum, ona söylemek zorunda kalabileceği şeylerden mi? ben. Ve sakladığı sırların gölgesi.

Sonuçta, son zamanlarda öğrendiğim her şey beni neredeyse mahvetti. Onun, dünyaya gelmiş en kötü şöhretli suçlulardan birinin oğlu olduğunu öğrenmek yeterince kötüydü. Ama yıllar önce amcam Peter'ı öldüren kişinin Devlin olduğunu öğrendiğimde, ayaklarımın altındaki zemin ayaklarımın altından kaydı.

Gerçeği kabul etmek, onun motivasyonlarını anlamak ve onu affetmekle kalmayıp, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmek için uzun konuşmalar ve daha da uzun süren kendi ruhumun derinliklerine yaptığım yolculuklar gerekti. Giysilerimi değiştirip, aramızdaki her şeyin yoluna girebileceğini ona ikna etme kararlılığıyla ona geri koştum.

Sonra o mesaj geldi.

Ya başka bir korkunç gerçek ortaya çıkarsa? Belki sabahın ışığında bununla yüzleşebilirim. Ama dün gece? Mumlar, öpücükler ve barışmanın coşkusuyla?

Olmazdı, bu bir seçenek bile değildi.

Bu yüzden mesajı paylaşmak yerine, korkularımı bastırdım.

Bu belirsiz ifadenin Devlin'den başka birini kastetme olasılığını hiç düşünmedim. Tabii ki onunla ilgili.

Bana hala sırlarını sakladığını açıkça söyledi. Ama sırlar kaygan zemin gibidir. Gerçekten güvenli oldukları nadirdir. Başka biri onun saklamaya çalıştığı şeyi biliyor.

Ancak bu metnin bir uyarı mı yoksa tehdit mi olduğu konusunda bir fikrim yok. Her halükarda, Devlin ile beni ayırmak için yazılmıştı.

Ancak buna izin vermeyeceğim ve şimdi bu adamı tanıdığımdan Bu adamı tanıdığımdan güç alıyorum. Gerçek adamı, dünyaya gösterdiği imajı değil.

Ancak bu tamamen doğru değil ve ben titriyorum. Onun sakladığı sırları bildiğim için değil, o sırlar beni hedef haline getirirse beni sevdiği için

yeterince sevdiğinden, bu sırlar beni hedef haline getirirse beni terk edeceğinden korkuyorum. Sonuçta bunu bir kez yaptı zaten.

Bu kesinlik beni zorluyor ve gözlerimi kapatıp uykunun geri gelmesini diliyorum. Tekrar uyanmak istiyorum, ama bu sefer metnin mesajın hatırası olmadan. Bunun bir kabusun kalıntısından başka bir şey olmamasını istiyorum. Görmezden gelebileceğim bir şey.

Ona söylemek zorunda olmadığım bir şey.

Sanki kafamdaki zihinsel fırtına onu uyandırmış gibi, eli uyluğumdan yukarı doğru kayıyor, kalçamı okşayana kadar yükseliyor. Dudakları enseme okşuyor ve vücudum hemen tepki veriyor, meme uçlarım sertleşiyor, bacaklarımın arasındaki ısrarcı nabız

Tek kelime etmeden, yuvarlanıp onun keskin hatlı yüzünün bana gülümsediğini gördüm. Çene hizasına kadar uzanan koyu saçları yüzünü çerçeveliyordu ve şu anda kum rengi kahverengi olan gözleri beni o kadar şefkatli bir yoğunlukla izliyordu ki, kalbim gerçekten acıyordu.

Çok kısa sürede çok şey yaşadık. Sırlar, yalanlar, sözler. Onun itirafları beni hem korkuttu hem de dehşete düşürdü, ama ben

Devlin beni uzaklaştırmak için elinden geleni yapmasına rağmen, hala buradayım.

Şimdi ise başka biri beni uzaklaştırmaya çalışıyor, daha da karanlık sırlar olduğunu ima ediyor.

Ama önemli değil. O kişiye de karşı koyuyorum.

Yıllar önce benden uzaklaştığı için Alex Leto'dan nefret etmekten, Devlin Saint'i o kadar derinden sevmeye başladım ki Onun etrafında karanlık bir hava var, doğru. Ama onun hayatında ihtiyacı olan ışığın ben olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.

Onun benim için gerekli kişi olduğunu kesin olarak biliyorum. Ve onunla ilgili inancımı sarsmasına izin vermeyeceğim.

Yüzümü inceliyor ve aramızda hâlâ süren sessizlik, olasılıklarla dolu gibi görünüyor. Sessizliği bozmuyorum. Bunun yerine, işaret parmağımla yüzündeki yara izini nazikçe takip ediyorum.

Bu, gençliğimizde sahip olduğu bir yara izi değil ve bana nasıl olduğunu henüz tam olarak anlatmamış olsa da, bunun şu anki halinin bir işareti olduğunu biliyorum. Sağ kaşını ikiye bölüyor, sonra yanağına doğru devam ediyor.

Neyse ki, bıçak gözünü kesmemişti.

Bıçak, sıkı kesilmiş bıyığının altındaki üst dudağında son buluyor. bıyığının altında son buluyor. Elimle çenesini kavrayıp, avucumda hissettiğim sert sakalının dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

Gençken sakalsızdı, ama o zamanlar da farklı bir insandı. Ve dürüst olmak gerekirse, şikayet edemem. O zamanlar sevdiğim Alex Leto, şüphesiz başları döndürebilirdi. Ama Devlin Saint tam bir paket. Kendine güven, kontrol ve bir parça tehlike özgüven, kontrol ve bir parça tehlike barındırıyor.

En iyisi de, o benim.

"Merhaba," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

O cevap vermiyor. En azından sözlerle değil. Bunun yerine, bizi ters çeviriyor, böylece ben sırt üstü yatıyorum ve o üzerime çıkıyor, elleri vücudumda yukarı doğru kayarken ağzını ağızıma indiriyor.

Öpücük yavaş ve derin, ben de onun içinde erimek istiyorum. *Onun* içinde. Bacaklarımı açıyorum, onun vermek istediği her şeyi istiyorum, sonra hatırladığımda irkiliyorum. "Bekle," diye fısıldıyorum, omuzlarını sıkıca kavarken. "Prezervatifin var mı?"

Bir saniye fazla tereddüt ettikten sonra kolunu uzatıp yatağın yanındaki çekmeceyi açar. Tereddüt ettiğini fark etmemiş olabilir ama ben fark ettim. Nedenini de biliyorum.

Dün gece korunmayı unutmuştuk. İmplantım olduğu için bu büyük bir sorun değil. Ama Devlin'den önce, pek de güvenli davranmıyordum. Yıllardır güvenli davranmıyorum. Aksine, hızlı arabalardan isimsiz sekslere kadar, son on yılımı

son on yılımı mecazi bir volkanın kenarında durarak, dünyanın beni içine itmesini bekleyerek geçirdim.

Ölümden korkmuyordum; onunla dans ediyordum, tüm ailemi aldığı gibi beni de alması için onu kışkırtıyordum.

Ama şimdi korkuyu anlıyorum.

Şimdi kaybedecek bir şeyim var. Test yaptırmayalı uzun zaman oldu ve ona korkunç bir şey bulaştırabileceğim düşüncesi beni rahatsız ediyor.

Ama Devlin'in bakış açısından... Muhtemelen dün gece baskı yapmadığımı, çünkü sonunda gerçekten birlikte olduğumuzu düşündü. Peki, şimdi sormamın ne anlama geldiğini düşünüyor olabilir?

Ama o bunlardan hiç bahsetmiyor. Bunun yerine, kendini koruyor ve sonra bana esprili bir gülümsemeyle "İkinci deneme" diyor.

Gülüyorum, muhtemelen şakanın gerektirdiğinden daha fazla, ve kollarımı boynuna doluyorum. "Öp beni," diye fısıldıyorum. "Benimle seviş."

"Bebeğim, benim de aklımdaki tam olarak bu."

İkimiz de fazlasıyla hazırız, sanki uyku sırasında birbirine dolanan çıplak vücutlarımız ön sevişme için yeterliymiş gibi. Sessizce bana girmesini rica ederek kendimi yukarı doğru kaldırıyorum, bu adamdan, ellerinden, içimdeki penişinden başka hiçbir şey istemiyorum içinde olmasını istiyorum. Hızlı ve acil, ikimiz de ateş ve arzunun çılgınlığı içinde yukarı doğru yükseliyoruz.

Kısa süre sonra, tamamen uçmak üzereyim, nefes nefeseyim.

"Şimdi," diyor. "Şimdi benim için gel, bebeğim."

Bu, itaatsizlik edemeyeceğim bir emir ve vücudum parçalanıyor, içim onun etrafında sıkışıyor, onu benimle birlikte uçurumdan aşağıya çekiyor, boşalana ve

nefes nefese, birbirimizin kollarında kilitli kalıyoruz, güneş ışığı odayı dolduruyor, bizi güne hoş geldiniz diyor.

O benden kalkıp prezervatifi hallederken ben tembelce geriniyorum. "Bu alarm saatinden çok daha iyiydi," diyorum.

"Ne büyük bir övgü." Parmakları saçlarımı okşarken sesinde alaycı bir ton duyuyorum. "Kahve ister misin?"

Otmaya başlıyorum, "Her zaman," diyorum. "Ben gidip hazırlayayım."

Kafasını sallar, sonra eğilip dudaklarıma hafifçe öper.

"Hayır, olduğun yerde kal. Mümkün olduğunca uzun süre yatağında kalmanı istiyorum."

Kaşlarını kaldırıp geriye yaslanıyorum. "Beni beklemek mi? Buna alışabilirim."

"Fikir bu." Göz kırpar ve ben gülerim. Sonra sadece oturup manzarayı izlerim, o yataktan kalkar ve sandalyenin arkasına asmış olduğu eşofman altını giyer.

Benden uzaklaşarak kapıya doğru yürürken, ben de onu izlerim. mükemmel kırım benden uzaklaş. Mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Gençken kaybettiğimiz onca şeyden sonra, onun tekrar benim olacağını hiç düşünmemiştim.

Kalbim sıkışır ve bunun yine uzun sürmeyeceğine dair korkuyu bastıramam. Bulduğumuz şeyin kalıcı olmadığına dair. Gençliğimizin tüm karanlık gölgelerinin geri dönüp bizi rahatsız edecek ve Laguna Cortez'e dönme konusundaki tüm endişelerim sonunda gerçek olacak.

Manhattan'ı terk edip memleketime döndüğümde Devlin Saint Vakfı hakkında bir makale yazmak ve on yıl önce amcam Peter'ın cinayetini çevreleyen koşulları araştırmak için kendi planımı gerçekleştirmek üzere memleketime döndüm. Ancak burada büyümüş olmama rağmen, buraya dönmek cehenneme dönmek gibiydi.

Bu kasaba benim için çok fazla kayıp anlamına geliyordu. Annem bir araba kazasında öldü, babam görev başında acımasızca öldürüldü. Ve sonra vasım Peter, kafasına tek kurşunla beni kaybolmuş ve yalnız bırakmıştı.

Öldüğü gece, asistanı Alex Leto ile ilk kez sevişmiştik, ikimiz de keder, kayıp ve şehvete teslim olmuştuk.

Ben on yedi, o neredeyse yirmi yaşındaydı ve aramızda yanan ateş sonunda kaynama noktasına ulaşmıştı.

Beni doldurmuş ve başımı döndürmüştü. En azından birkaç değerli an için amcamın ölümünün dehşetini unutmama yardım etmişti.

Beni sakinleştirmiş, sözleri ve bedeniyle beni ne kadar sevdiğini söylemişti.

Sonra beni paramparça etti. Çünkü o, Alex Leto'yu son gördüğüm zamandı.

On yıl sonra bu iki hikayeyi araştırmak için Laguna Cortez'e geri döndüğümde, bulduğum kişi Alex değil, Devlin Saint'ti. Yeni, farklı bir adam.

Tehlikeli geçmişi nedeniyle benimle hiçbir ilgisi olmayacağına yemin eden bir adam. Ve yine de işte buradayım, tam da kalmak istediğim yerde, onun yatağında.

kalmak istediğim yerdeyim.

Bu iş seni aşar. Gerçeği bul. Kimseye güvenme.

Kötü sözler bir kez daha kafamı dolduruyor ve ben telefon, onları siyah beyaz görmekte kararlıyım. Anıları duygudan, kanıttan başka bir şey olmayan bir şeye dönüştürmek için.

Bu sözleri gönderen kişi evime girip beni saldırmamış olsa da, mesaj yine de aynı derecede

. Beni incitmek amacıyla gönderilmişti ve ok, inkar edilemez bir şekilde hedefine ulaşmıştı.

Elbette, mesajın anlamı konusunda yanılıyor olabilirim. Ama eğer Devlin ve onu çevreleyen sırlar hakkında değilse, o zaman gerçekten ne yapacağımı bilemiyorum. Ve eğer onunla ilgiliyse, o zaman onunla benim, gençliğimizin hayaletlerini geride bırakmaktan çok daha fazlasını gençliğimizin hayaletlerini geride bırakmaktan çok daha fazlasını

O, iki fincan dumanı tüten kahveyle odaya geri döndüğünde, ben yatakta oturmuş, kollarımı dizlerime dolamıştım. Hemen kaşlarını çattığına göre, ifademin yatakta geçirdiğim lezzetli bir sabahın ardından beklediği gibi olmadığını düşündüm.

beklediği gibi olmadığını düşündüm.

Kahveyi masaya koyduktan sonra yatağın kenarına oturdu. "Ne oldu?"

Tereddüt ettim, çünkü bu kapıyı açarsam, onun ve sırlarının benim için tehlike oluşturduğu yönündeki korkularını besleyeceğimi biliyordum. Ama aynı zamanda, sessiz kalırsam, bunu gönderen kişi, aramıza sessiz bir uçurum açarak zaten kazanmış olacaktı.

Bu yüzden nefes alıp, gözlerine bakarak, "Konuşmamız gerek" diyorum.

Ağız kıvrılır ve ikiye bölünmüş kaşı yükselir. "Benden şimdiden bıktın mı?"

Gülüyorum ve sanki bir basınç valfi açılmış gibi hissediyorum. "Sana bir şey göstermem lazım," diyorum ve yanımda, yatağın üzerinde duran telefonumu alıyorum.

Yüzü ciddileşti. "Ne oluyor?"

"Dün gece sana bunu göstermeliydim, ama istemedim..."

Omuz silkerek sözümü kesiyorum, onun anlayacağını biliyorum. Bu, yeniden bir araya geldiğimiz ilk gecemizdi. Bu odaya korkunç bir şey getirmek istemeyeceğimi bilmesi gerekiyor.

Ama şimdi telefonumun kilidini açıp ona veriyorum. O mesajı okurken, yüzünü izliyor, endişe, öfke veya karışıklık belirtisi arıyorum. Ama hiçbir şey yok. Ve bir kez daha Devlin Saint'in gerçekte kim olduğunu hatırlıyorum. O bir uydurma. Bir bilmece. karanlık ve gizemli bir geçmişi olan bir adam. Kendisini değil, duygularını da saklamayı öğrenmek zorunda kalan bir çocuk, böylece olmak için kendini ve duygularını gizlemeyi öğrenmek zorunda kalan bir

Bana güvendiğini bilsem de, şu anda bu duygularını benden sakladığını gördüğümde kalbimin hafifçe sızladığını inkar edemem.

Yüzünü bana doğru kaldırdığında gözlerinde hiçbir şey okuyamıyorum. "Bunun kimden geldiğini bilmediğini varsayıyorum."

"Hayır. Numarayı araştırdım ama hiçbir bilgi yok. Sanırım kullan-at numara, Lamar'a daha derin araştırmasını isteyebilirim," diye ekliyorum, dedektif olan arkadaşımı kastederek.

"Hayır. Ben hallederim. Kaynaklarım var."

Lamar'ın bu işe karışmasını istememesine şaşırmadan başımı salladım. Hayır. Lamar, Devlin ile olan geçmişimi bilmiyor, ama ne zaman birlikte olsalar, aramızda bir gerginlik hissediyorum. İkisi de beni korumaya çalışıyor, birbirlerine tam olarak güvenmiyorlar ve ben de bu durumun ortasında kalmak istemiyorum.

Devlin'in kaynakları olması da mantıklı. Sonuçta, vakfı sadece her türlü suçun kurbanlarının rehabilitasyonuna yardımcı olmakla kalmıyor, aynı zamanda kurtarma görevlerinde yardımcı olabilecek kurtarma görevlerinde yardımcı olabilecek paramiliter örgütlere de destek ve erişim sağlıyor. Yani

DSF'nin bu numarayı takip edebilecek bir departmanı olmasa bile, bunu yapabilecek birini tanıdığına eminim.

"Tamam," diyorum. "Sorun değil."

Telefonuma uzanır ama ben geri çekerim. "Bir şartla numarayı veririm. Öğrendiğin her şeyi bana anlat."

Tereddüt eder, sonra ben numarayı ona mesajla gönderirken başını sallar. Yüzüne baktığımda, ifadesi sertleşmiştir ve ayağa kalkar, parmaklarını saçlarında gezdirerek büyük yatak odasında volta atar, etrafında buz gibi bir öfke oluşur.

"Her zaman böyle olacak, değil mi?" Sesi gergin.

Kontrollü. "Geçmişim bizi takip ediyor. Sırlarım aramıza girmeye çalışıyor."

Ben de yataktan kayarak, onun giymediği tişörtü alıp başıma geçiriyorum. Neden şu anda onun yanında giyinik olmak istediğimi bilmiyorum, ama öyle hissediyorum. Tişört uyluklarımın ortasına kadar indiğinde, kollarının arasına giriyorum.

"Hayır." Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Bu bir rahatsızlık. Bu bir müdahale. Bu bir tehdit. Ama bu bizim aramıza girmeyecek."

Bir an için yüzünde hiçbir şey görmüyorum. Sonra bir ışık Hala kahverengi gözlerinde bir gülümseme belirir. Henüz, bugünkü halinin ayrılmaz bir parçası olan yeşil kontakt lensleri takmamıştır. Şu anda, biraz Devlin, biraz da Alex'tir ve ben kollarımı onun etrafına dolayarak, sevdiğim adamın her iki tarafını da sıkıca tutarım.

"Bahse girerim, babasının kim olduğunu zaten bildiğimi fark etmeyen birinden gelmiştir." Başımı yukarı kaldırıyorum ve o da bu olasılığı düşünürcesine yavaşça başını sallıyor. Neredeyse eminim ki haklıyım, çünkü başka ne olabilir ki?

"Öyle olmalı. Ama açıkçası kim olduğunu bilmiyorum."

Ben de hiçbir fikrim yok. "Senin gerçek kimliğini öğrenen insanlar olmalı. Belki de sessizce bekliyorlar ve zamanını kolluyorlar."

Onun tavrının nötrden buz gibi soğukluğa dönüştüğünü izliyorum. Ve bir kez daha, bu adamın ne kadar tehlikeli olabileceğine dair bir ipucu alıyorum.

Sessiz kalınca, ısrar ediyorum. "Anna, Tamra ve Ronan dışında, senin eskiden Alex olduğunu bilen başka kim var?" Ronan Thorne, Devlin'in orduda birlikte görev yaptığı en iyi

arkadaşıdır ve Devlin, babasından kaçtıktan sonra Alex adıyla orduya katılmıştı.

Tamra Danvers ise, annesini tanıyordu ve Alex henüz gençken ve babası, The Wolf olarak bilinen ünlü bir suç baronu tarafından esir tutulurken, annesinin ölümünden sonra onu buldu.

yıllarca ona göz kulak oldu, hatta o Laguna Cortez'e geldiğinde oraya da geldi. Ben lise sırasında orada staj yaparken, o da polis departmanında halkla ilişkilerde çalışıyordu.

O zamanlar ona hayrandım ve şimdi de Devlin Saint Vakfı'nın tanıtım müdürü olarak çalışırken hala hayranım. Hem Devlin hem de ben ona tamamen güveniyoruz. Aslında, Peter'ı gerçekten öldürenin Devlin olduğunu öğrendiğim günlerde en çok bana destek olan oydu ve ona geri dönmeme yardım ettiği için ona sonsuza kadar minnettarım.

Anna Lindstrom, ona en yakın üçlünden üçüncüsü, şimdi onun asistanı olarak çalışıyor. Devlin'den sadece birkaç yaş büyük olan Anna, Wolf'un Nevada kompleksinde onunla birlikte büyüdü. O aynı zamanda Alex'in ilk kız arkadaşıdır.

yatmıştım, ve o kıvrımlı ve muhteşem bir kadın. Onu ilk kez daracık gümüş rengi bir elbiseyle gördüğümde, gözlerini oyup çıkarmak istedim. Artık arkadaşız, ama itiraf etmeliyim ki hala biraz kıskançlık duyuyorum.

Ancak bu benim sorunum. O son derece sadık biridir ve Devlin'i inciteceğini hiç sanmıyorum.

Yine de başkaları da olmalı. "Tanık Koruma Programı'nda olmasan da, baban öldürüldükten sonra

Devlin Saint olarak yerleştirilmen için hükümetin yardım ettiğini söylemiştin."

O da başını salladı. "Onun operasyonlarının ağını ortaya çıkarmak için bilgi karşılığında, evet."

"Eh, o insanlar gerçeği biliyorlar. Ve onları çevreleyen insanlar da biliyor olmalı. Bir memur. Bir transkripsiyonist.

Böyle bir babayla yeni bir başlangıç yapmayı hak etmediğini düşünen biri."

Yüzü sertleşir ve keşke bu sözleri geri alabilsem.

Çünkü Devlin'in bir kısmının gerçekten böyle hissettiğini biliyorum — babası tarafından lekelendiği için bu yeni hayatı hak etmediğini. Ve kendi eylemleri yüzünden de.

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Bu doğru değil. Benim inandığım şey bu değil. Ama biri inanıyor olabilir. Ve eğer seni izliyorlarsa, bir fırsat bekliyorlarsa..."

Sözümü bitirmeden, o başını sallar. "Bu bir olasılık," diye kabul eder. "Bunu araştıracağım."

Kaşlarımı çatıp düşünmeye devam ediyorum. "Belki o günlerden biri, vakıf aracılığıyla yasadışı bir iş yürüttüğünü düşünüyor olabilir — babanın günahları," diyorum, sesim onun ifadesindeki kadar sert.

Bu olasılık bana pek uymuyor. Buna inanmıyorum, ama birilerinin inanabileceğini inkar edemem. Devlin Saint Vakfı, kurulduğu beş yıl içinde beş yıllık varlığıyla öne çıkan, tanınmış bir hayır kuruluşudur. Bu da, çok fazla ilgi çektiği anlamına gelir.

"DSF hızla büyüdü ve sen onu babanın parasıyla finanse ettin," diye devam ediyorum, yüksek sesle düşünürken. Babasının servetinin önemli bir kısmını miras almıştı, çünkü hükümetin bu fonları yasal olarak el koyması için yeterli kanıt yoktu.

"Çünkü o paranın üzerindeki lekeyi temizlemek istedim. Kötülük yerine iyilik yapmak istedim."

"Biliyorum," diyorum. "Ama insanlar görmek istediklerini görürler."

Yine Ronan'ı düşünüyorum. Devlin'in askerlik yaptığı dönemden beri arkadaşlar ve şimdi Ronan, DSF'ye sadık ve Devlin ile birçok değerli amaç için çalışıyor. Ama onun eskiden kim olduğunu merak etmeden duramıyorum. Devlin'in ani servetini kıskanıyor muydu?

Askerdeyken, kesinlikle eşitlerdi. Ama şimdi Devlin, dünyaca ünlü bir örgütün arkasındaki isim ve yüz. Ronan, Devlin'in çabalarına inanıyor olduğu için mi alkışlıyor? Yoksa Devlin'e hak ettiğini vermek için zamanını mı bekliyor?

Kendimi bu şüphelerden kurtarmaya zorluyorum. Ronan'ı seviyorum, gerçekten. Ama başlangıçta beni rahatsız ettiği inkar edilemez, Devlin'in "dikkatini dağıtmamak" için uzaklaşmamın daha iyi olacağını söylediğinde.

Evet, siktir et onu. Dikkatini dağıtmaktan memnunum.

Ama muhtemelen en iyisi, sinirimın tamamen asılsız bir suçlamaya dönüşmesine izin vermemek.

"Aklına bir şey mi geldi?"

Devlin'in beni izlediğini fark edince başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz." Zayıf bir gülümsemeyle cevap verdim. "İlham gelmesini umuyordum ama hiçbir şey yok. Eski bağlantılarınla konuşacak mısın? Belki geçmişinden sana fazla ilgi gösteren biri vardır?"

"İnan bana, bu konuyu takip edeceğim. Tehditleri sevmem, özellikle de sana yönelik olanları."

"Buna itiraz edemem," diyorum. "Ben de ne bulabileceğime bakacağım."

"Bırakın gitsin," diyor Devlin. "İlgili bir konuşma var mı bakacağım. Ama sizin ortalıkta dolaşmanızı istemiyorum. Biri size uyarı gönderdi. Bu, tehlike olabileceği anlamına gelir."

"Oh, lütfen." Tehlike beni korkutmuyor, ama onu kaybetmek korkutuyor. Ve eğer benim öylece oturup bekleyeceğimi düşünüyorsa...

Omuzlarımı dikleştirip gözlerine bakıyorum. "Birisi, babanın imparatorluğunu yeniden kurduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Ve bunun doğru olmadığını kanıtlamana yardım etmek istiyorum."

"Bu senin..."

"Dahası da var," diye devam ediyorum, öfkem artarken sözünü kesiyorum. "Mesaj bana geldi, hatırladın mı? Lanet olsun, senin adın bile geçmiyor."

Belki de seninle hiçbir ilgisi yoktur. Ama biri bana tehditler gönderiyorsa, kendimi korumak için gerekli önlemleri alacağım. O yüzden bana neyi araştırabileceğimi ve neyi araştıramayacağımı söyleme. Unuttuysan hatırlatayım, araştırmak benim işim. Gazeteci. Hatırladın mı? Polis geçmişim de artı puan sağlıyor."

Onun sinirinin bozulduğunu görüyorum ve tartışmaya hazırlıyorum kendimi.

"Muhabir mi?" diye bağırır. "Bana bunu haber yapacağını mı söylüyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Tabii ki hayır. Demek istediğim, yeteneklerim var. Ve bunları kullanmak niyetindeyim."

"Lanet olsun El, bu işten uzak durmalısın. Babamın işinden kalan her türlü kalıntıdan uzak durmalısın."

"Ben çocuk değilim, Devlin. Bu benim..."

"Lanet olsun," diye bağırır. "Burada koruyucu mağara adamı rolünü oynamıyorum. Ama kaynaklarımla sessizce konuşmak için zamana ihtiyacım var. Eğer araştırmaya başlarsan,

o notu gönderen kişiye, sinirlerine dokunduğunu belli etmiş olursun."

Konuşmak üzereydim, ama bu beni susturdu. Haklı bir noktaya değindi. Sadece, onun düşündüğü noktaya değil.

Etrafa bakmaya başlarsam, gönderenin ilgilendiğimi anlayacağı ve muhtemelen beni ikna edebilecek kadar kibirli olacağı konusunda haklı. Bu da, birkaç soruşturma

bir bilgi selini başlatmak için ihtiyacım olan kaldıraç olabilir.

"Peki," dedim sonunda soğukkanlılıkla. "Haklı olabilirsin."

Ama yapmadığım şey, sessiz kalmayı kabul etmek.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Devlin, onun yanından geçmeye başladığında tişörtünün arkasını yakaladı ve onu durdurdu. "Seni ne kadar iyi tanıdığımı unuttun mu?"

Omzunun üzerinden bakarak, viski rengi kahverengi gözlerini, gri renkli Özel Kuvvetler tişörtüne tutturulmuş eline dik dik baktı.

"Bir sorun mu var, Bay Saint?"

"Bunu bırakmalısın, Ellie. Bırak ben halledeyim."

"Hmm." Onu baştan aşağı süzdü, soğuk bakışları her zamanki bakışlarından çok farklıydı. Bunun üniformasını giydiği zaman kullandığı bakış olduğundan emindi — lanet olsun, muhtemelen üniformasının bir parçasıydı. Minyon bir kadından sert bir polise dönüşümünün anahtar bileşeni.

Şimdi, o bakışın, inatçı bir kaynağı röportaj yaparken kullandığı bakış olduğunu varsaydı. Yatak odasında beklediği bir bakış değildi, ama hoşuna gittiğini inkar edemezdi. O güçlüydü ve her zaman öyle olmuştu.

Ama aynı zamanda inatçıydı ve böyle zamanlarda bu özelliği gerçekten baş belası olabiliyordu.

"Konuşabileceğim insanlar olduğunu söyleyen sendin," diye ısrar etti. "Bırak da bunu yapayım."

"Benim de çevrem var," diye karşılık verdi. "Ve bir kez daha bariz olanı belirtmek gerekirse, mesaj bana geldi. Bunun seninle hiçbir ilgisi olmayabilir."

seninle hiçbir ilgisi olmayabilir."

"Saçmalık."

Omuzları çöktü ve "Lanet olsun, Devlin" dediğinde, kazandığını düşündü, ama sonra öne eğildi, başını ve kollarını gömleğin içinden çıkardı ve banyoya doğru ilerlemeye devam etti, tamamen çıplak bir şekilde, gömleği elinde tutan adamla birlikte.

"El..."

"Bu tartışmayı yapmayacağız," dedi. "Devam etmek mi istiyorsun? beni burada, tamam. Sen benden daha büyüksün. Lanet olası gömleği kullan ve beni yatağa bağla. Ama bunu yapmazsan, en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapacağım ve sen de aynısını yapabilirsin. Ve yapmayı düşündüğüm şey, beni korkutacakmış gibi anonim notlar gönderen pisliği bulmak.

Yine arkasını dönüp kapıyı çarparak ortadan kayboldu. Adam onu takip etmeye başladı, ama durdu ve sakinleşmeye karar verdi. Kadın iradeli biriydi, adam da öyle, ve Tanrı biliyordu ki kadın korktuğu şeylerden geri adım atmazdı. Aksine, onlarla yüzleşirdi.

Onu vazgeçirmeye çalışmamalıydı, çünkü o, arı kovanını karıştırabilirdi. Ellie, heyecan yaşamak için arı kovanlarını karıştırırdı. Ve o, bunun nedenini herkesten daha iyi anlıyordu

Sorun şu ki, o bu yuvanın ne kadar büyük ve tehlikeli olabileceğini anlamıyordu. Onun dünyası tehlikeliydi ve onun düşüşünü görmek isteyen birçok insan vardı. Yanlış yere dokundu ve sonunda ölümcül bir sürü içinde sıkışıp kalabilirdi.

O kadar çok sır. O kadar çok yalan.

Kendine, Ellie ne kadar az bilersen o kadar güvende olursun diye defalarca söyledi. Öyleydi. Çünkü ne kadar çok ip varsa, o kadar çok çekecekti ve onun dünyası - ve birlikte inşa etmek istedikleri dünya - onlarla birlikte parçalanma olasılığı o kadar artacaktı.

O tehlikeli yerlerden korkmuyor olabilir, ama o korkuyordu.

Eskiden korkmazdı. O, hayatına yeniden girene kadar, tehlikeye karşı umursamazdı. Çünkü kaybedecek neyi vardı ki?

Artık savunmasızdı, oysa eskiden çelik gibiydi. Artık bir zayıf noktası vardı. Ve Tanrı biliyordu ki, El'ine zarar veren herkesi öldürecekti.

Ona her şeyi anlatmak istiyordu. Onu sıkıca sarılmak ve ona yaslanıp, gözlerini kapatarak tüm sırlarını dinlerken onu izlemek istiyordu. Onun anlayacağına dair bir hayali vardı.

yaptığı her şeyin, olduğu her şeyin ona mantıklı geleceğini hayal ediyordu.

Ama buna pek inanamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, çok korkuyordu.

İşte. Bu kadar basit.

Babasından kaçtığı günden beri gerçek bir korku hissetmemişti, ama Ellie bunu hayatına geri getirmişti. Onun yüzünden, kaybedecek bir şeyi, riske atacak bir şeyi vardı.

Daha da fazlası, koruması gereken bir şeyi vardı. Ve işte o da buydu. yapıyordu, bunun bir kısmı onu kendisinden korumak anlamına gelse bile. Ruhunun karanlık yerlerinden, eğer görebilseydi, onu gözünde tamamen farklı bir ışıktaki gösterecek olan yerlerden.

Kahretsin.

Hareket ettiğini fark etmeden, kapıya ulaşmış ve kapıyı açmıştı. Kız şimdi duştaydı, buharlı camdan vücudunun hatları görünüyordu. Oda sadece renkli bir tavan penceresinden gelen ışıkla aydınlatılıyordu, bu da önündeki manzarayı erotik bir filmde çıkmış gibi gösteriyordu.

Sinirlenmesine rağmen, vücudunun sertleştiğini hissetti. Sinirlenmesine rağmen mi? Belki de onu çok sinirlendirdiği içindi. Onu tekrar sahiplenmek istedi. Onu kendi iradesine boyun eğdirmek istedi. Belki de, sadece belki onları saran girdap üzerinde biraz olsun kontrol sahibi olduğunu hissetmek istedi.

Ve bu onu gerçekten lanet olası bir mağara adamı yapıyorsa, olsun

Kafası geriye eğilmiş, yüzü su püskürmesine maruz kalmıştı ve onu fark etmemişti.

Sweatshirt'ünü çözdü ve yere düşmesine izin verdi, sonra kenara tekmeledi. Zaten sertleşmişti ve onu

. Eğildi, onu izlerken yavaşça sikini okşadı.

Hayatında bu kadın onu hiç tahrik etmemiş bir an olmuş muydu? Tanıştıklarında kız sadece on altı yaşındaydı ve onu ilk gördüğünde hissettiği etki, karnına yumruk yemiş gibi olmuştu.

O, onun zayıflığıydı, bunu biliyordu ve zayıf bir adam olmaktan hoşlanmıyordu. Ama buna değdi, çünkü o, onundu.

Ne olursa olsun, kadın hayatında uğruna savaştığı her şeyin, hala uğruna savaştığı her şeyin, sevginin, iyiliğin, umudun ve geleceğin vücut bulmuş haliydi. Hepsi tek bir kadında toplanmıştı

ona ait olan bir kadında toplanmıştı. Her zaman onun için savaşıcağı bir kadın, bu onunla savaşmak anlamına gelse bile.

Buharla dolu odayı geçti ve duş kapısını açarak onu şaşırttı. Sonra kolunu onun omzuna doladı ve ilk şaşkınlığının ardından rahatlamış bir şekilde sarkarken onu kendine doğru çekti.

"Dev..." diye başladı, ama onu cezalandırıcı bir öpücükle susturdu. sonra onu siyah fayans duvara bastırmak için yeterince uzun süre bıraktı, bir koluyla onu yerinde tutarken diğer elinin parmakları bacaklarının arasına kaydı. O kadar kaygandı ki, dudakları yumuşak bir iniltiyle açıldı ve o, başparmağının ucunu klitorisine bastırırken iki parmağını içine soktuğunda bu inilti bir nefes kesilmeye dönüştü.

"Eğer kızdığında böyle davranıyorsan," diye mırıldandı, "seni deli gibi kızdırmaya devam edeceğim."

Adam öne eğildi ve kadının kulağını ısırdı. "Tatlım, ben henüz sinirlenmedim bile. Beni sinirli gördün mü? Gerçekten görmek istediğini sanmıyorum."

Onun keskin dilinden bir azar bekleyerek, yüzünü görebilecek kadar geri çekildi. Oysa, onun tek söylediği şey, "Aynı şekilde" oldu.

Elinde değildi. Güldü.

"Ben sadece işimi yapıyorum," dedi. "Ve biri bana o mesajı bana gönderdi. Kim olduğunu bilmek istiyorum. Ve nedenini. Neden biri beni senden uzaklaştırmak istiyor? Neden bizi umursuyorlar ki? Bu konuda, mesele bizimle mi ilgili? Yoksa benim kim olduğumla mı ilgili, bir muhabir, ve senin kim olduğunla mı? Biri beni seni ifşa etmek için kullanmaya mı çalışıyor? Yoksa burada daha büyük bir şey mi dönüyor?"

Eğilip, elini daha sıkı tuttu, sonra gözlerine bakarak ona sürtündü, ağzı titreyerek açıldı.

"Belki de benim onların müttefiki olduğumu düşünüyorlardır. İstedığımı elde etmek için seni kullandığımı düşünüyorlardır."

"Peki o ne?" Penisi o kadar sertleşmişti ki, zar zor kelimeleri telaffuz edebiliyordu.

"Belki de tehlikeyi istiyorum," dedi. "Belki de sadece iyi bir seks istiyorum."

"Peki," dedi adam rahat bir şekilde, "kim istemez ki? Ama tatlım, eğer arzuladığın şey tehlikeyse, geri çekilmen gerek. Çünkü bulduğun şey hoşuna gitmeyebilir."

Kız çenesini kaldırdı, gözleri parladı. "Hoşuma gitmeyecek mi?"

Kalbi kulaklarında çınlıyordu, sanki kanı ona söylemesi için bağıırıyordu. Her şeyi söylemesi için. Ama tek söylediği, "Seni tekrar kaybetmeye dayanabilir miyim sence?" oldu. Parmaklarını içinde hareket ettirdi, kız ona karşı kıvranıp ağlamamak için alt dudağını ısırınca memnun oldu.

Onu öpmek için eğildi, penisi o kadar sertleşmişti ki patlayacağını sandı. Onu ters çevirip arkadan almak istedi, içine derinlemesine girerken göğüslerinin ağırlığı ellerini doldurdu.

Ama elini çekmeye başladığında, kız elini yakaladı, sonra gözlerine bakıp başını salladı. "Beni kaybetmenin tek yolu, senin benden uzaklaşman," dedi. "Ve şunu bil ki, seni içimde hissetmeyi ne kadar istesem de, beni sikerek boyun eğdirmen mümkün değil."

Kolunun altından sıyrıldı ve çevik bir hareketle duş kapısına doğru ilerledi. "Şimdi yapmam gereken işler var," dedi. "Ve sanırım senin de öyle."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ellie?" Brandy'nin sesi sessiz koridoru delip geçer.

"Evet, benim," diye bağırırım, ayakkabılarımı çıkararak.

"Ne oluyor?" diye sorar, pijamaları ve önlüğüyle köşeden belirir. Sarı saçlarının uçları artık mavi, pembe rengi terk etmiş gibi görünüyor. Jake aynı anda koridora atlar ve ben eğilip boynunu okşarken o da zevkle inleyip kıvranıyor. Kahverengi bir Labrador-melez olan Jake neredeyse on bir yaşında, ama hala kendini yavru köpek sanıyor.

"Jake, minder," diyor Brandy, sonra o

Brandy, Jake'in boynunu okşarken, Jake itaatkar bir şekilde veranda kapısının yanındaki dev yastığına doğru gider. Brandy dikkatini tekrar bana verir.

"Neden hala Devlin'in evinde çılgın bir barışma seksi yapmıyorsun? Yoksa daha fazla kıyafete mi ihtiyacın var? Kıyafetlerin gerçekten sorun olmadığını düşünüyordum..."

O, kurnazca göz kırparak sözünü bitirir ve ben gözlerimi deviririm.

"Çok tatlı," derim, "ama ben seni görmek için eve geldim. Ve Devlin'in bütün gün toplantıları olduğu için. Yani, adam milyarlarca dolarlık bir hayır kurumu yönetiyor. Programını değiştirebilir diye düşünürsün, değil mi?"

"Dünya berbat bir yer."

"Gerçekten öyle." Havayı kokluyorum. "Eğer bunlar kekse, o zaman benim moralimi düzeltme şerefine nail olabilirsin."

O, alaycı bir öfkeyle başını sallar. "Sen resmen havada yürüyorsun. Toplantısı olsun ya da olmasın, moralin gayet iyi."

"Evet," diye kabul ediyorum ve onu mutfığa kadar takip ediyorum, "öyle. Ve bana onlardan bir tane verirsen daha da iyi olurlar." Brandy mutfakta bir ustadır. Dikiş makinesinde de öyle. Etsy'de yağlı kanvas çantalar ve cüzdanlar satmak için kurduğu BB Bags ile sağlam bir kariyer yapmaktadır.

Şu anda, Los Angeles'taki bazı Los Angeles'ta ciddi anlamda trend olan mağazalar da var. Ama yemin ederim, bir fırın açıp her gün kapısında kuyruk oluşturabilirdi . Uzun ve zayıf, yemin ederim pişirdiği her şeyi yiyebilir ve hiç kilo almaz. Ben ise sadece 1,65 boyundayım ve her yediğimde yeni bir kot bedeni riski alıyorum. Ama bu riski almaya değer

"Muzlu fındıklı," diyor ve tezgahın etrafından dolaşarak bana bir tane tabağa koyuyor. "Oldukça basit. Üzgünüm."

"Delirdin mi? Bu inanılmaz bir şey." Fırından yeni çıkmış, parmaklarımı yakmamaya dikkat ederek kağıdı çıkarıyorum.

"Ee?" O da kendi muffinini soymaya başlıyor. "Söyledikleri doğru mu? Her şey yolunda gitti mi? Devlin'le yeniden bir araya geldiniz, şu anda onun evinde barışma seksi yapmıyorsanız bile?" "İnan bana," diyorum. "Çok barışma seksi oldu. Ve Birlikte

Birlikte seks. Ve O Çok Seksi ve Baştan Çıkarıcı seks."

"Yirmi dört saatten az bir sürede çok fazla seks yaptın," diyor.

Masum bir yüz ifadesi takınıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü o toplantılar olmasaydı, devam edebilir ve devam edebilir ve devam edebilir ve..."

Elini kaldırarak sözümü kesiyor. "Anladım. Senin ve hala tatmin olmamış libidon için çok mutluyum."

Onun görüştüğü yeni adam Christopher ve libidosunun durumu hakkında soru sormak üzereyim, ama daha önce söylediği bir şey dikkatimi çekiyor. "Ne demek '*diyorlar*' ile? Kim ne diyor?"

Büyük bir lokma aldı ve şimdi aceleyle çiğneyip yutarken bana "*duh*" bakışı atıyor. "Tabloid avcıları. Insta avcıları. Tweeter'lar." Boş boş bakıyor olmalıyım, çünkü hemen devam ediyor. "Onları burada görmedin mi? Ya da Devlin'in evinin dışında? Ön kapıya ulaşmak için zorlu bir yol kat etmek zorunda kaldığını tahmin ettim."

Kafamı sallıyorum ve o, benim bilgisizliğime şaşırılmış gibi bana bakıyor. Sonra telefonunu çıkarıyor. Biraz dokunuyor, sonra bana uzatıyor, böylece dünden bugüne kadar olan milyonlarca hashtag'li fotoğrafı kaydırabiliyorum — dünden, Brandy'nin evinden çıkıp Devlin'in evine koştüğüm fotoğraflardan, bu sabah Devlin'in kapısında beni öptüğü fotoğraflara kadar. Bakarken, bir tane daha çıkıyor

benim kilidi açtığım, etrafımdaki her şeyden mutlu bir şekilde habersiz olduğum bir fotoğraf daha belirir.

"İzlendiğimi fark etmediğime inanamıyorum." Brandy'ye kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ne polis ama, ha?"

"Eski polis," diyor ve ben de bir muhabirin de dikkatli olması gerektiğini belirtmek üzereyken, o devam ediyor. "Ve adil olmak gerekirse, bu kadar bariz bir şey değil."

Ön bahçeye bakan küçük mutfak penceresine gider. "O yeşil Toyota, dün sen çıkmadan önce oradaydı. Ve sürücü o kadar eğilmiş ki tamamen gizlenmiş. Gördün mü?" diye sorar, ben tabureden kayıp arkasına geldiğimde soruyor. "Ve o kırmızı Subaru bir süre yoktu. Sanırım dün gece Devlin'e kadar seni takip etmiş sonra bugün geri gelmiş olmalı. Ama bu arabaların hiçbiri yerinde değil gibi durmuyor. Sokak tıklım tıklım dolu."

Bu konuda haklı. Bazı mahalleler daha alçakta Tepelerde sadece bölge sakinlerine ayrılmış park yerleri vardır. Bu cadde Sanat Bölgesi'nden yeterince uzakta olduğu için, belediye turistlerin sorun yaratmayacağını ve cadde park yerlerini işgal etmeyeceğini varsaymaktadır. haklı olabilirler, ancak ister yerli ister turist olsun, bu mahallede nadiren kaldırım kenarında park yeri bulmak zor ve çeşitli araçlar manzaraya karışıyor.

Brandy'nin telefonunu hala elimde tutarak tabureme geri dönüyorum. Çeşitli gönderilere milyonlarca yorum yapılmış ve hepsini okumak istemiyorum. Bunun yerine, telefonu tezgahın üzerinden ona geri kaydırıyorum. "Peki, genel kanı nedir?"

"Dün, ona fikrini söylemek için oraya fırtına gibi gittiğin yönündeydi ve hayır, tam olarak neye kızdığın konusunda ama şimdi herkes

ve herkes ikinizin yeniden bir araya geldiğini söylüyor. Çoğu kişi bunun harika olduğunu düşünüyor, ama bir sürü *lanet olası, seksi kız piyasadan çekildi* konuşmaları da var. Yani bu insanlar senin hayalleri yıkan fahişe olduğunu düşünüyorlar."

"Şöhret, değişken bir kaltaktır," diyorum ve ikimiz de spot ışığının benim olmak istediğim son yer olduğunu bildiğimiz için onu güldürüyorum. "Yine de, daha kötüsü de olabilirdi," diye devam ediyorum. "Devlin'in kim olduğunu düşünürsek, kamera karşısında her an yüzümüze bakıyor olabilirdi. Şimdiye kadar

neredeyse hiç görünmediler. Kahretsin, o fotoğraf ortaya çıkana kadar pistte bizi izleyen olduğunu bile bilmiyordum."

Başlangıçta, Devlin ve benim birlikte çekilmiş birkaç fotoğraf vardı, ancak çoğu paylaşım, benim Laguna Cortez'de yaşayan bir gazeteci olduğum ve DSF hakkında bir makale yazdığımından başka ilgi çekici bir şey söylemiyordu. Devlin beni çöl yarış pistine bir gecelik geziye götürene kadar medya

dikkatini çekmeye başladı. Derin, kemiklere işleyen

Sonrasında, mahremiyetimize veda edip, kamuoyunun gözü önüne çıktık.

Şimdi ben, çok çekici ve gizemli Devlin Saint'i piyasadan çeken kızım.

Ve bu bazı insanları kızdırmış olmalı.

Bunu düşünürken gizemli mesajı düşünerek kaşlarımı çattım.

"Ne?" Brandy, ruh halimdeki değişikliği fark ederek soruyor.

"Şuna bir bak," diyorum, sonra mesajı açıp telefonumu ona uzatıyorum.

"*Bu iş seni aşıyor. Gerçeği bul. Kimseye güvenme.*" Mesajı yüksek sesle okur, sonra gözlerime bakar. "Bu çok ürkütücü. Kim göndermiş?"

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi." Parmaklarımın altında muffin kırıntılarını ezip duruyorum, sanki beni alay eden o piçi ezip duruyormuşum gibi.

. "Devlin'in babasının kim olduğunu bildiğimi fark etmeyen biri olduğunu varsayıyorum. Ama belki de tamamen başka bir şeydir."

Kaşları çatıldı. "Ne gibi?"

Tereddüt ettim, ama Devlin benden Brandy'nin yanında konuşmamamı hiç istememişti. Konuşacak birine ihtiyacım olduğunu anlıyordu. Ve şu anda, her zamankinden daha fazla birine ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alıp, en yakın arkadaşşıma durumu anlatıyorum.

"Devlin bana daha fazla sırrı olduğunu söyledi. Ama bana anlatmayacağını da söyledi. Asla."

Başını eğip bana bakıyor. "Cidden mi? Ve sen bunu kabul ettin mi?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sanki beni uyarmış gibiydi, ama bir daha uzaklaşmam Brandy. Yapamam."

"Biliyorum." Sesi nazikti. "Anlıyorum. Ama yine de, seni ürkütücü mesajların hedefine sokacak sırları varsa mesajların hedefine sokacak sırları varsa, o lanet sırrı sana söylemesi adil olur."

Neredeyse gülümsüyorum. Brandy küfür etmeyi pek sevmez, bu yüzden fazladan Noktalama işaretleri, benim adıma ne kadar öfkeli olduğunu vurguluyor.

"Tartışmıyorum," diye onu temin ediyorum. "Ve onun sırlarını sonsuza kadar saklayacağına da inanmıyorum. sonsuza kadar saklayacağına inanmıyorum. Bu *bizim tarzımız* değil, biliyorsun."

"Bunların hepsi yeni, Ellie. O Alex değil, unuttun mu? Artık tamamen farklı bir *ilişki* içindesin."

Cevap vermiyorum, çünkü haklı ve bu gerçek karşısında göğsüm sıkışıyor.

Brandy kaşlarını çatı, sonra bana başka bir muffin uzattı, sanki "Muhtemelen haklısın. Sonuçta, adam sana sırılsıklam aşık. Şu anda seni korumak istiyor, ama eninde sonunda sana söyleyecektir."

"Belki. Muhtemelen. Bilmiyorum." Melankoliyi silkeliyorum. "Zaten önemli değil. Önemli olan, bunun babasıyla ilgili olmayabileceği. Bu, o sırlarla ilgili olabilir."

"Anlıyorum. Ama sırların ne olduğunu bilmiyorsan ne faydası var?"

"Önemli değil. Sırların kendisi önemli değil." "O zaman ne önemli?"

"Başka kim biliyor?"

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. Sonra yüzü aydınlanıyor. Barın etrafında dolaşıp yanıma oturuyor, taburesini bana dönük olacak şekilde çeviriyor. "Birinin seni korkutmak için o mesajı gönderdiğini mi söylüyorsun? Devlin'in diğer sırlarını bilen ve senin bunları öğrenmeni istemeyen biri mi?"

"Aynen öyle."

"Tamam, olabilir. Ama kim olduğunu nasıl anlayacaksın?"

Gözlerine bakarım. "Zaten bir fikrim var."

Kaşları çatılır. "Kim?"

"Ronan Thorne." Devlin'in ona ne kadar güvendiğini düşününce, bu ismi söylemek biraz sadakatsizlik gibi geliyor, ama onda bir şeyler olduğunu hissediyorum. Ve her zaman yaptığım bir şey, içgüdülerime güvenmektir.

Brandy kaşlarını çatı. "Ama onlar çok iyi arkadaşlar."

"O zaman daha da iyi. Askerlikte birbirlerinin arkasını kolladılar, şimdi de Devlin'in arkasını kollayacak, değil mi?"

"Sanırım, ama bu..."

"Bana güvenmiyor."

O daha dik oturur. "Neden bahsediyorsun?"

"Ya da, bilmiyorum, belki de sadece benim gazeteci olmamdan hoşlanmıyor." Parmaklarımı karışık saçlarımın arasında gezdiririm. "Tek bildiğim, başından beri Devlin'den uzak durmamı söylediği. Dikkatini dağıttığımı söyledi."

"Ohhh." Başını sallarken kelimeyi uzatır. "Yaptığı diğer gizli işlerden dikkatini dağıttığımı."

"Ben de öyle düşünüyorum. Devlin ve ben Vegas'tayken o da oradaydı. Gece geç saatlere kadar lobi barında konuşuyorlardı. Aşağı inip onlara katıldığımda Ronan beni gördüğüne pek sevinmedi."

"Belki önemli bir toplantıyı böldün. Ya da belki arkadaşını korumaya çalışıyordu. Tıpkı senin ve benim birbirimizi kolladığımız gibi."

"Belki," diye kabul ettim. "Ama sanki bundan daha fazlası var gibi geliyor." "Tamam, o zaman geriye doğru düşün. Sır ne olabilir?"

İkisini de etkileyen bir şey, değil mi? Askerlikleri değil, çünkü o bitti. Ama temel bir şey var, değil mi?"

"Aynen öyle. Ama ne? Vakıf birçok amaca destek oluyor. İnsan ticareti mağdurlarına nasıl yardım ettiğini biliyorum, ama bu buzdağının sadece görünen kısmı."

"Ama Ronan Vegas'taydı ve mağdurlar için rehabilitasyon merkezi de orada. Belki orada bir şey vardır?"

"Olabilir," diyorum. "Ama bu kısa bir yolculuk. Devlin ile konuşmak için Vegas'a gelmiş olabilir."

"Bunu çözmeye çalışacak mısınız?"

Emin olamadan yutkunuyorum. Devlin sırlarını saklamaya niyetli olduğunu açıkça belirtmişti, bu yüzden onları ortaya çıkarmak için etrafı kurcalamak kesinlikle ilişki kurallarının ihlali olurdu. Aynı zamanda, o mesajın ne anlama geldiğini bilmek istiyorum ve sırrı öğrenmedikçe bunu nasıl anlayabilirim ki?

"*Kahretsin*," diyorum, Brandy'nin kaşlarını çatmasına neden olarak. "Tabii ki, metin başka bir sır hakkında. Öyle olmasaydı, Devlin neden soruşturmayı kendisinin yapması konusunda bu kadar ısrarcı olurdu?"

Brandy gülüyor. "Şimdi fazla düşünüyorsun," diyor bana. "Haklı olabilirsin. Ya da Devlin sadece kontrolü elinde tutmaya alışkın, koruyucu bir adam olabilir. Bir pisliğin sana şifreli mesajlar gönderdiğini bilmek onu delirtiyor olmalı. Tabii ki, bunun arkasında kimin olduğunu arkasında kimin olduğunu bulmak istiyor. Ne de olsa o senin beyaz şövalyen."

"Lekeli şövalye," diyorum gülümseyerek, Devlin'in kendisine taktığı lakabı hatırlayarak.

"Ha?"

"Önemli değil. Önemli olan, haklı olduğun." Elini sıkıyorum. "Teşekkürler. Adım adım ilerleyeceğim ve Devlin'in gönderenin kimliği hakkında bir şey öğrenip öğrenmediğini bekleyeceğim."

"Aferin sana."

"Peki ya sen?" diye soruyorum, o tabureden kayıp "Erkek arkadaş konusunda, demek istiyorum?"

"Ben mi?" Sesi biraz titriyor, bu da bana her şeyi anlatıyor. Ya da en azından çok şey anlatıyor.

"Anlat bakalım," derim, tabureden kalkıp, beni uzaklaştırmaya çalışan zayıf girişimine rağmen bir muffin daha alırım. "Christopher cephesinde yeni bir gelişme var mı? Aman Tanrım, dün gece sende mi kaldı?"

Tabii ki, bunu düşündürecek hiçbir şey söylememişti, ama yanaklarının kızarmasından aralarında bir şeylerin değiştiğini anlayabiliyordum. Şimdi, "Hayır. Şey, tamam, evet. Ama biz...

—bilirsin." Yanakları kıpkırmızı olur. "Ama ben istiyorum," diye ekler, sesi o kadar alçak bir fısıltıdır ki, sözlerini zar zor anlayabiliyorum.

Kalbim endişeyle sıkışır. "Emin misin?"

Kızarıklığı daha da belirginleşir. "O tatlı biri ve beni zorlamadı. Ben Yani, o istiyor—bunu konuştuk. Ama benim yavaş gitmek istediğimi anlıyor. O, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, ama elbette bu büyük bir mesele. "O gerçekten iyi bir adam, biliyor musun?"

"Bana anlattıklarından ve gördüklerimden anladığım kadarıyla, bu adam tam bir prens. Ama neden bu kadar yavaş ilerlediğini biliyor mu? yavaştan aldığını biliyor mu?"

Kafasını sallar. "Tanrım, hayır." Kendini kucaklar. "Yani, benim sorunlarım olduğunu biliyor ve ben de kötü bir ilişki içinde olduğumu ima ettim."

kötü bir ilişki içinde olduğumu ima
ettim." "Brandy..."

"Biliyorum..."

"Biliyor musun? Çünkü onunla gerçekten ciddiysen, ona her şeyi
anlatmalısın."

"*Biliyorum*. Sadece seninle bu konuyu konuşmak benim için çok zor.
Ama seni gerçekten anlıyorum. Ona söylemek istiyorum. Sanırım o,
bana bu kadar değer veren ilk erkek. Ama her şeyi mahvedeceği için
korkuyorum."

"Evet," diyorum, kalbim onun için acıyor. "Ama eğer istersen
İkiniz arasında gerçek bir şey varsa, bir ara ona söylemek zorunda
kalacaksın, değil mi? Şimdi konuşsan iyi olur. Çok beklersen, daha da
zorlaşır.

"Sanırım. Ve gerçekten de öyle yapmayı planlıyorum... *Oh, kahretsin*. İkinci parti."
Benden uzaklaşıyor ve ben de ifademi gizlemek için başımı eğiyorum, tüm
dikkatimi muffinime veriyorum.

Brandy'nin başına gelenleri konuşmaktan korkmasını suçlamıyorum.
Sonuçta, benim gibi, o da neredeyse yirmi dokuz yaşında. Benden farklı
olarak, o sadece bir erkekle yatmış, onun bekaretini çalan piç kurusunu
saymazsak, ve bu iyi gitmemiş. Erkeklerle seks hakkında konuşmak
Brandy'nin becerileri arasında ilk sırada yer almıyor. Bu konuda, onun
ihtiyaçlarına duyarlı erkekleri seçmek de öyle.

Gerçekten hoşlandığı birkaç erkekle çıktı, ama şimdiye kadar seksin
uzun süre olmayacağını anladıklarında yanında kalmaya istekli olan hiç kimse
olmadı.

Dünya gerçekten adil bir yer değil. Bunu hayatım boyunca biliyordum.
Brandy de lise son sınıftan beri biliyordu. Ve ikimiz de bu temel gerçeğin
mağduru olduk, hem de fazlasıyla.

Bu da, sanırım, benim tezimi kanıtlıyor.

Bir parça muffin koparıp ağzıma atıyorum, tatlı, fındık tadını tadını
çıkarıyorum. Brandy en iyi arkadaşım ve en iyi insanlardan biri.
Tanıdığım insanlar, bu yüzden erkeklerle bu kadar şansız olmasına çok
üzülüyorum. Belki de bu ortalama bir durumdur, ama sadece beklemekle
kalmayıp yatakta da tatlı olan erkeklerin daha fazla olmadığına
inanamıyorum.

Belki de Christopher gerçekten doğru adamdır. Eğer ona karşı bu kadar ciddiye, umarım öyledir; onun tekrar incinmesini düşünmekten nefret ediyorum.

Ve gerçek şu ki, henüz birbirlerini çok iyi tanımıyorlar. O, bir sonraki gerilim romanı için araştırma yapmak üzere şehre gelen bir romancı. Onunla Devlin Saint Vakfı'nın Araştırma Odasında tanıştım. Aynı sıralarda, Brandy ile tesadüfen tanıştı, yani ilişki zamanında yaklaşık beş dakikadır görüşüyorlar. Aslında nerede yaşadığını bile bilmiyorum, sadece Laguna Cortez'deyken Airbnb'de kaldığını biliyorum.

O akıllı ve tatlı ve Brandy'yi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor. Bunu açıkça görebiliyorum ve onun da farkında olduğunu biliyorum, ama yine de çekiniyor. Anlaşılabilir bir durum, sanırım, çünkü partide bir pislik ona tecavüz ilacı vermiş ve ilk seferinde neredeyse baygın durumdaydı. ona tecavüz ilacı vermişti. Bu yetmezmiş gibi, hamile kalmış, bu da ailesini çileden çıkarmış ve bebek evlatlık verilmiş.

Çok travmatik bir olay, bu yüzden neden konuşmak istemediğini anlıyorum. Bu konuda. Ama bu sırrı çok uzun süre saklarsa, Christopher'ı kendinden uzaklaştıracağından eminim. Sonuçta, çiftler arasında bazı sırlar sorun değildir. Ancak sır büyükse, yani ilişkiyi gerçekten etkileyebilecek türden bir sır, etkileyebilecek türden bir sır, o zaman sessizlik tarafsız bir konu değildir. İlişkide gerçek bir engel haline gelir.

Brandy'yi düşünmediğimi fark edince kaşlarımı çattım. Düşüncelerim Devlin'e yönelmişti. Bana açıkça sırları olduğunu söylemişti. *Aramızda her zaman sırlar olacak*, demişti. *Uzak durmalıydın*.

Bana tehlikeli bir bahis olduğunu söyledi, ama kaçacağımı hiç beklemiyordu. Gerçekten. Bundan eminim. Çünkü Devlin beni tanıyor. Benim içimdeki şeytanları gördü ve tehlikenin beni korkutmadığını biliyor.

Hayır, bu doğru değil. Beni korkutuyor. Ama heyecan da buradan geliyor. Bu heyecan, hiç beklemediğim için daha da güçlü. Tehlike tüm ailemi benden çaldı, ama ben hala buradayım.

Ben tehlikeyle flört eden bir kız değilim. Ben tehlikeye siktir git diyen bir kadınam.

Titriyorum, düşüncelerimin bu karanlık yönünü sevmiyorum. Devlin'e olan hislerim gerçek, *gerçekten öyle*. Bu, lanet olası bir tezahür değil.

Hayatta kalanların suçluluk duygusu. Bunu biliyorum. Buna inanıyorum. Onu seviyorum ve her geçen gün ona daha da aşık oluyorum.

Ama onun sadece sır sakladığını değil, aynı zamanda bunları bana asla açıklamaya niyetli olmadığını bildiğim halde, ilişkimizin kökleri gerçekten ne kadar derine inebilir?

BÖLÜM BEŞ

"Bu akşam buluşacağız, değil mi?" Birkaç saat sonra, Brandy koridordaki aynada kendi yansımasına kaşlarını çatarken soruyorum. "Sen, ben ve Lamar saat beşte içki içmek için?"

"Plan bu," diyor. "Sadece sohbet etmek için buluşuyorsak ve ikiniz benim aşk hayatımı düzenlemeye çalışmıyorsanız."

"Yemin ederim," derim, sözlerimi söylerken hareketimi taklit ederek. "Daha fazla konuşmak istemediğinden emin misin?" İkinci parti kekleri kurtardıktan sonra konuyu ustaca değiştirmişti ve benim düşüncelerim çok derin ve rahatsız edici bir hal aldığı için konuyu daha fazla zorlamamıştım. Ama şimdi arkadaşşıma karşı suçluluk duyuyorum.

"Seninle, belki, daha sonra. Ama Lamar'ı ne kadar sevdiğim halde, onun benim ilişki gurum olmasını istemiyorum. Sadece içki arkadaşım olsun."

Buna karşı çıkamayacağım için gülüyorum. "Haklısın. Seni Christopher hakkındaki sorulardan koruyacağım, sen de Devlin hakkındaki sorulardan beni koruyacaksın."

Yüzünü buruşturur. "En sevdiğim yanmaz kıyafeti giyerim." "Komik değil."

"Oh, bence komikti," diye alay ediyor. "En azından biraz."

O sırtıyor, ben ise kaşlarımı çatıyorum. İkimiz de Devlin'in Lamar'ın En Sevdiği İnsanlar listesinde olmadığını biliyoruz. Daha doğrusu, Lamar'ın Ellie için En Sevdiği İnsanlar listesinde olmadığını biliyoruz. Lamar ve ben, Irvine Polis Akademisi'nde öğrenciyken arkadaş olduk. Ben tek kız öğrenciydim, o da tek siyahi öğrenciydi ve hemen kaynaştık.

Aramızda hiçbir zaman romantik bir ilişki olmamasına rağmen, ikimiz de birbirimizi koruyoruz ve Devlin bunu fark etti.

Uzun zaman önce, Lamar bana biraz aşık olmuştu. Daha çok *arkadaşlık türünden bir şeydi*.

. Bazen hala benimle yatmak konusunda dalga geçer, ama ciddi bir şekilde değil

Cinsel ilişki ve arkadaşlığı bir arada sürdürmede hiçbir sorunu olmadığı için, hala arkadaşlık ve fayda ilişkisi yaşamak isteyeceğinden eminim. Ama benim sorunum var ve yıllar önce bu olasılığı engelledim.

Çünkü o biriyle yatıp arkadaş kalabilirken, ben sevişip kaçarım.

Ya da eskiden öyleydim. Devlin benim kuralımın tek istisnası. Muhtemelen Alex ile olan geçmişim bu kuralı belirleyen şeydi. harekete geçirdi.

Şimdi Lamar, Brandy gibi. Yakın bir sırdaş. Brandy'den farklı olarak, Devlin'in eskiden Alex Leto olduğunu bilmiyor. Bu da onun yanında kendime dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor, ki bundan nefret ediyorum. Ama aynı zamanda Devlin'in güvenini bozmam mümkün değil. Ona pes edip Lamar'a söylememe izin vermesi için onu taciz edebilirim, ama onu kesinlikle onu asla küçük düşürmem.

Aslında Lamar gerçeği asla öğrenemeyebilir. Çünkü Brandy'nin aksine, Devlin ona güvenmiyor. Ancak bu Devlin'in sorunu. Yakın arkadaşlarımla sayısını iki parmağımla sayabilirim ve Devlin'in sırrını saklayacağım, ama erkek arkadaşım kıskanıyor diye bir arkadaşımı terk etmem mümkün değil. Devlin'in sırrını saklayacağım, erkek arkadaşım kıskanıyor diye bir arkadaşımı terk etmem mümkün değil.

"Cask & Barrel'da saat beşte, değil mi?" diye sorar Brandy. Başımı sallarım. "Mükemmel."

"Harika. Çıkarken Jake'i kafesine koyar mısın? Buradan çıkmam lazım, yoksa geç kalacağım."

Onaylayarak başımı sallıyorum ve o da koridorda uslu uslu oturan Jake'i okşamak için eğiliyor.

Geri dönerek, belli ki anahtarlarını arıyor. "Planların ne?" diye sorar, anahtarları koridordaki masada değil, çantasının derinliklerinde bulur.

"Karakola uğrayıp Lamar'ın Peter hakkında araştırmamda bana yardım edip edemeyeceğini soracağım. Ama ondan önce Roger'ı arayıp hala bir işim olup olmadığını soracağım."

Kapıya doğru bir adım atmış, ama şimdi donup kalır. "New York'a geri mi taşıyorsun?"

"Hayır, hayır." Laguna Cortez'de Devlin ile kalmaya karar verdim ama işimi de seviyorum. Ve eğer

onu sürdürmenin bir yolunu bulabilirsem, o zaman yalvarmaya da razıyım.

"İyi şanslar," dedi Brandy, ona bunu söylediğimde. Bana sarıldı, Jake'in kafasını okşadı, sonra dışarıya koştu ve kapıyı

Jake peşimdeyken odama geri dönüp yatağıma uzanıyorum. Jake penceren yanındaki güneşli yere uzanırken, ben kulaklıklarımı takıp Manhattan'daki *The Spall Monthly'nin* numarasını çeviriyorum. Resepsiyonist telefonu açtığında, "Merhaba Brenda, ben Ellie. Roger orada mı?" diyorum. Roger Covington benim editörüm ve Devlin ile ilişkimizi öğrendikten sonra DSF hakkındaki profilimi iptal ettiğinden beri konuşmadık. Buna bir de ona Kaliforniya'da kalacağımı söylediğimi ekleyince, arkadaşlığımızın ne durumda olduğunu, işimin durumunu ise hiç bilmiyorum.

"Personel toplantısında," diyor Brenda ve ben saat farkını unuttuğum için zihnimde kendime bir tokat atıyorum. "Ama neredeyse bitti. Beklemek ister misin? Ya da sana geri aramasını söyleyebilirim."

Saatime bakıyorum. Roger formunda ise — ki her zaman öyledir — yedi dakika içinde işleri biter. "Bekleyebilirim," derim ve dolabımın tabanında annemin günlüklerinin bulunduğu kutuyu ararken klasik bekleme müziğini dinlemeye başlarım.

Devlin'e metin hakkında bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğini görmek için yirmi dört saat süre vermeye hazırım. Ama Peter amcam hakkında daha fazla bilgi edinmekten vazgeçmeye niyetim yok.

Devlin'in gerçek kimliğinin, Kurt olarak bilinen ünlü suç baronunun oğlu olduğu konusunda ilk ipucunu, bu günlüklerden birini Bu günlüklerden birini gözden geçirdikten kısa bir süre sonra geldi. Günlüğün yazıldığı tarihte ben henüz çok küçüktüm ve annem, kardeşi Peter'ın yaptığı işlerden endişe duyuyordu.

Annem ve ben arabadayken, Peter patronunun oğlu olduğunu söylediği Alejandro adlı bir çocuğun annesini görmeye gitmişti.

Girişi okuduktan kısa bir süre sonra bağlantıyı kurdum. Peter, Daniel Lopez, namı diğer Kurt için çalışıyordu. Alex Leto, Kurt'un oğlu Alejandro Lopez'di. Ve Alex, Devlin olmuştu.

O zamanlar bu benim için büyük bir keşifti. Şimdi, daha derin gerçeği öğrendiğimde, bunun Devlin'in kim olduğunun ve kim olduğunun sadece bir parçası olduğunu anlıyorum.

Yıllarca annemin yazdıklarını okumaya cesaret edemedim, kederin beni o kadar tüketmesinden ve dibe batmamdan çok korkuyordum. karanlığa doğru. Peter amca hakkındaki makaleyi araştırmaya başladığımda sayfaları karıştırmaya başladım.

Peter'ın ölümünden sonra yeni kanıtlar ortaya çıktığı için Laguna Cortez'e geri döndüm ve kısa sürede Peter'ın Kurt ile sıkı fıkı olduğunu öğrendim.

. Ve parayı zimmetine geçirmeye başladığında, Kurt onu öldürülmesini emretmişti.

Sağlam, orta sınıf bir aileden gelen, görünüşte dürüst bir adamın ama Peter on yıldan fazla bir süre önce öldü ve ailemden hayatta kalan kimse olmadığı ve başka sağlam ipucu da bulunmadığı için annemin günlüklerine yöneldim.

Annemin yazdıklarına ilk girişimim sınırlı kalmıştı. Onun özel düşüncelerini okumanın yanlış olup olmadığını ya da o kara yas perdesini aşmaktan korktuğumu bilmiyorum. Ama şimdi daha fazlasını bilmek istiyorum. Annemin Peter hakkında neyi rahatsız ettiğini öğrenmek istiyorum, ama aynı zamanda beni seven ve benden alınan kadın hakkında da daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

Annem günlüklerinin sırtına isim yazmamıştı, ama biri sadece dörtte üçü doldurulmuş, bu yüzden son kitap olduğunu varsayıyorum. Kalbim çarparken, son girişe doğru geriye doğru çeviriyorum.

Charlie yine yaptı. Ellie ve benimle akşam yemeği için eve zamanında geleceğine söz vermişti. Bir haftadır ona yatmadan önce hikaye okumadı. Bizi sevdiğini biliyorum, ama bunu göstermesi gerektiğini neden anlayamıyor?

Affet beni, günlüğüm, sadece şikayet ediyorum. O iyi bir adam. İyi bir ekmek kazanıyor. Ve çok fazla sorumluluğu olduğunu biliyorum, ama yine de...

Charlie hakkında konuşmak için Peter'ı aramaya çalıştım. Evlilik sorunlarımı kendime saklamam gerektiğini biliyorum. Ama hayatım boyunca Peter benim sırdaşım oldu. Hâlâ bana kızgın olduğunu biliyorum, ama onunla konuşmam gerekiyordu.

Ama telefona cevap vermedi. Mesaj bıraktım, çünkü Belki aramaları filtreliyordur. Ona bir saat sonra aramasını söyledim, çünkü biraz hava almam lazım. Arabayla gezmeye çıkacağım. Umarım Lisa

bir saat kadar ona bakabilir. Ellie uyuyor, bu yüzden ödevini burada yapmak, karşıdaki evinde yapmakla hemen hemen aynı şey.

Belki yarınki Ellie'nin partisi için birkaç şey daha alırım.

Böylece, hayatımdaki erkekler yüzünden yalnız ve hayal kırıklığına uğradığım için kaçıyormuşum gibi görünmez.

Bebeğim nasıl oldu da neredeyse dört yaşına geldi?

Az önce Lisa'yı aradım, buraya geliyor. Karşı komşumda bu kadar sorumluluk sahibi bir lise öğrencisi olduğu için ne kadar şanslıyım!

Bir sonraki yazım çok daha az sızlanmalı olacak. Belki bir şişe şarap alıp kocamı baştan çıkarırım. Eve erken gelmesi için bir neden veririm. Bu plan hoşuma gitti galiba...

Titreyerek kitabı kapatıyorum. *Yarın Ellie'nin partisi* var. Bunu öldürüldüğü gece yazmıştı. Arabası uçurumdan aşağı yuvarlanıp metal korkuluğu parçaladığı ve annemi anında öldürdüğü gece.

Peter'ın Los Angeles'tan ayrılıp Laguna Cortez'e taşınmasının nedenlerinden biri bu muydu? Annemin aramasını kaçırdığı için —ya da daha kötüsü, onu görmezden geldiği için suçluluk mu hissetmişti?

Ve neden ona kızgındı? Hayatları boyunca çok yakın olduklarını biliyorum. Babam ve Peter amcam bana öyle söylemişti. Peki, onun onu görmezden gelmesine neden olacak ne yapmış olabilirdi?

Dizlerimi göğsüme çekip bacaklarımı kucakladım.

Daha önceki günlüğümden, Peter'ın iki yaşındayken Kaliforniya'da yaşamadığını biliyorum.

ama annemle birlikte onu ziyarete gittiğimiz için Los Angeles'ta işi olmalıydı ve daha sonra oraya taşındığını biliyorum.

Okuduğum ilk günlüğünde annem onun için endişeleniyordu ve Peter'ın polis şefinin karısının

Muhtemelen polis şefinin karısının bilmemesi gereken türden bir iş.

Somut bir şey mi biliyordu? Yoksa sadece belirsiz bir his mi vardı? O zamandan dördüncü doğum gününe kadar ne değişmişti? Peter neden Los Angeles'a taşınmıştı?

Bu soruların cevaplarını bilmiyorum, ama kesinlikle öğrenmeye niyetliyim.

Özellikle de Peter'ın geçmişini kurcalamak bazı şeyleri ortaya çıkarabilir, bana mesajı gönderen kişinin kimliği de dahil.

Beş dakika daha beklemeden sonra, telefonu kapatıp bir kahve içip, daha sonra tekrar aramayı düşünüyorum. Tam bunu yapmak üzereyken, bekleme müziği aniden duruyor ve Roger hatta geliyor.

"Beni geri arayacağını bekliyordum," dedi. "Sessizliğin devam etmesi, bir muhabirimi kaybettiğim anlamına mı geliyor? Freddie's'te peynirli patates kızartması paylaşacak birini kaybettiğim anlamına mı geliyor?"

Gülümsüyorum, ofisten iki blok ötedeki şarküteriden aldığım inanılmaz patates kızartmalarının hatırası midemi guruldattı. Ayrıca gülümsüyorum çünkü patates kızartmalarıyla dalga geçiyorsa, bu demek oluyor ki bir arkadaşımı düşmanıma çevirmemişim.

"Sanırım birbirimizi yanlış anladık. *Senin* beni aramanı bekliyordum ."

DSF profiline ek olarak, Peter'ın ölümünü araştırmak ve muhtemelen araştırmamı *The Spall* için bir hikayeye dönüştürmek için Manhattan'dan ayrılmıştım. Peter'ın ölümünü araştırmak ve muhtemelen araştırmamı *The Spall* için bir hikayeye dönüştürmek için Manhattan'dan ayrılmıştım. Ancak Devlin ile olan ilişkimizin basına sızdığında, Roger beni sadece profilden değil, Peter hakkındaki hikayeden de aldı.

Boğazımı temizledim. "Laguna Cortez'de kalacağım haberini verdikten sonra, biraz düşünmen gerekeceğini düşündüm. Ve derginin hala beni istediğini düşünüyorsan, Franklin ile biraz pazarlık yapman gerekecek." Franklin Coates derginin yayıncısı, yani nihayetinde maaşımı elinde tutan kişi. maaşımı elinde tutan kişidir.

"Seni istiyorum," diyor Roger, "ve Franklin uzaktan çalışmana izin vermeye hazır. Saint ile ilgilenmek

"Biliyorum. Ben..."

"Biliyorum. Ben..."

"Ama herkes hata yapar ve Franklin ve ben, senin mükemmel bir muhabir ve *The Spall* için değerli bir varlık olduğuna biliyoruz."

Kalbimi saran elik bir bant gevşiyor ve birdenbire kovulmak istemediğimi fark ediyorum.

"Teşekkür ederim. Roger, bu benim için çok anlamlı. Ben..."

"Profili yayınlayacağız," diyor ve tüm vücudum rahatlamaktan gevşiyor.

"Bu harika bir haber. Vakıf çok iyi işler yapıyor, o kadar ki..." "İmza yok," diyor ve ben irkiliyorum. "Üzgünüm evlat, ama bu koşullar altında, Devlin Saint Vakfı hakkındaki profilin muhabirin adı olmadan yayınlanması en iyisi."

Neredeyse itiraz edecektim, ama bunun boşuna olduğunu biliyordum. Ve, lanet olsun, muhtemelen haklıydılar. Devlin'in vakfının yaptığı işe gerçekten inanıyorum ve birlikte olmamızın mesajı karıştırmamasını istemem.

"Tamam," diyorum. Sonra, çok kaba çıktığından korktuğum için, "Teşekkür ederim" diye ekliyorum.

"Seni tutmak istiyoruz, evlat. Sen bizim için çok değerlisin. Batı Kıyısı'ndaki bir gazeteye seni kapma şansı veremeyiz."

"New York ulaşım sistemindeki yolsuzlukla ilgili yazım ne olacak?"

—

"Artık senin haberin değil."

Boğazımı temizledim ama hiçbir şey söylemedim. Derginin derginin araştırma için gece uçağıyla gidip gelmem için para ödeyeceğini umam.

"Corbin, New York'ta yazdığın tüm makaleleri devralacak." "Harika," diyorum, bu küçük kelime bir kova dolusu kin barındırıyor. "Gerçekte ne hissettiğini söyle," diyor Roger ve ben yüzümü buruşturuyorum. Corbin Dailey ve benim arasında sağlam bir karşılıklı yok etme politikası var. Onu nefret ediyorum çünkü o, yazma yeteneği olmayan, kibirli, arkadan bıçaklayan bir pislik. O da beni nefret ediyor çünkü ben bunu biliyorum.

"Bunun beni mutlu edeceğini düşünmüş olamazsın." "Hayır, bu Franklin'in kararıydı. Bunu bir ceza olarak görmek istersen ceza olarak görmek istiyorsan, seni düzeltmeyeceğim."

"Peki. Peki. Bana gerçekten iyi bir haberin var mı?" "Maaş almaya devam etmekten başka mı?"

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Komik. Peter'ın hikayesi hakkında konuşabiliriz diye umuyordum. Hala onu yazmayı planlıyorum ve bir yerde yayınlayacağım. Yani eğer..."

"Dur, dur, dur. Franklin'le de bu konuyu konuştum." "Oh." Daha dik oturuyorum. "Ve?"

"Hala yayınlamak istiyoruz. Yazarın adı *da* yazacak. Senin adının yazılması bir avantaj olur. Duygusal kısımları vurgulamak için sağlam bir araştırmaya dayanan kişisel bir deneme. Ne dersin?"

İstediğim şey, bunun mükemmel olduğu için sevinç çığlığı atmak ve ona da öyle söylüyorum.

"O zaman beni haberdar et. Gelecek ay yayınlanmasını istiyorum, ama araştırma için daha fazla zamana ihtiyacın olacağını hissediyorum."

"Haklısın. Aslında, şu anda karakola gitmek üzereyim. Umarım Lamar bana birkaç röportajda yardımcı olmak için biraz zaman ayırabilir." Peter'ın Laguna Cortez'deki iş bağlantılarıyla konuşmak istiyorum. Ve Los Angeles'taki bağlantılarını araştırmaya başlamak istiyorum.

"Dedektif Gage mi? Yaklaşık bir yıl önce ofise gelen kişi mi?"

O yaz, Lamar uzun bir tiyatro hafta sonu için New York'a uçmuştu ve ben de onu ofise götürerek editörümü ve masamı, onun ilkokul çocuklarına rozetini gösterdiği gibi aynı neşeyle göstermiştim.

.

"Ona selamlarımı ilet," diyor Roger.

"Tamam" dedim ve yeni bir coşkuyla telefonu kapattım.

Sonuçta, artık işsizlik belasından kurtulmakla kalmamış, Devlin'in benden kaçınmamı istediği tüm araştırmaları yapmak için meşru, işle ilgili bir nedenim de olmuştu.

BÖLÜM ALTI

Lamar, ben geldiğimde birini sorguluyordu. Önceden aramıştım. onun sahada olmadığından emin oldum ve ben sadece beklenen bir kişi değil, aynı zamanda LCPD'nin bir nevi kraliyet ailesinden biri olduğum için, içeriye eşlik edildim ve Lamar'ın işini yapmasını izlemek için oturmam izin verildi.

Lamar'ın işini yapmasını izlememe izin verildi.

Bu hoş bir ayrıcalık, ama sonuçta babamın, eski Polis Şefi olan babamın öldürülmemesini tercih ederdim. Onun ölümü, babamın öldürülmesi ile benim liseyi bırakmam arasındaki o zorlu dönemde, Şef Randall ve eşi Amy'yi vasilerim olarak bıraktı.

son sınıfta okulu bırakmam arasındaki o zorlu dönemde, babamın ölümünden sonra, babam

Ama şimdi bunu düşünmüyorum. Bunun yerine, iyi ile kötü arasında sorunsuzca geçiş yapma yeteneği olan Lamar'ı izleyerek kendimi eğlendiriyorum.

iyi polis ve kötü polis rolü onu müthiş bir sorgu memuru yapıyor.

Bugün, tükenmiş bir kötü polis rolünü oynuyor ve şüpheliye sözlü olarak saldırmaması, umursamaz tavrıyla birleşince, mükemmel bir performans ortaya çıkıyor.

Sandalyeye oturtulan şüpheli de öyle düşünüyor gibi, çünkü Lamar konuşmaya devam ettikçe, şüpheli daha da gerginleşiyor. Bir saat geçtikten sonra, adam ev sahibinin çamaşır odasını nasıl ateşe verdiğini bildiği her şeyi anlatmaya hazır hale geliyor, görünüşe göre sigorta ödemesinin kundakçılık suçundan mahkum olmaktan daha olası olduğunu düşünüyor.

Lamar, benim ve programı izleyen birkaç üniformalı memurun alkışları eşliğinde gözlem odasına girdikten sonra, "Fena değil" diyorum.

"Fena değil," diyorum Lamar'a, benim ve gösterinin tadını çıkaran bir avuç üniformalı memurun

"Bu arada, Endo nerede?" diye soruyorum, onu çok daracık, süpürge dolabı gibi ofisine kadar takip ettikten sonra.

Onun ortağı Benton Endo ile sadece bir kez tanıştım. Bir hikaye için araştırma yapmak üzere New York'tan San Diego'ya uçmuştum ve ikisi benimle akşam yemeğinde buluşmak için arabayla gelmişti.

"Sana söyledim sanırım. O dönene kadar tek başıma idare ediyorum. Babalık izni. Üç ay evde bebek bezi değiştiriyorum." Gülümser. "Zavallı herif."

"Sakin söyleme. Eminim haftada en az iki kez uğruyorsundur, böylece bebek Lamar amcasını tanıyabilir."

"Vay canına," diyor. "Sanki beni tanıyormuşsun gibi."

"Tüm sinir bozucu ihtişamınla. Ona ve karısına benim adıma tebriklerimi ilet. Tek başına uçmaya gelince, bugün ona hiç ihtiyacın yokmuş gibi görünüyordu. Ama sen şüpheliyi sorgularken *Our Suburbia'dan* bir parça gördüm galiba.

"

Yüzünü buruşturur. "Şimdi acımasız davranıyorsun."

"Hiç de değil," diye karşılık veriyorum, sesimde alaycı bir tonla.

Our Suburbia, Lamar'ın çocuk oyuncu olduğu dönemdeki en popüler dizilerden biriydi. Yirmi yıl önce büyük bir hit olmuştu, ama ikinci en küçük kardeşi oynayan Lamar da öyle. Çocukken diziyi hiç izlememiştim, ama Lamar'la tanıştıktan sonra bütün bölümleri izlemeye karar verdim.

"O gösteri tam bir sanat eseridir," diye ekliyorum.

"Ben de seni seviyorum Sherlock," diyor kuru bir şekilde.

"Sen en iyisisin, Watson," diye karşılık veriyorum, ikimiz de yıllar önce birbirimiz için benimsediğimiz isimleri kullanıyoruz. "Dürüst olmak gerekirse," diye ekliyorum, "bence bunu bir geceye dönüştürmeliyiz. Lamar'ın En İyi Şarkıları DVD seti, pizza, litrelerce şarap. Sen, ben, Brandy, Devlin. Bu..."

Yüzünün sertleştiğini görünce sözümü kesiyorum. O anda ona her şeyi anlatmadığımı hatırlıyorum. Ellie Zamanında yaşıyordum ve bana göre Devlin ve ben aylardır yeniden dengeli bir ilişkiye dönmüştük. Ama gerçek şu ki, ben kabullenmeye başlamıştım.

Birkaç gün önce onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyordum, ama sadece bir gece geçti gece oldu. Ona inandığım gibi, *ilişkimiz* için çaba göstermeye kararlı olduğum kaçınılmaz gerçeği kafamda oturtmamın üzerinden sadece bir gece geçti.

Ancak Lamar bunların hiçbirinden haberdar değil.

Bu yüzden oturup, ona da aynısını yapması için başımı sallıyorum.

"Her şey yolunda," diyorum. "Tekrar bir aradayız."

"Bunun neresi iyi?" "Lamar, yapma."

Burnundan hava çekip, elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinden geçirir. İlk tanıştığımızda, televizyon kariyerinden polis olana kadar geçen üç yıl boyunca dreadlock saç modeli yaptığını söylemişti. Sonra San Francisco'da bir soyguncu saçlarını tutup onu dövmüş ve cüzdanını çalmıştı.

Bu korkunç karşılaşma, ona sadece dreadlocklarını kesmekle kalmayıp, genç bir çete üyesini canlandırdığından beri bir filmde genç bir çete üyesi rolünü oynadığından beri düşündüğü kolluk kuvvetleri kariyerine yönelmesine ilham vermişti.

. Bir keresinde bana filmin berbat olduğunu, ama hayatımı değiştiren bir ilham kaynağı olduğunu söylemişti.

Bu hikayeyi harika bulmuştum ve üniforma giydiğimde saçlarımı her zaman toplamaya karar vermiştim. Kötü adamların aklına fikirleri gelirse diye.

Şimdi, gözlerini kısarak beni inceliyor. "Emin misin?" diye ısrar ediyor. "İstediğin bu mu? Devlin istediğin *kişi* mi?"

"Evet," diyorum ve bu tek kelime büyük bir kısıtlamanın ürünü. Ona her şeyi anlatmak istiyorum, ama elbette yapamam.

Lamar, Devlin'in son beş yılda titizlikle inşa ettiği bir adamın yansımasını görüyor. Milyarlarca doları olan, bir hayır vakfı kuran, içine kapanık bir adam. Sert, gizemli bir adam.

Etrafında birçok kadın olduğu biliniyor, ancak uzun vadeli ilişkilerden kaçınıyor. Toplumunu destekleyen bir adam, elbette. Ama en iyi arkadaşının birlikte olmasını isteyeceğin türden bir adam değil. Anlıyorum.

"Sadece endişeleniyorum," diyor.

"Endişelenmene gerek yok," diyorum. "Ve bunun hakkında konuşmamıza da gerek yok. Ben ilişki danışmanlığı için burada değilim." Sandalyeimde yer değiştiriyorum. "Hâlâ benimle bu röportajlara gelebilir misin?" Daha önce konuştuğumuzda, günü tamamen boştu.

Yüzünü buruşturur. "Üzgünüm Sherlock. Şehirdeki röportaja gelebilirim, ama hala Los Angeles'a gitmek istiyorsan, ben gelemeyeceğim. Birkaç saat sonra bir tanık geliyor."

Hayal kırıklığına uğradım, ama başımı salladım. Annemin ölümünden önce Peter'in hayatını araştırarak, babamın beni büyütmesine yardım etmek için Laguna Cortez'e taşınmadan önce ne tür işlerle uğraştığını anlamaya çalışmak istiyordum.

Ama Peter'ın Laguna Cortez'de geçirdiği yıllar hakkında öğrenecek çok şey var. Ayrıca, bugün halletmem gereken başka bir işim daha var. Bu yüzden başımı sallayıp Lamar'a sorun olmadığını söylüyorum.

"Yarın uygun," diyor bana. "O gün izinliyim ve senin için boş zamanımı feda etmeye hazırım. Dergi öğle yemeğini ödeyecekse tabii."

"Bence bu, *Spall'ın* ikimiz için yapabileceği en az şey," diye onu ikna ediyorum.

Bugünkü röportaj için yola çıkarken duraksıyorum, aklıma yeni bir düşünce . Lamar omzunun üzerinden geriye bakıyor, kaşları soru işareti şeklinde kalkmış.

"Bir sorun mu var?"

"Hiçbir şey. Aklıma bir şey geldi. Ama —boş ver."

"Ciddi misin? Bu kadar mı bırakacaksın? Bu beni daha da meraklandırıyor, biliyorsun."

Gülüyorum. "Önemli değil. Muhtemelen önemli değil." Nefes alıp zaman kazanıyorum. Bir şey uydurmalıyım. Aklımdan geçen şeyi sormamalıyım.

Ama tabii ki soruyorum. "Tamam, işte sorum. Ne kadar iyi tanıyorsun? Ronan Thorne mu? Onunla DSF etkinliklerinden birinde tanıştığını söylemiştin, ama birlikte vakit geçirdiniz mi? Yoksa sadece ara sıra karşılaşıyor musunuz?"

Kaşları çatıldı, ama soruyu sakinlikle karşıladı. "Dürüst olmak gerekirse, onu pek tanımıyorum. Ama Saint'in arkadaşı." Bana bakarken başını yana eğdi. "Bu onu nasıl bir adam yapar, emin değilim."

"Biraz ara ver. Ara verirken, benim için onu araştırır mısınız?"

LCPD'nin dışındaki meydana vardığımızda durakladı. "Neden? Ne oluyor?"

Lamar'a mesajı ve tehdidi anlatmam mümkün değil. Bu onu çok endişelendirir ve Devlin'in ne benim ne de onun hazır olmadığı şeyleri öğrenmesini istemem. paylaşmak. Bunun yerine ona gerçeği söylüyorum — ama tüm gerçeği değil. "Bana Devlin'le birlikte olmamam gerektiğini söyledi," diyorum. "Ve o da

Devlin'le o seyahate çıktığımda Vegas'taydı. Beni orada görmek pek hoşuna gitmemiş gibiydi."

"Görünüşe göre Ronan ve benim sandığımdan daha fazla ortak noktamız var." "Lamar..." Sesimdeki hayal kırıklığını duyduğuna eminim.

O

ve Brandy en iyi arkadaşlarım. Onun, sevdiğim adamla iyi geçinmesini istiyorum.

"Tamam, tamam. Ne arıyorsun?"

"Muhtemelen beni rahatsız ediyor," diye itiraf ediyorum. "Ama bir şeyler sakladığını düşünmeden edemiyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ronan ilk kez geri çekilmemi önerdiğinde, Devlin'in kalbini korumaya çalıştığını düşünmüştüm. Ama sonra, Devlin ve ben şehirdeyken, Lorenzo Bell adında korkunç bir suçlu Vegas'ta, kimliği bilinmeyen bir saldırgan tarafından yakın mesafeden vurularak öldürüldü.

Ronan'ın orada olmaması gerekiyordu, ama Bell, Ronan'ın tesadüfen şehre geldiği gece öldürüldü. Şimdi, Ronan'ın meraklı bir muhabirin etrafta dolaşmaması için Devlin'le olan ilişkimi sabote etmek istediği şüphesini Ronan'ın, meraklı bir muhabirin burnunu sokmaması için Devlin ile olan ilişkimi sabote etmek istediği şüphesini kafamdan atamıyorum.

Ancak bunu Lamar ile paylaşmaya niyetim yok.

Kanıtım olmadan olmaz. Bu yüzden tek söylediğim, "Yapacak mısın?" "Ne arıyorum?"

"Bilmiyorum. Kaşlarını kaldırtan her şey. Mesela böyle," diye ekliyorum, kaşları yukarı kalkarken.

O sırtıyor, sonra yüzünü tekrar ciddi bir ifadeye büründürüyor. "Bu oldukça geniş bir görev. Ama sanırım temel bir arka plan araştırması yapabilirim

kontrol edip bir sonuca varabilirim. Açıkçası, bu adamı seviyorum. Bir şey bulabileceğimi sanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Bulamazsan da sorun değil. Devlin'in en yakın arkadaşının kirli olduğunu öğrenmeyi umduğumdan değil."

Bu doğru. Ronan beni rahatsız ediyor olabilir, ama Devlin yeterince ihanete uğradı. Ronan'ın

o küçük ama tehlikeli kulüp. Ama cevaplar istiyorum.

Lamar'ın Devlin'in Kurt'la olan bağlantısını bağlantısını keşfetmesinden endişe duymuyorum. Bu çok derinlere gömülü. Devlin bana Ronan'ın Devlin'in ebeveynleri hakkındaki gerçeği bildiğini söylemiş olsa da, Ronan ile Kurt arasında doğrudan bir bağlantı olmadığına eminim. Sonuçta,

Ronan ve Devlin orduda tanışmışlardı ve bu, Devlin'in babasıyla ilişkisini kestiği zamandı.

Bundan emin olduğum için hiç suçluluk duymuyorum. Ya da en azından çok fazla değil.

"Peki, bakacak mısın?"

Sanki teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Sanırım bakmak zorundayım."

Anlayarak gülümsüyorum. Yıllar önce, birbirimizin arkasını her zaman kollayacağımıza söz vermiştik. "Seni seviyorum, Watson."

"Ben de seni seviyorum, Sherlock."

Bunu hallettikten sonra SeaSide Inn'e doğru yola çıkıyoruz. Oldukça uzun bir yol olmasına rağmen yürümeye karar veriyoruz. Ama hava çok güzel ve zaman sıkışırsa, her zaman Uber'i kullanarak istasyona geri dönebilir.

"Ne öğreneceğini düşünüyorsun?" Yarın için önerdiğim çeşitli restoran seçenekleri arasında

yarın için önerdiğim çeşitli restoran seçenekleri arasında sorar.

"Şimdi mi? Otelde mi?" Peter eskiden bu hanın sahibiydi ve ben de, şu anki sahibinin -ki o benim çocukluğumda müdürdü- Peter'ın pek de yasal olmayan faaliyetleri hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini umduğumu açıklıyorum.

Peter'ın pek de yasal sayılmayacak faaliyetleri hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini söyledim.

"Eğer biliyorsa, muhtemelen o da kirli işlere bulaşmış olduğu içindir. Bu durumda, tek kelime bile etmeyecektir."

"Belki," diye kabul ettim. "Ama soruları sormam gerek. Nasıl işlediğini biliyorsun. Bir ipucu bulana kadar ipucun olmaz. Şu anda kumları eliyorum."

"Annenin günlüklerinde bir şey var mı?"

"Otel hakkında mı? Hayır, ama öyle bir şey olmazdı. Peter annem öldükten sonra buraya taşındı. Babama benimle ilgilenmesi için yardım etmeye geldi."

"Anladım," dedi Lamar. "O zaman bu makale pek işe yaramayacak, değil mi?" "Belki de beklediğimden daha fazla," dedim, Devlin ve ben Vegas'tayken bulduğum günlük yazısını ona hiç anlatmadığımı fark ederek.

Devlin ve ben Vegas'tayken bulduğum günlük yazısından bahsetmediğimi fark ettim.

"Annem, Peter'ın bir polisin karısının bilmemesi gereken türden insanlarla karıştığından korktuğunu yazmış."

"Sence Peter o zamanlar bile Kurt için çalışıyor muydu?"

Başımı sallıyorum. "Ve ölmeden hemen önce yazdığı başka bir yazı daha buldum. Peter ona kızgındı. Nedenini öğrenmek için geriye dönüp bakmam gerek

nedenini bulabilir miyim diye geriye doğru bakmam lazım, ama tahminimce..."

"—kız kardeşinin kardeşini The Wolf'tan uzaklaşması için zorladığını tahmin ediyorum."

Yüzümü buruşturup başımı sallıyorum. "Ya da bu işten. The Wolf hakkında kesin olarak bilgi sahibi olup olmadığını bilmiyorum." Kaldırımda durup Lamar'ı bir adım geri çekilmeye zorluyorum.

"Ne?"

"Bu hiç mantıklı değil. Annemin harika bir ailesi vardı. Küçük, evet. Ve anne babası genç yaşta öldü, ama yine de harikaydı." Aslında tüm dedelerim ve ninelerim öldü, annem ve babamın beklenmedik trajedisi yerine çeşitli hastalıklar yüzünden, ama beni yine de yalnız bıraktılar. "Yani, Peter rahattı. Ve onun iyi parası olduğunu biliyorum çünkü o ve annem, babaları öldüğünde miras kaldılar. Öyleyse neden o rahat dünyadan, onu öldüren tehlikeli hayata geçsin ki?"

onu öldüren tehlikeli bir hayata geçmek için neden bu rahat dünyadan ayrıl

"Buna cevap veremem, ama bunu sürekli görüyorum. Belki heyecan arayışıyla başladı ve başını aşan bir işe bulaştı. Belki kendini çaresiz hissetti ve güç istedi. Belki de sadece yanlış bir yapıya sahipti."

Kafamı sallıyorum. "Sonuncusu değil. Bana karşı iyiydi. Sağlamdı. Yas tutan bir gence katlanmak zorundaydı ve bu görevi başarıyla yerine getirdi. Beni seviyordu, ama yine de tüm bunları yaptı. Ve korkarım ki..."

"Neyden?"

"Tüm gerçeği öğrendiğimde ona karşı hissedeceğim duygulardan korkuyorum."

Elimi tutup sıkıyor. "Ne olursa olsun, o hala seni seven bir adamdı. Kusurlu olabilir. Muhtemelen her şeyi mahvetmiştir. Ama ihtiyacın olduğunda yanındaydı."

Ve bence, tutunmam gereken şey bu.

YEDİNCİ BÖLÜM

SeaSide Inn, Devlin Saint Vakfı'nın şu anda bulunduğu yerin hemen karşısında, Pasifik Kıyısı Otoyolu üzerinde yer alıyor. Peter amcamın Inn'in sahibi olduğu zamanlarda, DSF'nin bulunduğu yer, insanların yasadışı plaj park yeri olarak kullandığı, otlarla kaplı boş bir arsaydı.

Peter ve ben sık sık onun evinden buraya yürürdük. Laguna Cortez'de otoyolun okyanus tarafında bulunan birkaç evden biriydi. Hatta Ona Inn'i tamir etmesinde yardım ettim. Ya da en azından birkaç duvarı boyadım. Aslında, gerçek müteahhitler ağır işleri yaparken, o bana çoğunlukla meşguliyet için işler veriyordu. Ama kendimi önemli hissettiğimi hatırlıyorum ve bu sevimli küçük oteli her zaman sevmişimdir.

Otoyola bakan kısmı özellikle özel bir şey değil
Özel bir yanı yok. Elbette misafirperver, ancak çoğunlukla işlevsel, dairesel bir otopark ve konukların Coast Highway'deki trafiği engellemeden vale park hizmeti alabilmelerini sağlayan bir porte-cochere ile çoğunlukla işlevseldir. Ancak içeri girildiğinde, otel büyüleyici bir Akdeniz havasına sahiptir. Kare şeklinde tasarlanmış olup, dört tarafı çeşitli odalara açılan koridorlardan oluşmaktadır.

Meydanın ortasında güneşli bir avlu, küçük bir havuz, açık hava oturma alanı ve hem otel misafirlerini hem de yerel halkı çeken tam hizmet veren bir bar bulunmaktadır.

Resepsiyon masası, ana cam kapılardan içeri girdiğimizde gençken, müdürün adı Taggart'tı. Adını hiç öğrenemedim ve bu seyahate çıkmadan önce araştırabilirdim ama uğraşmadım. O artık Şu anda resepsiyonda, ama onun hala burada çalışıyor olması da garip olmaz. Peter amcamın ölümünden sonra, onun oteli satın aldığını öğrendim ve onu satması için bir neden göremiyorum. Sonuçta, Laguna Cortez'de turizm hala güçlü.

Ancak resepsiyonda olmaması mantıklı.

Artık o yönetici değil, sahibi ve orada gördüğüm kadın benim yaşlarımda. Lamar'a bakıyorum, o da ipucumu anlıyor ve önce yaklaşıyor. Sonuçta, o çok yakışıklı ve ben de bir tanığın yardımıyla işleri kolaylaştırmaktan yanayım. Yaklaştığımızda başını kaldırıp selamlayarak gülümsüyor.

"Check-in mi yapacaksınız?" Derin gözleri, açık kahverengi teni ve hafif bir aksanı var. Orta Meksika, sanırım, ama emin değilim

. Mavi blazerinin altında beyaz bir gömlek giyiyor ve üzerinde *Reggie* yazan altın renkli bir isim etiketi var. Saçları omuzlarına kadar uzanıyor.

Tamamen düz, koyu kahverengi ve kobalt mavisi çizgilerle vurgulanmış.

Geniş ve dostça bir gülümsemesi var ve parmağında yüzük olmadığını fark ediyorum. Demek bekar. Belki de Lamar'a taşınmak doğru bir karar olacaktır.

"Bay Taggart ile görüşmek istiyoruz," diyor Lamar. "O burayı işleten kişi, değil mi?"

"Bir sorun mu var? Ben müdürüm."

"Sorun yok. Oteli satın aldığı adam hakkında ona birkaç soru sormak istiyorduk."

Dikkatini Lamar'dan bana çeviriyor ve tepkisinin şaşkınlık olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Oh," diyor. "Mateo Taggart benim babam. Ama burada değil. Yaklaşık üç yıl önce felç geçirdi. Şu anda bir bakım evinde yaşıyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor Lamar. "Onu orada ziyaret edebilir miyiz?"

"Olabilir. Ama korkarım ki o kendinde değil. O kadar uzun zaman önce olan bir şeyi hatırlama

O kadar eski bir şeyi hatırlaması ya da seninle tutarlı bir konuşma yapabilmesi ihtimali çok düşük."

Gözlerini kırıştırıyor ve kendimi tutmaya çalışıyor gibi bir izlenim ediniyorum. Babasıyla ilişkisi hakkında meraklanıyorum. Bir ebeveyni bu şekilde, yavaş yavaş hastalık ya da zihinsel yeteneklerin kaybı nedeniyle kaybetmenin, genç yaşta tamamen kaybetmekten daha mı acı verici olduğunu merak ediyorum.

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, bana çok tanıdık geldiği için şaşıyorum. Acaba daha önce tanışmış mıydık? "Laguna Cortez'de liseye gittin mi?"

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Özür dilerim. Sadece tanıdık geliyorsun."

"Oh. Hayır, burada büyümedim. Ben küçükken annemle babam boşandı. Annemle birlikte yaşadım. Yaklaşık altı yıl önce babama burayı işletmesinde yardım etmek için buraya taşındım." Yüzünü buruşturuyor. "Ve büyüdüğümde ne olmak istediğime karar veremediğim için. Babam hep otelin benim mirasım olacağını, bu yüzden onu yönetmeyi öğrenmem gerektiğini söylerdi." Diye iç çeker. "Sanırım mirasımı erken aldım."

"Baban için üzuldüm," diyorum ona. "Ama otelin senin ellerinde olduğunu bilmek onu rahatlatıyordur herhalde."

"Teşekkürler. Çok nazıksın." Bir yığın promosyon kartpostalının kenarını düzeltip düzeltir. "Peki, babamın sana ne konuda yardımcı olabileceğini düşünüyorsun?"

"Peter White," diyorum. "O benim amcamdı ve ben on yedi yaşındayken öldürüldü. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum. Bilirsin, kişisel tarihimdeki boşlukları doldurmak ve neden öldürülmüş olabileceğini anlamaya çalışıyorum. Cinayet tuhaftı."

"Adını biliyorum. Babamın oteli satın aldığı adam, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Üzgünüm, ama bildiğim tek şey bu. Bay White'ın babama işin yönetimi hakkında bıraktığı herhangi bir belge veya not olduğunu sanmıyorum. Sanırım polisle konuştunuz."

"Elbette, ama bu aslında cinayeti çözmekle ilgili değil. Daha çok onun nasıl bir adam olduğunu anlamakla ilgili."

"Anlıyorum. Son birkaç yıldır babamın eşyalarını topluyor, onları düzenliyor ve onun hayatı hakkında biraz bilgi ediniyorum. Tekrar başınız sağ olsun. Keşke yardımcı olabilseydim."

"Peki, zaman ayırdığınız için teşekkürler," diyor Lamar. Bana bir bakış atıyor, ben de başımı sallıyorum. Anladığım kadarıyla, burada öğrenecek başka bir şey yok. Vedalaşıp dışarı çıkıyoruz.

Sokağa çıktığımızda Lamar'ı durduruyorum. "Sana tanıdık gelmedi mi?"

Lamar başını sallıyor. "Hayır. İnan bana. Onu hatırlardım." Gözlerimi deviririm.

"Güzel kadınlardan bahsetmişken..." Karşıdaki DSF'ye başını sallayarak sözünü bitirir. "İçeri girebilir miyiz?"

İlk başta bu soru kafamı karıştırır. Sonra Devlin Saint Vakfı'nda staj yapan Tracy Wheeler'ı hatırlarım. Kısa bir süre önce birlikte gaza gittiğimizde Lamar'ın başını döndüren Tracy.

"Sen tam bir kadın düşkünsün."

Masum bir ifade takınmayı başarır. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Millie bana mesaj attı. Ona yarın Los Angeles'ta bizimle öğle yemeğine katılmak isteyip istemediğini soran bir mesaj mı attın?"

yarın Los Angeles'ta bizimle öğle yemeğine katılmak isteyip istemediğini sormuşsun." Millie, Irvine Polis Departmanı'nda çalıştığımız günlerden kalma bir arkadaşımız. Biz oraya katıldıktan kısa bir süre sonra hukuk fakültesine gitmek için istifa etmişti. Şimdi Los Angeles'ta ABD Savcı Yardımcısı olarak çalışıyor.

"Bu arada, gelemeyecek," diye devam ettim. "Duruşma hazırlıkları var. Ama davet ettiğin için çok sevindiğini söyledi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "O bir arkadaş. Onunla oyun oynama. Tracy'yi de. İkisini de seviyorum."

Ellerini kaldırır. "Dur bakalım. Kimseyi incitmek istemiyorum.

Ama birini sevdiğimde ve o da beni sevdiğinde..." Gülümsemesi genişledi. "Ve dürüst olmak gerekirse, sevilecek ne yok ki?"

Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum ama sonunda gülüyorum. "Kadın düşkünü," diye tekrar ediyorum. "Ve gülüyor olmamın mesajımın etkisini azalttığını düşünme.

mesajımı zayıflattığını düşünme. İkisini de incitirsen, hayalarını

koparırım." "Not aldım," diye beni temin ediyor. "Hayalarım ve ben en iyi

davranacağız."

Gerçek şu ki, onun birini bulmasını umuyorum, sadece bu arayışında arkadaşlarımdan birine zarar vereceğinden korkuyorum. Bu mantıksız bir korku değil.

Lamar'ın kimseye ciddi bir şekilde bağlandığını hiç görmedim. Onu tanıdığım süre içinde birçok kadın ve erkekle çıktı, hepsi de iyi insanlar, genellikle eğlenceli ve zeki kişilerdi. Onunla uzun vadede mutlu olabileceğini düşündüğüm türden insanlar.

uzun vadede mutlu olabileceğini düşündüğüm türden insanlar. Ama nedense, hiçbir ilişki yürümedi.

Nedenini bilmiyorum ve bu beni endişelendiriyor. Onu çok seviyorum, ama onu tam olarak anlamadığımı da biliyorum. Bir gün onu anlamak istiyorum. Ama o zamana kadar, bu karışıklık devam edecek.

"Tracy'nin kalbini kırma," diye emrediyorum DSF'nin ana girişine vardığımızda.

"Hayatta olmaz."

Ona daha sert bir uyarıda bulunmak isterdim - sonuçta, Tracy erkek arkadaşım için çalıştığı için onu biraz korumak istiyorum - ama o benim için kapıyı çoktan açmıştı. İçeri girerken, bir an durup Taş ve çeliğin sadeliğiyle büyüleyici olan tanıdık iç mekanı içime çekiyorum.

Resepsiyon masasına doğru ilerliyorum. İlk geldiğim gün beni karşılayan Paul hâlâ orada oturuyor. Şimdi başını kaldırıp "Bayan Holmes. Bay Saint'e geldiğinizi haber vereyim mi?"

"Adım Ellie, Paul. Tabii, çok sevinirim. Ama ona bunun önemli bir şey olmadığını söyle. Aslında Tracy'yi görmeye geldik, o yüzden meşgulse aşağı inmesine gerek yok."

"Ona haber veririm. Tracy'yi de çağırırım."

Ona teşekkür ettim ve Lamar ile birlikte açık hava oturma alanına açılan pencere duvara doğru yürüdük. Bu duvarlar tamamen yana itilip, cep kapıları gibi yapının içine kaybolarak iç ve dış mekanları birleştiren bir eğlence alanı oluşturuyor. Vakıf birçok bağış toplama etkinliği düzenliyor ve taş döşeli terasın ötesindeki Pasifik manzarası ile daha iyi bir konum aranamazdı.

Lamar beni erkekler tuvaletine gitmek için bırakır ve ben okyanusu izlerken Tracy arkamdan yaklaşır.

"Hey!"

Dönüyorum ve kendimi Tracy'nin kucaklamasında buluyorum.

"Seni görmek ne güzel," diyor Tracy, geri çekilirken. Yüksek elmacık kemiklerini vurgulayan kısa kesilmiş afro saçları var. "Naber?"

"Ne var ne yok, bir hayranın var," diyorum. "Lamar ile buradayım. Uğramak istedi."

"Oh." Ağzında bir gülümseme belirir. "Bu çok hoş, değil mi?"

Onu uyarmayı düşünüyorum. Lamar'ın hiçbir zaman ciddiye almadığını söylemeyi. Ama sessiz kalıyorum. Sonuçta, ayrılık tavsiyesi vermemesi gereken son kişiyim. Ayrıca, Lamar Devlin ile olan ilişkim hakkında her yorum yaptığında, bu beni çok kızdırıyor. "Siz ikiniz sık sık görüşüyor musunuz?" diye soruyorum, Devlin'in asistanı Anna bize doğru aceleyle yaklaşırken.

Tracy başını sallar. "Binada karşılaşıyoruz ama çok sık değil. Programlarımız oldukça farklı. Ama," diye ekler, sesinde bir melodi ile, "çok mesajlaşıyoruz. O çok tatlı."

"Evet," diyorum dürüstçe. "Öyle."

"Lamar'dan mı bahsediyorsun?" diye sorar Anna. "Onu yukarıda gördüm. Ben aşağı inerken o yukarı çıkıyordu."

Neden birinci kattaki erkekler tuvaletine girmediğini merak ederek kaşlarımı çattım. Önemli bir şey değil ve Anna ellerimi tutmak için uzandığında bu düşünce kafamdan silindi. O, canlı mavi gözleri ve kusursuz bir cilde sahip, çarpıcı bir kıvılcı saçlı kız. Saçları ve gözleri nadir görülen bir kombinasyon; bunu *The Spall'da* ilk yılımıda resesif genler üzerine bir makale yazarken öğrenmişim. Nadir olsun ya da olmasın, sonuçta Anna herkesin dikkatini çekiyor ve onu Devlin'in yanında ilk gördüğümde çok kıskanmışım.

Artık onların sadece arkadaş olduklarını bildiğim için, onu sevmeye başladım. Ama yine de onun kıvrımlı, film yıldızı görünümünün yanında, kısa boylu, sıradan bir çocuk gibi giyinmiş gibi görünüyorum.

"Seni gördüğüme çok sevindim. Bugün seni arayıp ne kadar mutlu olduğumu söyleyecektim. Devlin ikinizin sorunlarınızı çözdüğünüzü söyledi. İkiniz için çok sevindim. Çok endişelenmişim," diye ekliyor, geri adım atıp beni baştan aşağı süzdü. "Ama işte buradasın, ıslıl ıslıl."

Utandım ve güldüm. Spot ışığında olmakta hiç iyi olmadım. "Parlak değilim."

"Öylesin," diyor Tracy, ve ben isteksizce bu noktayı kabul ediyorum.

Stajyer olarak Tracy, DSF'de yenidir ve Devlin'in arkadaş çevresinde değildir. Anna ise onu çocukluğundan beri tanır ve onun eskiden Alex Leto, namı diğer Alejandro Lopez olduğunu çok iyi biliyor. Bilmediğim şey, Anna veya Ronan'ın Peter'ı kimin öldürdüğü hakkındaki gerçeği bilip bilmedikleri. Muhtemelen bilmiyorlardır, neden bilsinler ki? Devlin, hala Alex iken gerçeği duyurmak istemezdi. Yoksa neden DSF'yi kurduktan sonra sırlarını ifşa etme ihtiyacı duysun ki? Tamra biliyor, ama bu onun için bir nevi üvey anne olduğu ve olaydan sonra ona tüm hikayeyi anlattığı için.

"—çok aşağıda."

"Anlamadım?" Kafamı kaldırıp Anna'nın söylediği Şeyi tamamen kaçırdığımı fark ettim.

"Paul aradığında bir işin ortasındaıdı dedim. Ama her an aşağı inebilir... Ah, işte geldi. Mükemmel zamanlama."

"İkimiz için de," diye ekliyor Tracy, eğilip kulağıma fısıldayarak.

Ne demek istediğini anlamıyorum, ta ki dönüp Devlin'i Lamar'ın hemen yanında merdivenlerden aşağı indiğini görene kadar ne demek istediğini anlamadım. Devlin gri bir takım elbise ve açık mavi bir gömlek giymiş. Saçları yüzünden geriye taranmıŐ ve ek kamuflaj olarak taktığı gözlüğün koyu renkli çerçevesi onu daha da kurumsal bir savaşçı gibi gösteriyor.

Gerçekten de *savaşçı*, diye düşünüyorum. Duruşu gergin, ağzı sıkı, her hareketi kesin. Lamar ile birlikte hareket ediyor, ama konuşmuyorlar konuşmuyorlar ve aralarındaki hava anlamla parıldıyor gibi görünüyor.

İkisi arasında ne oldu bilmiyorum, ama odadaki havayı kolayca anlayabiliyorum.

Ve gördüğüm kadarıyla Devlin çok kızgın.

BÖLÜM SEKİZ

Devlin ve Lamar ana kata ulaştıklarında, Lamar elini uzatarak tokalaşmak ister. Ama Devlin çoktan harekete geçmiş ve Lamar'ın omzuna dokunarak Lamar'ın omzuna dokunarak sessizce bize katılma zamanının geldiğini işaret ediyor. Bunun kasıtlı bir küçümseme mi olduğunu, yoksa o anda Lamar'ın elini görmediğini mi bilemiyorum. İkincisi olmasını umuyorum, ama korkarım ki birincisi.

Onlar bize ulaştığında, Tracy Lamar'ı karşılamak için öne çıkar, bu yüzden ona bunun ne anlama geldiğini sorma fırsatım olmaz. Anna muhtemelen yukarı çıkıp yukarı çıkıp Devlin'in ofisinin komuta merkezindeki yerine geçmek için uzaklaşıyor.

Geri çekilip Lamar ve Tracy'den uzaklaşıyorum, sonra fısıldayarak "Ne oluyor?" diyorum.

Sesi gergin bir şekilde, "Arkadaşının iletmesi gereken bir mesaj vardı" diyor.

"Öyle mi?"

"Eğer sana zarar verirsem, o benim canımı çıkaracak."

Neredeyse gülmek üzereydim. Lamar'ın polis memuru olarak yeteneklerinden şüphem yok, ama Devlin gibi bir adamı dize getirebileceği düşüncesi komik geliyor. Ancak, ben sadece yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm."

"Onu o göreve sen göndermediysen, üzülecek bir şeyin yok. Ancak Dedektif Gage'in hesap vermesi gereken çok şey var."

"Devlin, yapma..."

"O senin arkadaşın, bu yüzden ona biraz müsamaha gösteriyorum." Sesi bıçak kadar keskindir. "Ama bir dahaki sefere benim evime gelip bana ders vermeye kalkarsa..."

"Ne?" Sözlerini keskin bir şekilde kestiği için, Lamar veya Tracy'nin yaklaştığını merak ederek arkama dönüyorum. Ama hala yalnızız ve kimse bizi duyamaz.

Devlin başını sallar, yüz hatları yumuşar ve "Siktir, özür dilerim. O sadece seni koruyor. Biliyorum. Sorun değil." der.

"İyi gibi gelmiyor."

Koyu renkli saçlarını parmaklarıyla tararken, istemeden saçlarını geri tutan deri bağdan çoğunu serbest bırakır. "Öyle. Gerçekten. Üzgünüm."

Onu inceliyorum, Devlin ve ben ayrı olduğumuz yıllarda Lamar ile geliştirdiğimiz arkadaşlıktan kışkırdığını biliyorum. Asla geri getiremeyeceğimiz yıllar.

geri getiremeyeceğimiz yıllar. Bu yüzden, "Teşekkürler" demekten başka bir şey söylememek en iyisi olduğuna karar veriyorum.

"Bana ne için teşekkür ettiğini bilmiyorum, ama rica ederim." Bir an beni inceledi, sonra kaşlarını çatarak dirseğini tuttu.

"Benimle gel."

Tereddüt ettim, ama Lamar Tracy'yi yakalamıştı, bu yüzden Devlin beni dışarıya, vakıf ziyaretçilerine okyanus manzarası sunan devasa pencerelerden görünmeyen küçük bir köşeye götürdüğünde itiraz etmedim.

"Ne yapıyoruz..." Ama sözlerim, sıcak ve talepkar bir öpücükle kesildi. Ona karşı eriyip gittim, vücudum anında alev aldı ve daha fazlasını istedim.

"Dikkatli ol," diye nefes nefese söylüyorum, o bana nefes almam için izin verdiğinde. "Beni çok heyecanlandırırsan, bu partiyi yavaşlatmakta zorlanacaksın."

"Seninle birlikteyken, asla yavaşlamak istemiyorum."

Kollarımı onun gövdesine doladım ve ereksiyonunu hissedebilecek kadar ona yaklaştım. "Bu hoşuma gitti. Hissettiği şey de."

"Yaramaz kız."

"Senin için mi? İstedğin kadar yaramaz olurum."

Beklenmedik bir şiddetle, eli saçlarımı kavrar ve başımı geriye doğru çeker. Acıdan değil, beklenmedik hareketten ve gözlerinde gördüğüm vahşi yoğunluktan dolayı nefesim kesilir.

"Sen benimsin," diye homurdanır ve ben bu sahiplenici ses tonuyla biraz eririm. "Söyle."

"Öyleyim. Tabii ki öyleyim." Henüz büyük haberimi bilmediğini fark ederek gülümserim. "Hatta resmi olarak Laguna Cortez'de kalacağım."

Beni bırakırken kaşlarını çatıyor. "Resmi olarak mı?"

Başımı salladım. "Zaten kalacaktım, ama artık maaş da alacağım. Roger, Batı Kıyısı'ndan çalışabileceğimi söyledi. New York'ta geçen hikayelerim hariç, çoğunu da saklayacağım. Onları ezeli düşmanım alacak." Kaşlarımı çattım. burun.

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirir. "Senin bir baş düşmanın olduğunu bilmiyordum."

Kaşlarımı kaldırırım. "Herkesin yok mu?"

"Touché." Sesi hafif, ama yüzünde bir gölge görüyorum. O korkunç mesajı düşünüyorum ve şakayı yaptığım için pişman oluyorum. Sonra o an

geçer ve o boğazını temizler, sonra "Bana daha fazlasını anlat" der.

"Hepsi bu kadar. Hala maaşlı çalışıyorum, sadece buradan çalışıyorum. Devlin Saint Vakfı'nın profilini yayınlayacaklar Vakfı'nda yayınlayacaklar - çok teşekkürler - ama benim adım yazmayacak." Yüzünü buruşturur. "Oh, bebeğim, üzüldüm."

"Hayır, sorun değil." Elini sıkıyorum. "Karşılığında sen olacaksan, benim için sorun yok. Ayrıca, düşündüm de, birlikte olmamızın makalede herhangi bir önyargı yaratmasını istemiyorum.

. Okuyucuların DSF'yi olduğu gibi görmelerini ve anlamalarını istiyorum. Çünkü bu gerçekten özel bir organizasyon ve yaptığın iş çok önemli."

"Bunu senden duymak benim için çok önemli."

"Sadece doğru olanı söylüyorum. Ama güzelliği de bu. Senin ya da benim için ne kadar önemli olduğu önemli değil. Önemli olan, vakfın yardım ettiği tüm insanlar için ne kadar önemli olduğu."

Yutkunur, sonra nazikçe elimi kaldırır ve avucumu öper. "Evet," diye mırıldanır, sesi duygu dolu. "Aynen öyle."

"Ve hala yazımın altında benim adım yazacak," diyorum ona.

"Sadece o makale için değil." "Yeni bir görev mi?"

Tereddüt ediyorum, çünkü bu konuda balonları uçurmayacak. "Sonuçta Peter Amca hakkında makale yazmamı istiyorlar."

Yüzündeki ifade tamamen donar. "Öyle mi?"

Gülmeye çalışıyorum. "Fazla heyecanlanma. Ayrıca, bu iyi bir şey. Böylece kendim için yapmak istediğim tüm araştırmalar maaşla birlikte geliyor."

Hiçbir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum.

"Daha kişisel bir yazı olacak. Neredeyse Peter'a ne olduğunu anlamaya çalıştığım yolculuğumla ilgili bir deneme gibi. Kurtların sürüsüne girip çıktığı hayatının öyküsü."

Şakaklarını ovuşturur. "Ellie..."

"Bu fikri beğenmediğini biliyorum, ama ne yazık ki. Cevapları bulacağım. Amcamı tanımak istiyorum. Neyle uğraştığını Nasıl eski halinden bu hale geldiğini bilmek istiyorum."

"Anlıyorum, ama bebeğim, bu sadece canını yakacak. Ve babamın örgütünün içinde ne kadar derine karıştığını öğrendikçe, bu yarana tuz basmak gibi olacak." Elimi tutuyor. "Bu şekilde incinmeni istemiyorum. Buna gerek yokken."

"Biliyorum. Peter amcamın ve onun Kurt ile olan bağlantısının seninle örtüştüğünü de biliyorum."

"Benim demek istediğim bu değil..."

"Ama şunu bil ki, o makaleye senin kim olduğunu ortaya çıkaracak hiçbir şey yazmam. Ya da ipucu bile. Lanet olsun, senden bahsetmeme gerek yok."

"Bunu konuştuk. Hala hoşuma gitmiyor. Geçmiş kurgalamanın hiçbir yararı yok, Ellie."

"

"Bu benim işim, Devlin." Sesim sert. "Ben iskeletleri ortaya çıkarırım. Bu işin doğasında var."

"Şimdiki zamanı etkileyen cevapları bulmak. Bir muhabirin işi budur. Ama Peter'dan asla gerçek cevapları alamayacaksın çünkü Peter sana cevap verecek durumda değil."

Elimi onunkinden çekiyorum. "Bana işimi nasıl yapacağımı söylemeyi bırak. Babanla kesişen alanlarda araştırma yapmamdan hoşlanmadığını anlıyorum, ama bunu aşman gerekecek. Ayrıca

Peter'ın kafasından neler geçtiğini öğrenemeyebilirim, ama yine de öğrenebileceğim gerçekler var. Öğrenmem gereken gerçekler."

Kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Küçük şeyler. Mesela annem ölmeden hemen önce neden ona kızgındı? Ve bu, beni büyütmek için buraya taşınmasının bir nedeni miydi? Suçluluk duygusu mu? Annemin çok hızlı sürdüğünü ve kavga ettiklerini mi düşünüyordu?

ve kavgalarını düşündüğü için mi? Arabası bu yüzden mi yoldan çıktı?"

Yüzündeki ifade üzüntünün ötesinde. "Bebeğim, hayır. Bu soruların cevaplarını asla bulamayacaksın. Sana bunu söyleyebilecek kimse yok."

"Yine de soruları sormam lazım," diyorum. "Bu bir dua gibi, anlıyor musun? Onları onurlandırmak için benim yöntemim bu."

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. Sanırım başka bir itiraz için düşüncelerini topluyordu, ama bunun yerine sadece "Tamam" dedi.

"Tamam mı?"

O başını sallar ve aynı şeyi tekrarlar, ama bu sefer gülümseyerek. "Evet, tamam. Önemli değil," diye ekler. "Benden izin istemediğini biliyorum

sormadığını biliyorum, sadece beni bilgilendiriyorsun."

Kalbim biraz sıkışır. O haklı ve bunu anladığına seviniyorum.

Elimi bir kez daha sıkıyor. "Bu yüzden mi geldin?

Yoksa öğle yemeği randevusunu mu unuttum?"

"Hayır, hayır. Lamar Tracy'yi görmek istedi. Sen sadece bir artısın." "Benim için de öyle." Eli hala elimi tutuyor ve ben başparmağının elimdeki deriyi okşadığına aşırı duyarlıyım. "Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"İşini için beni terk ediyor. Peter amcanın iş yaptığı birkaç kişiyle daha görüşmeyi deneyeyim diye düşünüyordum." Ona söylemediğim şey, benim de kişisel bir işim olduğu.

Midem sinirden kasıldığı türden bir iş, ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

"Daha mı? Kimlerle görüştün?" Sözleri görünüşte sıradan, ama ben sesinin keskinliğini duyuyorum.

"Aslında kimseyi görmedim. İşe yaramadı. SeaSide Inn'den başladık," diye açıklıyorum. "Meğer sahibi felç geçirmiş. Bakım evindeymiş. Şimdi kızı işletmeyi yönetiyor, ama o da pek bir şey bilmiyor. Yani bu yol da çıkmaza girdi."

"Tabii ki Bay Taggart'ı tanıyordum."

Bir an için kafam karıştı. Sonra hatırladım. "Doğru, vakfın konukları genellikle Inn'de kalırlar, değil mi?"

"Şehirde tavsiye ettiğimiz birkaç otel var, ama SeaSide'daki arkadaşlarla özellikle iyi bir ilişkimiz var.

Evet. Mateo Taggart gerçekten çok iyi bir adamdı. Regina da çok yetkin bir yönetici."

"Gala'da mıydı?"

Kaşlarını çatıp başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla yoktu. Elbette davet edilirdi. Ama sanırım şehir dışındaydı. Neden sordunuz?"

"Bilmiyorum. Sadece tanıdık geliyor." Omuz silkiyorum. "Önemli değil. Muhtemelen başka birini hatırlatıyor bana."

"Eğer onu tanıyorsan, eminim hatırlarsın." Bunu, sanki çok da önemli değilmiş gibi, kayıtsız bir şekilde söylüyor. Tabii ki önemli değil. "Bu akşam ne yapacaksın?"

"Brandy ve Lamar ile içki içeceğim. Sonra erkek arkadaşımın evine gidip ona akşam yemeği hazırlayacağım." Bir saniye bekledim, sonra "Tabii senin evine gitmemi tercih etmezsen."

Kendinden emin bir gülümsemeyle bana yaklaşır ve kollarını belime dolayarak beni kendine çeker. "Sen kendin istedin."

"Seninle mi? Ne olursa olsun, ne zaman olursa olsun."

"Bu hoşuma gitti," diyor. "Ama bu akşam bir toplantım var."

"Önemli değil." Hayal kırıklığına uğramış olsam da sesimi neşeli tutuyorum. hayal kırıklığına uğramış olsam da sesimi neşeli tutuyorum. "Zaten kontrolüm altında tuttuğum birçok erkekten biriyle başka bir randevu ayarlarım."

O homurdanır, ben gülerim. "Eve vardığında beni arar mısın?"

"Beni bekleyebilirsin," diyor. "Tercihen yatağымda. İdeal olarak çıplak."

"Olabilir, ama Brandy'nin evinde kalacağım.

orada kalmaya devam etmem en iyisi, sence de öyle değil mi? Bizi izleyen her kimse, uyarıya rağmen seninle hala o kadar rahat olduğumu ve yanına taşındığımı düşünmemeli."

O da başını sallar. Ancak, gizli yazışmalarımdan bahsetmem onu rahatsız ettiği açıktır.

Onu suçlayamam. Bu beni de rahatsız ediyor.

BÖLÜM DOKUZ

Bugün başka röportaj yapmayacağım ve Devlin'e söylediğim küçük yalan yüzünden biraz suçluluk duyuyorum.

Ama tam anlamıyla doğruyu söylediğim gerçeğiyle kendimi teselli ediyorum. Peter'ın diğer tanıdıklarıyla da görüşmeyi düşündüğümü söyledim. Ve işte buradayım, tamamen bunu düşünüyorum. Aslında, ayaklarım şu anda ayaklıkta dururken, nazik yüzlü bir hemşire vajinal sürüntü alırken, başka hiçbir şey düşünmüyorum.

O ayağa kalkıp bana sıcak bir gülümsemeyle bakana kadar, yüz kaslarımın korkunç bir ifadeye donmuş olduğunu fark ettim.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Duruma göre değişir. Bitti mi?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bitti. Artık giyinebilirsiniz."

Ayaklarımı serbest bırakıp oturuyorum. "Ne zaman öğreneceğim?"

"Söz veremem, ama laboratuvarın sonuçları oldukça hızlı alıyoruz. Yarın öğleden sonraya kadar haber alabilirsiniz. Ama yetmiş iki saate kadar sürebilir."

Bekleme düşüncesinden nefret ederek yüzümü buruşturuyorum. Ama sanki biri beni yere yatırıp enfekte bir iğneyle bıçaklamış gibi değil ki. Bunu kendim yaptım ve katlanabilirim. "Tamam," diyorum. "Peki." Parmaklarımı, kan alma uzmanı tarafından koluma yapıştırılan pamuk topuna ve bantlara bastırmaya devam ediyorum.

"O zamana kadar haber almazsam, aramalı mıyım?"

"Tabii ki. Ama bu arada endişelenmemeye çalışın. Endişelenmek bir şeyi değiştirmez. Al," der ve bana broşürler ve prezervatiflerin olduğu plastik bir poşet uzatır. Parti hediyesi gibi.

Ona teşekkür *ediyorum* ve endişelenmemeye çalışacağımı söylüyorum. Ama ben endişeliyim. Kahretsin, endişelenmek için nedenim var. Tekrar tekrar, kendimi silah olarak kullanarak

kendimi silah olarak kullanarak şeytanlarımla savaştım. Yöntemim sır değil ki. Bilmeden yaptığım bir şey de değil. Otoparkta ya da ara sokakta bir adamla sevişmek

benim tercih ettiğim bir şey değildi. Aksine, hayattan daha keskin, göz kamaştırıcı ve tamamen anlamsızdı. Bu bir savaştı.

bir ifadeydi. Bir kaçış.

En önemlisi, suçluluk duygusuydu. Çünkü bu karşılaşmaların her biri sonuncusu olabilirdi. Son sevişme, son öpücük, son nefesim. Hastalıktan psikopatlarla kadar her şeyi riske atıyordum.

Hayatta kalanların suçluluk duygusu. Buna böyle diyorlar. Biliyorum, çünkü bir psikolog bana söylemişti. Tehlikeyle flört ediyorum, çünkü içten içe tüm ailem öldüğü halde benim hala hayatta olduğuma inanamıyorum. Beni bu kadar özel kılan ne ki?

Yıllarca tehlikeyi kovaladım ve sorun yoktu. Çünkü sonuçta, sonucu umursamıyordum. Hayatta kalmak, sadece hayatın bana daha fazla dayak atma şansı olduğu anlamına geliyordu. Ve ölüm... ölüm, statükoyu düzeltirdi, değil mi? Ama şimdi...

Şimdi Devlin var. Ve onu tamamen istiyorum. Tamamen. Prezervatif takmak istemiyorum. Aramızda geçmişteki kötü davranışlarımı hatırlatan fiziksel bir şey istemiyorum.

En önemlisi, onun güvende olmasını istiyorum, çünkü onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum.

Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum. Ya benden alınacağım için, ya da o benden alınacak için. Ve bizi güvende, bir arada ve bütün tutmak için her şeyi, her şeyi yapacağımı biliyorum.

Omuzlarımı dikleştirip giyinip ödemeyi yapıyorum, sonra dışarı çıkıyorum. kliniğe girdim. Bulabildiğim en yakın poliklinikti ve her ne kadar tertemiz ve steril olsa da, kendimi biraz tedirgin hissediyorum, ki bu aptalca bir şey, çünkü test yaptırmak akıllıca bir şey, aptalca değil. Benim gibi kaç kişi test yaptırmıyor acaba

çünkü bu tür yerlere gitmek, sanki kendi hatalarının bir yansımasıymış gibi çok garip geliyor. Ama geldiğim için mutluyum, çünkü Devlin buna değer. Ve sanırım ben de öyle.

Başımı kaldırıp giyinirken aklımda onun adı var.

güneş gözlüğü takmış ve bir an için onu sadece hayal ettiğimi düşünüyorum orada durduğunu hayal ettiğimi düşünüyorum. Sonra göğsüm sıkışır ve onun gerçekten orada olduğunu fark ederim

. Vücudumu utanç, dehşet ve öfkenin karışımı olan sıcak bir dalga kaplar. En rahat hissettiğim duygu olan öfkenin beni beslemesine izin veririm ve ellerimi yanaklarımın kenarlarına sıkıca bastırarak ileri atılırım.

"Cidden beni takip mi ediyorsun?" Sesim öfkeyle doludur.

Dün gece, birbirimizin konumlarını paylaşmak için telefonlarımızı ayarladık. Sosyal medyanın ilişkimize olan ilgisi nedeniyle Devlin bunun mantıklı olduğunu düşündü. Ve ürkütücü kısa mesajın ışığında, onun muhtemelen haklı olduğunu inkar etmek mümkün değil muhtemelen haklı olduğunu inkar edemem, ve bu tabloid ilgisinden daha kötü niyetli nedenlerden dolayı.

Ama onun gününü benim gittiğim yerleri takip ederek geçireceğini Ellerini kaldırarak, pişmanmış gibi görünüyor. "Öyle değildi, yemin ederim. Röportajlara gideceğini söylemiştin, ben de bir dosya bırakmak istedim."

Elinde tuttuğunu fark etmediğim kalın bir manila zarfını bana uzattı. "Anna'ya, vakfın kayıtlarında bulunan Peter'ın çeşitli iş çıkarları hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi toplamasını ve ardından internette bulabildiği diğer bilgileri de eklemesini söyledim.

Muhtemelen bazıları zaten sende vardır, ama bugün iletişime geçebileceğin isimler var mı diye bakmak istersin diye düşündüm. DSF'deyken sana vermek istemiştin, ama dürüst olmak gerekirse, Lamar'ın benimle yaptığı küçük sohbetten sonra tamamen aklımdan çıkmış.

"Oh." Peter'ın hayatını kurcalamama pek sıcak bakmadığını düşünürsek, bana yardım etmesine biraz şaşırdım. Ama belki de ne kadar çok yardım ederse, o kadar çabuk bitireceğimi düşünüyordur. "Peki, teşekkür ederim. Ama beni şehirde takip etmenin bir anlamı yok. Yani, yarın..."

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Yürüme mesafesinde olup olmadığını görmek için baktım

" diyor. "Başka bir şey değil. Haritada sadece buranın bir tıp kliniği olduğu yazdığı için gelmezdim. Peter'ın iş arkadaşlarıyla görüşme yapacaktın ve onların doktor olacağını düşünmemiştim

doktorlar olacağını düşünmemiştim. Gerçi, belki de ilaç satmaya çalışıyordu ilaç satmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm. Sonuç olarak, belki de yaralanmış olabileceğini düşündüm.

yaralanmış olabileceğini düşündüm. Burasının acil bir klinik olabileceğini düşündüm. Aradığımda cevap vermedin... Eh, gelip kendim bakmam gerekiyordu."

Telefonumu kontrol ediyorum. Tabii ki, ben sessize almışken iki kez aramış.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Ona kızgın kalmak istiyorum çünkü bu benim utancımı gizleyecektir, ama söylediği her şey mantıklı ve ben bunu takdir ediyorum. Bu yüzden büyük kız külotumu çekip, gülümserim ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarım.

"Evet, şey, bu..." Boğazımı temizliyorum. "Prezervatif kullanmadık." Ve ben... ben sadece... yani, sana versem... Oh, kahretsin," diye patladım. "Sadece bilmek istedim."

Şok olmuş ya da korkmuş görünmediğini görünce rahatladım. Aksine, söylediklerimi tamamen anladığı belliydi. " böyle bir şey olabileceğini düşündüm," diyor ve bir adım yaklaşıyor. "Bu sabah biraz utangaç davranıyordun. Ya aklında başka bir şey vardı başka bir şey düşünüyordun ya da beni beklentiyle heyecanlandırmak için elinden geleni yapıyordun."

Gülüyorum. "Bu iyi bir plan. Ve senin beklentiden ne kadar tahrik olduğunu biliyoruz. Ama hayır. Ben... Tanrım, Devlin, ya ben... Her şeyi mahvettim. Çok aptalca davrandım."

"Hayır, aptal değilsin." Elini uzatıp yanağımı okşadı, ben ise gözlerine bakmadım. Parmak ucuyla başımı kaldırdı. "Bebeğim, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun? Benim için bunu yapıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki senin için kontrol ediyorum. Başka kim için olabilir ki?"

"Ah, El." Eğilip alnımı öperken sesinde bir kahkaha var, sonra beni kendine çekip göğsüne sıkıştırıyor ve kollarıyla sarıyor. Ellerimi çekip onu da kendime çekiyorum.

"Sonuç ne olursa olsun, biz iyi olacağız. Ve geldiğine sevindim. Çünkü seni tamamen istiyorum. Sonucu öğrenir öğrenmez, senin her parçanı istiyorum ve aramızda bir engel olmasını istemiyorum."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Ama ya..."

"Hayır. Ya'lar yok. Her şeyi olduğu gibi kabul edeceğiz. Ve o zamana kadar..."

"Ne?"

"Bu akşam seni yemeğe çıkarmama ne dersin? Gerçek bir randevu." Biraz eriyorum. "Bu akşam planların olduğunu söylemiştin."

"Planımı değiştirdim."

"Oh." Evet diyemeyeceğimi bilerek iç çekiyorum. "Çok isterdim, ama planlarım var."

Kaşları yukarı kalkar. "Başka bir erkek arkadaş mı?"

"Çılgın bir üçlü," diye karşılık verdim. "Ben, Brandy ve Lamar. içkileri akşam yemeğine uzatmaya karar verdik. Sen meşgul olduğunu söyledikten sonra ayarladım."

Yanağındaki bir kas gerildi, ama hakkını vermek gerekirse hiçbir şey söylemedi.

"Birlikte çok fazla zaman geçirmedik," diyorum. "Yani üçümüz birlikte. Ya seninleydim ya da berbat bir ruh halindeydim."

"Benim yüzümden," diye ekliyor, sinirlenmediğini anlayabileceğim kadar esprili bir şekilde.

Omuz silkiyorum. "Evet, sonuçta bu gece bir araya geliyoruz. Kendini eğlendirebilir misin?"

"Sanırım halledebilirim. Zaten The Phoenix'te bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Vegas'a mı gidiyorsun?" Kendi jet filosu olduğunu düşünürsek, bu hiç de imkansız bir ihtimal değil.

"Hayır. İnternetin gücü yeterli olacaktır. Ama benim için bir şey yapman gerekiyor."

"Tabii. Ne?"

"Öp beni. Yarın görüşene kadar beni idare et."

"Memnuniyetle," diyorum, yaklaşıp parmak uçlarımda yükseliyorum, birinin fotoğraf çekip çekmediğini umursamadan. Dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde omuzlarından tutunuyorum ve o beni kendine çekip sertçe öperken, tek düşünebildiğim, hayal edilebilecek en mutsuz çocukluklardan birini yaşamış olmama rağmen, sonunda biraz mutluluk kazanmış olduğum mutluluğu hak etmişim gibi hissediyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Brandy ve Lamar ile buluşmaya hala bolca vaktim olduğu için, Devlin'in hayatıma girmesiyle bir numaralı yerimden Devlin hayatıma girdiğinden beri hayatımdaki bir numaralı yerinden itilmiş olan koyu mavi 1965 model Shelby Cobra'ya oturup Devlin'in bana verdiği dosyayı karıştırıyorum. Gözüm

Cotton Building Supply'a yapılan bir atıf hemen dikkatimi çekiyor.

Peter'ın düzenli olarak çalıştığı işletmelerin listesinin en başında yer alıyordu.

Devlin'in, yani Alex'in Peter'ı öldürdüğünü öğrendiğim günlerde, kendimi biraz çalışmaya zorladım. Kalbimin acısını dindiremiyorsam, en azından onu görmezden gelmeye çalışabilirdim. Çoğunlukla başarılı olamadım, ama birkaç kutu eski kayıtları düzenlemeyi başardım.

Peter'ın ölümüyle, Şef Randall ve eşi Amy benim vasilerim oldular.

Peter'ın inşaat işini tamamlamak için bir avukat tutmuşlar, tüm iş dosyalarını kutulara koymuşlar ve ihtiyacım olursa diye depoya kaldırmışlardı. O kutulardan birkaçını eve getirmiştim

ve uyuşmuş beynim evrakları incelerken iki şey fark ettim. Birincisi, amcamın defterlerini çok temiz tutacak kadar akıllı olduğu.

Bu belgelerde Kurt'la, uyuşturucu parasıyla veya herhangi bir uygunsuz şeyle bağlantılı hiçbir şey yoktu.

İkincisi, Peter amcamın buraya taşınarak bana bakmaya başlamadan çok önce Laguna Cortez'de iş bağlantıları olduğu. Ama yapabildiğim tek şey buydu. Derinlemesine araştırmak, bana o adamı, onun ölümünü ve tetiği çeken Alex'i hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Gözlerimi kapatıyorum, çok uzun zaman önceymiş gibi görünen ama aslında sadece birkaç gün önce olan o günlerin gölgesini uzaklaştırmak için. Devlin ve ben artık bunu aştık, ama bu bir yara olmadığı anlamına gelmez. Öyleydi. Öyleydi.

sadece yara izi kaldı. Yara izlerinin ilginç yanı da budur: iyileşen bölge, orijinal deriden çok daha dayanıklı hale gelir.

Sanırım bu yüzden şimdi bakabiliyorum. Bu yüzden Devlin ve Peter'ın kayıtlarından, Peter'ın Los Angeles'ta ve daha sonra Laguna Cortez'de sık sık gittiği Cotton

Building Supply dahil olmak üzere, Peter'ın Los Angeles'ta ve daha sonra Laguna Cortez'de sık sık gittiği bir işletme.

Cotton Building Supply, Five'ı geçtikten sonra iç kesimde yer alıyor ve teknik olarak Laguna Cortez şehir sınırları içinde olsa da, kesinlikle kartpostallarda görülen şehir bölgesi değildir. İşletme, düşük maliyetli bir işletmedir ve ön tarafında kereste deposu bulunan bir kulübe vardır. Depo, içeriye doğru ilerledikçe daha yoğun hale gelir, böylece bölge Sokağa en yakın olan kısım DIY meraklıları için, en arkadaki kısım ise ticari müşteriler için.

Sadece bir çalışan görüyorum — kahverengi yeleği ve pirinç isimlikten tanınabilir — ve o içeride bir müşteriye hizmet verdiği için, DIY alanında dolaşıp, kiracım taşındıktan sonra buradaki evimle ne yapabileceğimi düşünüyorum. Bu evde hiç yetişkin olarak yaşamadım ama babam ölene kadar çocukluğumun geçtiği evdi. Miras olarak bana kaldı, ama Peter amcam yönetiyordu, kiraya veriyor ve gelirini kullanıyordu.

ve babamın hayat sigortası poliçesini kullanarak ipoteği ödedikten sonra, elde edilen geliri benim için biriktirdik. Çok fazla bir miktar değil, ama Manhattan'daki giderlerimde

kesinlikle Manhattan'daki harcamalarımda iyi bir fark yarattı.

Şu anda, uzun süredir kiracım olan kişinin kiracımın evden çıkacağını beklemiyorum. Ama şu anki kira sözleşmesinin birkaç ay önce bittiğini ve henüz yenilemediğini biliyorum. Yönetim şirketine "esnek" olmak istediğini söylediği için şu anda aylık kira ödüyor.

Bunların hepsi benim için sorun değil, ama aynı zamanda bir yanımda onun gitmesini istiyor. Brandy ile yaşamaktan keyif alıyorum, ama kendi evimi özlüyorum. Ve gerçek şu ki, Brandy ile sonsuza kadar kalamam sonsuza kadar kalamam. Kendi evi yok ve kiraya da vermiyor. Bunun yerine, çoğunlukla evde olmayan ve

Bay Big olarak adlandırdığı, çoğunlukla evde olmayan ev sahibinin bakıcılığını yapıyor

Başlangıçta Laguna Cortez'de sadece geçici olarak kalmayı planlıyordum, bu yüzden Brandy ile kalmak benim için sorun değildi. Artık kalacağım için bazı kararlar almam gerekiyor.

Devlin de işin içinde olsa bile - ve o benim hayatımın çok önemli bir parçası - kendi evimi aramayı düşünüyorum. Belki bir misafir evi ya da Lamar'ın apartmanında bir kiralık daire. Kendi evim olan bir yer. Devlin ve benim ilişkimiz geliştikçe, aramızda mesafe oluşmaya başladı. Üniversitede Brandy ile aynı odada kaldığım dışında, yetişkin hayatımın tamamını tek başıma geçirdim ve başkasının yuvasında kamp kurmuş gibi hissetmek tuhaf geliyor.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum — bugün bununla uğraşmak istemiyorum — ve içeri giriyorum, görevli adamın Şansım yaver gidiyor ve içeri girdiğimde elini kaldırıyor.

"Ben de tam seni aramaya geliyordum," diyor. "Beklettiğim için özür dilerim. Nasıl yardımcı olabilirim? Durma, tahmin edeyim," diye devam ediyor. "Evinize bir veranda eklemeyi düşünüyorsunuz."

"Hayır, ama fena fikir değil. Benim adım Elsa Holmes. *The Spall Monthly* dergisinde muhabirim."

"Tabii, tabii. Adınızı duydum."

"Dergiyi mi kastediyorsunuz?" *People* ve *Entertainment Weekly* gibi dergileri okuyanlar bile genellikle *The Spall*'ı duymuştur, çünkü market kasalarının yanında *The New Yorker* ve *The Atlantic Monthly*'nin yanında bulunur. Ancak

"Ne? Hayır. Instagram'dan. Sen Devlin Saint ile çıkan kızsın, değil mi?"

"Ha? Hayır. Instagram'dan. Sen Devlin Saint ile çıkan kızsın, değil mi?"

"Her ikisi de doğru," diyorum o kadar coşkuyla ki, yüzü kızarıyor.

"Üzgünüm, üzgünüm." Soluk yüzü kırmızı lekelerle kaplı. "Neden beni dışarı çıkardıklarını bilmiyorum. Açıkçası, kendimi tutamıyorum."

Gülüyorum, bu adamı sevdiğime karar veriyorum. "Sorun değil, gerçekten."

"Tamam." Avuçlarını kot pantolonunun önünden siler. "Demek gazetecisin. Peki benimle neden konuşuyorsun?"

"Amcam hakkında bir makale yazıyorum. Bir profil yazısı," diye açıklıyorum, "ve öldürülmeden önce tanıdığı insanları bulmaya çalışıyorum."

"Vay canına. Öldürülen tanıdığım kimse aklıma gelmiyor. Adı ne?"

"Peter White, ama onu tanıdığınızı sanmıyorum. Yaklaşık on yıl önce öldü. Ama burada iş yapıyordu. Sanırım önceki sahibi Bay Cotton ile iş yapıyordu."

"Doğru." Yavaşça başını salladı. "Bu arada, ben Tom." Yardımsever bir şekilde isim etiketini gösterdi. "Şu anda burayı kardeşim işletiyor, ama sanırım bunu biliyordunuz."

"İnternetteki kamu kayıtlarına baktım," diyorum. "Yaklaşık altı yıl önce satın aldı, değil mi? Belki Bay Cotton, Harold ile iletişim halinde kalmıştır diye umuyordum. Belki arkadaşları, ya da belki kardeşinizin elinde onun iletişim bilgileri vardı. Çok fazla zaman harcamadım, ama ilk aramamda hiçbir şey çıkmadı."

"Muhtemelen bunun nedeni, onun gerçek adının Cotton olmamasıydı. Adı Longfeld'di. Harold Longfeld. Cotton, annesinin kızlık soyadıydı ve sanırım onun ailesi nesiller önce bu topraklara sahipti. O, adını kullanıyordu çünkü... Açıkçası neden kullandığını bilmiyorum, ama yasal belgeleri bile Cotton olarak imzalamıştı."

"Teşekkürler," diyorum. "Bana birkaç saatlik araştırma zahmetinden kurtardın." Sonunda ben de oraya varacaktım, ama işte bu yüzden sahaya çıkmak asla kötü bir fikir değildir. "Peki neden sattı?"

"O zamanlar pek dikkat etmemiştim. O zamanlar üniversitedeydim ve sadece hafta sonları burada çalışıyordum, ama kardeşim ailemi ziyarete gittiğimde bundan bahsetmişti, bu yüzden hikayenin bir kısmını öğrendim. karısı iş hakkında konuşmasından nefret etse de. Yani, sürekli kavga ediyorlar ve..."

"Zor bir durum olmalı," diyorum, onu konuya geri döndürmek umuduyla. "Bay Cotton hakkında ne dedi? Yani, Bay Longfeld hakkında."

"Doğru, doğru. Evet, sanırım Cotton zimmete para geçirme ve kara para aklama suçlamasıyla yargılanmış. Büyük bir olay. Longfeld olarak suçlanacaktı, bu yüzden muhtemelen sen bunu bilmiyordun. Bilmiyordun, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Detayları biliyor musun?"

Tom omuz silkiyor. "Pek değil. Sadece suçlamalar tutmadı. O zaman kardeşimle iş yapıyordu. Hatırlıyorum çünkü o Longfeld'in anlaşmadan çekileceğinden korkuyordum, ama çekilmedi." Omuzlarını silkiyor. "Tabii ki."

"Longfeld hâlâ buralarda mı? Adresi var mı?"

"Bulmak zor değil. Sonunda yine de hapse girmiş." Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Alkollü araç kullanmaktan. Bir kadını öldürmüş. Savcılıkta çalışan bir arkadaşım bana olayı anlattı. Longfeld ile Buddy arasında bir bağlantı olduğunu biliyordu. O benim kardeşim. Sanırım bu dedikoduyu duymak isteyeceğimi düşündü."

Yavaşça başımı salladım. "Duruşma yapılacaktı," diye düşündüğümü yüksek sesle söyledim.

Tom başını sallar. "Hayır, suçunu kabul etti. Arkadaşım hemen orada kabul ettiğini söyledi. Mali suçlamalardan kurtulduğunda çok sevinçliymiş. Ama o kadını öldürdüğünde bir şey kırılmış. Anlaşma yapmaya bile çalışmamış. Hak ettiğini söyledi, ve sadece o kadın yüzünden değil."

"*Sadece o kadın yüzünden değil,*" diye tekrarlıyorum. "Ne demek istediğini biliyor musun?"

"Şahsen, hayır. Ama Buddy'ye sordum. Cotton'ın işini kirli yollardan yürüttüğüne dair söylentiler olduğunu söyledi. Sanki büyük bir suç patronuyla bağlantıları varmış gibi. Aslan mı? Çakal mı? Hatırlayamıyorum."

İçim sıkışır. "Kurt mu?"

Yavaşça başını salladı. "Evet. Evet, sanırım oydu." Omuz silkti. "Her neyse, hepsinin *Sopranos'a* çok benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum." Bir kez daha omuz silkiyor. "Fazla yardımcı olamadım. Üzgünüm."

"Hayır, aslında bu çok yararlı. Zaman ayırdığın için teşekkür ederim." Çantamdan Devlin'in Peter Amca'nın eski bağlantılarının listesini çıkarırım. "Bu kişilerden herhangi birini tanıyor musun?"

O, bunu gözden geçirir, ama başını sallar. Hayal kırıklığına uğrarım, ama çok da değil. Sonuçta, Tom bana beklediğimden fazlasını verdi, Buddy ile de konuşmak istersem diye onun iletişim bilgilerini de dahil etti.

Akşam yemeğine kadar hala birkaç saatim var, bu yüzden Shelby'ye atlıyorum ve şehrin pitoresk tarafına doğru giderken geniş iç yollarında hız yapıyorum. Sunset Canyon Road'a vardığımda, gaza basıyorum ve sonra kıvrımlı, dolambaçlı küçük sokaklara giriyorum. Brandy'nin evine çıkan tepenin eteğindeki Pacific Avenue ile birleşene kadar kıvrımlı, dolambaçlı bir nehir gibi aşağı doğru inen dar sokaklara giriyorum. Ve daha da ileride, Devlin'in evine.

Bu uzun bir yol, ama umurumda değil. Shelby'yi bu yollarda sürmek yüzüme çarpan rüzgar, motorunun

beni çevreliyor. Keskin virajların ve dar yolların tehlikesi. Kanım kaynıyor ve tüylerim diken diken oluyor, ve ancak Sanat Bölgesi'ne doğru son virajı aldığımda bu hissin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlıyorum. Çünkü bu, Devlin'in kollarında hissettiğim aynı heyecan.

Tamamen orada ve tamamen hayatta olma hissi.

Gülümseyerek sağa dönüyorum, tepeyi arkamda bırakıyorum ve Shelby'yi okyanusa doğru yönlendiriyorum. Mucizevi bir şekilde, park saatinde zamanı dolmamış bir sokak park yeri buluyorum, eşyalarımı topluyorum ve

Brewski'ye gittim. Bir kahve alıp notlarımı gözden geçireceğim ve şansım yaver giderse bu hafta içinde Bay Longfeld ile görüşmeyi ayarlayabileceğim diye düşündüm.

Çalışırken latte'mi yudumladım ve Brandy ve Lamar ile buluşmak için caddeyi geçip Cask & Barrel'a gitmem gerektiğinde, sadece notlarımı düzenlemekle kalmadım, yarın Bay Longfeld ile gerçek bir randevu ayrılmış. Tom'un dediği gibi, alkollü araç kullanmaktan hapis yatmış, ama hapis süresi ve iyi hali nedeniyle erken tahliye edilmiş.

Şimdi Los Angeles'ta yaşıyor ve San Fernando Vadisi'nin derinliklerindeki Panorama City'de bir aile işletmesi olan marketin stok sorumlusu olarak çalışıyor. Lamar, Vadiyi cehennemin yedi katından biri olarak gören Beverly Hills'li bir velet olduğu için, ona gideceğimiz yeri yol üzerindeyken söylemeyi planlıyorum.

Cask & Barrel, Brewski ile aynı blokta, ancak caddenin kuzey tarafında yer alıyor. Yaya geçidini kullanmayıp arabaları atlatarak o yöne doğru ilerliyorum. Çocukken bu restoran yoktu, ancak Brandy ile birlikte geri döndüğümünden beri birkaç kez gittik ve orayı bizim uğrak yerimiz olarak görmeye başladım.

Kapıyı açmak üzereyken Brandy'nin çılgınlığını duydum. Dönüp baktığımda, kolları açık bir şekilde bana doğru koşarak geldiğini gördüm. Beni kaburgalarımı kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladı, boyu benden neredeyse 18 cm daha uzundu. Mutlu bir kahkaha attım. "Seni çılgın. Bu aşırı sevgi gösterisi de neyin nesi? Seni daha bu sabah gördüm."

"Sonunda üçümüz birlikte içki içeceğimiz için çok heyecanlıyım. Ve akşam yemeği. Alkolü emmek için yemek." Kaşlarını oynatıyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum. Brandy çok muhafazakar bir içici, bu yüzden hem eğleniyorum hem de şüpheleniyorum.

"İçki ve sohbet beklentinin Christopher ile bir ilgisi var mı? Fikrini mi değiştirdin? Lamar ve ben, sonuçta her türlü istenmeyen ilişki tavsiyesini verebilecek miyiz?"

Gözlerini devirdi. "Ne? En iyi arkadaşlarımla takılmaktan heyecanlanmam mı yasak? Bu arada, Lamar nerede?"

Sokağı baştan aşağı gözden geçiriyorum. "Gecikti."

"Sadece bir dakika. Ya da belki çoktan içeri girmiştir."

Sanki cevap olarak, ikimizin de telefonları çaldı. Benimkini arka cebimden çıkarırken, o başını salladı ve telefonunu bana doğru tutarak, "Boş ver. İkimize de geliyor," dedi.

Pencerenin yanındaki masa. Buraya gel ve benim ne kadar yakışıklı olduğum hakkında dedikodu yapmayı bırak.

İkimiz de dönüp pencereyi buluyoruz ve ona bir öpücük gönderiyoruz. Sonra, sanki bu dünyadaki en komik şeymiş gibi gülerek kapıya geri dönüyoruz. Kapıyı açmak üzereyim ki Christopher'ı caddede yürürken görüyorum, uzun bacakları kaldırımları yutuyor ve altın sarısı saçları alacakaranlık çökerken yanmaya başlayan sokak lambalarının ışığında parıldıyor.

Utangaç görünen Brandy'ye bir göz attım. "Umarım sakıncası yoktur. Ona akşam yemeğine çıkacağımızı söyledim ve o da çok gelmek istedi."

Christopher'ı severim. Ama bu, onu bu gece burada istediğim anlamına gelmez. Bu bizim zamanımız olmalıydı ve bu düşünce yüzümden okunmuş olmalı ki, Brandy kaşlarını çatıp, "Oh, kahretsin, çok üzgünüm. Ona bunun yürümeyeceğini söyleyeceğim."

"Devlin'in akşamı boşaldı, ama sadece üçümüz olacağımız için gelmemesini söyledim."

"Ben bir aptalım. Ona sormalıydım. Tabii ki daha sonra görüşeceğiz. Yarın bir ara onu eve davet edeceğim.

Bu arada, neden Devlin'in evinde yatmıyorsun? Mesajında bu gece evde olacağını yazmıştın." Kaşlarını çatı. "Bu sabah ikinizin arası iyiydi. Hala her şey yolunda, değil mi?"

"Mükemmel," diye onu temin ettim.

"Tamam o zaman." Christopher'a bakıyor. "Gidip halledeceğim."

Elini tutup hafifçe sıktım.

"Teşekkürler." Brandy'nin en iyi arkadaşım olmasının birçok nedeni var, en önemlisi de onun gerçekten iyi bir insan olması. Çoğunlukla

beni anladığı içindir. Ve tüm kusurlarıma rağmen beni seviyor.

"İçeri girip Lamar'ı yatıştıracağım," diyorum. "Orada görüşürüz?"

"Bana bir kadeh kırmızı şarap sipariş et," diyor ve birkaç metre ötede duran Christopher'la buluşmak için aceleyle uzaklaşıyor. Muhtemelen onun hakkında konuştuğumuzu fark etmiştir.

Biraz suçluluk duyuyorum, ama onu davet edecek kadar değil, bu yüzden bu duyguyu bir kenara itip içeri giriyorum. Mekan kalabalık, Lamar'ın kapabildiği masaya doğru sıkışıp giriyorum ve sandalyelerden birini çekiyorum.

Lamar çoktan patates kabuğu ve pastırma sarılmış karides sipariş etmiş, bu yüzden aperatifler ve şarapla karnımızı doyuruyoruz, sonra Brandy bize katıldığında daha fazla sipariş veriyoruz. Sohbet rahat ve rastgele, ve içtiğim iki kadeh Pinot Noir'la hiçbir ilgisi olmayan neşeli bir ruh halindeyim.

Garson akşam yemeği siparişlerimizi aldıktan sonra Lamar dik oturdu, kaşlarını çatarak öne eğildi, karanlıkta bir şeyi görmeye çalışıyordu. Geriye yaslandığında, ondan dalgalar halinde yayılan bir sinirlilik hissettim. dalgalar halinde yayıldığını hissettim.

"Ne oldu?" Ama soruyu sorarken bile, koltuğumda dönüyordum. Ve Brandy "oh" diye mırıldandığı anda, onu kapıda gördüm.

Devlin.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Brandy'ye bakmak için hızla arkama dönüyorum. "Yemin ederim onu ben davet etmedim." Bu doğru olsa da, Christopher'ı gönderdim diye kendimi suçlu hissediyorum, ki bu çok saçma ve beni Devlin'e karşı daha da sinirlendiriyor.

Devlin'e karşı daha da sinirlenmeme neden oluyor.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, başını sallıyor. "Evet, ama o hala burada."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu konuda haklı. "Hemen dönerim," diye mırıldanarak masadan kalkıyorum. Onun buraya gelmesinin tesadüf olmadığını hissediyorum.

Bize doğru geliyor, yüzünde hiçbir ifade yok. Neden burada olduğunu bilmiyorum, ama kızgın olduğunu biliyorum.

Tahmin et ne oldu? Ben de öyleyim.

Onunla buluşmak için acele ediyorum ve dirseğini tutuyorum, onun sinirden titrediğini fark ettim. "Ne oldu? Neden buradasın?"

"Dedektifle konuşmak istediğim birkaç şey var." Sesi gergin. Kesik kesik. Ve çok korkutucu. "Şu an gibi bir zaman yok, değil mi?"

Kafasında neler döndüğünü hiç bilmiyorum ama belli ki bir şey onu kızdırmış. Masamıza doğru bir adım atıyor. Lamar'ın irkildiğini görüyorum — çok hafif bir tepki, ama arkadaşımı iyi tanıyorum ve kafası karışık görünmüyor. Aksine, suçlu görünüyor.

Siktir.

Devlin'in dirseğini tutup çekerim. "Dışarı," derim ve onu kapıya doğru yönlendirmeye başlarım. Ama direnir, gözleri sertleşir. Ama bana değil. Hayır, omzumun üzerinden Lamar'a bakıyor, Lamar cesaretini toplamış ve şimdi ona bıçak gibi bakıyor.

İkisine de saldırma isteğiyle mücadele ediyorum. Neler olduğunu bilmiyorum, ama ikisinin de eşit derecede suçlu olduğuna şüphem yok.

"Dışarıda," diyorum Devlin'e tekrar. "Ve eğer benimle ya da onunla kavga edersen, yarın tüm fotoğraflarımızın gazetelerde yer alacağını çok iyi biliyorsun. Ve *Laguna Leader*'ı kastetmiyorum," diye ekliyorum, kasabanın küçük gazetesi için bir bahane olarak.

Devlin kararlı durduğunda, daha da yaklaşıyorum, misk ve öfkenin kokusunu içime çekiyorum. "Bu saçmalığın sosyal medyada yayılmasını ? Ne olduğunu bilmiyorum ama bunu düşünmelisin. Şimdi benimle gel, lanet olsun. Dışarıda konuşalım."

Beni görmezden gelmeye devam edeceğini düşünüyorum. Sonra başını sallar, kısa, hızlı bir hareketle başını sallar ve kasıtlı olarak Brandy'nin oturduğu masadan uzaklaşır. Brandy bize bakarken, Lamar ise benimle göz teması kurmamaya özen göstererek mezesini bıçaklamaya devam eder.

Onu dışarıya kadar takip ediyorum ve kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz ona dönüp soruyorum. "Ne oluyor lan, Devlin?"

Cevap vermek yerine, dirseğimi tutup beni kaldırımda daha ileri çekiyor ve kapalı bir iç çamaşırı mağazasının girintisine itiyor.

. Sırtım kapıya yaslanmış, o da bana o kadar yakın duruyor ki, ondan dalgalar halinde yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Ona dokunmak ve ona dokunma isteğiyle mücadele ediyorum, çünkü bu basit temasın bir patlamaya yol açmasından korkuyorum.

Bunun yerine, nefes alıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Kızgın olmaya hakkı olan o değil, benim, ve çenemi kaldırıp onun yüzüne bakıyorum. "Brandy'ye Christopher'ı göndermesini söyledim çünkü sadece üçümüz olacaktık," diye devam ediyorum, o konuşmaya başlamadan önce konuşmadan önce devam ettim. "Ve gerçekten hoşuma gitmedi..."

"Bu seninle ilgili değil," diye keserek sözümü kesti. "O orospu çocuğu benim geçmişimi araştırıyor, askerlik kayıtlarımla ilgili bilgi almaya çalışıyor."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Bunu bilmiyordum. Bu beni de sinirlendirdi. Lamar'dan Ronan hakkında bilgi almasını istemiştin, ama onun bunu *sınırsız yetki* olarak algılayacağını hiç beklemiyordum. Lamar , bana söylemeliydi. Ve arkamdan erkek arkadaşım hakkında araştırma yapması fikri bana hiç de hoş gelmiyor.

"Bilmiyordum." Devlin'e benim de kızgın olduğumu söylemiyorum. Şu anda yapmam gereken şey onu sakın tutmak, çünkü onun oraya geri dönüp Lamar ile yüzleşmesini gerçekten istemiyorum.

oraya geri dönüp Lamar ile yüzleşmesini istemiyorum. Halka açık bir yerde değil. Ve kesinlikle ben onunla konuşmadan önce değil.

Elini tutuyorum, o da nazikçe elimi sıkınca rahatlıyorum. "Bunu arkadaşlarınla konuşurken mi öğrendin?" diyorum. bağlantılarını konuşurken mi öğrendin?" diyorum. "Bana o mesajı kimin göndermiş olabileceğini araştırırken." O da başını sallıyor.

"Bir şey buldun mu? Senin hakkında soru soran oldu mu?"

"Sadece Lamar" derken yüzü taş gibi sertleşir.

Bunu görmezden geliyorum, sadece daha fazla bilgi almak istediğim için değil, Devlin'e sakinleşmesi için zaman tanımak istediğim için. "Peki ya telefon? Mesajın geldiği numara hakkında herhangi bir bilgi aldın mı?"

Bir an için tartışıp bunu zorlayacağını düşündüm.

Lamar'da kalmak için konuşma. Sonra şöyle diyor: "Telefonu bulduk. Tek kullanımlık bir telefon. Bir kez kullanılmıştı — o mesajı göndermek için. Parmak izi yok, tanımlayıcı işaret yok."

"Oh." Şaşırdım. Bu beklediğim bir şey değildi. "Bunu nasıl başardınız?"

"Type-O SMS mesajlarını biliyor musun?" Kafamı salladım.

"Kısaca, bir telefonu pingleyip konumunu takip etmenin bir yolu. Bu, mesajı gönderen kişi telefonu tamamen şarj etmiş ve atmadan önce kapatmamış olduğu için işe yaradı. Adamlarım numaraya mesaj gönderdi ve oradan telefonu bulabildik telefonu bulabildik."

"Bu çok kolay."

Gülüyor. "Aslında değil. Çöp kutularını ve olukları arama kısmını atladım. Neredeyse bütün gün sürdü, ama ekip telefonu buldu."

"Etkilendim," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Devlin beni Vegas'a götürdüğünde, onun ve vakıf, organize suç mağdurlarına sadece para sağlamakla kalmıyor, ancak DSF'nin bir soruşturma kolu olduğunu fark ettim. Buna şaşırmadım — Devlin,

ama şaşırtıcı bir şekilde duygulandım ve bunun çünkü bu, onunla benim ortak bir yanımız daha olduğu anlamına geliyor. Cevapları araştırma ve bulma ihtiyacı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum. "O telefon bir çıkmaz sokak."

"Bu da, başka bir mesaj gelene kadar şansımızın yaver gitmediği anlamına geliyor." O başını sallar ve ben, başka bir mesaj gelmeyeceğini ima eden basmakalıp sözler söylemediği için minnettarım.

belki başka bir mesaj gelmeyeceğini ima eden basmakalıp sözler söylemediği için minnettarım. İkimiz de geleceğini biliyoruz.

Elimi tutar ve beni kendine çeker. "Bir ipucu daha var," diye başlar. "O mesajı gönderen kişi, benim hakkımda bilmen gereken gerçekler olduğunu düşünüyor. Bu da, mesajı gönderen kişinin bilgi topladığını bilgi topluyor ve muhtemelen bir sonraki mesajda sana belirli bir kirli bilgi göndermek niyetinde."

"Ama ben senin ne kadar kirli olduğunu zaten biliyorum."

Bu sözler onu gülümsetmek içindi, ama gözlerinde sadece bir gölge görüyorum ve bana daha önce söylediği şeyi hatırlıyorum: *Aramızda her zaman sırlar olacak. Konuşmak istemediğim şeyler konuşmak istemediğim şeyler. Asla.*

Kafamı sallıyorum. "Önemli değil," diyorum otomatik olarak, ama önemli olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

"Benden başka, seni korumak için her şeyi yapacak başka kim var? Senin bataklıkta kaybolacağını düşünse, bana meydan okuyacak, beni araştırarak başka kim var?"

Bir an için sadece bakakaldım. Sonra ellerimi onun ellerinden çekip başımı sallayarak fısıldıyorum, "Hayır. Lamar'ın o mesajı göndermiş olması imkansız. Bu mümkün değil."

"Oh, bence mümkün. O..."

"Hayır," daha kararlı bir şekilde söylüyorum. "Kesinlikle hayır. Böyle bir şey mümkün değil." Derin bir nefes alıp devam ediyorum. "Lamar'a hayatımı emanet ederim. Dün gece yeniden bir araya geldiğimizi bile bilmiyordu. Bilseydi bile, asla böyle bir mesaj göndermezdi. Seninle bir sorunu varsa

—ki var—bana doğrudan söylerdi. Ki söyledi de."

Bunun üzerine Devlin gülümser, ama sadece biraz. Ve bu soğuk, korkutucu bir gülümsemedir.

"Lamar'ın mesaj atmasının bir anlamı yok, çünkü buna gerek yok," diye devam ediyorum. "O zaten beni dinliyor. Ama biliyor musun?" diye ekliyorum, ellerini tutup ona yaklaşıyorum. "Sana kime bakmamız gerektiğini söyleyeceğim."

Gözleri kısılr. "Kim?"

"Arkadaşın Ronan'ı ne kadar iyi tanıyorsun?" "Hayır."

Tek söylediği bu. Sadece bu küçük kelime. Sanki bu, tüm korkularımı ve şüphelerimi silmeye yetiyormuş gibi. Ronan'ın bembeyaz bir kar kadar temiz olmadığına dair tüm ipuçlarından bahsetmiyorum bile.

"Hepsi bu mu?" diye karşılık veriyorum. "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bazı kanıtlar görmek istiyorum."

"Ronan değil. Eminim."

"O zaman ikimiz de eminiz. Başka biri olmalı."

O, açıkça sinirlenmiş bir şekilde yüksek sesle nefes verdi. Ama bu adil. Ben de sinirliyim.

Tekrar denemeye karar verdim. "Bak, Lamar sana tehlikeli olduğunu söylediğini biliyor beni korkutmayacağını biliyor. Bu yüzden mesaj atmaya zahmet etmez. mesaj göndermeye zahmet etmez. Beni çok iyi tanıyor. Ama Ronan beni hiç tanımıyor."

"Oh, bence oldukça net bir fikri var," diyor Devlin. "Ama sonuçta ben onu tanıyorum."

"Oh, öyle mi? O zaman bu, onun bizim birlikte olmamızı bir dikkat dağınıklığı olduğumu düşündüğünü biliyorsun." "Ne?"

"Duydun."

Yüzüne bakıyorum ve tamamen boşalmadan önce öfkeye benzeyen bir şeyin parladığını görüyorum.

"O notu o göndermedi."

"Lanet olsun, Devlin..."

"Bana güveniyor musun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak gözlerine baktım. "*Bana* güveniyor musun

bana güveniyor musun?"

"Güveniyorum," dedi rahatça. "Ama bence bakış açın arkadaşılığımızdan etkileniyor."

"Seninkiler etkilenmiyor mu?" Daha önceki sorumu hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Ronan Peter'ı biliyor mu? Hatta Anna biliyor mu?"

Başını geriye doğru çekiyor, ama çabucak toparlanıyor. Yine de, bu sorunun onu şaşırttığını doğrulamak için yeterli.

"Tamra'nın bildiğini biliyorum," diyorum. "Ama onların bildiğini bilmiyorum." "Biliyorlar," diyor basitçe.

"Onlara bu kadar büyük bir sırrı emanet ettin çünkü onların nasıl insanlar olduğunu biliyordun."

"Ronan, evet. Anna ise farklıydı. Benim ne yapmam emredildiğini benden önce biliyordu."

"Oh." Kafamda düşüncelerimi yeniden düzenlerken kaşlarımı çattım. "Yani o..."

"Babam, Peter'ı öldürmem için onu buraya gönderdi. Ve bana bunu söyledikten sonra, Chicago'ya kaçtı ve Northwestern Üniversitesi'ne kaydoldu. Bu, babamdan kaçıp yeni bir hayat kurmaya karar vermesine neden olan son damlaydı. Ronan ise Alex Devlin'e dönüştüğü sırada oradaydı. O benim arkadaşım, sırdaşım ve silah arkadaşımdı. Ben..."

"Ona güveniyordum," diyorum yumuşak bir sesle. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama Lamar ile benim durumum da aynı. Ve bu sadece güven meselesi değil, Devlin. Onlarla konuşabilirsin, yani gerçekten konuşabilirsin. Benim hayatına girmemle hiçbir şey değişmedi. Ama benim için değişti, çünkü artık Lamar ile konuşamıyorum. gerçekten."

Bunları söylemeyi hiç beklemiyordum. Hatta, böyle hissettiğimin farkında olduğumdan bile emin değilim. Ama kelimeler dökülüyor, güçleriyle beni neredeyse boğuyorlar. Hâlâ Brandy var, ama Devlin'i kazanmak Lamar'ı kaybetmek anlamına geliyor. Elbette hâlâ hayatımda, ama sadece sansürlenmiş haliyle.

Yüzünde bir anlık sinirlilik belirdiğini gördüm. Sonra nefes aldı ve yavaşça başını salladı. Öne eğildi ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm," dedi. "Ben alışkın değilim..."

Bekliyorum, ama görünüşe göre cümlesini tamamlamayacak. "Neye alışkın değilsin?"

"Benim için önemli olan bir kadınla birlikte olmak için. Hadi."

Kalbim o kadar çok kabarıyor ki, onun beni Cask & Barrel'a doğru çektiğini anlamam bir dakika sürüyor. "Ne yapıyorsun? Sana sadece üçümüz olacağız demiştim..."

"Güven bana," diyor ve kapıyı açıyor. İtiraz etmek istiyorum, ama ona güveniyorum ve bunu bilmesini istiyorum. Bu yüzden nefes alıp Lamar ve Brandy'nin çıldırmayacağını umarak ve onu içeriye kadar takip ediyorum.

Kapının içinde durup, kalabalığın arasından bir yol açar. Bazı müşteriler dönüp bakar, onu işaret eder ve fotoğraf çeker. Devlin Saint tanınmış biridir ve çoğunlukla inzivaya çekilmiş biri olarak bilinir. Dışarıda olması ve onu piyasadan çekmiş olduğu söylenen kadınla birlikte olması, fotoğrafçıları heyecanlandırıp fotoğraf çekmeye başlamaları için yeterlidir. fotoğraf avcılarını harekete geçirip çekim yapmaya başlamaları için yeterlidir.

Devlin ilerlerken, "Merhaba Instagram" diye mırıldanırım.

Brandy odaya sırtını dönmüş, bir hikayeye dalmış, elleriyle muffin ya da çanta yaparkenki hareketleri anlatıyor, ya da belki Jake'i okşuyor. Lamar gülüyor, ama bizi görünce sesi boğazında kalıyor.

"Aziz." Kelime düz. Duygusuz.

Brandy dönüyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor, sonra bana bakıyor. Soruyu ve suçlamayı görüyorum, sadece omuz silkip ellerimi kaldırarak Devlin'in şimdi söyleyeceği her neyse, arkadaşlarımdan gözünden düşmememi sağlayacağını umuyorum.

Devlin dört kişilik masanın boş sandalyesine otururken Lamar ve Brandy şaşkın bakışlar atışırlar. Ben de onun izinden gidip kendi sandalyeme otururum.

"Alex'i tanıyor musun?" diye sorar Devlin, dikkatini Lamar'a vererek.

Lamar kaşlarını çatıyor, ama hakkını vermek gerekirse, durumu kabulleniyor. "Alex'i hiç tanımadım, ama Ellie bana ondan bahsetti. Akademideyken, geçmişteki ilişki felaketlerimiz hakkında notlar değiş tokuş etmiştik."

Devlin'in yüzünü buruşturduğunu görüyorum, ama Lamar'ın fark edip etmediğini anlayamıyorum.

"Tamam. Sanırım gerçeği bilmen adil olur. Ben Alex."

"Oh."

Lamar'ın tepkisinin sadece formalite icabı olduğunu hemen anlıyorum. Devlin'in az önce söylediği şeyin önemini hiç anlamıyor. Sonra gözleri büyür ve "Oh" der, ben de her şeyi anladığını fark ederim. "Neden bana söylüyorsun..."

Ama Devlin sandalyesini geri çekerek sözünü keser. Öne eğilir ve sesini alçaltır, böylece kimse

"O sana güveniyor. Bu da benim sana güvendiğim anlamına geliyor." Benimle Brandy'ye bakıyor. "Gerisini ona anlat."

Brandy'nin gözlerinin benimki gibi şaşkınlıkla açıldığını görüyorum. "Her şeyi mi?" diye sorar. "Yani, şok edici bir şey yok," diye ekler, sanki bir gafi örtbas etmek istercesine.

Yüzünde bir anlık eğlence belirir, ama dikkatini Lamar'dan ayırmaz. "Her şeyi. Ve sonra sorunun varsa Ellie'ye sor. O bilmiyorsa bana sor. Hayatımı kurcalama. Bunun iyi bir fikir olmadığını söylediğimde bana güven. Bundan hoşlanmıyorum ve daha da önemlisi, beni ben yapan insanlar var. Bunu onlar da hoş karşılamıyor."

"Ne oluyor...?" Lamar diyor, ama Devlin çoktan kapıya doğru yürümeye başlamış. Arkadaşlarımla ona bakışıyorum, sonra parmağımı kaldırıp *bir saniye* işareti yaparak parmağımı kaldırdım ve arkadaşlarım kadar şaşkın hissederek erkek arkadaşımın peşinden dışarı çıktım.

Üniversiteli gençlerin kalabalığına kapılıyorum ve kapıya vardığımda, onun çoktan ortadan kaybolmuş olacağından korkuyorum. Ama o kaldırımda beni bekliyor ve restoranın pencerelerinden sızan yumuşak ışıktaki orada durduğunu görünce, biraz eriyorum.

"Bunu benim için yaptın."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Senin için yapmayacağım çok az şey olduğunu zaten biliyorsun."

"Ama..."

"Hayır." Parmak ucunu dudaklarıma bastırıyor. "Haklıydın. Dünyam, hayatım, geçmişim ve şimdiki zamanım hakkında konuşabilirim, sakladığım tüm sırlara rağmen. Senin sadece Brandy vardı."

"Sadece o değil," diyorum ona. "Tamra da var. Ve Anna. Onu tanımaktan çok keyif alıyorum."

"Böyle hissetmene sevindim, ama bu aynı şey değil ve ben de ." Kollarını belime doladı ve ben başımı geriye eğerek gözlerine baktım. "Hayatında olumsuz bir unsur olmak istemiyorum," dedi.

"Sen asla..."

"Evet, yapabilirsin. Ve az önce bana söylediğin şey de tam olarak buydu. Hayatına girersem ve birdenbire en yakın arkadaşlarımla konuşma şeklini değiştirmek zorunda kalırsan

konuşma şeklini değiştirmek zorunda kalırsan, o zaman istesem de istemesem de senden bir şey almış olurum. Ve bu kabul edilemez."

"Ona söyleyerek risk aldın."

"Hayır, almadım. Ona güveniyorsun, hatırladın mı?"

Gülüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Evet, güveniyorum." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Tamam. Pekala, sanırım içeri girip yemeğimi bitireceğim ve bir düzine soruya cevap vereceğim. Yarın görüşürüz, Bay Aziz."

"Daha sonra benim evime gel."

Gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Hayır." "Az önce kazandığım tüm o puanlar?"

"Bir kutu prezervatifim var."

"Hayır," diye tekrar ediyorum, ama gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ama sen istiyorsun."

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Yani beni cezalandırıyorsun."

"Hayatta olmaz," diye alay ediyorum, sesim şarkı söyler gibi. "Sana en çok sevdiğin şeyi veriyorum. Beklenti."

O öne eğilir ve fısıldar. "Öyleyse, bir dahaki görüşmemizde bunun karşılığını alacağımdan emin olmalıyım."

Sonra dönüp uzaklaşır. Onun gidişini izlerim, ama caddenin karşısındaki bir kapıda tanıdık bir silueti görünce nefesim kesilir.

Regina Taggart.

Kendime bunun bir tesadüf olduğunu söylüyorum. Ama onu izlerken, Devlin'in arabasına doğru yürürken vücudunun döndüğünü görünce, yanıldığımı düşünmeden edemiyorum.

Dinlenilme riskini göze alamayacağımız için, kalan yemeğimizi paket yaptırıyoruz. Lamar önce çıkıyor, Brandy ve ben hesabı halletmek için kalıyoruz

. Arabasını iki blok ötede park etmiş, bu yüzden bu adil ve planımız Brandy'nin evinde buluşmak. Hesabı ödedikten sonra, paketleri alıp sokağa çıkıyoruz.

"Lamar'la gidebilirdin," diyorum. Restorana yürüyerek gelmiş ve şimdi benimle birlikte geri dönüyor. "Şimdiye kadar oraya varmış, her şeyi hazırlamış ve yemeğe hazır hale getirmiş olurdun."

Bana yan gözle bakıyor. "Doğru. Çünkü bizim Konuşacak hiçbir şey yok." O konuşmaya devam ederken ben omuz silkiyorum. "Devlin'i doğru anladığımıza emin misin? Belki sarhoştur? Belki de... Bilmiyorum, *aptalca* davranıyordu."

Shelby'nin etrafında dolaşıp sürücü kapısında durdum. "Hayır, doğru anladık. Aptal olması konusunda ise..." Sözümü kesiyorum, çünkü hem Devlin'e hem de Lamar'a inanmak istiyorum, ama Devlin'in açtığı kapının Devlin'in açtığı kapının beni korkuttuğunu inkar edemem.

Brandy arabanın yolcu tarafında duruyor. Sonra kapıyı açıp içeri giriyor. Ben de aynısını yapıp direksiyonun başına geçiyorum. "Anlamıyorum," diyor. "Yani, Lamar bir polis."

"Evet," diyorum. "Fark ettim."

Kafasını sanki beni azarlamak istercesine eğdi. "Bu konuda laf kalabalığı yapma."

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum. "Söz veriyorum, . Her şeyi anlamaya çalışıyorum. Devlin'e güveniyorum. Lamar'a da güveniyorum. Ve bunu istiyorum. Onunla konuşabilmek istiyorum. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Tabii ki değil! Sadece, cinayet suçunda zamanaşımı olmadığını biliyorsun, değil mi? Devlin, Lamar'a *her şeyi* anlatman gerektiğini kastetmemiştir herhalde."

Midem rahatsız edici bir şekilde kıvrılıyor ve bir an için ama omuzlarımı dikleştiriyorum, çünkü inandığım şeye ona söyledim. Devlin'e güveniyorum. Lamar'a da güveniyorum. İkisi de beni sevdiğini biliyorum ve ikisi de bana zarar vermez. Ama evet, korkuyorum ve ona da bunu söylüyorum.

"Peki, ne yapacaksın?"

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Devlin'in dediği gibi Lamar'a gerçeği söyleyeceğim." Koltuğumda biraz kayarak ona doğrudan bakıyorum. "Her şey yoluna girecek. Sence de yoluna girmeyecek mi?"

Yüzünden emin olmadığını anlayabiliyorum, ama sonra yavaşça Başını sallar. "Evet," der, pek ikna olmuş gibi görünmüyor. "Tabii ki öyle olacak. Lamar sana asla zarar vermez, ve Devlin'le uğraşmanın tam da bunu yapacağını bilir. Arkadaşlık her şeyden önemlidir, değil mi?"

Onun haklı olduğunu düşündüğüm için başımı sallıyorum. Ama onun söylemediklerini de duyuyorum

—ama *her* şey kanunları da kapsıyor mu?

Söylenmemiş soruyu yüksek sesle cevaplıyorum. "Evet, dostluk kazanır. Kazanmak zorundadır."

Öne doğru dönüp direksiyonu kavrarım, söylediklerime ne kadar inandığımı merak ederek. Dostluk, aşk ve aile her zaman kazanır mı? Peter amcamın yıllar önce yaptıklarını bilseydim, sessiz kalır mıydım? Sonuçta, bu konuda sessiz kaldım.

Devlin amcamı öldürdü.

Ama bu farklı bir durum. Devlin'in yaptığı şey şok ediciydi, ama anlaşılabilir bir şeydi. Beni kurtarmak için öldürdü. Bu kolay bir karar ve bu sırrı sakladığım için kendimi suçlu hissetmiyorum.

Ama Peter...

Para çalışıyor ve insanları uyuşturucuya bağımlı hale getiriyordu. Ve tüm bunları kendi çıkarları için yapıyordu.

Yine de onu seviyordum. Onu ihbar eder miydim? Yoksa sırrını saklar mıydım?

Bilmiyorum ve bu belirsizlik beni rahatsız ediyor. Neyse ki, bu benim karşı karşıya kalmam gereken bir soru değil. Peter amca öldü ve artık bu sırları ifşa etmek beni rahatsız etmiyor.

Bu geceki en büyük soru, Lamar gerçeği öğrendiğinde nasıl hissedeceği. Devlin'in sırlarını, bunları ifşa ederse

Devlin de bunu düşünmüştür ve Lamar ile olan dostluğumun, Devlin'in sırlarını korumak için yeterince güçlü olduğuna inanıyor olmalı.

Devlin de bunu düşünmüştür ve Lamar ile olan dostluğumun, bana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağına, bir suçu ifşa etmek dahil, beni incitecek hiçbir şey yapmayacağına, bir suçu ifşa etmek dahil, inanıyor olmalı. Öyleyse neden birdenbire şüpheye düştüm? Neden birdenbire korktum?

Bu elbette retorik bir soru. Korkuyorum çünkü Lamar'ı, nasıl tepki vereceğini bilecek kadar iyi tanıyor olsam da,

bana sorun olmadığını söyleyene kadar, her şeyin ters gidebileceği ihtimali her zaman var.

Brandy, kendi düşüncelerime daldığımı fark etmiş gibi görünüyor ve evine dönerken kısa süren yolculuk boyunca hiçbir şey söylemiyor. Lamar, evinin anahtarını ve alarm şifresini biliyor, bu yüzden biz vardığımızda o çoktan içeri girmiş. Onu görüyorum ve yüzündeki ifadeyi okuyamadığımı fark edince midem bulanıyor.

Sonra bana gülümser, kollarını açar ve beni "Bana ne söyleyeceğini bilmiyorum, ama her şeyin yoluna gireceğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," yalan söylüyorum. "Biliyorum."

Brandy hemen arkamda, hızla mutfağa gidip Cask & Barrel'dan getirdiğimiz tüm yiyecekleri tabaklara koymaya başlıyor.

"Peki, bunun ne olduğunu tahmin etmemi mi istiyorsun?" diye soruyor Lamar. "Yoksa hemen başlayacak mısınız?"

"Yemeğimizi yiyene kadar oyalamaya karar verdim. Ve muhtemelen bolca alkol içene kadar."

Lamar gülüyor. Sonra Brandy'nin karşısındaki bar taburelerinden birine oturuyor. Brandy, kıyameti önlemek için hareket halinde kalması gereken biri gibi telaşla çalışıyor. Ben de tabureye atlıyorum yanındaki tabureye atlıyorum ve kıpırdanmamaya çalışıyorum.

"Tamam," diyorum, ama sonra nasıl devam edeceğimi bilemiyorum. Ona anlatacak çok şey var ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sonunda, ilerlemenin tek yolunun en kötüsünden başlayıp geriye doğru gitmek olduğuna karar veriyorum.

Bunu yapmak üzereyken, bunun aptalca bir yaklaşım olduğunu ve en kötüsüyle başlamak Lamar'ı sadece korkutacağını fark ettim. Bu yüzden ona

Alex'in Peter amcasının öldüğü gece ortadan kaybolduğunu anlattım, ki bu zaten bildiği bir şeydi ve bu, onu hikayeye alıştırmak için iyi bir yol olduğunu düşündüm.

"Bunları zaten biliyorsun. Nasıl gittiğini ve kalbimi kırdığını." "Bu da Alex'in her zaman bir piç olduğunu düşünmemin nedenlerinden biri.

. Ve şimdi onun Devlin olduğunu öğrendiğim için, her şey yerine oturdu."

Devlin'i savunmak üzereydim, ama sonra ağzının hafifçe kıvrıldığını fark ettim. Bu işi kolaylaştırmak için benimle dalga geçiyordu ve bu basit bilgi omuzlarımdan büyük bir yük kaldırdı.

"Tamam. Peki. Onun ortadan kaybolmak zorunda kalmasının sebebi, onun aslında Alejandro Lopez olması. Onun kim olduğunu biliyor musun?" Bu aptalca bir soru, çünkü Lamar'ın gözlerinde cevabı zaten görebiliyorum.

"Devlin Saint, Kurt'un oğlu mu?"

Başımı sallıyorum. "Ve Peter amca öldürüldükten sonra kaçtı. O zaman orduya katıldı." Devlin'in tetiği çeken kişi olduğunu söylemiyorum. Henüz değil.

Mutfakta, Brandy neredeyse heyecandan beklentiyle adeta çılgına dönmüş durumda, Lamar'ın nihai tepkisinin ne olacağı konusunda benim kadar gergin.

Şu anda sakın, düşünceli bir ifadeyle, sanki yapbozun parçalarını birleştiriyormuş gibi. "Yani, babasından saklanmak için Devlin Saint mi oldu?"

"Evet. Babası öldükten sonra, hükümetin el koyamadığı her şeyi miras aldı. Annesinden de çok para miras kaldı. Annesinin ailesi temizdi, o yüzden o parayı yaşamak için kullandı ve babasından miras kalan her şeyi vakfa bağışladı."

"Kötü parayı iyi hale getirmek istedi."

"Aynen öyle," dedim, ben söylemeden o söylemiş olduğu için heyecanlanarak. "Ve sen bunların hiçbirini bilmiyor muydun?"

"O zamanlar mı? Hayır. Tek bildiğim, erkek arkadaşımın ortadan kaybolduğu idi." "Peki geri döndüğünde? Devlin'i o zaman öğrendin mi?"

Devlin'i öğrendin mi?"

Kafamı salladım. "Hiçbir şey. Geri dönme sebepimi çok iyi biliyorsun. Çünkü Şef Randall, Peter amcamın cinayetini itiraf eden adamın bunu yapamayacağını söyledi. Ve bu, Peter amcamın bir şekilde Kurt'la bağlantılı olduğu gerçeğinin perdesini kaldırdı."

"Peki, Devlin'in Alex olduğunu ne zaman öğrendin? Yani, sen de Saint ve vakfı hakkında bir profil yazmak için gelmiştin. Seni tanıyorum, hatırladın mı? Önceden araştırma yapmış olmalısın. Onun fotoğraflarını görmüşsündür."

"Doğru. Ama artık Alex'e benzemiyor.

Ameliyat oldu, saçını değiştirdi, göz rengini değiştirmek için kontakt lens takıyor. Ve görünüşe göre yara izi..."

Hala yara izinin nasıl oluştuğunu tam olarak bilmediğim için kaşlarımı çattım. Sadece bıçağın yanlış ucunda olduğunu biliyorum. "Sanırım askerlik yaptığı dönemde olmuştur."

Lamar başını sallar. "Tamam. Devam et. Peter amca'yı gerçekten kimin öldürdüğünü biliyor mu?"

Barın diğer tarafında, Brandy su yudumlarken boğulur, sonra özür dilercesine elini kaldırır.

Dikkatimi Lamar'a verip derin bir nefes alıyorum. "Gerçek şu ki ... şey, gerçek şu ki Peter amca bizim düşündüğümüz gibi Kurt'tan çalışıyordu. Ve... ve Kurt bunu ayarladı. Peter amcanın ölümünü ayarladı."

"Doğru. O kadarını biliyordum."

Başımı sallıyorum, sonra Brandy'ye bir bakış atıp nefes alıyorum ve dikkatimi tekrar Lamar'a çeviriyorum. Bunu yapabilir miyim? Bu bilgiyle ona gerçekten yük olabilir miyim

bu bilgiyle yükleyebilir miyim? Eğer ona söylemezsem, arkadaşlığımız bozulur mu?

Daha da önemlisi, söylersem ona, bir polise, ne olur? Lamar kaşlarını çatıyor. "Devlin'in

Kurt'un kimi tuttuğunu bildiğini mi söylüyorsun?"

Brandy'ye bakmamak için kendimi zorladım, sonra yutkundum ve "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim" dedim.

Neredeyse gülümsüyor. "Hayır. Sanırım söylemeyeceksin. *Kahretsin*." Tıraşlı kafasını elleriyle okşuyor. "Eğer biliyorsa, neden Şef Randall'a söylemedi? Çünkü o zaman nasıl bildiğini açıklamak zorunda kalırdı," devam eder, kendi sorusuna cevap verir. "Ve bu, kim olduğunu ortaya çıkarmak anlamına gelir. *Siktir*."

Yutkunuyorum, sonra daralmış bakışlarını bana çevirdiğinde geriye yaslanmamak için kendimi zorluyorum. "Ama sana söyledi," diyor Lamar, sözleri

Sanki bir birinci sınıf öğrencisi gibi, matematik problemini çözmeye çalışır gibi yavaşça konuşuyor. "Öyle olmalı, çünkü senin araştırdığın konu bu değil. Peter'ın yaptığının ardındaki *nedeni* araştırıyorsun. Onu kimin vurduğunu değil. Sen. Onun yeğeni. Ve artık araştırmıyorsun bile."

"Makalenin konusu bu değil," diyorum.

"Hayır," diye onaylıyor. "Sen aile hikayeni yazıyorsun. Her şeyin nasıl ters gittiğinin hikayesini."

Brandy'ye bakıyorum; kendimi tutamıyorum.

Lamar fark etmiyor ama. Hâlâ düşüncelerini toparlamaya çalışıyor ve ben onun dikkatini dağıtacak bir yol bulamıyorum.

"Seni tanıdığımdan beri," diyor Lamar, "sen kemik peşinde koşan bir köpek gibisin. Editörün duygusal bir hikaye isteyebilir, ama sen cevaplar istiyorsun. Ve bu şehre ilk geldiğinde, gerçek katilin kim olduğunu bilmek istiyordun. Ama şimdi artık aramıyorsun."

"Ne anlamı var ki?" diye soruyorum. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, başka biri zaten

itiraf etmiş veya yargılanmışsa, mahkumiyet kararı almanın olasılığı çok düşüktür. Hiç olmama ihtimali çok azdır."

"Belki. Ama yine de bilmek istersin, ama aramıyorsun.

Bu, Devlin'in sana söylediği anlamına gelir. Öyleyse soru şu: neden bu konuyu takip etmiyorsun? Katil öldü mü? Öyleyse, neden Şef Randall'a ya da bana söylemedin? O, odada volta atmaya başlar, vücudundaki gerginlik dalgalar halinde yayılır. "Bunun yerine, Devlin sana söylediği için

çünkü Devlin sana öyle söyledi. Yoksa o..."

Gözleri büyüdü ve vücudu dikleşti. "Oh, lanet olsun. Ellie, ne oluyor? Devlin Saint'in amcanı öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

Soğuk bir ürperti beni sarar. "Öyle bir şey demedim."

Gözlerini kapatır, nefes alır, sonra tekrar açar. "Sana her şeyi anlatmanı söyledi. Öyleyse neden bu kısmı atladın? Yani, Brandy zaten biliyor, değil mi?"

Bu sefer, Brandy'ye baktığımı saklamaya bile çalışmıyorum. O başını sallıyor, ama ben kararımı çoktan vermişim. "Evet," diyorum. "O biliyor."

"Bana söylemedin çünkü bana yük olmak istemedin. Saint sana söylemeni söylemiş olmasına rağmen. Geri kalanını bana söylemeni söylemişti."

Sessizce onaylayarak omuzlarımı kaldırıyorum ve o da başını sallıyor, belli ki hala olanları sindirmeye çalışıyor.

"O zaman geri kalanını da anlat. Nasıl olur da bu duruma razı olabilirsin? Yani, erkek arkadaşın amcanı öldürdü."

Kafamı sallıyorum. "Devlin'in Peter'ı öldürdüğüne dair tek kelime bile etmedim. Ama ikimiz de biliyoruz ki, eğer öldürdüyse, bunun tek bir nedeni olabilir, o da beni korumak için yapmış olmasıdır."

Lamar yavaşça başını sallar. "Babası ona bir ültimatı vermişti. Peter'ı ortadan kaldır ya da kız arkadaşının vurulmasını izle."

"Başkalarını korumak için," diyorum yumuşak bir sesle, Lamar'ın anlamasını dileyerek.

Orada durup gerçekleri sıralamasını istemiyorum. Yanımda durmasını, elimi tutup yaşadıklarımı anladığını söylemesini istiyorum. *Devlin'in* yaşadıklarını.

"Başkalarını korumak mı? Boş ver Ellie. Bunun işe yaramayacağını biliyorsun. Yetkililere başvurabilirdi. Seni saklayıp yardım isteyebilirdi. Bunun yerine, işi kendi eline aldı. Babasının istediğini yaptı ve amcan bu yüzden öldü. Peter hala hayatta olabilirdi. Cezasını çekip şimdiye kadar senin yanına, ailenin yanına dönebilirdi. Seni seven ve sana bakan bir adam.

Gözleri soğuklaşır. Benim kanım da. "Bunun yerine, onu öldüren adam var."

"Lamar, lütfen. Anlamalısın..." Dehşete kapılmış görünen Brandy'ye bakıyorum.

Lamar elini başının üstüne koyar. "Bak. Ne demek istediğini anlıyorum. anladım. Gerçekten. Ama kim olduğumu unutmamalısın. Ben sadece arkadaşın değilim. Ben bir polisim. Seni sevdiğimi ve sana asla zarar vermeyeceğimi bilmelisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

O benim cevap vermemi bekliyor, ben de gerçekten bildiğimi umarak başımı sallıyorum.

"Güzel. Ama Ellie, mesele şu ki... Ben bunu istemedim. Bunu nasıl gizli tutabilirim bilmiyorum. Ya da belki de istedim.

Belki de etrafı kurcalayarak bunu ben istedim. Bilmiyorum. Ama bunu düşündün mü? Belki de o sadece benimle oynuyor. Seninle de oynuyor."

"Olmaz," diyor Brandy, ilk kez konuşuyor ve onu öpmek istiyorum, hala benim tarafımda olduğu için çok mutluyum. "O böyle bir şey yapmaz. Sen neden bahsediyorsun ki?"

Lamar, Brandy'den bana bakar. "Belki de kendini iyi adamlardan biri gibi göstermeye çalışıyordur, ama aslında benden üç adım önde. önümde. Adamın zeki olduğuna şüphe yok. Belki de sonunda anlayacağımı biliyordu. Ya senin bana yanlışlıkla söyleyeceğini ya da Peter'ı öldürdüğünü öğreneceğimi. İş bu, değil mi? Ve sonunda cevaplarımı bulurdum."

Bir süre duraksadıktan sonra, ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan devam etti "Bu şekilde yapmak, sana her şeyi anlatmanı söylemek, böylece

benim sırrını saklamak zorunda hissetmem için sana her şeyi anlatmanı söylemek, onun sırrını değil, Saint'in benden üç adım önde olmasının yoludur. Kendini koruduğundan emin olmanın yolu. Ve bir bir polis tarafından."

"Hayır. Olmaz. Lamar, buna inanamazsın."

"Üzgünüm, Sherlock. Seni seviyorum. Ama bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum." Gürültülü bir nefes verir. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Ama..."

Elimi tutarak beni susturur. "Sana bir söz vereceğim. Sana önceden haber vermeden hiçbir şey yapmayacağım. Tamam mı?"

Sessizce başımı sallıyorum, gözlerimden akan yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Siz yemeğinize devam edin. Düşünmem lazım. Üzgünüm," diye ekliyor. "Başka bir şey söylememi istediğini biliyorum. başka biri olmamı istediğini biliyorum. Ama şu anda yapamam. Bunları sindiremiyorum. Bunu kendim çözmeliyim. Ve bunu yapmak için gerçekten gitmem gerekiyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Devlin, güvenlik sistemi birinin mülke girdiğini belirten bir ses çıkardığında uyanıktı. Telefonundaki görüntüyü kontrol etti ve gece yarısı gelen ziyaretçinin Lamar olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

Sonuçta Devlin onu bekliyordu.

Giriş kapısına doğru yürüdü ve Lamar zili çalmak için elini kaldırırken kapıyı açtı.

"Dedektif."

Lamar gözlerine baktı, hiçbir şey söylemedi, sonra Devlin'i geçip eve girdi.

Devlin, bir şey söyleme dürtüsünü bastırarak kapıyı yavaşça kapattı. Bu, sinir bozucu bir tartışmaya değmezdi.

asıl mesele Ellie'ydi. Devlin ile ilişkisi. Lamar ile arkadaşlığı.

"Nedenini söyle," dedi Lamar, önsöz yapmadan.

Devlin soruyu yanlış anlamış gibi davranmadı. "Çünkü ondan ayrıldığımda yeterince şey aldım."

"Peter'ı vurduktan sonra."

Devlin gülümsedi, ama ne onayladı ne de yalanladı. "Şimdi onun arkadaşlarını da elimden alamam," dedi. Ellie'ye Lamar'a gerisini anlatmasını söylediğinde her kelimesinde ciddiydi, ama bu kendi evinde işlediği bir cinayeti itiraf edeceği anlamına gelmiyordu. "Ve bu olurdu. O sana benim sırlarımı asla anlatmazdı. Benim iznim olmadan olmazdı. Ve bu aranızda bir duvar örerd. Sen farkında olmasan da, o fark ederdi. Ve sonunda, bu görünmez engel arkadaşlığınızın temelini yıpratırdı arkadaşlığınızın temellerini yıpratırdı."

"Yani her şey onunla ilgili."

Lamar'ın gözlerine baktı. "Her zaman onunla ilgiliydi."

Lamar boğazının derinliklerinden sert bir ses çıkardı. "Buna buna inanabilirim. Ya da senin, cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalırken polis teşkilatında bir müttefik edinmek için kartları kendi lehine düzenleyen manipülatif bir pislik olduğuna inanabilirim."

"Bu bir teori," diye kabul etti Devlin. "Hatta fena da bir teori değil. Ama gerçekten kartları bu şekilde dağıttığıma inanıyor musun? Benim Ne kadar değerli olduğumu biliyorsun. LCPD'de, hatta belediye başkanının ofisinde veya valinin ofisinde, istersem cebime sokamayacağım kimse olmadığını mı düşünüyorsun?"

Lamar gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten de haklı olduğunu düşündüğümü söyleyemem, Saint."

"Sizi ikna etmeye çalışmıyorum, Dedektif. Sadece tüm açları göz önünde bulundurmanızı sağlamak istiyorum." Hâlâ giriş holündeydi, ama şimdi oturma odasına doğru yöneldi. Kapılar serin esintinin içeri girmesini sağlamak için açıldı ve köşedeki şöminede küçük bir ateş yanıyordu. "Bir içki içeceğim. Sen de ister misin?"

"Neden olmasın. Bourbon. Ne varsa. Sek."

Devlin ona bir bardak doldurdu, sonra kendi bardağını doldurup deri koltuğa oturdu ve Lamar'a kanepeye oturması için başını salladı.

"Peki senin bakış açın nedir?" dedektif otururken sordu. "Bana düşünmem gereken tüm bakış açılarını vereceğini söylemiştin. Senininki hangisi?"

"Sana zaten söyledim. Tek ilgilendiğim şey Ellie."

"Buna inanmıyorum. Seni cinayetten tutuklarsam çok acı çekecek."

"Buna karşı çıkamam. Sadece, benim görüşüme göre, Ellie arkadaşlarına yalan söyleyerek en çok zarar görecektir kişi olurdu. Bu onun ruhunu incitir. Seninle olan arkadaşlığını incitir. Ve sonuçta, bize de zarar verecektir. Çünkü bu, ilişkimizde açık bir yara gibi olur. Ellie durumu biliyor."

"Peki, onu yanlış değerlendirmişsin. Çünkü bana söylemedi. En azından cinayet hakkında."

Devlin, bardağını daha sıkı tuttu, tepki vermemeye dikkat ederek, bunu beklemediğini itiraf etti — sadece kendine. "Korkarım bu ifadenizi açıklamak zorunda kalacaksınız, Dedektif. tam olarak anlamadım."

"Bana senin Kurt'un oğlu olduğunu söyledi," diye devam etti Lamar. "Peter'ı kimin öldürdüğünü biliyor musun diye sordum. Artık katili aramadığına göre, gerisini anlamak kolaydı."

"Yani, tetiği benim çektiğimi düşündüğünü doğruladığını mı söylüyorsun?"

"Açıkça değil, hayır. Sen ona her şeyi anlatmasını söylemiş olsan da, o seni koruyor."

Devlin geriye yaslandı, sonuçta pek de şaşırmadığını fark etti. "Ve sen onun seni hafife aldığını düşünüyorsun."

"Ama sen küçümsemeyecek."

"Düşmanlarımı anlamayı alışkanlık haline getirdim," dedi Devlin. "Ve arkadaşlarımı da."

"Ben hangisiyim?"

"Sanırım bunu öğreneceğiz."

"Seni tutukladığımda mı? Soruşturmam gerekecek. Biliyorum, ama kanıtım yok. Mahkemeye sunulabilecek türden bir kanıt yok en azından."

"Korkarım bu konuda sana yardımcı olamam," dedi Devlin. "Ve eminim zamanını harcamaya değer başka soruşturmalar da vardır. Peter'ın ölümü yeniden açılmış bir dava olabilir, ama eski bir dava ve öncelikli değil.

kimsenin listesinde yok — belki senin hariç, Dedektif."

"Ve şimdi benden bunu görmezden gelmemi mi bekliyorsun?"

Devlin neredeyse gülümsedi. "Seni yeterince tanımıyorum ki Beni tutuklamak isterseniz, olay çıkarmayacağım, ama eminim avukatlarım bayram edecek. Oturup bir içki içip bunu konuşmak isterseniz, benim için de sorun yok."

Lamar bir an için hiçbir şey söylemedi. Sadece bardağını çevirerek içindeki sıvıyı döndürdü. Aralarında sessizlik hakim oldu, ta ki Lamar dikkatini bardaktan Devlin'in yüzüne çevirene kadar.

"Peter'ın işinin kirli tarafında yer almadığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Senden hiçbir şeye inanmanı beklemiyorum, Dedektif."

"Sorum bu değildi."

Devlin viskisini yudumladı, sonra gülümsedi. "Aslında, sorduğun şey buydu. Ama daha derin bir soruya gelince, hayır, onun işinin o kısmına dahil değildim

"

"Babanın kim olduğunu düşünürsek, bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Devlin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve bu sırada yüzünden saçlarını geri tutan bağı da çıkardı. Hayal kırıklığından iç çekmeyi zorlukla engelledi. Lamar'ın elinden tutulması gerektiğini biliyordu. Ellie'nin Lamar'la ilgilenmek için zaman ayırmaya değer olduğunu da biliyordu. Ama sorguya çekilmekten hoşlanmıyordu ve dikkatli olmazsa sabrını kaybedecekti eğer bu olursa, Lamar gerçekten Peter'ın cinayetini araştırmaya başlayacaktı. Ve bu, Devlin'in hiç ihtiyacı olmayan bir baş ağrısıydı.

"Peter benim patronum ve akıl hocamdı," diye başladı. "O para zimmetine geçirmek ve uyuşturucu satmak gibi şeyler yapıyordu ve bu durum bana hiç uymuyordu. Ama bana bir evlat gibi davranırdı ve Ellie'yi çok severdi. Sen onu tanı mıydın elbette, ama o Ellie için her şeyi yapardı. O araba... Shelby mi? Muhtemelen işini yürütmek yerine o arabayla uğraşarak yüz bin dolar kaybetti.

"Senden devreye girip işleri halletmeni isteyebilirdi."

"Hayır. Sana dokunmadığımı söyledim ve ciddi dim. Babam beni öğrenmem için gönderdi, ama Peter'a, beni işin yasal tarafının ötesine çekerse yasal olanın ötesinde bir şeye bulaştırırsa ayrılacağımı açıkça belirtmiştim. Ne yaptığını görüyordum, elbette. Ama yardım etmedim."

"Buna inanmam mı gerekiyor?"

"Neye inandığın umurumda değil. Bu çok uzun zaman önceydi. Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

Lamar soruyu görmezden geldi. "Onu vurduktan sonra ne yaptın?"

"Peter vurulduktan ve ben kasabadan ayrıldıktan sonra mı? Orduya katıldım."

"Nevada'ya, babanın yanına döndün mü?"

"O zaman değil. Daha sonra gittim. Ona askere yazıldığımı söyledim. Keskin nişancı okulundaydım. Ona, babamın işini devraldığım da bana yardımcı olacak beceriler öğrendiğim ve ordunun bana itibar kazandıracağını söyledim. O da inandı ve ben de o pislikten uzaklaşmak için zaman kazandım."

"Sonra biri onu öldürdü."

"Evet, öldürdüler. Bunun için gözyaşı dökmemi bekliyorsan, uzun süre bekleyeceksin."

"Peki neden kimliğini değiştirdin? Baban ölmüştü."

"Öldüğü için düşmanlarının peşine düşecek kimse kalmamıştı. Bana yönelirlerdi."

Lamar başını salladı. "Evet, tamam, anlıyorum." İçkisini bir yudum aldı. "Genel olarak, oldukça dürüst davrandın. Ellie'ye benimle konuşması için *tam yetki* vermek riskli bir hareketti."

"Ellie sana güveniyor ve o aptal biri değil, bu yüzden ben de sana güvenmeye meyilliyim."

Seni sevip sevmediğim konusunda jüri henüz karar vermedi.

"Şerefe," dedi Lamar, kadehini kaldırarak.

"Ama bu seninle ilgili değil, Dedektif, ne kadar öyle olduğunu düşünmek istesen de. Benimle de ilgili değil. Ellie ile ilgili. Bir zamanlar derinden incittiğim bir kadınla ilgili ve onu bir daha incitmek niyetinde değilim."

konuşamamak onu incitiyordu. Bu durum onu zor durumda bıraktıysa özür dilerim. sana beklenmedik ve istenmeyen bir yük getiriyor olabilir, ama dediğim gibi, bu seninle ilgili değil ve senin yüklerin beni ilgilendirmiyor."

"Seni tutuklamaya karar verirsem, benim sorunum olur."

"Hayır. O farklı bir yük olur. Mücadele etmek zorunda kalacağım bir sıkıntı. Zamanımın ve paramın boşa harcanması. Ama suçlamayı yenerim. Her şey eşit olsa da, uğraşmak istemem."

Lamar viskisinin geri kalanını bir yudumda içti, sonra bardağı masaya sertçe koydu. Ayağa kalktı ve hayatında ilk kez Devlin, müzakere ettiğı adamı anlayamadı. Muhtemelen bu bir müzakere olmadığı içindi. İş iştir, ama duygular tamamen başka bir şeydir. Ve Lamar'ın duygularının nasıl gelişeceğini hiç bilmiyordu.

"Onu incitirsen, tüm anlaşmalar geçersiz olur."

Lamar konuşmaya devam ederken Devlin rahatladığını belli etmemeye çalıştı. "Senin de babanın parlak bir versiyonu olduğunu anlarsam, seni alt ederim."

"Seni suçlamam."

Lamar ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Ellie geri dönmeden önce seni severdim. Toplumda sağlam bir lider gibi görünüyordun. Topluma katkıda bulunan ve önemseyen bir adam gibi görünüyordun. O yüzden sanırım şimdi sana bir şans verebilirim."

Devlin de ayağa kalktı. "Teşekkür ederim. Ama Ellie geri dönmeden önce seni hiç düşünmediğimi"

seni hiç düşünmüyordum. Senin varlığından bile haberdar değildim."

Lamar güldü. "Sanırım bu sorunu çözdüm."

"Öyle diyebilirim. Ya da daha doğrusu, Ellie halletti." Bir an durdu. "O seni seviyor, biliyorsun."

Lamar başını salladı. "Oh, hayır, öyle değil. Bir zamanlar onu yatağımdan kovmazdım, ama o günler çok geride kaldı. Eğer alay edersek, sakın düşünme..."

"Biliyorum. Demek istediğim, o seni seviyor. Sen onun en yakın arkadaşlarından birisin. Yani benim hakkımdaki bilgileri ne yaparsan yap, benim için sorun yok. Ama onu incitecek başka bir şey yaparsan, bunun izinin derin bir yara izi bırakacağını bil."

Devlin'in sürprizine, Lamar sırtıttı. "Eğer böyle düşünüyorsan, Saint, o zaman sanırım birbirimizi anlıyoruz."

"Sanırım öyle." Elini uzattı. "Dedektif."

Bir an geçti, sonra Lamar elini onun eline sıkıca bastırdı, sağlam ve güçlü bir el sıkışma.

"Hayatın inanılmaz bir hikaye, Saint. Artık kızımız da bu hikayenin bir parçası olduğuna göre, bunun lanet bir trajediye dönüşmemesini sağla, tamam mı?"

"Anlaştık," dedi Devlin, bu adamı gerçekten sevmeye başladığını fark ederek şaşırmış ve memnun olmuştu.

Ona bir içki daha ikram etti, ama Lamar, Ellie ile Los Angeles'a gitmeden önce arkadaşlarıyla golf oynamak için erken kalkacağını söyledi. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Peter'ı ve onun babanla nasıl karıştığını araştırmak için iki kat daha fazla çaba göstermesi falan?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Sen durumu öğrendiğinden beri daha az."

Lamar bir an şaşkın göründü. "Bir şey bulacağımızı ve benim bağlantıyı kuracağımı düşündün. Kim olduğunu anlayacağımı."

"Korkarım biri çoktan çözdü."

Lamar kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun?"

Devlin telefonunu açtı ve Lamar'a Ellie'nin iletmiş mesajın kopyasını gösterdi. "Tek kullanımlık bir telefondan gönderilmiş," dedi. "İzlenemez."

"Siktir," dedi Lamar, kaşlarını çatarak gözlerini kısarak. "Kimsenin kızımıza sataşan kimseyi görmekten hoşlanmıyorum, ama bu olay sonuçsuz kalabilir." "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ellie'nin babanın kim olduğunu bilmediğini düşünüyorlar herhalde. Büyük açıklamaları kurşun balon gibi havada kalacak."

Devlin alaycı bir şekilde güldü. "Naif olmayın, Dedektif. O mesajı Ellie'ye gönderdiler çünkü o ve ben birlikteyiz. Mesele benim hakkımda bildikleri değil, onun hakkında bildikleri. O benim zayıf noktam. biri bana ulaşmak istiyorsa, bunu yapmanın yolu Ellie'den geçer."

Lamar başını eğdi ve Devlin'i inceledi. "Ve bu da nedeni de bu. Çünkü artık ikinize göz dikmiş olabilecek türden insanları tanıyorum."

"Ve Ellie'nin güvende kalmasını sağlamak için alabileceğim her türlü yardımı kabul edeceğim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Devlin, Lamar'ın arabasına doğru yürüdüğünü izledi. Araba, düzenli olarak bakım görmüş gibi görünen şık bir Lexus hibrit modeliydi.

düzenli olarak bakımlı gibi görünüyordu. El sallamadı ve Lamar da arkasına bakmadı, ama aralarındaki hava temizdi ve

ilk tanıştıkları andan itibaren yaşadığı gerginlik ortadan kalkmıştı.

Ellie ve Lamar'ın ilişkisini her zaman biraz kıskanacaktı, ama artık bunun sadece Lamar'ın, Devlin'in uzakta olduğu o kayıp yıllarda Ellie'nin arkadaşı olduğu için olduğunu biliyordu. Ellie'nin güçlü, zeki ve dirençli bir kadın haline geldiği yıllardı ve Lamar'ın onunla paylaştığı zamanı kıskanıyordu.

İçeri girmeye hazırlanırken, caddenin karşı tarafında bir sokak lambasına yaslanmış, sarışın saçları ışıktan parıltıya bürünen bir adam gördü.

Ronan.

Devlin onu gördüğü anda, Ellie kaldırımında ona bağırdığı andan beri içinde tuttuğu öfkenin baskısını hissetti ve haklı olarak. Ama öfkesi El'e yönelik değildi. Hayır, fırtına Ronan'ın etrafında, Devlin'in arkasından Ellie'ye söylediği şeyler etrafında dönüyordu.

Devlin, karanlık düşünceleri bastırmış, kendi duyguları arasında bir duvar örmüştü, tıpkı babasıyla yaşarken öğrendiği gibi. Hoş olmayan bir duygu belirtisi daha kötüsü, arkadaşlarından birinin dövülmesine neden olabilirdi. Çünkü Daniel Lopez, oğlu Alejandro'yu kontrol etmenin en iyi yolunun, onun değer verdiği insanları tehdit etmek olduğunu çok erken yaşlarda öğrenmemiş miydi?

Şimdi, o içgüdüüne bir kez daha güvenerek, Ronan'a içeri gelmesi için işaret ederken duygularını kasıtlı olarak bastırdı.

"Dedektif burada ne yapıyordu?" Ronan eşiği geçerken sordu.

"O biliyor," dedi Devlin basitçe.

Ronan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni mi? Kurt'u mu? Yoksa..."

"Babamın kim olduğunu biliyor. Eskiden kim olduğumu."

Ronan alaycı bir ses çıkardı. "Eğer tüm bunları biliyorsa, senin ekibine almalısın."

"Ve Peter'ı benim öldürdüğümü düşünüyor," diye ekledi Devlin hiç duraksamadan. "Onu bu düşünceden vazgeçirmedim."

"Anlıyorum." Ronan yavaşça başını salladı. "Bu küçük hazineyi herkesle paylaşıyorsun."

Çat. Ve işte o an geldi. Devlin'in bastırıldığı öfke patladı. "Bana ne yaptığını anlatmak ister misin?"

Ronan kaşlarını çatı, başını ve omuzlarını hafifçe geriye doğru çekerek Devlin'i inceledi, ifadesi rahat ve tarafsız kalırken duruşu gergindi. Her şeye hazır, tıpkı eğitimlerinde olduğu gibi

. Devlin, kızgınlığına rağmen arkadaşını takdir etmek zorunda kaldı. "Belki de bana ne demek istediğini sen söylemelisin." Ronan'ın tonu Devlin'ininkine benziyordu. Düz. Sert. Saçmalık yok.

"Dikkatimi dağıtmak mı? Ellie'ye benden uzak durmasını söyledin çünkü *dikkatimi* dağıtıyordu, *öyle mi?*"

Ronan'ın elleri sanki teslim olurmuş gibi havaya kalktı. "Onu seviyorum. Gerçekten. Ve sana söylememişse, bunu Vegas'tan önce söylemiştim. İkinci pistte ortaya çıkmadan önce. Ve o, babanın kim olduğunu ve Peter'a ne olduğunu öğrenmeden önce. O yüzden geri çekil ve bana biraz müsaade et."

Devlin nefes aldı, başını sallarken gerginliğinin bir kısmının azaldığını hissetti. "O, izini sürmeye çalıştığım mesajın arkasında senin olabileceğini düşünüyor."

"Hayatta olmaz." Ronan başını salladı. "Bu benim tarzım değil, sen de biliyorsun. Ama dürüst olacağım dostum, endişelerim var."

"Endişelenmene gerek yok."

"Belki de büyük resmi göremeyecek kadar yakındasın, ama ben değilim. Bir düşün. O bir muhabir. Polisler tarafından büyütülmüş. O

dikkat dağıtıcı değilse, tehlikelidir. O kadar iyi bir yatak arkadaşı mı ki, kurduğun her şeyi riske atmaya hazırsın?"

Devlin bir adım yaklaştı ve Ronan'ın arkadaşı olduğunu, bunun da çok iyi bir şey olduğunu kendine hatırlattı. Başka biri olsaydı, Devlin çoktan burnunu kırmış olurdu. "Birincisi, bir daha asla onun hakkında böyle konuşma. İkincisi, benim için, onun için bir şeyler inşa etmeye değer tek şey o."

Ronan'ın şerefine, o hiç irkilmedi. Tek söylediği şey, "Gerçekten mi?" oldu. "Evet." Devlin yavaşça başını salladı. "Son on yıldır kafamdaki ses o."

Beni ileriye itiyor. Bir iz bırakmam için beni teşvik ediyor. Babamın başlattığı şeye karşı savaşmam için."

"Anlıyorum dostum, biliyorsun ki anlıyorum. Ama sence o da aynı şekilde hissedecek mi? Senin bıraktığın izi onaylayacak mı? Onun nasıl bir kadın olduğunu biliyorsun. Nasıl düşündüğünü biliyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden ona güveniyorum."

"Sanırım güvenmelisin. Ellie'ye sırlarını anlatmakla kalmadın, resmen bir parti verip tüm arkadaşlarına her şeyi anlattın."

Devlin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bir karar verdim."

"Onun oda arkadaşı. Şimdi de dedektif. Eğer bu senin kararının sonucuysa, alınma ama kararını sorguluyorum."

"Haklısın. Bu yüzden seni yanımda tutuyorum. Ama ikisine de güveniyorum."

"Neden?"

"Peki ya sen? Beni ele verecek misin? Sırlarımı ifşa edecek misin?"

Ronan'ın bu düşünceye dehşete kapıldığı belliydi. "Yapmayacağımı biliyorsun."

"Seni kızdırsam bile mi? Sınırı aştığımı düşünüsen bile mi?" "Cevabı biliyorsun."

"Nedenini söyle," diye talepte bulundu Devlin.

"Kim olduğun için, pislik herif. Sen ve ben, birlikte çok şey atlattık. Lanet olsun, birlikte ateşten geçtik."

"Sence o üçü yaşamadı mı?"

Ronan başını eğdi ve Devlin devam etti. "Beni hiç umursamıyorlarsa bile, beni şeytanın vücut bulmuş hali olarak görseler bile..."

"Öyle olabilir."

"Hala tek kelime bile etmiyorlar. Çünkü konuşurlarsa Ellie'ye zarar verecek."

"Polis de mi?"

Devlin tereddüt etti, sonra başını salladı.

"O zaman sanırım haklısın. Onlar için endişelenmene gerek yok." Devlin'in gözlerine baktı, gözleri çelik gibi sertti. "Tek endişelenmemiz gereken, Ellie gerçeğin geri kalanını öğrendiğinde ne olacağı. Umarım bu riske değer."

"Öyle," dedi. Ama Ronan'ın bir konuda haklı olduğunu inkar edemedi. . Ellie Holmes söz konusu olduğunda, Devlin bencil bir orospu çocuğuydu. Çünkü Ronan bunu yüksek sesle söylememiş olsa da , kesilecek olan sadece Devlin'in boynu değildi.

Devlin'in Ellie'yi veya arkadaşlarını yanlış değerlendirdiği ortaya çıkarsa, kafasıyla değil kalbiyle verdiği kararlar Devlin, bunu asla ama asla kendine affedemeyeceğini çok iyi biliyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pijamalarımı giyip yatağa girmişim ki Brandy yatak odamın kapısını hafifçe çaldı. "Uyanık mısın?" Sesi yumuşaktı, neredeyse fısıltı gibiydi.

"Gir içeri."

Kapıyı itip içeri girdi, ıslak saçları geceliğinin omuzlarında koyu lekeler bırakıyordu. "Sıcak bir duşun iyi geleceğini düşündüm ama hala uyuyamıyorum. Sen de mi?"

Kafamı salladım ve ona yer açmak için kenara kaydırdım. Yatak. "Her şey yoluna girecek. Lamar hiçbir şey söylemeyecek. Bana bunu yapmaz."

"Katılıyorum." Elimi sıktı. "Sadece bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var."

Nefes alıyorum. "Buna gerçekten inanıyor musun?" "Sen inanıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "O gittiğinden beri kendime bunu soruyorum. Ve neredeyse inanıyorum. Ama onun da dediği gibi, bu yine açık bir dava. Ricky Mercado'nun yanlış ifade verdiğini anladıklarından beri, bu çözülmesi gereken bir gizem."

"Lamar, Devlin'i teslim edip, çözülmemiş davalarda puan toplamak mı istiyor sence?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama onunla birlikte Akademi'yi bitirdim. Ve bu işte kalmamış olsam da, o dünyayı tanıyorum. Bu yüzden bu konu hakkında

çok konuşuyoruz. Lamar'ın bir kuralı var ve cinayeti görmezden gelmek bu kuralın bir parçası değil."

"Sanırım yarın ikinizin ne hakkında konuşacağınızı biliyorum." Esniyor ve geriniyor. "Şehirden ayrılmadan önce ona sor. Los Angeles'a kadar gidip, o sana erkek arkadaşını ispiyonlayacağını söylemeden önce çok garip bir durum olur."

"Bu rahatlatıcı düşünce için çok teşekkürler."

Gülüyor, sonra bana sarılıyor. "Kara mizah. Cidden, sarhoş olup film izlemek ister misin?"

"İster misin? Evet. Ama muhtemelen uyumaya çalışmalıyım."

"Ben de. Saat sekizde buradan çıkıp bütün gün toplantılara katılmam gerekiyor, sonra Christopher ve ben şarap içip

"Güzel," diyorum gülümseyerek.

"Güzel," diyorum gülümseyerek.

Brandy gülümser ve kızarır. "Evet. Öyle." Eğilip bana sarılır. "Ama bizim için erken bir gece olacak.

Christopher yarın gece klavyesinin başına geçip yazmaya başlayacak. O yüzden bana mesaj at ve evde akşam yemeği yiyecek misin haber ver, çünkü ben..." Telefonuma başını sallayarak sözünü keser.

Ekranında bir metin belirir. "Vay canına. Kim olabilir acaba?"

Küçük bir el hareketi ve kaşlarını oynatarak yataktan kayar. "Uslu dur. Ve ona selamımı söyle."

"Ha *ha—oh.*" Kilit ekranında mesajın sadece bir kısmını görebiliyorum, ama gördüğüm şey midemi bulandırıyor. "Lamar onu görmeye gitti."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyleyse, cesedi nereye gömdüğünü sorsan iyi olur."

Gülmeyi başaramıyorum ve o kapıdan çıktıktan sonra telefonumun kilidini açıp mesajın tamamını okuyorum.

Bu gece bir misafirim vardı.

Lamar.

Sana söyledi mi?

Kaşlarımı çattım. Daha fazlasını ummuştum.

**Hayır. Cesedi
almaya gelmem
gerekiyor mu?**

Onun cevabını beklerken alt dudağımı ısırıyorum.

Orada dokun ve git

***Bir süreliğine,
ama her şey
yolunda.***

Emin olmak için iki kez okudum.

Gerçekten mi?

***Seni önemsiyor. Bunun için
onu suçlayamazsın.***

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Teşekkür ederim.

***Beni davet etmekten çekinme.
Minnettarlığını daha somut bir
şekilde ifade edebilirsin...***

**LOL.
Patlıcan
emojisi
gönderirsen,
bunu asla
unutmazlar.**

***Emoji yok, bebeğim.
Sadece gerçek olan
var.***

**Gerçek olan çok,
çok cazip.
Ama bu gece
beklenti gecesi,
hatırladın mı?**

***Sanki üzgün yüz
emojisi kullanmışım
gibi davran
ve kapını kontrol et.***

Gözlerim kısılr.

**Orada bir fiyonkla sarılmış
olarak durmaman iyi olur.
Çünkü kurallar koyduk ve
eğer ben onları
çığnersem,
kendimi çok kötü hissedeceğim
ve bu tamamen senin suçun
olacak.**

***Bana güveniyor
musun?***

Her zaman.

***O zaman kapıyı kontrol et.
Ve bebeğim? İyi uykular.***

Ona kalp emojişi gönderirken gülümserim, sonra cevap yazdığını gösteren üç noktayı beklerim. Ama hiçbir şey gelmez.

Kaşlarımı çatıyorum, konuşmanın bitmiş olmasına şimdiden üzüliyorum. Ama onun dediğini yapıyorum ve ön kapıya gidiyorum. Kapıyı açtığımda, kapının önünde bir düzine gül buluyorum. Bir an için öylece duruyorum, kalbim biraz eriyor. Sonra karanlığa bakmaya karar veriyorum.

Onu görmüyorum ama orada olduğunu biliyorum ve ona bir öpücük gönderiyorum sonra çiçekleri içeri alıp kapıyı kapatıyorum ve o kadar yoğun bir zevkle iç geçiriyorum ki, kalbimin göğsümden fırlayacak kadar şişeceği kesin.

Brandy mutfaktan bir kadeh şarapla çıkar. Bir an durur, gözleri çiçeklere kayar ve sonra yaramaz bir gülümseme atar. "Karmaşık bir adam olabilir," der, "ama ona sahip olmaya değer."

Çiçekleri kucaklarım. "Evet," derim. "Öyle."

"Bekle. Sana bir vazo getireyim." Şarabını salon masasına bırakıp mutfığa doğru aceleyle geri döner. Onu takip etmeye başlarım ama elimde tuttuğum telefon titreyince dururum.

Brandy'nin şarabının yanına çiçekleri koyarken sırtıyorum, böylece ekran kilidini açıp mesajını okuyabileceğim. Ama mesaj ondan değil.

ve Şu sözleri okurken vücudum soğuyor: ***Tehlikeli bir adamla yatıyorsun, bilmiyor musun?***

Dün gece, bu tatlı anı mahvetmek istememiştim, ama aynı zamanda bu iğrenç mesajın muhtemelen kullan-at bir telefondan gönderildiğini ve Devlin'in onu takip etmesinin tek yolunun o tuhaf Type-O Şeyi olduğunu biliyordum. Bu yüzden ona mesajı ve mesajın geldiğı numarayı ilettim. Saniyeler içinde cevap verdi ve kontrol etmeden önce tereddüt etsem de, sonunda gülmeye başladım.

Adil olmayan mesaj atan kişi Şöyle diyor:
"Sen tehlikeli bir adamla yatıyorsun." Ama
teknik olarak, yatmıyorsun.
En azından Şu anda değıl.
Ama yine de beni yatağına
almak istiyorsan...

Ben güldüm ve birkaç dakika sonra o da devam etti.

Ronan'la konuştum. Lamar'la konuştum.
İkisinden biri olmadığına eminim. O piçi
bulacağız. Ben hallederim.
Bu arada, tatlı rüyalar. □

Öpücük emojisine gülümsedim ve sırf Şaka olsun diye patlıcan emojiyiyle cevap vermeyi düşündüm. Ama bunun yerine ona tek bir kalp emojiyi gönderdim, sonra onun dediğini yapmaya çalıştım ve tüm olayı kafamdan çıkarmaya çalıştım.

Sonunda başardım, ama Şimdi sabah oldu ve her Şeyi yeniden düşünmeye başladım. Ve haber almadığım için sinirliyim. daha fazlası. Onun sessizliğı, geçen seferki gibi, mesajın geldiğı numaranın bir çıkmaz sokak olduğı anlamına mı geliyor? Yoksa Devlin'in adamı bulduğı, onu dövdüğü ve benim bunu onaylamayacağımı düşündüğü anlamına mı geliyor?

Lamar ve ben öğle yemeğıne kadar Los Angeles'a gitmeyeceğimiz için Shelby ve ben DSF'ye gidiyoruz, böylece Devlin'e

şahsen teşekkür etmekle kalmayıp, bu son rahatsız edici mesajla ilgili bir şey öğrenip öğrenmediğini de öğrenebilmek için DSF'ye gidiyoruz.

Binaya aceleyle giriyorum, Paul'a yukarı çıkacağımı işaret etmek için zar zor duruyorum.

O telefonda konuşuyor, ama asansöre doğru koşarken bana başparmağını kaldırarak selam verdiğini görüyorum. Asansörü çağırmak için düğmeye basıyorum. Gösterge ışığı yanarak asansörün geldiğini bildiriyor ve ben otomatik olarak bir adım öne çıkıyorum.

Sonra kapılar hafifçe açıldığında birden duruyorum, çünkü karşımda Regina Taggart'tan başkası yok.

"Ellie Holmes, değil mi?" Elini selamlamak için uzattığında sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "Regina Taggart. Reggie. Dün Inn'de tanıştık."

"Sizi görmek ne güzel," derim el sıkışırken. "Devlin'i görmeye mi geldiniz?"

Kaşları çatılır. "Aslında toplantıda olması gerekiyordu —sempozyum planlaması—ama şehir dışında olduğu için sadece ben ve Tamra vardık."

"Oh. Farkında değildim — nerede o?"

"Üzgünüm. Senin bildiğini sanmıştım. Anna sizin çıktığınızı söylemişti. Ve açıkçası, fotoğrafları da gördüm," diye ekliyor ve ben utançtan kıvranıyorum. "Sen Inn'e geldikten sonra ancak birleştirebildim."

"Peki, o nerede?"

"Bu sabah Vegas'a uçmak zorunda kaldı," diyor. "Senin geleceğini biliyor muydu?"

Kafamı sallıyorum. "Bugün Los Angeles'a gidiyorum. Benim yola çıktığımı anlamış olmalı."

"Muhtemelen senden önce dönecektir. Devlin için Vegas'a gitmek çocuk oyuncağıdır."

Başımı sallıyorum, içgüdülerim beni uyarıyor. Hâlâ çok tanıdık geliyor, ama nedenini anlayamıyorum.

O, "Bir sorun mu var?" dediğinde kaşlarımı çatığımı fark ettim.

"Oh, hayır, özür dilerim!" Utançtan yanaklarım kızarıyor. "Sadece tanıştığımızdan beri seni daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum

Ya da sana benzeyen birini."

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılırken başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Dün gece Pacific Avenue'de miydin?"

Yüzünü izliyorum ve çok ince bir değişiklik olsa da, gözlerinin şaşkınlıkla açıldığından eminim. "Aslında oradaydım. Ama bu yüzden tanıdık gelmiş olamam. Beni daha önce Inn'de görmüştün."

"Sanırım tanıdık bir yüz gördüğümde her zaman şaşıyorum," yalan söylüyorum. "Manhattan'da bunca yıl yaşadıktan sonra, buranın ne kadar küçük bir kasaba olduğunu unutmuşum."

O başını sallar ve gülümser, aramızda garip bir sessizlik olur. Sonra, "Peki, ben de karşıya geçsem iyi olacak. İki yönetim stajyerim var ve deneyimli personelim yok," diyor. Yüzünü buruşturuyor. "Sağ kolum Los Angeles'ta bir işe girdi. Ama ne yapabilirsin ki?"

Bunun üzerine, parmağını sallayarak bana el salladı, sonra lobiye geçerek, bu sonbaharın en yeni modeli olan Manolo marka topuklu ayakkabılarının sesleri zeminde yankılanarak uzaklaştı. Görünüşe göre otel sahibi olmak kazançlı bir iş. Ayakkabı hayranı olmama rağmen, podyumdan yeni çıkmış tasarımcı ayakkabılarına nadiren sahip olurum.

Onu takip etmeyi düşünüyorum. Sonuçta, ben sadece Devlin'i görmeye gelmiştim. Ama madem buradayım, dün gece onu kovduğum için Christopher'dan özür dilemeliyim. Muhtemelen Araştırma Odasında olduğu için asansöre binip üçüncü kata çıkıyorum.

Salınan çift kapıyı iterek açıyorum, sonra bu genellikle sessiz olan alanda fısıltılar duyunca irkiliyorum. Görünüşe göre bu günlerde burayı kullanan tek kişi Christopher değil.

"Şey, bilmiyorum," diyor bir kadın fısıltıyla. "Bir tür kaza, sanırım."

"Doğru, doğru," diyor Christopher. "Ama ne? Trafik kazası mı? Yüzme kazası mı? Yangın mı?"

"Tanrım, nasıl karar verebilirim ki?" Anna'nın sesini şimdi tanıdım. "Sen bunun için buradasın, değil mi?"

Olduğum yerde kalıp kulak misafiri olmayı düşünüyorum. Sonuçta, hiç kimsenin bir gerilim romanının konusunu anlatmasını dinlemedim. Ama bu kaba ve müdahaleci bir davranış gibi görüldüğü için boğazımı temizleyip

özür dilercesine el sallayarak köşeyi dönüyorum. "Böldüğüm için özür dilerim."

Christopher, tam da hayalimdeki sinirli bir yazar gibi başını sallar ama Anna bir mil kadar sıçrar. Sırtı bana dönüktür ve gelmemi duyduğunu varsaymışım ama açıkça yanılmışım.

"Komplo mu?" diye soruyorum, Anna bana dönerek. Christopher ikinci gerilim romanını yazıyor ve hikaye organize suç ve kaçakçılıkla ilgili olduğu için DSF kaynakları büyük bir nimet. En azından bana söyledi.

"Birine hikayenin ana fikrini danışmam gerekiyordu," diyor Christopher. "Ve Anna buradaydı..."

Anna sırtıyor. "Basın bültenini düzeltmek için bir dosya almaya gelmişim, ama onun işini yapmaya zorlandım."

"Brandy'den iyidir," diyor Christopher. "Ve bu akşam onu görmeden önce bu işi halletmezsem, benim şikayetlerimi dinlemek zorunda kalacak. hikaye puanları varken biz..."

"Ah, ah," diyorum, elimi kaldırarak gülmemeye çalışıyorum. "Bahsettiğin kişi benim en iyi arkadaşım."

"Ve kız arkadaşım," der, kendinden çok memnun bir şekilde. "Sizin sadece içki içtiğinizi sanıyordum," diye alay ederim. "Ama eve gidip yazmak yerine eve dönmeyi planlıyorsanız, ben ortadan kaybolabilirim. Size borçlu olduğumu düşünüyorum. Dün gece için üzgünüm

. Sadece üçümüz olacaktık. Devlin de kaldı."

O başını sallar. "Brandy söyledi. Tüm erkek arkadaşlar kovulmuş." Ben gülerim. "Öyle sayılır."

"Peki sen burada ne yapıyorsun?"

"Christopher!" Anna dehşete kapılmış gibi ses çıkarır.

Christopher elini kaldırır. "Demek istediğim, Devlin Vegas'ta."

"Anladım," diyorum gülerek. "Gerçek şu ki, onun dışarıda olduğunu fark etmemiştim. Los Angeles'a gitmeden önce onu görmeye gelmişim, sonra

onu özlediğimi fark edince seni aramaya karar verdim."

Christopher Anna'ya göz kırpar. "Benim sadece ikinci planda olduğumu söylüyor."

Anna alaycı bir şekilde güler. "Benden daha iyisin. Beni hiç düşünmedi."

"Bu durumdan kurtulmaya çalışmayacağım bile. Sadece daha da kötüleştiririm."

İkisi de güler. "Sorun değil," der Anna. "En azından öğle yemeğinden önce geldin."

"Neden?"

"Öğlen kapanıyoruz," diyor Anna. "Devlin'in emri. Vegas'ta bazı güvenlik ihlalleri oldu. Küçük ihlaller, ama Devlin her ihlali ciddiye alır. Ronan'ı buradaki güvenlik ekibinin başına getirdi, böylece tüm açıkları kapatabilecekler." Yüzümü inceler. "Sana söylemedi mi?"

Kafamı sallıyorum ve Anna sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Neden söylesin ki?" diye sorar. "Sen DSF'nin bir parçası değilsin ki."

Onun kötü niyetli olmadığını biliyorum - ve sözleri kelimenin tam anlamıyla doğru - ama yine de Devlin Saint'in dünyasında bir yabancı olmanın acısını hissediyorum

dünyasında bir yabancı olduğumun acısını hissediyorum

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Asansörden inip DSF lobisine adım attığımda, Tamra Danvers'ı Paul'un masasının yanında dururken görüyorum, soluk pembe takım elbisesiyle mükemmel bir şekilde giyinmiş. Başını kaldırıp bana doğru gelirken geniş bir gülümsemeyle bakıyor, 7,5 cm'lik Louboutin topuklu ayakkabıları zeminde tıklıyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Paul, binada olduğunu söyledi."

"Araştırma odasıındaydım." Diye cevap verip, aceleyle ona doğru ilerleyerek kucaklaşmasını kabul ettim. Tamra, DSF'nin tanıtım müdürüydü, ama onu liseden beri tanıyordum. O zamanlar ben polis departmanında staj yapıyordum, o da toplum ilişkileri işiyle uğraşıyordu. O zamanlar, arkadaşının oğlu Alex'i gözetlemek için bu işe girdiğini bilmiyordum. Sonuç olarak, o

Devlin'i benden daha uzun süredir tanıyorum. Ve onun da

Devlin'i sevdiğini biliyorum. "Anna, Devlin'in kitabını yazmasına yardım ediyor galiba," diye ekliyorum.

Tamra gülümser. "Ona epey yardım ediyor. Belki de yeni bir yazar adayı daha var."

"Belki." Ona rastladığım için mutlu olduğumu fark ediyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim. Reggie'den senin meşgul olduğunu duymuştum."

"Her zaman meşgulüm, ama senin için asla fazla meşgul değilim. Devlin'i kaçırdığın için üzgünüm. O da üzülecek."

"Onun jet sosyete hayatına alışmam gerektiğini düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, kim olduğunu ve ne yaptığını düşünürsek, hiç boş zamanı olması bile mucize."

"İşler genellikle ani olur," diyor Tamra. Koyu renk saçlarında tek bir gri çizgi var, onu kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Artık sen de resmin içinde olduğuna göre, eminim daha seçici davranacaktır. hangi projeler için seyahat edeceğini seçmek."

Devlin ve beni bu kadar kolay bir çift olarak görmesi hoşuma gidiyor ve gülümsüyorum. "Reggie bu akşam dönmesi gerektiğini söyledi."

"Oh, iyi. Ama her ihtimale karşı röportajını yarın öğleden sonraya alacağım."

"Röportaj mı? Vakıf hakkında daha fazla haber mi? Benim makalem daha yayınlanmadı bile..." Dudaklarımı büzerek sözlerimi kesiyorum.

Tamra gülüyor. "Bunu yapar mı? Hayır, bu Los Angeles'taki sabah programlarından biriyle yapılacak kısa bir röportaj. Tabii ki önceden kaydedilecek. Vakıf hakkında da konuşacak elbette, ama esas olarak ödül hakkında konuşacak." Yüzüm boş bakıyor olmalı ki, devam ediyor. "Sana insani yardım ödülünden bahsetmedi mi?"

Kafamı sallıyorum.

"Devlin, Dünya Konseyi İnsani Yardım Hizmetleri Ödülü'nü alacak. Bu çok önemli bir şey." Sanki onun annesiymiş gibi gururlu görünüyor.

"Bu harika," diyorum, içtenlikle. "Neden bana henüz söylemedi ki?"

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Oh, ağzımdan kaçırmak istemedim. Bu haberi saklıyordur herhalde. Asıl tören birkaç hafta sonra New York'ta yapılacak. Seni de götürmeyi planladığını biliyorum.

Siyah kravat, tam takım."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum, şimdiden Brandy'nin yardımına ihtiyacım olacağını düşünerek

. Ve bu kesinlikle Los Angeles'ta ayakkabı alışverişi yapmamı gerektiriyor.

"Senin en çok heyecanlanacağın şeyin

başka bir çift tasarımcı ayakkabısı satın alma fırsatı beni en çok heyecanlandıracak diye şaka yapıyordu."

Alışveriş planlarım hala aklımda olduğu için kahkahayı bastım. "O adam beni çok iyi tanıyor."

"Tabii ki," diyor rahatça. "Seni seviyor."

Shelby, Lamar'ın Lexus'undan daha eğlenceli, bu yüzden planım Lamar'ı alıp Los Angeles'a gitmek. DSF'de beklediğimden daha az zaman geçirdiğim için

DSF'de beklediğimden daha az zaman geçirdiğim için, Brandy'nin evine geri dönmeyi düşünüyorum, sonra Lamar'ın dairesine gitmeye karar veriyorum. Anahtarım yok,

bunu sormak aklıma gelmemişti — ama okyanus kenarındaki yapı etkileyici, inanılmaz bir havuz ve spa, dairelere servis yapan tam hizmet restoran, ünlü bir şef ile övünen kaliteli bir restoran ve harika latte yapan bir kahve dükkkanı var.

Lamar, kendi dairesinin yanı sıra kiraya verdiği dört daireye daha sahiptir. Bunların hepsini, oyunculuk yeteneği olan sevimli bir çocuk olarak ve eğlence sektöründe güçlü ebeveynleri sayesinde kazandığı parayla satın almış ve ödemesini yapmıştır. "Aksi takdirde polis olamazdım," demişti bana bir keresinde. "Pahalı zevklerim var."

Bir latte alıp havuza çıkıyorum. Teras kayalığa inşa edilmiş, bu yüzden havuz sonsuzluk tarzında, su kenardan düşüp okyanusa akıyor gibi görünüyor. Gölgedeki bir masaya oturup ve eski e-postaları silmek için telefonumu açtım.

Bunun yerine, dün geceki mesajı görüyorum ve az önce yudumladığım kahve midemde bir taş gibi duruyor.

Devlin'in meşgul olduğunu biliyorum, ama bir haber almak istiyorum, bu yüzden ona üç soru işareti içeren bir mesaj atıyorum.

Hemen cevap beklemiyorum, bu yüzden hemen cevap vermesi değil, beni araması bile hoş bir sürpriz oluyor.

"Merhaba," diyorum. "Meşgul olduğunu biliyorum. Rahatsız etmek istemedim."

"Sabah boyunca seni aramak istiyordum. Vegas'tayım. Halletmem gereken bazı güvenlik sorunları var."

"Duydum," diyorum. "Bu sabah seni görmeye uğradım." "Seni kaçırdığım için üzgünüm."

"Ben de," diyorum ona. "Dün geceki mesajı araştırmaya vaktin olmadı herhalde."

"Bu benim önceliğimdi," diyor, sesindeki sertlikten bunun ciddi olduğunu anlıyorum. "Ama rapor edecek bir şey yok. Durum aynı. Tek kullanımlık telefon. Çöp kutusu. Lamar'ın apartmanı."

"Lamar yapmadı..." derken, refleks olarak etrafa bakınıyorum.

"Biliyorum," diyor ve o kadar emin bir şekilde söylüyor ki, rahat bir nefes alıyorum. "Ama biri şüphe uyandırmak istiyor."

"Benim taraf seçmemi mi bekliyorlar? Ama neden? Ne anlamı var?"

"Dürüst olmak gerekirse, sonun ne olacağını bilmiyorum," diyor. "Beni ifşa etmektense

beni ifşa etmek dışında. Ama ne biliyorlar ki? Ya da bildiklerini sandıkları şey nedir?

babam kim?"

"Ya da amcamla ne oldu?" "Aynen öyle," diyor.

Kaşlarımı çatıp, havuz kenarında yalnız olduğumdan emin olmak için etrafa bakınıyorum. "Bunu telefonda konuşmalı mıyız?"

"Güvenli. Önlemlerimi aldım." "Tabii. Elbette almışsındır."

O gülünce, ben iç geçiriyorum. "Bizi kim kandırıyor bilmek istiyorum," diyorum. "Ve o mesajın zamanlamasını bir düşün. Sen gülleri teslim ettikten hemen sonra geldi. Biri bizi izliyor," diye ekliyorum, hem kendim hem de Devlin için.

"Bu bir tesadüf olamaz."

"Tehlikeli bir adamla yattığını söylediler. Bu genel bir ifade olabilir."

Kendimi kucaklarım. "Bu hoşuma gitmiyor."

"Hoşlanacak bir yanı yok. Ama bunu kimin yaptığını öğrenene kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok. Ayrıca," diye ekliyor, sesi yumuşuyor, "benim tehlikeli olduğumu zaten biliyorsun. Sana kendim söyledim."

"Ve biliyorsun ki ben tehlikeyi severim," diye karşılık veriyorum, sesime alaycı bir ton katarak, çünkü onun ortamı yumuşatmak istediğini biliyorum. "Ama mesele bu değil. Benim hoşuma gitmeyen şey, birinin bizi taciz etmesi."

"Bu konuyu enine boyuna araştıracağız," diyor nazikçe.

Aklım hemen Ronan'a gider, ama dilimi tutarım. Devlin dün gece Ronan'la konuştuğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Devlin'e güvendiğim için, buna inanmaya çalışacağım.

Ne yazık ki, bu durumda şüpheli listem tam olarak sıfır oluyor.

Kaşlarımı çatıp, dikkatimi gerçekten aklımdaki soruya geri çeviriyorum.

"Ne zaman döneceksin? Regina gün sonuna kadar dedi."

"Reggie ile konuştun mu?"

"Senin Vegas'ta olduğunu bana söyleyen oydu."

Vegas.

Bu kelime kafamda takılıp kalıyor ve o cevap vermeden önce kendimi

"Oh" derken buluyorum.

"Ne?"

"Vegas," diyorum. "Sanırım Vegas yüzünden tanıdık geliyor."

"Bebeğim, bilerek gizemli mi davranıyorsun yoksa..."

"Üzgünüm. Sana tanıdık geldiğini söylemişim. Şimdi belki de onu Vegas'tan hatırlıyorum diye düşünüyorum. Biz oradayken o da orada mıydı?"

Bir an için hat sessiz kalıyor.

"Devlin?"

"Üzgünüm. Biri bana bir soru sordu. Açıkçası, hatırlamıyorum. Buraya sık sık gelir. Phoenix Rehabilitasyon Merkezi'nin gönüllü yönetim kurulunda. Ama o zaman şehirde olup olmadığını olduğunu hatırlamıyorum."

"Bir dahaki sefere ona rastladığımda sorarım."

"Yeni komedi dizisinde köpekle birlikte oynayan kadına biraz benziyor," diyor. "O reklam panoları her yerde."

"Evet, belki."

"Bu gerçekten önemli mi?"

"Hiç de değil," diye itiraf ediyorum. "Sadece beni rahatsız eden "

"Beni rahatsız eden şey ne biliyor musun?" Gülümsüyorum. "Söyle."

"Seni yarına kadar göremeyecek olmam."

"Yani o yanılmış mıydı?" Sesimde hayal kırıklığı duyuyorum ve içimi burkuldu. Çalışmak zorunda olduğu için kendini kötü hissetmesini istemiyorum. "Orada sıkışıp kaldığın için üzgünüm."

"Ben de. Burada işler düşündüğümde daha karışık. Görünüşe göre bu saçmalığı izlemek için bütün gece çalışacağım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır. Seninle konuşmayı tercih ederim. Seninle birlikte olmayı tercih ederim."

"Öyle mi?" Sesime şehvetli bir ton ekliyorum. "Ne yapardık?"

"Sadece sana sarılmak istediğimi söylersem hayal kırıklığına uğrar mısın?"

Seni yemeğe çıkarmak ve amcan, vakfım ya da geçmişimizden başka şeyler hakkında konuşmak istiyorum. Seninle geleceğe bakmak istiyorum, El," diye devam ediyor, sözleri kalbimi kabartıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Sahilde durup, önümüzde uzanan gelecekle yıldızlara bakmak ve tüm olasılıklarımızı düşünmek istiyorum. Sadece bunu," diyor. "Sadece seni."

"Evet," diyorum, kalbim o kadar dolu ki kelimeleri zar zor telaffuz edebiliyorum. "Bence bu harika bir fikir."

ON ALTI.

"Cotton dışında başka kimlerle görüşüyoruz?" Lamar yola çıktıktan sonra sorar.

"Longfeld," diye düzeltiyorum. "Cotton bir takma addı." "Anladım."

"İlk randevu Leon Ortega ile. O, Peter amca Shelby'yi bana vermeden önce onu tamir eden adam." Babam işin çoğunu yapmıştı, ama Shelby sadece babamın

ve onu hiç bitiremeyecek gibi görünüyordu.

O öldürüldükten sonra, araba blokların üzerinde kaldı, iç ve dış kısmı sadece kısmen restore edildi. Ben o kadar küçüktüm ki önceliklerim arasında yer almıyordu ve babam hayattayken yıllarca yanında saatler geçirdiğim o küçük arabayı çoğunlukla unutmuştum.

On altı yaşına gelip, güzelce restore edilmiş Okulun ilk gününde garaj yolunda beni bekleyen 1965 Shelby Cobra'ya gerçekten aşık oldum. Bu sadece amcam ve vasimden gelen inanılmaz düşünceli bir hediye olmakla kalmamış, aynı zamanda babamın her zaman tamamlamak istediği ve benim yeterince büyüdüğümde bana vermek istediği bir şeyi de tamamlamıştı.

Tabii ki, restorasyonu *kendisi* yapmamıştı. Kendisi bu konuda yetenekli olmadığı için, Peter bu işi başkasına yaptırmıştı.

"Görünüşe göre, Los Angeles'ta yaşarken Ortega'yı otomotiv işleri için kullanmış, sonra Laguna Cortez'e taşındıktan sonra da Shelby'nin işleri için o kadar yolu gitmiş."

"Ya çok yakın arkadaşlar ya da Ortega çok iyi bir tamirci." "Ben de öyle düşünüyorum," diyorum. "Torpido gözünü kontrol et. Oradaki plastik klasörde Shelby'nin tüm evraklarının kopyaları var." "Onları yanında mı tutuyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Hiç belli olmaz. Ortega'nın dükkanı faturaların çoğunu düzenledi faturaları düzenledi. Tamamen yasal olabilir, ama bence bir oto tamirhanesi para aklamak ve çalıntı parçaları satmak için biçilmiş kaftan."

Lamar belgeleri karıştırdıktan sonra zarfı torpido gözüne geri koydu. "Kesinlikle mümkün."

"Aslında hayır. *Spall* bir özel dedektifi tutuyor, ona Ortega hakkında bir rapor hazırlatmışım. Tertemiz bir sicili var. Ama bu sadece işinde çok iyi olduğu anlamına gelebilir."

"Haklısın."

Los Angeles listemde birkaç kişi daha var ve Lamar'dan çantamdan defterimi çıkarmasını istedim, böylece notlarımı gözden geçirebilsin.

Peter'in uyuşturucu şebekesine bağlı olanların çoğu

zaten hüküm giymiş durumda. Çeşitli hapishanelere görüşme talebinde bulundum ve şimdi yetkililerin bana cevap vermesini bekliyorum. Peter'in yasal iş yaptığı kişiler ise

—ya da sözde meşru bir iş—Los Angeles'ta pek fazla ipucu bulamadım.

Yatırım yaptığı bir araba yıkama yeri var, oraya uğrayıp

Aynı şey, onun komşusu olan aile için de geçerli. İnsanların neyi fark edeceğini asla bilemezsin. Thousand Oaks'taki Ortega'nın dükkanına giderken yolumuzun üzerinde, randevum olmasa da, zamanımız sıkışık değilse uğrayacağız.

Bunun dışında, annemin günlüklerini daha fazla ipucu bulmak için didik didik aramama rağmen, Peter'in yasal olmayan işi hakkında bildiğim çoğu şey Laguna Cortez ile bağlantılı. Bu yüzden Ortega veya Longfeld'in bana sağlam bir ipucu vereceğini umuyorum. Peter'in nasıl ve neden suç dünyasına sürüklendiğini öğrenmek istiyorsam, başlangıcı bulmam gerekiyor. Ve bu başlangıç Los Angeles'ta bir yerde. Sadece nerede ve ne olduğunu bilmiyorum.

Ancak, bunu bulmaya kararlıyım.

"Bu insanlar, komşunuz, araba yıkamadan adam, sizinle konuşmak istemeyebilirler. Tom sayesinde şansımız yaver gitmiş olsa da bizi Cotton'a yönlendirdiğinde şanslıydık, üzgünüm Longfeld, ama adam kendisi taş kadar sessiz olabilir."

"Biliyorum. Ama denemeliyim." "Denemelisin mi?"

Önümüzde trafik sıkıştıkça yavaşlıyorum ve bu duraklamayı fırsat bilip ona sorgulayan bir bakış atıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Midem düğümleniyor ve şimdi ona Devlin ile aralarında neler olduğunu sormamın zamanı olup olmadığını merak ediyorum. Devlin'in artık aralarının iyi olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bunu Lamar'dan da duymak istiyorum.

Güneş gözlüklerini düzeltir. Gözlükleri yansıtıcıdır, yani bana dönük olsa bile gözlerini göremem. "Bilmiyorum, Sherlock. Sadece... Yani, anlıyorum. Amcanı tanımak istedin ve onun Kurt'la birlikte olmasına şok oldun. Ama şokun geçti ve hepsi çok uzun zaman önceydi." "O benim hayatta kalan son akrabamdı."

"Anlıyorum. Ama onunla ilgili tüm anılarını gerçekten lekelemek mi istiyorsun? Artık yalnız değilsin. Ben varım. Brandy var. Hatta Alex bile geri döndü."

Trafik tekrar hareket etmeye başladı, ben de ellerimi direksiyona sıkıca tuttum ve yola odaklandım. "İstemiyorum. Devlin var." Yutkunup devam ettim. "Onu benim varlıklarım arasında saymana şaşırdım."

"Ah, lanet olsun, Sherlock." Yüksek sesle nefes verir, sonra geriye yaslanmaya çalışır, ama boyu çok uzun olduğu için fazla uzanamaz.

"Devlin, sizin aranızın düzeldiğini söyledi," diyorum. "Sen de öyle mi görüyorsun?"

Yavaşça başını sallar. "İyi mi? Evet, bu değerlendirmeyeyle yaşayabilirim." "Her şeye rağmen mi?"

"Her şey ne demek? Tek bildiğim, onun eskiden Alex olduğu ve babasının pisliğinin teki olduğu." Dönüp bana sertçe bakar. "Bildiğimi sandığım diğer her şey sadece varsayımdan ibaret. Ve," diye ekliyor, "çok uzun zaman önceydi."

"Doğru," derim, rahatlama hissi bedenimi kaplar. "Çok uzun zaman önce." "Bu da beni tekrar asıl konuya getiriyor."

Yoldan ona doğru bakışımı çevirirken kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dediğin gibi, Alex gitti. Peter de öyle. Geçmişe bakarak çok zaman harcıyorsun, ama önünde oldukça sağlam bir şimdiki zaman var. Ve aramaya devam edersen, iyi bir şey bulabileceğini sanmıyorum."

"Bunu kaldıramayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence yeterince başa çıktın. Ve biliyor musun? Devlin de benimle aynı fikirde olacaktır."

Cevap vermiyorum çünkü elbette haklı. Kilometrelerce yol gidiyoruz, sözde sessizce ama bana göre sessiz değil. Düşüncelerim uğultu gibi. Konuşmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar kafamı dolduruyor. "Ben Cevaplara ihtiyacım var," diyorum. "Sonuç olarak bu. Peter'ı sevdim. Yani, gerçekten sevdim. Ailemi sevdiğimden daha fazla değil, ama farklı bir şekilde. Ailem *hep yanımda*ydı, anlıyor musun? Onları sevmeyi ya da onları kaybetmenin nasıl bir his olacağını hiç düşünmedim. Onlar sadece... şey, onlar sadece ailemdi.

Keşke bunu daha fazla düşünseydim. Onları daha fazla takdir etseydim. Ama etmedim."

Nefes alıyorum. "Peter amca farklıydı. Dünyanın en iyi ebeveyn figürü değildi, ama benim için bir can simidi gibiydi. Ve onu her gün düşünürdüm çünkü onu da kaybedeceğimden korkuyordum."

Dudaklarımı yaladım, ama kelimeler akıp gitmeye devam etti. "Ne olduğunu biliyordum Onda çok şey vardı çünkü ben çok şey kaybetmişim ve o, fırtınalı hayatımda bir çapa gibiydi. Onu seviyordum. Ona saygı duyuyordum. Hatta onu tanrı gibi görüyordum. Ve şimdi onun kirli olduğunu öğrendim. Hem de biraz değil, çok kirli olduğunu.

"Ellie..."

Omuz silerken gözlerimi yoldan ayırmıyorum. "Cevaplara ihtiyacım var," diye tekrar ediyorum. "Hepsi bu. Sadece cevaplara ihtiyacım var."

Hiçbir şey söylemedi, ama sessizlikte rıza duyuyorum. Katılmıyor olabilir, ama anlıyor ve Los Angeles'a doğru ilerlerken üzerimize ağır bir sessizlik çöküyor.

Yolculuğumuz iyi gidiyor ve önce araba yıkamaya, sonra da Peter'ın Beverly Hills'teki eski evine gidiyoruz. Ama araba yıkama kapanmış ve son birkaç gün içinde bir düzine mesaj bırakmış olmama rağmen, ne şu anki ne de önceki sahibinden cevap alamadım.

Bunu bir başarısızlık olarak görüyorum. En azından şimdilik.

Peter'ın eski komşuları daha şanslıydık, ama sadece onu her zaman selam veren harika bir adam olarak hatırladıkları anlamında. Bunun dışında hiçbir şey yok. Bu da Peter'ın evinde yasadışı bir şey yapmadığı ya da çok dikkatli davrandığı anlamına geliyor.

Sonunda arabaya geri dönüyoruz, kilometreler geçip giderken ikimiz de sessiziz. Thousand Oaks'a neredeyse vardığımızda, kendi düşüncelerimden bıkiyorum

ve ortamı neşelendirmek istiyorum. "Millie ile yeniden randevu alacak mısın? Bugün bizi göremeyeceği için üzöldüğünü biliyorum."

Başını eğdi, parmağıyla gözölüğünü aşğı çekerek bana baktı. "Artık medyum mu oldun?"

"Ne? Haklı mıyım? Ona mesaj attın mı? Tarih belirledin mi?"

"Tam tersi," diyor. "Bunu düşündüm, ama sonra dün gece Tracy ile havuz başında içki içtik." Koltuğunda kıpırdanıyor. "Bilmiyorum. Sanırım heyecanımı kaybettim. Yani, Millie harika biri, ama..."

"Vay vay. Bu ilginç." "Bunu büyütme."

"İkiniz ne sıklıkla havuz başında vakit geçiriyorsunuz?"

Kaşlarını çatıyor, ama bunun sadece gülümsemesini saklamak için olduğunu anlayabiliyorum. "Gittikçe daha sık oluyor," diye itiraf ediyor.

"Devam et."

Anlatacak başka bir şey olmadığını söyleyeceğini düşünürken, "Geçen gece Carlton'la randevumu iptal ettim, böylece ikimiz The Prestige'de *The Maltese Falcon'u* izleyebildik." diyor.

"Gösterimde olduğunu bile fark etmemiştim. Ne yazık." Yerel sinema birkaç yeni filmi gösterir, ancak çoğunlukla klasiklere odaklanır. "Partinizi mahvedecektim diye düşünmüyorum."

partini mahvetmek istemezdim." "İkimiz de teşekkür ediyoruz."

"Sen o filmi en az on kez izledin." "Doğru. Ama o hiç izlememişti."

"Peki, peki," diyorum yine. "Carlton'a gelince, o senin... nasıl demiştin? Stres atmak için görüştüğün kişi değil mi? Tracy ile çıkmanın seni rahatlattığını mı söylüyorsun?"

"Aksine. Ondan ayrıldığımda hala çok gergindim. Bu konuda çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Vay canına." Direksiyonu tutarken sırtıyorum. "Biliyorum..."

"Ben ve Devlin. Brandy ve Christopher. Şimdi de sen ve Tracy. Küçük üçlümüz kanatlarını açıyor."

"Ben ve Tracy hakkında bildiklerim ve Brandy ve Christopher hakkında topladığım bilgilerden yola çıkarak, şu ana kadar kanatlarını açan tek ikili siz ve Devlin'siniz."

"Bu konuda şanslıyım."

"Onu yatağımdan kovmazdım," diyor Lamar. "Onun tehlikeli bir pislik olduğunu düşündüğümde bile."

Bu küstahça sözlerin yeni bir kabullenmeyi ele verdiğini bilerek biraz gülümsüyorum. "Peki Christopher hakkında ne düşünüyorsun?"

Lamar omuz silkiyor. "O, kahramanı bir dedektif olan gerilim romanları yazarı. Neden sevmeyeyim ki?"

"Brandy kesinlikle mutlu. Ve Jake'in onayını da aldı," diye ekliyorum, Jake'in peşinden koşarak kafasını ve karnını okşatmak için yalvarışını düşünerek. "O zaman iyi bir adam olmalı."

"En azından ona aşık."

"Evet," diye onaylarım. "Bence bu çok tatlı."

"Ben de öyle... *Kahretsin*. Çıkış bu. Sana navigasyonu bana bırakma demiştim. *Tanrım!*"

Lamar bir dizi küfürler savururken, ben üç şeridi birden keserek geçiyorum.

"Bir dahaki sefere ben sürerim," diye homurdandı. Ama ben sadece sııttım. Kanım en iyi arkadaşlarımdan biriyle birlikteyim ve cevapları bulmak için yola çıktım.

Erkek arkadaşımın yokluğuna, ilk iki durağımızda başarısızlığa uğramamıza ve dün geceki ürkütücü mesaja rağmen, aslında kendimi oldukça iyi hissediyorum.

Shelby'yi tamir eden tamirci Leon Ortega, torpido gözündeki birçok faturada yazan Thousand Oaks'taki aynı yerde çalışmaya devam ediyor. Ve mekanın görünüşüne bakılırsa, aynı yerde çalışıyor.

Henry Ford ilk aracını piyasaya sürdüğü zamandan beri.

"Demek Peter'ın yeğenisin," diyor ve tüm gün eski arabalarla çalışan biri için şaşırtıcı derecede temiz tırnakları olan nasırlı elini uzatıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Amcanız için çok üzüldüm. İyi bir adamdı."

"Teşekkür ederim," diyorum, onun gerçekten tırnakları kadar temiz mi, yoksa sadece tüm kirli işlerini gizlemeyi başarmış mı diye merak ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, o öldürüldüğünde ben oldukça küçüktüm ve şimdi onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyorum."

Beni baştan aşağı süzdü. "Biraz geç kalmadın mı? Öleli ne kadar oldu, on yıl mı?"

"Bu konuda," diyorum. "Gerçek şu ki, o öldükten kısa bir süre sonra Laguna Cortez'den ayrıldım ve ancak kısa bir süre önce geri döndüm.

Sanırım hayatımdan

Hayatımdan çekildim ve ona ne olduğu ya da neden olduğu konusunda hiç araştırma yapmadım."

"Vurulduğu günü hatırlıyorum.

"Elini Shelby'nin başının üstünden geçirir.

"Yani haberi duyduğumda amcan aklımdaydı." Başımı sallıyorum, sonra kendimi kucakladığımı fark ediyorum.

"Kötü bir olaya karıştığına dair bazı söylentiler vardı.

suç işi." Bana bir bakış attı. "Ah, lanet olsun. Bunu biliyor muydun?" "Evet, biliyordum. Ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Nasıl oldu da bütün bunlara nasıl bulaştı?"

Kaşlarını çatarak, engebeli yüzündeki çizgileri derinleştirir ve gümüş grisi sakallarını ovuşturur. "Bu konuda sana yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla, amcan dürüst bir adamdı."

Lamar'a bir bakış atıyorum, o da ne demek istediğimi anlıyor. Bir adım öne çıkıp elini uzatıyor. "Dedektif Lamar Gage," diyor. "Laguna Cortez Polis Departmanı'ndanım."

Ortega ikimizi birbirine bakar. "Polis teşkilatı on yıldan fazla bir süre önce ölen bir adamı neden araştırıyor?"

"Ben resmi olarak burada değilim," diyor, ki bu doğru. Ama yanında gerçek bir dedektifin olması, bazı insanları gerginliğe neden olabilir ve bu da onların sağa sola gerçeği saçmalarını sağlar. "Sadece Bayan Holmes'a yardım ediyorum. Peter White, Kurt'un kötü tarafına geçmiş ve Bayan Holmes bu konuda daha fazla bilgi edinmeye çalışıyor. Bu ismi tanıyor musunuz?"

"Biraz. Pek dikkatimi çekmemişti, ama şimdi düşününce, Peter öldürüldükten sonra bazı dedikodular hatırlıyorum. Onu tanıyan birkaç müşteriyle sohbet etmiştim. Uyuşturucu, fuhuş ve benzeri şeylere bulaştığını söylüyorlardı." Kafasını sallayarak, gerçekten şaşkın görünüyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu benim tanıdığım Peter White'a benzemiyor."

"Bana da öyle gelmedi," diye itiraf ettim. "O müşterilerin iletişim bilgileri var mı?"

Kafasını sallar. "Üzgünüm, hiçbir şey yok. Hiçbiri artık buraya gelmiyor ve o zamanki tüm kayıtlarım sabit diskim bozulduğunda yok oldu. O zamanlar yedekleme yapmıyordum." Lamar ile bana bakar. "Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Los Angeles'ta yaşarken senin dükkanını kullanıyordu, değil mi? Laguna Cortez'e taşındıktan sonra da sana gelmeye devam etti, değil mi?"

"Evet, evet. Los Angeles'ta yaşarken onun için bir E-Type Jag ve sevimli bir 67 model Corvette'yi restore ettim. Arabalarla pek ilgilenmezdi ama sürmeyi çok severdi. Başka birkaç tane daha satın almıştı. durumdaydı. Onları restore etmedim, ama düzenli bakımlarını yapardım. Onun satın aldıklarını nasıl karşıladığını hep merak etmişimdir, ama inşaat sektörünün iyi bir iş olduğunu düşünmüştüm. Los Angeles her zaman bir patlama yaşayan şehir olmuştur, değil mi?"

"Öyle sayılır," diye onayladım. "O arabaları sattığını biliyor musun? Sadece eşya taşımak için kullandığı bir Suburban ve bir Mustang convertible hatırlıyorum. Ama klasik arabalar değildi." Diğer arabalarına ne oldu acaba? Bu hobisini bıraktı mı? Ya da belki Yenilenmiş arabaları, babamın yanına taşındığında bıraktığı bir para aklama planında mı kullanmıştı?

Kaşlarımı çattım, amcamı her şeyde yasadışı motiflerle ilişkilendirmekten hoşlanmıyordum.

"Onlarla ne yaptığını bilmiyorum, gerçekten. Konuşmalarımızda hiç bu konu açılmadı."

"Orange County'ye taşındıktan sonra ne oldu? Taşındıktan sonra Buraya düzenli olarak geri geldi mi? Yoksa sadece Shelby Cobra için mi geldi?"

"LA'ya başka zamanlar gelip gelmediğini bilemem," diyor Ortega. "Ama senin arabanla ilgili olmadıkça beni görmeye gelmezdi."

Lamar'a bakıyorum, o da başını anlayışla eğiyor. Bu iz hiçbir yere çıkmıyor. Bu yüzden, doğrudan

"Dinle, lütfen bunu yanlış anlama, ama onun işinin daha karanlık tarafında sana yardım etmeni istediğini umuyordum. Parçaların taşınması veya para aklama gibi."

"Ve bu yüzden burada değiliz," diyor Lamar. "Bize söylediğin her şey kayıt dışı. Tek kelime bile etmeyeceğim."

"Şey, şimdi, sana inanıp inanmayacağımı bilmiyorum, Dedektif. Ama bunun pek önemi yok çünkü bana hiç böyle bir şey yapmamı istemedi. Zaten yapmazdım. Babam ve dedem özel güvenlikte çalışıyordu. Ve büyük dedem bir Pinkerton ajanı.

Lamar'ın gözlerine bakıyorum. Polis ailesi olmak birinin temiz olduğunu garanti etmez, ama kesinlikle zarar da vermez.

"Amcan tüm bunları biliyordu." Ortega sırttı. "Belki de bu yüzden bana hiç sormadı. Muhtemelen, onun ne tür bir yaramazlık yaptığını öğrenirsem başka bir tamirci bulması gerekeceğini biliyordu."

Bir kez daha Shelby'nin kaputunu okşadı. "Onu iyi korumuşsun," dedi. Sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi bana başını salladı ve kendi kızı gibi benimle gurur duyuyordu. "Onu getirdiğine sevindim. Arabalarımın birini tekrar görmek her zaman güzel."

"Benim için bir zevkti. Onu hatırlamanıza sevindim." Lamar'a bakarım, başka ne soracağımı bilemiyorum.

"Hiç olağandışı bir şey fark ettin mi?" diye sorar. "Peter hiç şüpheli görünen birini yanında getirdi mi?"

"Şüpheli mi? Hayır. Kız arkadaşını onayladığımı söyleyemem - bir erkeğin daha genç bir kadınla çıkmasını suçlayamam, ama bu bana hiç mantıklı gelmedi. Konuşabileceğim bir kadın olmasını tercih ederim. Ama yeğenimle bu tür dedikodulara girmeye gerek var mı emin değilim." bu tür dedikodulara karışmam gerektiğini bilmiyorum."

İlk kez, Peter'ın nadiren biriyle çıktığını fark ettim - sadece ara sıra akşam yemeğine çıkardığı birkaç kadın vardı. Ve bildiğim kadarıyla, hiç evlenmemişti.

"Onu tarif edebilir misin?" diye sordu Lamar.

"Onunla iki kez geldi, her ikisi de Shelby Cobra'yı kontrol etmeye geldiğinde. Genç bir kadın, sarışın ve mavi gözlü, çok güzeldi." Gülümsüyor. "İlçki içecek yaşta mı diye merak ettiğimi hatırlıyorum."

"O kadar genç mi?" diye tekrar ediyorum, bu kızın benden çok daha büyük olamayacağını düşünerek. Ve şimdi Bay Ortega bu konuyu açtığına göre,

Peter amca'yı bir veya iki kez Alex'ten çok da büyük olmayan sarışın bir kadınla gördüğümü hatırlıyorum.

Bir keresinde sahilde yürüyordum ve Peter amcamın beklediğinden daha erken eve vardım. Kırık bir kabukla ayağımı kesmiştim ve eve gidip dezenfekte etmek istemiştim.

Onu iyi göremedim, ama arka verandada bikini üstü giymiş, kalçalarına şeffaf bir pareo bağlamıştı. Yüzünü gölgeleyen geniş kenarlı hasır şapka takmıştı, ama sarı bir at kuyruğu vardı. Figüründen onun benden daha yaşlı ama yine de genç olduğunu anlayabiliyordum. Bir an için Alex'i görmeye gelmiş olabileceğini düşündüm ve onun gizli aşkımızın yanı sıra başka birini görmek.

Eve yaklaştığımda, o gitmişti. Peter amcama onu sorduğumda, yerel bir iş için uğrayan bir komşu olduğunu söyledi. Daha fazla bilgi almak için yeterince ilgilenmemiştim.

"Adını biliyor musunuz?"

"Üzgünüm. Hiçbir fikrim yok," diyor Bay Ortega pişmanlıkla başını sallayarak.

Lamar ve ben, hafızasını canlandırmak için birkaç soru daha sorduk, ama hiçbir şey hatırlayamadı.

Bu da, Shelby'ye binip Panorama City ve Bay Longfeld'e doğru yola çıkarken, Peter hakkında bir sorum daha olduğu, ama tek bir cevabım olmadığı anlamına geliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Yolda sana söylemek istedim," diyor Lamar, ikimizin de dev bir burrito yediğimiz açık hava masasını silerken.

Ortega'nın tavsiye ettiği yerel bir dalış merkezi. Lamar'ın *The Spall*'ın ödemesini istediği lüks öğle yemeği sayılmazdı, ama ikimiz de açlıktan ölüyorduk. İşimiz ne zaman biteceğine bağlı olarak, belki *The Spall* trafik açılana kadar güzel bir otelde bize içki ısmarlayabilir. "

Ronan hakkında biraz araştırma yaptım."

Toplanmış peçeteyi çöpe atıp ona döndüm. "Bir şey bulabildin mi?"

"Devlin araştırdığını biliyor mu?"

Başımı eğip ona bir bakış attım, sonra Shelby'ye yöneldim.

Direksiyonun başına geçip o yolcu koltuğuna oturana kadar bekledim.

cevap veriyorum. "Devlin endişelerim olduğunu biliyor," diyorum diplomatik bir şekilde. Arabayı çalıştırıp sokağa çıkıyorum, sonra Lamar'a bakıyorum. "O da benim endişelerimi paylaşmıyor."

"Harika. O adamla benim aramda sallantıda bir uzlaşma var ve sen de beni onun arkadaşı hakkında kirli çamaşırlarını aramaya gönderiyorsun."

Omuz silkiyorum, biraz suçluluk duyuyorum. Ama bilgiyi istemediğim kadar da değil. "Senden daha fazlasını istemeyeceğim, ama sen zaten araştırmayı yaptın. Öğrendiklerini bana da anlatabilirsin. Nereye gidiyoruz? Longfeld'in işine giden yolu haritada gösterir misin?"

Telefonumu ön paneldeki yuvasından alır ve kilidi açması için şifreyi veririm. "Adres notlar uygulamasında."

Telefonuma dokunup bizi 101 numaralı yola geri yönlendiriyor. Burada en az yarım saat kalacağız, sonra 405 numaralı yola geçeceğiz. "Alejandro Lopez ile birlikte keskin nişancı okuluna gitmiş," diyor Lamar, ben en sol şeride geçtikten sonra. "Sanırım orada tanışmışlar."

Kafamı sallıyorum. "Devlin de öyle söylemişti. Ordu."

"İşler ilginçleşiyor çünkü Alejandro, sadece iki yıl hizmet ettikten sonra ' hükümetin uygun gördüğü şekilde' terhis edildi." Konuşurken parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama bunu sır olarak sakladığını sanmıyorum. Sadece onun askerlik dönemini hiç konuşmadık. Bu ne "Bunu anlamak için biraz zaman harcamam gerekti. Görünüş

"Bunu anlamak için biraz zaman harcamam gerekti. Görünüşe göre hükümetin istediği her anlama gelebilir. Bazen bir askerin ailevi sorunlar nedeniyle ayrılması gerektiğinde kullanılır. Bazen de birisi istihbarat servisine alınmışsa kullanılır. Zamanlamayı düşünürsek, bence Alex, yani Alejandro, sadece ortadan kaybolmak istedi.

"Zamanlama," diye tekrar ettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Daniel Lopez'in öldürüldüğü zamana denk geliyor. Devlin bana Alex'i terk edip Devlin olmaya karar verdiğini söyledi. Varis olarak Alex hedef tahtasında olacaktı."

Ona yan gözle bakıyorum. "*Ronan* hakkında araştırma yaptığını sanıyordum."

"Ona da geleceğim. İkisi birbiriyle bağlantılı, değil mi?"

"Tamam, tamam. Ne buldun?"

"Alejandro'nun sihirli bir şekilde kovulduğu sıralarda Devlin Saint ortaya çıktı. Kayıtlara göre on yedi yaşında orduya katıldı, rütbeleri yükselmiş ve sonunda özel kuvvetlere girmiş. Şimdi, bunların bir kısmının uydurma olduğunu biliyoruz, ama aynı zamanda Ronan Thorne da aynı birime transfer oluyor. Ve sonra Aniden ikisinde de hiçbir şey bulamıyorum.

"Muhtemelen istihbarat işine girmişlerdir." Bu sadece bir tahmin, ama bence iyi bir tahmin. Devlin, tabii ki, haklı mıyım bana söyleyebilir.

"Bildiklerim bunlar," diyor Lamar. "Tahminimce Ronan özel kuvvetlerdeyse, çok yetenekli olduğu. Bu da onu tehlikeli yapıyor. Düşmanla savaşıyorsa bu harika. Ama düşmanın sen olduğunu düşünüyorsa o kadar da harika değil."

"Devlin, Ronan'ın benim için senin kadar tehdit oluşturduğuna inanıyor."

Lamar burun kıvrır. "Keşke aynı fikirdeyim diyebilseydim, ama benim için jüri hala karar vermedi."

Bir süre sessizce sürerim, etrafıma yerleşmesine izin veririm. "Devlin'e güveniyorum," derim sonunda, sesim alçaktır. "Onunla ters düşmek istemem." Lamar'a yan gözle bakarım. "Bu kadar yol geldik ve tekrar yolumuza girdik. Ronan'ın beni taciz eden kişi olabileceğini düşünmek... Bilemiyorum. Sadakatsizlik gibi gelmeye başladı."

Yanımda Lamar koltuğunda kıpırdanıyor. "Yumuşuyorsun Sherlock."

Gerginleşiyorum, çünkü böyle düşünölmek istemiyorum. Ama sonra rahatladım, çünkü bu doğru değil. En azından her şey için değil. Ama Devlin söz konusu olduğunda?

"Evet," diye fısıldıyorum, hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım belki de öyle oluyorum."

Cotton Building Supply'ın eski sahibi Harold Longfeld, stok görevlisi olarak çalıştığı küçük marketin arkasındaki eski depo olarak kullanılan bir stüdyo dairede yaşıyor. Dairede bir pencere ve kimyasal tuvalet var. Üç kez nefes aldıktan sonra, Lamar ve ben ona bir blok ötede gördüğümüz lokantada bir fincan kahve ısmarlayalım diye öneriyorum.

O ise iki kapı ilerideki barda bir viski içmeyi önerir ve biz de hemen kabul ederiz.

"Aşğılık, biliyorum," diyor küçük bir masaya oturduğumuzda. "Yani, yaşadığım yer. Ama bunu hak ettim. Yaşadığım hayat..." Başını sallayarak sözünü kesiyor. "O kadına asla zarar vermek istemedim, ama yaptığım şey - onu ezip, ailesinden ayırmak - beni beni değıştirdi."

"Öyle olurdu herhalde," diyorum yumuşak bir sesle. Alkollü araç kullanırken öldürdüğü kadından bahsettiğı için kahve sipariş etmesini bekliyorum, ama o viski sipariş ediyor. Bu Lamar, bu adamla dostluk kurmayı düşündüğünden eminim, bira sipariş ediyor.

Lamar benim için Longfeld hakkındaki bilgileri topladı ve ben de dün gözden geçirdim, ama zaten bilmediğim pek bir şey yoktu. Longfeld çeşitli mali suçlarla suçlanmıştı, ama

bu suçlamalar tutunmamıştı. Sonra bir kadını öldürmüş ve her şey onun için değişmişti. Kadının ölümünden pişmanlık duyuyordu, ama daha çok, daha önce yaşadığı hayattan pişmanlık duyuyordu.

Lamar'ın şartlı tahliye kurulundan bulunduğu bir notta, mahkumlara sunulan dini törenlere katılmaya başladığı yazıyordu. Kurul üyesine göre, bunun nedeni sadece haftada bir kez değişiklik anlamına geldiği için değilmiş. Görünüşe göre Bay Longfeld inançlı biri olmuş, hatta diğer mahkumlara pazar okulu dersleri ve okuma ve matematik dersleri vermeye kadar gitmiş.

Dosyada amcamdan hiç bahsedilmiyordu ve Lamar, delil odasını araştırdığını, ancak orada da hiçbir şey bulamadığını söyledi.

Ama Peter, bizim düşündüğümüz kadar The Wolf ile iç içeyse, o zaman Peter'ın kirli olduğunu kanıtlayacak bir şeyler bulabilirim. Muhtemelen boş bir hayal olduğunu biliyorum, ama Longfeld'in bu işe karıştığını hissediyorum. Ve belki, sadece belki, pişmanlığı ve yeni bakış açısı

bakış açısı onu sakladığı sırları açığa çıkarmaya itecektir.

Sodamdan bir yudum alıp, ona dostça olduğunu umduğum bir teklifte bulunuyorum. Gülümseyin. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Size Peter hakkında bir makale yazdığımı söyledim, ama bu sıradan bir haber değil. O benim amcamdı ve onun nasıl suça bulaştığını derinlemesine araştırmak istiyorum. Sizin aksine, yaptıklarından dolayı hiç pişmanlık duyduğunu sanmıyorum. Belki zamanla pişman olurdu, ama bunu asla bilemeyeceğiz. Bana söyleyebilir misin? Wolf için çalıştığını biliyor muydun? O dünyaya nasıl karıştığı hakkında bir şey biliyor musun?"

"Wolf'un sağ kolu olduğunu biliyorum," diyor Longfeld ve ben, bu bilgiye sahip olduğum için kesinlikle heyecanlanmış olmama rağmen, tepki vermemeye çok uğraşıyorum.

güvenilir bir kaynak buldum. "Yıllardır arkadaş olduklarını söylediler.

Lopez'le yattığını bana hiç söylemediler, şükürler olsun. Onun ağzından duymak istemezdim. Bu beni hedef haline getirirdi. Benim bilmem yeterince tehlikeliydi zaten."

"O sana söylemediyse nasıl öğrendin?"

Longfeld alaycı bir şekilde güldü. "Amcan için yüzbinlerce dolar aklıyordum. Bu akılsızca bir iş değil. Ne yaptığımı biliyordum.

Paranın nereden geldiğini ve nereye gittiğini biliyordum." Bardağını kaldırarak garsona bir tane daha getirmesini işaret eder, sonra

"Söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek, ama sen sordun ve söylememem için bir neden görmüyorum. Sorun yok, değil mi?"

Lamar'a bakıyorum ve gözlerinde destek buluyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Evet," diyorum. "Her şey yolunda."

"Amcan yaptığı işi seviyordu. İşin tehlikesini seviyordu. Daniel Lopez onun arkadaşıydı, elbette, ama Peter ona bir şeyler yapmayı seviyordu. Şeytana bakıp kazandığını düşünmeyi seviyordu."

Ağzım kurur ve ellerim bardağı sıkıca kavrar. O kadar sıkı ki, kavrayışımı gevşetmek için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekir, yoksa *Beni tarif ediyor*. Elbette yasadışı şeyleri değil. Ama şeytanla dans etmeyi. Tehlikeli bir şey yapıp hayatta kalmanın verdiği heyecanı.

Her zaman bunun hayatta kalanların suçluluk duygusu olduğunu düşünmüştüm ve yaşadığım hayatı ve kaybettiğim herkesi düşününce bu mantıklı geliyor. Ama şimdi bunun bir kısmının da kanımda olup olmadığını merak ediyorum. İçimde biraz Peter olup olmadığını. sadece ailevi bir bağdan ö te, onun gerçek bir gölgesi.

Onun hakkında öğrendiğim her şeyi düşününce, bu olasılığı sevdiğimden emin değilim.

Duygularımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum ve Longfeld konuşmaya devam ettiği için, sanırım oldukça iyi bir iş çıkarıyorum. Ancak Lamar beni iyi tanıyor ve büyük elini Orta sırt, bana böyle iyi bir arkadaş bulduğu için evrene sessizce teşekkür ediyorum.

"Amcanın benim seçimlerimi yapma şansı olmadığına gelince," diyor Longfeld, "burada yanılıyorsun."

Kafamı sallayıp kaşlarımı çatıyorum. "Üzgünüm. Ne demek istediğini anlamadım?"

"Tövbe etmek. Öldürülmeden yıllar önce bu şansı vardı. Ama hiçbir şey yapmadı."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Annen." Sesi düz ve sakindi, ve onun sözlerini beklerken midem düğümlendi. "Peter Kurt'tan çaldı, ve Kurt ona bir uyarı verdi. Bir daha yaparsa, Peter bedelini ödeyecekti." Omuzları çöktü. "Bedelini ödedi, evet."

Benim kadar şaşkın görünen Lamar'a bakıyorum. "Anlamıyorum. Nasıl ödedi?"

Longfeld'in gözleri benimkilere bakıyor. "Gerçekten bilmiyor musun? Kurt, intikam olarak anneni öldürttü."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çok sersemlemiş durumdayım, bu yüzden Lamar eve giderken Shelby'nin direksiyonuna geçer.

Gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum, deri koltuğa kıvrılıp düşüncelerimin sapkın bir meditasyon biçiminde zihnimde dolaşmasına izin veriyorum.

Ama bu yanlış bir kelime, çünkü meditasyon huzur ve sükuneti çağırır. Benim hissettiklerimde huzurlu olan hiçbir şey yok.

Aksine, şok geçiriyorum. Ham, boş ve içten dışa parçalanmış durumdayım. Trafik sesleri yanımdan geçip giderken, öfkeden kayba, ihanete kadar her türlü duygunun fırtınasında kayboluyorum. ve evet, sevgiye kadar her şey. Çünkü en kötüsü de bu, değil mi? Amcamı sevmiş olmam, onu gerçekten ve içtenlikle sevmiş olmam. Ve yine de o Bunu yaptı. Bir ayağını diğerinin önüne koydu, yürüdüğü yolun annemin tabutuyla sonlanacağını çok iyi bilerek.

Belki de bunu bana yapmamıştı — muhtemelen beni hiç düşünmemişti bile. Hatta muhtemelen annemi bile düşünmemişti.

Ama mesele de bu değil miydi? O sadece kendini düşünmüştü ve bunu yaparken arkasında bir yıkım izi bırakmıştı. Bu iz şimdi benim kırık kalbimle sonuçlanmıştı.

5 numaralı yolda bir kaza var ve trafik kabus gibi, bu da benim rahatsızlığımı daha da artırıyor. Arabada uyumaya çalışıyorum, hatta belki

biraz başarılı olur. Ama ben öyle düşünmüyorum, çünkü uyumak istememin sebebi, uyandığımda her şeyin bitmiş olması ve geriye sadece kötü bir rüya kalmasıydı.

Ama durum öyle değil. Laguna Cortez'e vardığımızda, her şey Los Angeles'tan ayrıldığımızda olduğu kadar gerçek. Lamar'a gülümsüyor, beni götürdüğü için teşekkür ediyor ve beni kapıya götürürken kolunu

omzuma kolunu dolayarak beni kapıya götürdüğünde, onun da acıyı görebildiğini biliyorum.

Ve o da benim kadar beni düzeltmekte çaresiz hissediyor.

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum kapıya vardığımızda. "Gerçekten."

"Eminim öylesindir, ama bu, sen içeri girene kadar seni yalnız bırakacağım anlamına gelmez." Alnıma nazikçe bir öpücük kondurur, sonra beni bırakır ve Brandy'nin şifresini tuş takımına girer. Kilidin tanıdık vızıltısını duyarım, sonra kapıyı ittiğinde menteşelerin sürtünme sesini. Artık tanıdık gelmeyen bir dünyada bu kadar tanıdık sesler.

Sanki bir çocuğu yönlendirir gibi elimi tutar.

Eşik. Ben de öyle hissediyorum. Genç, kararsız, korkmuş ve kaybolmuş. Bu şekilde hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu ben değilim gibi geliyor, ama belki de öyledir. Belki de sonunda hayatımdaki tüm kötü şeylerin ağırlığı bana fazla geldi. Belki de sonunda beni yıktı.

"Gerçekten iyiyim," diye yine yalan söylüyorum. O benim en iyi arkadaşım, ama keşke gitse. Tek istediğim bir top gibi kıvrılmak.

Ama bu da doğru değil. Aslında yapmak istediğim şey Devlin'in yanına kıvrılmak, uyurken beni kucaklamasına izin vermek. Çünkü bunu yapabilirsem

, belki de sadece onun yanımda olması sayesinde daha güçlü uyanırım.

Ama o başka bir eyalette ve Lamar'ı seviyor olsam da, bu aynı şey değil.

Gülümsemeye çalışıyorum ve yanağına öpücük kondurup onu kapıdan dışarı itmek üzereyim ki, giriş holünün zemininde bir gölge hareket ediyor. Donup kalıyorum, çünkü evde başka birinin olduğunu fark etmemiştim. Devlin olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum.

Onun kollarında olduğumu ve beni tuttuğunu fark edene kadar hareket ettiğimin farkında değilim. Ancak o zaman baraj yıkılır ve farkına varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlar ve o beni sıkıca tutarken ben ona sarılırım. Bir an öyle kalırız, koridorda birbirimize sarılırız koridorda birbirimize sarılıp durduk, o bana yatıştırıcı sözler fısıldıyordu. Sonunda kendimi toparlayabildim ve yüzünü görebilmek için biraz uzaklaştım. "Nasıl?"

Sen Vegas'ta olman gerekirdi. Nasıl oldu da buradasın?

"Lamar mesaj attı. Sen döndüğünde burada olmam gerektiğini söyledi. Bana ihtiyacın olduğunu söyledi."

Dönüp, giriş kapısında duran Lamar'ı arıyorum, kapı artık onun arkasında kapalı. Omuzlarını silkiyor. "Yanılmamışım."

Teşekkür ederim diye dudaklarımla söylüyorum.

"Uçarak geri geldin," diyorum Devlin'e. "Benim için."

"Oh, bebeğim, başka ne beklerdin ki? Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Bunun üzerine, sadece benim ihtiyacım olduğu için geldiğini bildiğim için gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

Yüzümü tekrar göğsüne gömüyorum ve ona sarılıyorum. Tam o sırada kapının tekrar açıldığını duyuyorum ve Brandy, "—ve o dalgalara girdiğinde, ben neredeyse kendimi kaybettim—Alo?

Ne oluyor?"

Jake hemen Brandy ve Christopher'ı bırakıp öne atılır ve kızımla koklar. Her şeye rağmen gülümserim, sonra eğilip kafasını okşarım.

"Sorun yok," diyor Lamar odadaki herkese. "Yakında konuşuruz Sherlock."

Başımı sallayıp ona bir öpücük gönderirim.

Gülümser, bir an bakışlarımı tutar, sonra dönüp gider, parmakları Brandy'nin omzuna dokunur, sanki ona daha sonra anlatacaktıymış gibi.

Brandy, elbette, beklemek istemiyor. Bana, sonra Devlin'e bakıyor. "Ne oldu?"

"Berbat bir gün geçirdim," diyorum. "Lamar çok tatlı davrandı ve Devlin'e benimle burada buluşmasını söyledi."

Brandy başka bir soru sormadan önce Christopher'ın Brandy'nin elini çekmesini izliyorum. "Ne düşünüyordum biliyor musun?" Brandy cevap veremeden devam ediyor. "Pacific'teki sinemaya gitmenin çok eğlenceli olacağını düşünüyordum. Adı neydi? The Prestige mi? Klasik bir film izlemeye gidelim. Çok eğlenceli olmaz mı?"

Brandy'nin yüzünden, bunun şimdiye kadar duyduğu en tuhaf istek olduğunu düşündüğü açıkça anlaşılıyor. Ama sonra bana bakıyor ve gözlerinde bir şeyin farkına vardığını görüyorum. Christopher'a dönüp ona parlak bir gülümseme

ve hızlıca başını salladı. "Bu harika bir fikir. Ne gösteriliyor acaba?"

"Önemli değil. Ne olursa olsun, eminim beğeneceğiz. Yakında bir şey başlayacaktır, değil mi? Eğer yoksa, önce bir şeyler atıştırırız."

"*Malta Şahini*," diyorum, Lamar'ın Tracy ile randevusunu hatırlayarak.

"İyi bir film," diyor Devlin. "Ve çocuklar? Teşekkürler."

"Önemli değil," diyor Brandy. "Filmden sonra bir şeyler içeceğiz, o yüzden en az bir ya da ikiye kadar dönmeyeceğimi bekleyin. Değil mi?"

Brandy bana destekleyici bir kucak verirken, yanında duran Christopher başını sallar. Olan biten hakkında daha fazla ayrıntı sormamayı ona zor geldiğini biliyorum. Ama onun gitmesine sevindiğimi de inkar edemem. Şu anda tek istediğim Devlin ve Brandy'nin bunu anlaması, onun en iyi arkadaşım olmasının bir başka nedeni.

"Kakao mu?" Devlin, kapı arkalarından kapanırken sorar.

"Ne?"

"Bu benim tuhaflıklarımdan biri," diye itiraf ediyor. "Kötü bir gün geçirdiğimde kakao içmeyi severim."

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme hissediyorum. "Öyleyse, tabii ki." Elimi tutuyor ve mutfak oturma odasına açıldığı yerden birkaç metre uzaklıktaki kanepeye oturtmaya başlıyor. Onu görebilmek ve onunla konuşabilmek istediğim için başımı sallıyorum. Bu yüzden yönümüzü mutfak adasının barına çeviriyorum. Sonra bir tabureye oturuyorum ve onun mutfaka girip Brandy'nin tüm dolaplarını ve çekmecelerini açıp kapatmaya başladığını izliyorum. Sonunda kilerde biraz şaşkın görünüyor.

"Bunu çok sık yapıyormuş gibi görünmüyorsun."

"*Tam tersine*. Ben çok yetenekli bir adamım. Ancak burası benim kilerim değil. Ve oda arkadaşın çok iyi kekler yapmasına rağmen, görünüşe göre kaliteli kakao konusunda uzman değil. Ancak küçük kağıt paketleri var. Bir marka toz kakao karışımı çıkarıp sallıyor. "Bunu ona hatırlatmamı söyle," diyor. "Yani, sahte marshmallow mu? Bu çok yanlış."

Şimdi gülümsemem kaha kaha dönüşüyor ve o anda, Lamar'a Devlin'i çağırdığı için o kadar

Lamar'a Devlin'i çağırdığı için o kadar minnettarım ki, neredeyse yine ağlayacak gibi oluyorum. Onun endişelenmesini istemediğim için başımı eğiyorum.

aslında neyin mutlu gözyaşları olduğunu düşünür ve kendimi kontrol altına aldığımdan emin olduğumda tekrar yukarı bakarım.

Bana endişeyle bakıyor.

"Her şey yolunda," diye onu sakinleştiriyorum. "Bu beklenmedik evcimenliğe gülüyorum."

"Ben gizemli bir adamım."

Alaycı bir ses çıkarırım. "Evet. Kesinlikle öylesin." Rahatça otururum rahatça oturup, onun su ısıtıcısını doldurup suyu ısıtmasını izliyorum, sonra, toz kakao hazırlamaktan daha fazla özgüvenle gerektiği gibi, buzdolabının üstündeki dolapta bulduğu şık porselen fincanlardan birine kahveyi döker.

Çayı nazikçe uyumlu fincan tabağına koyar, ardından bir kutu Oreo açar ve iki tanesini fincanın yanına koyar. "Başka bir şey ister misiniz hanımefendi?"

Dudaklarım seğirir, ama sakın bir şekilde cevap veririm. "Hayır, teşekkür ederim. Hepsi bu kadar."

"O zaman sizi yalnız bırakayım." Dönüp gitmeye başlar.

"Sakın gitme. Sen de kakao içmeyecek misin?"

"Hanımefendinin isteği üzerine." Hala sıcak olan suyla kendine bir fincan hazırlar ve barın yanına oturur. "Kanepeye geçmek ister misiniz?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Burayı seviyorum. Oturduğum yer burası." Brandy ve ben konuşuyoruz. Bu his..." Ne kelimeyi kullanacağımı bilemeden sözlerim yarım kalıyor. Evcil mi? Sıcak mı? Onu da kastetmiyorum. "Doğru," diye omuz silkerek sonunda söylüyorum. "Sanırım doğru geliyor."

Elini uzatıp başparmağıyla yanağımı okşadı. "Bana kalırsa, bebeğim, seninle birlikteyken her şey doğru geliyor."

Gözlerimden yaşların süzölmeye başladığını, kakaomun tuzlu tadını alana kadar fark etmedim.

"Bu berbat günü düzelttiğin için teşekkür ederim."

"Ne olduğunu sormamı ister misin?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Lamar sana söylemedi mi?"

"Sadece bana ihtiyacın olduğunu söyledi. Konuşmak ister misin?"

"Bir kısmım bilmek istiyor, bir kısmım ise istemiyor." Düşünmek için zaman kazanmak amacıyla kakaodan bir yudum alıyorum. "Ama bu kadar yolu geldin, bilmeye hakkın var."

"Hayır, bu tamamen sana kalmış. Hazır olduğunda bana söyleyebilirsin, ya da hiç söylemeyebilirsin."

Kakaodan bir yudum alıp Oreo'yu ısıyorum, parçalamadan çünkü bana bu yanlış geliyor. İnsanların onları ayırmalarını istiyorlarsa neden sandviç kurabiye icat ettiler ki? Ben ton balıklı sandviçleri ton balıklı sandviçleri ayırmıyorum. Ya da fıstık ezmeli sandviçleri. Bütün bu olay çok tuhaf geliyor.

Bunu Devlin'e söylüyorum, o da tam olarak doğru miktarda ciddiyetle başını sallıyor. "Öyle olsa bile," diyor, sonra kurabiyesini parçalamaya ve dişleriyle kremasını kazımaya başlıyor.

"Ben de sana saygı duyduğumu sanıyordum," diyorum üzgün bir şekilde, sonra Oreo'mu tam bir ısırık alıyorum. Kırıntılar kucağıma düşüyor, onları silip, bir yudum daha kakao içiyorum.

Tabii ki oyalanıyorum, ama bu hoş bir ara. Devlin uzanıp elimi tuttuğunda, sanki içimdeki bir anahtar çevirmiş gibi dönmüş gibi. Artık konuşmaya hazırım, ama sadece bana dokunduğu sürece. Gücünü benimle paylaştığı sürece.

Sanki bir baraj kapısını açmış gibi. Yavaş başlıyorum, ama kısa sürede tüm hikaye dökülüyor. Anneme yönelik tehdit ve Peter amcamın bu konuda hiçbir şey yapmaması hakkında.

"Babamla aralarını düzeltmezse, bunun bedelini annemin ödeyeceğini biliyordu. Bunu biliyordu, yüzde yüz biliyordu, ama yine de yaptı. O hayatı seviyordu, kız kardeşini sevdiğinden daha çok bu riskleri almayı seviyordu. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Ve babanız neden onu hayatta bıraktı? Peter Kurt'tan çaldı, ama yıllar sonra Laguna Cortez'de aynı şeyi tekrar yapmak için hayatta kaldı. Hiç mantıklı değil. Ne düşündüğünü bilmiyorum."

Devlin'in yüzü tamamen solmuştu. "Tanrım." Başını salladı. "Sana bir cevap veremem, bebeğim. Gerçekten. Nedenine gelince, benim tahminim Peter'ın buna inanmadığı yönünde. Anneni seviyordu ve işleri paçayı sıyıran türden bir adamdı. Kendi önemini abartıyordu ve muhtemelen babamın cezalandırılmayacağı kadar iyi bir arkadaş olduğunu düşündü."

Devlin omuz silkiyor ve devam ediyor. "Bence onlar arkadaştı. Ama onu cezalandıran Daniel Lopez değildi. Onu cezalandıran Kurt'tu.

Ve çoğu insan, ona en yakın olanlar bile, bu farkı tam olarak anlamadı."

"Peter amca öyle değildi," diye itiraz ettim. "O durumu biliyordu. Kurt'un annene ne yaptığını biliyordu, değil mi? Bu da Kurt'un anneme de zarar vereceğini bildiği ve bunun olmasına izin verdiği anlamına gelir."

"Sana bir cevap veremem. Belki de bu riski göze alabileceğini düşündü."

"Ama meselenin özü bu, değil mi? O, Sevdiği insanları tehlikeye atarak risk almayı göze aldı." Kakaodan bir yudum alıp, onun rahatlatıcı sıcaklığını hissetmek istiyorum, ama çoktan soğumuş. "Ben de bunu anlamak istiyorum. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu, onu değiştiren şeyin ne olduğunu anlamak istiyorum. Ve şu anda çok sinirliyim çünkü dürüstçe söylemek gerekirse hiçbir fikrim yok."

Parmaklarımla saçlarımı taradıktan sonra nemli gözlerimi silerim. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ondan nefret etmek istiyorum, ama yapamıyorum. Onu, onu hatırladığımdan daha fazla hatırlıyorum. Beni sevdiği için bana baktığını sanıyordum. Ama gerçek şu ki, suçluluk duyuyordu."

Devlin uzanıp iki elimi de sıkıca tuttu. "O seni seviyordu."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Biliyor muydun?"

"Seni sevdiğini mi?"

Kafamı sallıyorum. "Annem hakkında."

Devlin gözlerini genişletir ve yavaşça başını sallır. "Hayır. Annemin mezarı üzerine yemin ederim, hiç bilmiyordum."

O gerçeğin yükünü taşımadığına sevindim ve başımı salladım. "Longfeld, Peter'ın heyecandan zevk aldığını söyledi. Hayatta kalırsa hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini düşündüğü için sürekli tehlikeyle flört ediyormuş. Ama sonunda büyük bir darbe aldı, değil mi?"

Devlin hemen cevap vermez. Bunun yerine yüzümü inceler, sessizlik o kadar uzun sürer ki, onun ağır bakışları altında kıvranmaya başlarım. Sonunda, "Sen onun gibi değilsin, El," der.

Bu adamın beni ne kadar iyi okuyabildiğini hem nefret ediyor hem de zevkle dinliyorum.

"İnsanların farklı yönleri vardır. Onu hala sevebilirsin, El. Bu senin hakkın. Yaptıkları için ondan nefret de edebilirsin. Ne hissediyorsan hisset,

sadece hissetmeye izin ver."

"Şu anda tek istediğim şey uyumak olması korkunç bir şey mi?"

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarına konarken tabureden kayar ve bana uzanır. Beni indirir, sonra hemen kucaklar ve kollarına alıp yatağa taşır.

Giysilerimi çıkarmama yardım eder ve ben çıplak olarak çarşafların arasına kayarım. Akşamın erken saatleri ama yorgunluğun beni uykuya doğru çektiğini hissedebiliyorum

uykuya doğru çekildiğini hissediyorum. "Beni

kucaklar mısın?" "Sormana bile gerek yok."

Giysilerini çıkarır ve yanıma yatağa girer. Onun sıcak teninin benim tenime değmesini arzulayarak ona yaklaşıyorum. Kollarını bana dolanır ve ben Gözlerimi kapatıyorum, dünyayı geride bırakıyorum, beni bu dünyaya bağlayan tek şey onun dokunuşu kalana kadar, anılarımda özgürce süzülürken,

annemin, Peter'ın, Alex'in anılarına kendimi kaptırıyorum... Rüyaların anılarla buluştuğu, Alex

ve annem aynı verandada oturup okyanusa bakarken.

Aralarında durup, ikisinin de ellerini tutabildiğim yerde.

Sonra fark ediyorum ki elimde hiçbir şey yok. Kollarımı açmış, gözlerimi kapatmış, dalgaların kıyıya vurmasını dinlerken kumsalda duruyorum.

Arkamda birinin sesini duyuyorum ve dönüp Peter'a bakıyorum. Onu gördüğümde kalbim bir an duruyor, çünkü sadece ona değil, aynı zamanda bir silahın namlusuna da bakıyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Çığlık atmak istiyorum ama yapamıyorum. Boğazımdaki nabız çok güçlü.

Bir klik sesi duyuyorum, ama Peter'ın eli hareket etmemiş ve kurşun ateşlenmemiş.

Korku içinde, Devlin'i görmek için hızla dönerim. O, tabancanın horozunu çekmiştir.

Ben bakarken, çığlık atarken, ateş eder.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"El! El! Ellie! Bebeğim, hadi uyan!"

Devlin'in sesi, acı dolu uykunun sisinden bana çarparak gelir ve ben sisin içinden çıkmaya çalışır, gözlerimi açmaya ve vücudumu silah sesinin yankısıyla çığlık atmaktan alıkoymaya çalışıyorum. Nefes nefeseyim, yüzü netleşince. Gözleri benimkilere bakıyor, kaşları çatılmış, yüzünde endişe dolu.

Yanağımı okşuyor, beni kendine çekiyor ve alnımı öpüyor, "Sessiz ol, sessiz ol bebeğim. Ben buradayım. Her şey yolunda, her şey yolunda."

"Tanrım, özür dilerim." Ona sarıldım, hala nefes almaya çalışıyordum, kulaklarımda kalp atışlarım çınlıyordu. "Kabus gördüm."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yatağımda otururken, rüyanın kalan parçalarını bir araya getirmeye çalışarak, çarşafı çekip kendimi bir güvenlik battaniyesi gibi sardım.

"Peter amcamla birlikteydim," diye başlıyorum ve ona rüyayı anlatıyorum. Bitirdiğimde gözlerim yaşlarla doluyor. "Beni kurtarmak için Peter'ı öldürdün," diyorum. Devlin daha da yaklaşıyor, yakınlığı hem rahatlatıcı hem de tatlı bir şekilde cezbedici. Elimi tutuyor, başparmağıyla derimi okşadı.

"Beni korumak için Peter'ı öldürdün," diyorum tekrar. "Bu cesaret gerektiren bir şeydi."

"Cesaret, rüyada kolaydır."

Gülüyorum. Bunun doğru olduğunu inkar edemem. Yine de...

Gözlerine bakıyorum. "Ama bu sadece rüyada değildi." Kalbim sıkışıyor sanki. "Sana geri döndüm çünkü sana ihtiyacım var. Çünkü seni affettim. Ama şimdiye kadar benim için neler yaşadığını gerçekten anladığımı sanmıyorum." Elimi çenesine koyuyorum sonra başparmağımla dudaklarını hafifçe okşuyorum. "Yaptığın şey... Peter amca, yani... cesaret gerektiren bir şeydi."

O başını sallamaya başladığında, gözlerine bakarken başını sabit tutabilmek için pozisyonumu değiştiriyorum. "Brandy ve Lamar'a da gerçeği söyledin. Bu da cesaret gerektiren bir şeydi."

"Teknik olarak, onlara gerçeği *sen* söyledin. Ve ikimiz de Lamar'a tüm gerçeği söylemedik."

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Evet, ama o akıllı bir adam. Bir parçam onun gerçeği anlayacağını biliyordu. Ve ayrıntılara takılma. Onları bizim çevremize

onları çevremize dahil etme kararını sen verdin. Ben teşekkür ediyorum."

"Bir nedenin varsa cesur olmak kolaydır." "Ben mi?"

"Başka *kim* olabilir ki?"

Bu sözlerin yoğunluğu duyularımı harekete geçiriyor ve ona dokunmak isteyen, hayır, dokunmaya ihtiyaç duyan bir şekilde ona yaklaşıyorum. Çarşaf düşmüş ve ikimiz de çıplakız. Nabzım hızlanıyor ve dudaklarına bir öpücük kondururken meme uçlarım sertleşiyor, tenimin tenine, bedenimin bedenine dokunmak istiyorum

Ama geri çekilip gözlerine baktığımda, benimkine rakip bir arzu değil, tereddüt de görüyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum, şaşkın ve biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Gözlerini kaçırıyor. "Rüyada beni çağırdığında, bana Devlin demiştin."

Kafamı sallarım, bunun neyin olağanüstü olduğunu anlamıyorum.

"Peter amca da rüyadaydı. Peter'ın yanında beni tanıdığın zaman, ben Alex'tim. Rüyada Devlin miydin?"

Rüyalar gibi yavaş yavaş siliniyor ve ben onun ipliklerini yakalamaya çalışıyorum, geri çekip hafızamdaki rüyayı daha yakından incelemeye çalışıyorum. "Sanırım öyle. Bilmiyorum. Ama eğer öyle dedimse, o zaman öyle olmalısın. Önemli mi?"

Omuzlarını silkiyor, neredeyse çocuksu bir şekilde, ve cevap vermiyor.

Bir an için kafam karışıyor, sonra anlıyorum.

O emin değil. Hâlâ benim onunla birlikte olmamın

Alex'e olan aşkımdan mı yoksa bu yeni adamı, Devlin'i gerçekten kabul ettiğimden mi emin değil.

—tüm yönleriyle. "Sen delisin, biliyor musun?" "Öyle miyim?"

"Alex'i sevdim," diyorum, çarşaftan kurtulup

kucağına oturuyorum. Çarşaf hala bir engel oluşturuyor — yatakta yukarı kayarken onu

yatağa kayarken kalçalarına kadar çekmişti — ama yine de ereksiyonunun benim içimi gıcıklıyor. Vücudundaki gerginliği de hissedebiliyorum. Kendini tutmak ona pahalıya mal oluyor. Beni istediği gibi almamak, benim için kabusu yenene kadar bedenimi sahiplenmemek. Ve bu an —sevdiğim adamın kırılğanlığını anladığım bu an—kalbimi kabartıyor.

"Seni seviyorum," diyorum, daha büyük, daha kapsayıcı bir kelime olmasını dileyerek. "Sen eskisi gibi Alex'sin, ama sen de farklısın ve kalbimde her iki versiyonuna da yer var." Elleri nazikçe belime konuyor. "Umarım bu doğrudur," diyor ve bu kadar hassas bir anda beklemediğim bir sertlik var sesinde.

Elimi uzatıp çene hizasındaki saçlarını kulağının arkasına koyuyorum. "Devlin? Bana neler olduğunu anlat."

"Sorun da bu, değil mi? Yeni beni gerçekten tanımıyorsun. Tamamen değil. Ve dürüst olmak gerekirse, tanıyacağından da emin değilim."

Sözleri beni ürpertir, ama bunu belli etmemek için elimden geleni yaparım. "Bu herkes için geçerli, değil mi? Kimseyi tamamen tanıyamazsın." Elim göğsüne koyarım, cildinin sıcaklığını hissedirim. "Ama kalbini tanıyorum. Senin özünü tanıyorum. Değil mi?"

Gözlerime bakıp başını sallar. Tek bir baş hareketiyle. "Evet. Biliyorsun."

O sırtımı okşarken, ben öne eğilip alnımı onun alnına dayıyorum. Beni sevdiğinden şüphem yok, ama aynı zamanda, yürümeye çalışan bir çocuk gibi, hala birlikte yolumuzu bulmaya çalıştığımızı da biliyorum. Alex ve Ellie olduğumuz zamanki aşkımız parlak bir alev gibiydi, trajediyle son bulan bir Romeo ve Juliet aşkı.

Şimdi bunun kalıntılarını aşmak zorundayız, ama hala birbirimize uyuyoruz, belki de o zamankinden daha fazla. Ama bu, korkutucu olmadığı anlamına gelmez ve ikimizin de gerçek gerçeği bilmediği anlamına gelmez: her şey biter. Hiçbir şey kalıcı değildir. Ve her ne kadar ben Sonsuza kadar birlikte olacağımıza inanmak istiyorum, ama bu rüyanın bir anda yok olabileceğini de biliyorum.

O da bunu benim kadar iyi biliyor ve acaba bu yüzden mi bana henüz sevdiğini söylemedi diye merak ediyorum. Yüksek sesle değil. Alex'in yaptığı gibi değil.

Bana El diyor, evet, ve bu beni rahatlatıyor, ama o basit kelimeleri hiç söylemedi. Beni sevdiğini biliyorum, Tamra bile öyle diyor. Ama yine de o kelimeleri duymayı özlüyorum. Ve sanırım onları duyana kadar , o beni sıkıca sarılsa bile, kalbimi birazcık korumaya devam edeceğim.

Bir iç çekerek, bu melankolik düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Tekrar dik oturuyorum, bu hareket bana onun çarşafın altında çıplak olduğunu hatırlatıyor. Vücudumu sıcaklık kaplıyor, şehvetli bir açlık, ve sorumu bir kenara bırakıp onu öpmeyi ve ikimizin de kendimizi unutmaya bırakmayı düşünüyorum. Bu çok cazip, ama aynı zamanda fiziksel yakınlıktan daha fazlasını istiyorum. O yerlere bakmak istiyorum. Devlin'in sakladığı şeyi. Belki de beni asla içeri almayacağını biliyorum, ama o zaman geldiğinde bununla başa çıkacağım. Ama şimdi, kapıyı çalmaya devam edeceğim.

Nefes alıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki," diyor.

"Ya birbirimizi bir daha bulamasaydık? Alex ve Ellie olarak geçirdiğimiz zamanlar senin için yine de değerli olur muydu?"

Vücudunun gerildiğini hem görüyorum hem de hissediyorum ve bu soruyu zihnimdeki karanlık delikten çıkardığımı anlamaya çalıştığını biliyorum.

"Bundan nasıl şüphe edebilirsin?"

"Sadece bir soru," diyorum, rahat davranmaya çalışarak.

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmıyorum, sanki konuşmadan önce cevabı görebilecekmişim gibi. Ama o kum rengi irislerde hiçbir ipucu yok. Ta ki o

"Sana bir sır vereyim, şu anda benimle olan kadını tercih ederim. O artık büyümüş ve dikkate alınması gereken bir güç."

O konuşmaya devam ederken gözlerim yaşlarla doldu. "Alex olarak aşık olduğum Ellie, birçok yönden hala bir çocuktur. Onu sevdim, evet, ama ikimiz de bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar küçüktük. Artık birbirimizde neye sahip olduğumuzu biliyoruz ve ben korumak istediğim şeyin ne olduğunu biliyorum."

"Devlin..."

Parmağını dudaklarıma koydu ve hiç duraksamadan devam etti. "Ama geçmişimdeki El'i kalbimde kilitli tutuyorum, hayatım boyunca orada kalacak. Lanet olsun, vakfın burada olmasının sebebi o, nedeni..."

"Ne?" diye soruyorum, boğazım gözyaşlarıyla dolmuş.

"O... sen... daha iyi bir adam olmaya çalışmamın sebebiisin."

"Ne demek istiyorsun? Sen zaten olabileceğin en iyi adamsın. Hatta birkaç hafta sonra bunun için bir ödül bile alacaksın." Alaycı bir gülümseme ekliyorum.

Kalbimi bu kadar sıkıştıran bu anı kasten hafifletmeye çalışıyorum.

"Bunu duydun mu?"

"Tamra söyledi." Öne eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum, bu adama duyduğum gururla doluydu. "Dünya Konseyi İnsani Yardım Hizmetleri Ödülü.

Hizmetleri Ödülü. Sen bunu hak ediyorsun."

"Bunu hak eden birçok insan var. Beni seçtiler, ama DSF'deki herkes bu ödülün bir parçası."

"Öyle," diyorum. "Ve yine de çok etkilendim." Flörtöz bir gülümseme atıyorum. "Hatta senin hayranın olmak isteyebilirim."

Dudakları seğiriyor ve ben kendimi tutamayıp parmağımı üst dudağını ikiye bölen yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Öyle mi?" diye soruyor.

"Yalan söyler miyim?"

Başını eğip beni incelerken, havada ince bir değişiklik hissediyorum, sanki etrafımızı saran elektronlar daha hızlı dönmeye başlamış, ısı üretip bizi birbirimize doğru çekecek bir güç yaratmış gibi. Onun tatlı sözlerine duyduğum hayranlık yok oldu. Alaycılık yok oldu. Her şey ortadan kalktı, geriye sadece ben, Devlin ve aramızdaki ihtiyaç kaldı.

"Bir hayran istemiyorum," diyor, elleri kığımın kıvrımından belimin alt kısmına kadar cildimi hafifçe okşarken.

"O zaman ne istiyorsun?" Sesim boğuk çıkıyor ve kalçalarımı sallamamak, çarşafın ve onun sertleşmiş penisinin üzerinde sürtünmemek için tüm irademi kullanıyorum.

"Seni istiyorum," diyor ve beklentiyle içim titriyor. "Seni tatmak istiyorum. İçine girmek istiyorum. Seni sırt üstü yatırmak istiyorum. altımda, ve lanet olsun El, senin benim olduğunu bilmek istiyorum." "Zaten bilmiyor musun?"

"Biliyorum," diyor. "Şimdi bunu hissetmek istiyorum."

"Evet," diye fısıldadım, vücudum onu çoktan arzuluyordu, cildim onun dokunuşunu bekleyerek canlanmıştı. Elleri omuzlarıma gitti ve beni kolayca sırt üstü çevirir. Bunu yaparken çarşafı bir kenara atar,

ikimizi de çıplak bırakır, tenimiz pencereden gelen yumuşak ışıkla yıkanır.

Dizleri kalçalarımın iki yanında ve gözleri benimkilere kilitlenmiş halde rahatça penisini okşuyor. Gözlerinde sonsuz bir arzu var ve tek düşünebildiğim şey *sonsuz* kadar. Ne olursa olsun, ben her zaman bu adama ait olacağım. O tarafından işaretlendim. O tarafından sahiplenildim. Ve o derin ihtiyaç titremesini hissederken, onun tarafından dokunulmaktan daha çok istediğim bir şey olmadığını biliyorum.

onun tarafından dokunulmak olduğunu biliyorum. Kullanılmak. Sahip çıkılmak. *Alınmak*.

Her şeyi istiyorum. Yumuşak ve tatlı. Sert ve ustaca. Onun verebileceği her şeyi istiyorum ve bu hedefe ulaşmak için tüm hayatımı bu yatakta geçirmeyi göze alırım.

"Gülümsüyorsun."

"Bana yapmanı istediğim her şeyi düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Çok yaramaz düşüncelerim var."

Kaşları yükselir. "Öyle mi? İlginç." Yavaşça gözlerini üzerimde gezdirir, bakışları dudaklarımda, göğüslerimde kalır. "Bebeğim, çok güzelsin. Gözlerini kapat."

Emrine uyuyorum, sonra göğüslerime dokunan ellerine tepki olarak sırtımı kaldırıyorum.

O öne eğildi ve karnıma değen ereksiyonunu hissedebiliyorum, avuç içleri yavaşça beni okşarken ve parmakları meme uçlarımı önce nazikçe, sonra daha sertçe okşarken beni tahrik ediyor, ben de alt dudağımı ısıyorum. ve amım zonkluyor, meme ucumdan içime kadar uzanan tatlı bir acı dalgası yayılıyor.

"Bunu seviyorsun." Bu bir soru değil. Sonuçta beni tanıyor. "Gözlerini kapalı tut."

Ben de öyle yapıyorum ve o tekrar hareket ediyor. Şimdi, penisi bacaklarımda ve ben inliyorum, onu içimde istiyorum, klitorisimi ve hassas kıvrımlarımı okşamamasını istiyorum. Beni doldurmasını istiyorum ve ona yalvarmak üzereyim ki, ağzını göğsüme kapatıyor ve emiyor, dişleri cildimi çiziyor, eli diğer göğsümü kaparken, boş eliyle ağzımı buluyor ağzımı buluyor.

Onu kendime çekiyorum, sanki ona oral seks yapıyormuşum gibi parmağını emiyorum, inlemelerini duyduğumda tatmin oluyorum. Onun da benim hissettiğim gibi hissetmesini istiyorum, sanki tüm bu muhteşem hisler bizim zevkimiz için varmış gibi. Sanki dünyada dünyada sadece ikimiz varmışız ve tüm zevkleri miras almışız gibi.

O göğsümü ısıırken ben ılık atıyorum, o vücudumdan aşağı kayarken dişlerim başparmağını sıyrıyor, bıyıkları karnımı öperken cildime sertçe değıyor.

karnımı öperken bıyıkları cildimi sertçe okşuyor. O benim monsuma ulaştığında ılıklarım çaresiz inlemelere dönüşüyor, sonra dilinin ucuyla klitorisimi acımasızca okşuyor. Kalçalarımı kıvırmaya çalışıyorum. Ona karşı direnmeye çalışıyorum. Dilinin daha sert, daha hızlı, daha derine çalışmasını sağlayacak şekilde hareket etmeye çalışıyorum.

Ama hiçbir şey yapamıyorum. Kalçalarımıdaki elleri beni yatağı sabitliyor ve o benim hassas klitorisimi emip yalarken, beni gittikçe daha yükseğe çıkarırken, ama asla tam olarak boşalmama izin vermezken, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

"Lütfen." Ona yalvarmaya başladım. Ona yalvararak bana ihtiyacım olanı ver. "Lütfen," diyorum yine, bu sefer gözlerimi açarak yalvarıyorum. Manzara erotik ötesi. Yüzü bacaklarımın arasında, gözleri yukarı doğru eğilerek benimkilere kilitleniyor, dili beni çok samimi ve ustaca okşuyor.

Başını kaldırmaya başlıyor, ama ben uzanıp parmaklarımı saçlarına doluyorum ve onu yerinde tutarken ona sürtünüyorum, sadece o zirveye ulaşmak istediğimi ve daha da fazlasını, Devlin'in beni oraya götüren kiş i olmasını istediğimi biliyorum.

"Tanrım, evet," diye mırıldanıyor tenime, nefesinin sıcaklığıyla. daha fazla titremeye neden oluyor. Serbest elimle meme ucumu çekiştirirken, sırtımı kavisliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onun düşük sesli inlemesini duyuyorum ve beni izlediğini bilerek inliyorum.

Şimdiye kadar sadece dilini kullanıyordu, ama şimdi ellerini hareket ettiriyor, bir avucuyla kıcımlı kaldırıyor ve beni yerinde tutarken parmaklarını içime sokuyor, onları yukarı doğru kıvrarak içimdeki o hassas noktayı buluyor.

Nefesimi kesip, "*Devlin*" diye bağıyorum. Onun adı bir büyü gibi ve ben patlıyorum, içim onun parmaklarının etrafında sıkılaşıyor, vücudum titrer, gökyüzündeki tüm yıldızlar etrafıma düşer gibi gelir. "Oh, bebeğim," der, vücudumun üzerinde yukarı kayarak beni öper, ben onun altında erirken . Yavaşça içime girer, sonra yavaş, kolay itmelerle penisini içime gömer, ben onun kıcımlı kavrayıp onu daha derine çekince itmeleri daha çaresiz hale gelir, kalçalarım onun itmelerine karşılık vermek için yükselir, o

beni sertçe becerirken, kalçalarım onun itişlerine karşılık vermek için yükselir, ısınmamızı sağlayan lezzetli öpücüklerin ardından harika, vahşi bir sahiplenme.

"Evet," diye haykırıyorum, parmaklarımla onu sıkıca kavrarken, onu daha derine ve daha derine itiyorum, ta ki sonunda onun içindeki titremeyi hissedene kadar. Bu titreme onun içinden bana doğru akıyor, yeni zevk dalgaları içimi kaplıyor, o haykırıyor, içime boşalıyor, ben de "evet, evet, evet" diye mırıldanıyorum, yüksek sesle konuştuğumdan bile emin değilim.

Yanımda yere yığılır ve ben bacaklarımı ona dolayarak gözlerine bakarım, bana bakışında kendimi kaybetmek isterim. Sanki onun için dünyada var olan tek şey benim.

Bir an öyle kalırız, nefes nefese. Sonra yüzünde bir gölge görürüm.

"Devlin?"

"Bebeğim, çok üzgünüm."

Korku dalgasıyla mücadele ediyorum. "Üzgün müsün? Delirdin mi sen?" "Prezervatif kullanmayı unuttuk."

"Oh. Oh!" Kendimi yukarı itip gülümsüyorum. "Tamamen unutmuşum. Bütün bu Bu olay aklımdan çıkmıştı, ama bana sesli mesaj bırakmışlar. Yani klinik. Tamamen temiz.

"Öyle mi?"

"Hepsi negatif." Sanki sadece sekizinci sınıf eğitimi almış biri olarak matematik sınavından A+ almış gibi kendimi başarılı hissediyorum. Son birkaç yıldır yaşadığım hayatı düşününce, bu sınavdan A almayı hak etmiyorum, ama bunun

Devlin'in gözleri yaramazca bana bakıyor. "Ne?" diye soruyorum.

Devlin gözlerinde yaramazlık ile bana bakıyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Oh, hiçbir şey. Sadece kutlama yapmamız gerekiyor."

"Bay Saint, daha fazla kutlama yapmaya hazırsanız..." Bu kelimeyi parmaklarımla tırnak işareti yaparak söylüyorum. "...o zaman kesinlikle hayır demem."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor ve beni sırt üstü çevirip üstüme çıkarken ben çığlık atıyorum. "Çünkü seninle birlikteyken, bebeğim, her zaman kutlama havasında olurum."

Yavaşça ve tatlı bir şekilde tekrar sevişiyoruz ve ikimiz de yorgun düştüğümüzde, ona sarılıyorum, sonra telefonumun keskin sesi beni ürkütüyor

telefonumun keskin sesi beni ürküttüğünde, gelen mesajın sinyalini fark ettim.

"Kusura bakma. Sessize almayı unuttuğuma inanamıyorum."

"Bunun aldığın ilk mesaj olduğuna inanamıyorum," diyor. "Şanslı olduğumuzu düşünüyorum."

"Muhtemelen Brandy geri dönmenin güvenli olup olmadığını merak ediyor ya da oturma odasının ortasında seks yapıp yapmadığımızı merak ediyor. Ya da benim hala korkunç bir dağınıklık içinde olduğumu merak ediyor."

"Kahretsin. Oturma odasının zemini. Bir fırsatı daha kaçırdık." Dönüp dirseğiyle kendini destekliyor. "Ve senin berbat bir halde olmamana çok sevindim."

"Sana teşekkürler."

Dudaklarıma hafifçe dokunuyor. "İyi misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Harikayım. Biraz ağrım var," diye ekledim, onun Elini bacaklarımla arasına kaydırıyor. "Ama bu henüz durmak istediğim anlamına gelmez. Altın madalyayı hedefleyelim mi?"

"Biri azmış," diye alay ediyor, sonra klitorisimi hafifçe okşayarak içimde elektriksel kıvılcımlar yayıyor. "Hoşuma gitti."

Kahkaham, ihtiyaç dolu bir iniltiye dönüşüyor, sonra telefon tekrar çalınca hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişe.

"Kontrol etmelisin," diyor ve ben isteksizce yatağın başucundaki masadan telefonu alıyorum.

Kilit ekranımdaki mesaj kutusu boş, bu yüzden telefonu açıyorum telefonu açtım, sonra Brandy'den *olmadığı* kesin olan mesajı görünce donakaldım.

Devlin benim ifademi görünce kaşlarını çatar, sonra telefonu alır. "Oh, lanet olsun."

Omzunun üzerinden bakıyorum, bu sefer sadece "*Neden ona güveniyorsun ki?*" yazan metin mesajına daha yakından bakıyorum.

Mesajın yanında Las Vegas Phoenix Hotel'in içinde çekilmiş bir fotoğraf var. Fotoğrafta sadece açık bir otel kapısı görünüyor, ama kapının yanındaki duvardaki tabelada artık tanıdık gelen yazı tipiyle "*Sammy Davis Suite*" yazdığı için orayı tanıyorum.

Devlin beni Vegas'a götürdüğünde kaldığımız oda bu. Ve şimdi fotoğrafta, aynı odadan Regina Taggart'ın koluna girmiş, onun eteği dar ve kolu Devlin'in koluna dolanmış halde çıkarken görünüyor.

Yanımda, Devlin küfür ediyor. "Göründüğü gibi değil. Birkaç etkinlikte benim partnerimdi, ama biz..."

"Biliyorum," diye sözünü kesiyorum. "Eminim Reggie bugün seninle Vegas'ta bile değildi. Bu eski bir fotoğraf."

"Aslında oradaydı. Öğleden sonra geç saatlerde uçtu. Ama fotoğraf konusunda haklısın. Sanırım Vay canına, bunu nasıl bildin?"

Omuzlarımı silkiyorum, sonra telefonumdaki resme başımı sallıyorum. "Birincisi, gözlüklerin. Çerçeveleri farklı. Ve ayakkabıları. O Jimmy Choos ayakkabılar iki sezon öncesinin modası." Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Bu benim özel yeteneklerimden biri," diyorum. "Ama bu, birinin bizimle dalga geçtiğinden emin olmamı sağlıyor."

"Evet," dedi. "Kesinlikle biri var."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Boş bir yatakta ve domuz pastırması kokusuyla uyanıyorum. Genelde sabahları kalkmakta zorlanırım ama bugün öyle değil. Hevesle yataktan kalkıp kokuyu takip ederek mutfağa, Devlin'in yanına gidiyorum.

"Senin için yemek pişirecektim," diyorum, biraz suçluluk duyarak. "Sen benimle ilgilenmek için Vegas'tan geri geldin. En azından bunu yapabileceğimi düşündüm." Omuz silkiyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, berbat bir aşçıyım."

Bana gülümsüyor. Sakalını henüz kesmediği için sakalları her zamankinden daha dağınık ve saçları dağınık bir halde. gözlüğünü ya da yeşil kontakt lenslerini takmamış ve sabahın erken saatlerinde dağınık haliyle çok seksi görünüyor. "Senin için yemek pişirmekten mutluyum. Bütün gece bunu dört gözle bekledim."

Gülüyorum. "Bundan gerçekten şüpheliyim, ama seyirci olmak benim için sorun değil. Aslında senin fotoğrafını çekip Instagram'a yüklemek istiyorum. Ama bunun için hesabımı nasıl kullanacağımı hatırlamam gerekiyor." Sosyal medyayı kullanmakta çok kötüyüm. Yakın arkadaşlarımı bir elin parmaklarıyla sayabileceğimi düşünürsek, bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. "Sanırım bunu sadece kendime saklayacağım."

Telefonumu çıkarıp fotoğraf çekmeye başladığımda itiraz etmesini bekliyorum, ama o poz verip Brandy'nin kilerde asılı tuttuğu *Kiss the Cook* önlüğüne doğru sallamaya başladığında gülmekten kendimi alamadım.

"Bence o kıyafetle Brandy'den çok daha sevimli görünüyorsun," diyorum ona. Dün giydiği pantolon ve şimdi buruşmuş beyaz gömleği giyiyor. Ofis kıyafeti ve önlük birleşince ortaya çok sevimli bir görüntü çıkıyor. "Bu arada, o burada mı?" Dün gece geldiğini duymadım, ama o geldiğinde ben uyuyor olabilirdim.

.

Devlin başını sallar. "Öyleyse bile, henüz ortaya çıkmadı. Ne Brandy ne de Christopher."

Boğazımın derinliklerinden bir ses çıkarırım. "İlginç..." Fotoğraf uygulamasını kapatıp mesajlarımı kontrol ederim ama ondan hiçbir şey gelmemiştir. "Mesajın sesiyle rahatsız olmamam gerektiğini düşünerek e-posta göndermiş olabilir."

"İşte bu yüzden o senin en iyi arkadaşın."

Ben de aynı şeyi birçok kez düşündüğüm için gülüyorum. Tabii ki, Christopher'ın evinde kalacağı ve endişelenmemem gerektiğini söyleyen bir e-posta var. Ve geri döndüğünde bana tüm ayrıntıları anlatacağını ama *bunun* olmayacağını ve aklımı kötü yerlerden uzak tutmam gerektiğini söylüyor. Sonunda kocaman bir gülen yüz emoji'si var. "Görünüşe göre sadece sen ve ben varız," diyorum Devlin'e.

"Onun adına sevindim. Çok tatlı bir çiftler." "Ama bizim kadar tatlı değiller, değil mi?"

"Oh, kesinlikle değil."

Barın etrafında dolaşıp kolumu beline doluyorum, böylece bir selfie çekebileceğiz. Ama sonunda zor işi ona yaptırıyorum, çünkü kolları daha uzun ve ben de fotoğrafta onun yanında poz verip yanağına öpücük kondurmak istiyorum. O itiraz ediyor ama fotoğrafı çekiyor ve ben de fotoğrafa bakınca gülümsemeden edemiyorum. Biraz eğri büğrü ama çok sevimli.

"Dün gece onun burada olmayacağını fark etmememiz çok kötü," diyor Devlin. "Oturma odasında seks yapma fırsatını kaçırdık. Bu sabah mutfak tezgahında başlayabilirdik, asılı kalarak..."

Aydınlatma armatürleri. Bilirsin. Onun yokluğundan tam olarak yararlanıyorum." Sırıttıyorum. "Kapa çeneni ve kahvaltımı hazırlamayı bitir."

"Gülümsediğini görmek çok güzel," diyor yumurtaları bitirip pastırmayı tabağa alırken.

"Dün zor bir gündü. Sen onu kolaylaştırdın. Ve bu beni üzecek olsa da, aslında makale üzerinde çalışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Bana şüpheli bir ifadeyle bakar.

"Cidden. Duygularımı dışa vurmak iyi olacak. Bence, umarım, Peter riski biliyordu ama The Wolf'un annemi ondan almayacağına inanacak kadar kibirliydi. Ama

, gerçeği asla öğrenemeyeceğim gerçeğini kabullenmeye başıyorum." Omuz silkiyorum. "Ve ben de biraz ona benziyorum."

Beni incelerken, yavaşça başını sallar. "Sen kimseyi asla o duruma sokmazsın."

"Hayır, ama ben her zaman tehlikeyle flört ederim." "Ellie..."

"Öyle." Başımı eğip ona gülümsüyorum. "Seninle flört ediyorum, değil mi değil miyim?"

Gülümsüyor. "Evet, öyle." Tabaklarımızı bara götürüyor. "Peki dün başka ne öğrendin?"

"Somut bir şey yok," diyorum, "ama sana yardım edebileceğin bir ipucum olabilir." Mutfaktan çıkıp barda bir tabureye oturduğumda beni takip ediyor. "Peter o zamanlar biriyle çıkıyor muydu, biliyor musun"

"

"Şey, ara sıra dışarı çıkardı, eğer kastettiğin buysa. Bekardı ve kırklı yaşlarındaydı. Ama kimseyle ciddi bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum."

"Özellikle hatırladığın biri var mı?"

Yavaşça başını salladı, sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi. "Pek değil. Aslında boş zamanlarını seninle geçirmeyi çok istiyordu. Neden soruyorsun?"

Ona sarışın kadından bahsediyorum. "Ortega onun genç olduğunu söyledi. Çok genç. O kadar genç ki, içki içebilecek yaşta mı bilmediğini söyledi. Onu hiç böyle biriyle gördün mü? Onu bulabilirsem onu bulabilirsem, daha fazla bilgi edinebileceğimi düşünüyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, ama düşünüyormuş gibi de görünmüyor. Bunun yerine şok olmuş gibi görünüyor.

"Ne oldu? Bir fikrin mi var? Kimden bahsettiğimi biliyor musun?"

Kafasını sallar. "Hayır, hayır, hayır. Ben sadece... Peter'ın o kadar genç biriyle çıkması pek olası gelmiyor." Kaşlarını çatır. "Bu durumda kız arkadaşı benim yaşlarımda olmalı. Peter'ın öyle bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim. Ne kadar sürdüğünü biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum. Sonra ona baktığımda kaşlarımı çatıyorum. "İyi olduğundan emin misin?"

"Üzgünüm. Sanırım ben de senin gibi, Peter'ı hiç tanımadığımı fark ediyorum . " Yumurtalarını bıçakla kesiyor ama ama bir ısırık almıyor. "Dinle, bugün işte halletmem gereken bazı işler var. İyi olduğundan emin misin?"

Başımı eğiyorum. "Bana ama ben iyiyim. Sana söyledim. Dün zor bir gündü ama senin iyileştirici gücünden faydalaniyorum. Açıkçası, bugün Vegas'a geri dönmen gerekeceğini düşünmüştüm."

Başını sallar. "Yapmam gerekenleri hallettim. Gerisini takım halledebilir." Elini ensemin arkasına koyar ve beni kendine çekip alnımı öper. "Neye ihtiyacın olursa, bebeğim. Ne zaman ihtiyacın olursa. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Elini çekiyor ve ben onu görebilmek için geriye yaslanıyorum. "Evet," diye onu temin ediyorum. "Biliyorum."

Bir süre sessizce yemek yiyoruz ve ben ondan önce bitiriyorum. Tezgahın etrafında dolaşarak bir fincan kahve daha yapmak için suyu kaynatmaya başlıyorum ve ısınmasını beklerken telefonumu açıp çektiğimiz çektiğimiz selfiyi kontrol ediyorum.

"Bunu beğendim," diyorum. "Önlük, süper maço yaranla tezat oluşturuyor. Ne kadar zıtlık." Telefonumu başka bir açıdan incelemek için uzatıyorum. "Bunu büyütüp çerçeveletmeliyim."

Barda, o burun kıvrır.

"Eh, şimdi bunu yapmak zorundayım," diyorum. "Bu arada, sen Bana nasıl olduğunu hiç anlatmadın. Yara izini kastediyorum. Tek söylediğin av bıçağı olduğu idi. Ne oldu? Daha da önemlisi, diğer adama ne oldu?"

"Bir görev sırasında pusuya düşürüldüm."

Başımı eğdim, bunun bir operasyon değil, görev olduğunu söylediğini fark ettim. Askeriyeyle pek vakit geçirmedi ama çok film izledim ve bunun normal görev günlerinde olmadığını düşünüyorum. "Askeri istihbarata katıldın, değil mi?"

"Lamar'ın araştırma becerileri sağlamdır. Yoksa yanılıyor muyum?" derken yüzü karardı.

Kafamı sallıyorum. "Yanılmıyorsun. Bana senin taburcu edildiğini ve bunun muhtemelen ne anlama geldiğini anlattı."

En kötüsünden korkarak gerginleşiyorum, ama o bunu doğal karşılıyor. Buna seviniyorum.

Teknik olarak Lamar, Ronan hakkında araştırma yapıyordu, ama bu

şu anda değinmek istediğim bir konu değil.

"Yani bir tür casusluk görevi vardı," diyorum. "Ve sonunda kötü adamla bıçaklı kavgaya girdin."

Gözlerinde bir anlık mizah parladı. "Öyle bir şey. Bıçaklar söz konusu olduğunda, tek taraflıydı."

"Silahsız mıydın?"

"Kırbacım olduğuna inanır mısınız?"

Onun şaka yaptığından emin olarak yüksek sesle güldüm.

"Hayır, doğru. Bana saldırdı, inan bana, bu pek sık olan bir şey değil. Elimde bir kırbaç vardı. Indiana Jones tarzı tam donanımlı bir kırbaç kırbaç. Bu, benim için en gerçeküstü anlardan biriydi ve onu gayet iyi etkisiz hale getirdi."

"Vay canına. Bir aksiyon kahramanıyla yatıyorum. Diğer adam nasıl görünüyor?"

"Aslında," diyor rahat bir şekilde, "daha kötü görünüyor. Çok daha kötü." Garip bir şekilde bu tuhaf hikayeden keyif alarak gülümsüyorum. "İyi."

Yara iziyle ikiye bölünmüş kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Bir kız, erkek arkadaşının sert olmasını ister. En azından bu kız öyle istiyor."

Beni o kadar uzun süre inceledi ki, ben de huzursuzlanmaya başladım. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Neden bir kırbacın vardı ki?"

Yüzü ifadesizleşir. "Bu gizli bilgi. Sana söyleyebilirim," der, "ama sonra seni öldürmek zorunda kalırım."

Kahkahayı patlattım, sonra kaynar suyu üfleyerek barın etrafına geri döndüm. Taburesini biraz çevirerek dizlerinin arasına yerleşip kollarımı boynuna doladım. "Yani, bana kötü bir adam olduğunu mu söylüyorsun?"

Kalçalarımı tutup beni daha da kendine çekti, sonra sertçe öptü. Dil, dişler, ateş ve şehvet... O uzaklaştığında nefes nefese kalmıştım ve onun işe gitmesine izin verdiğimi söylediğim için pişman olmuştum. "Bebeğim, buna inansen iyi olur."

Gülüyorum, onun alaycı tavrından hoşlanıyorum, içimden bir ses bunun gerçekten alay olup olmadığını merak etse de.

"Giyinmem lazım," diyorum. "Sen de işe gitmelisin. Çünkü şimdi işe gitmezsen, seni buradan

buradan çıkmaya izin vereceğimden emin değilim." Ada etrafında dolaşmaya başlıyorum. "Git temizlen. Mutfağı ben hallederim."

O başını sallar. "Hayır. Aşçılar kendi pisliklerini temizler." "Öyle mi?"

"Ama sen yardım edebilirsin. Sonra duşu paylaşabiliriz. Suyu tasarruf edelim. Gezegeni kurtaralım."

Gülümserim, sonra duş zamanı geldiği için alt dudağımı ısırırım. "Biliyor musun? Bence bu çok iyi bir plan."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Devlin ofise giderken otomatik pilotta hareket ediyordu, Anna ile yapması gereken konuşmayı düşündükçe hayal kırıklığı artıyor ve iyi ruh hali kayboluyordu.

Anna ile yapması gereken konuşmayı düşündükçe hayal kırıklığı artıyor ve iyi ruh hali kayboluyordu.

Elbette bu doğru olamazdı. Elbette yanılıyordu. Elbette kafasında çılgın senaryolar uyduruyordu.

Ne yazık ki, o daha iyi biliyordu.

Devlin, içgüdüleri genellikle yanlış olan türden bir adam değildi. Eğer senaryolar uyduruyorsa, bunun nedeni bunların muhtemelen doğru olması ve onun bunları görmemesiydi.

Yanılmayı sevmezdi, kim sever ki? Ama Devlin'in içgüdüleri o kadar nadiren yanılırdı ki, bir şeyi gözden kaçırdığında, bu ona kara tahta üzerinde tırnaklar sürtünmesi gibi rahatsız edici gelirdi.

Ancak bugün, umarım hedefinden çok uzaklaşmıştır diye umuyordu. Çünkü kafasında kurduğu hikaye doğruysa...

Devlin Saint Vakfı'nın ana kapısından içeri girerken bu düşüncayı kafasından silip attı.

"Günaydın, Bay S..." "Anna nerede?"

Paul'un gözleri fal taşı gibi açıldı, ama genç adam tereddüt etmedi. "Bildiğim kadarıyla masasında, efendim."

"Teşekkürler," dedi Devlin, resepsiyoniste öfkesini çıkardığı için kendine kızarak. "Ve günaydın, Paul. Kaba davrandığım için özür dilerim. Yoğun bir gün olacak."

"Evet, efendim. Sorun değil, efendim."

Paul'un bakışlarını sırtında hissederek, ofisine çıkan dört kat merdiveni tırmanmaya devam etti. Paul'un dediği gibi, Anna masasındaydı masasındaydı ve Paul merdiven sahanlığına ulaştığında şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Yürüyerek mi çıktın? Ne? Bu sabah egzersizini yapmadın mı?"

"Aslında, evet. Ofisim," dedi, sanki sihirli bir şekilde onun için açılan kapılara doğru yönelerek. "Şimdi."

Anna onun peşinden aceleyle içeri girdi. "Ne oluyor?" Sesi onu takip etti. "Vegas'ta olman gerekiyordu. Bir şey mi oldu?"

Ona döndü. "Peter White ile yatıyor muydun?"

Kadın tereddüt etti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

Bu bir inkar değildi ve Devlin için bu cevap yeterliydi.

"Tanrım," dedi, sonra şiddetli bir baş ağrısının başlangıcına karşı parmaklarını şakaklarına sürttü.

Bir an için odadaki tek ses, ofis kapısının kapanırken çıkardığı elektronik ses oldu. Sonra kapının kapanırken çıkardığı son sesi duydu ve sanki bu ses bir işaretmiş gibi geldi.

Anna başını sallarken, "Söyle bana," diye talepte bulundu.

"Devlin, hadi ama. Bu nereden geliyor?"

Bu, onun ikinci kez inkar etmediği bir şeydi.

"Ciddiyim," diye ısrar etti. "Bu birdenbire ortaya çıktı." "Hadi oradan.

Laguna Cortez'e, Chicago'ya giderken, üniversiteye gitmek için geldin.

Chicago'ya giderken Laguna Cortez'e uğradın. Bana bir mesaj ilettim. daha önce başkalarına ilettiğin gibi." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, onun nasıl korkunç haberlerin habercisi olduğunu hatırladı ve o günlerin anılarını silebilmeyi diledi. Kaçmadan önce Ellie ile geçirdiği tatlı saatler hariç, hepsini.

"Ben... evet." Kaşlarını çatı. "Beni baban gönderdi. Bunu biliyorsun."

"Babamın emrini bana söylemeden önce ne kadar süre burada kaldın? Hatta, Peter'a başka mesajlar iletmek için şehre geldikten sonra kaç kez burada kaldın?" *Mesajlar* kelimesini vurgulayarak, ona anlam kattı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne önemi var? Gelmek zorundaydım, reddedemeyeceğimi biliyorsun. Bunu kendi lehime kullandımsa ne olmuş? Nasıl bir hayat sürdürdüğümü biliyorsun."

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı, onun itirafına rağmen odaklanmaya ve duygusal davranmamaya zorladı kendini.

"Ve son seferinde, ben *senin* için buradaydım. Peter için değil," diye devam etti. "Onu uyabilirirdim, değil mi? Ama o zaman sen ölmüş olurdun, değil mi? Çünkü baban onun *seni* uyardığını düşünürdü."

"İlle de öyle olmak zorunda değil. Öyle olduğunu düşünebilirdi," diye işaret etti Devlin. "Özellikle de babam, Ellie'nin amcasıyla yattığını bilseydi." amcasıyla yattığını bilseydi."

"Neyin var senin?" diye tersledi. "Seni iyi tanıımıyorsam, kıskanç olduğunu söyledim."

"Şaka yapma havamda değilim."

"Peki." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anıları yad etmek ister misin? Çünkü neden bunu konuştuğumuzu anlamıyorum. O zamanlar onunla yattığımı bile bilmiyordun

onunla yattığımı bile fark etmedin, o zaman neden şimdi bu kadar önemsiyorsun?"

"Haklısın," dedi. "Bilmiyordum." Anna ile bir kez birlikte olduktan sonra birkaç zorlu ay geçirdiler, ama ondan sonra sağlam bir dostluğa kavuştular. Yine de, Anna'nın Peter White ile yattığını fark etmemişti. muhtemelen Ellie'ye çok odaklandığı içindi. Ve dürüst olmak gerekirse, fark etse bile, bunun bir önemi olur muydu? Yaş farkı nedeniyle Anna'ya bir şeyler söyleyebilirdi, ama sonuçta bu onu ilgilendirmezdi.

Ama şimdi...

"Görüldün," dedi. "Görüldün, bu önemli." "Sence? İster inan ister inanma, bunu kendim anladım kendi kendime anladım, çünkü ofise girip beni sorgulamaya başladın. Ne olmuş yani?"

"Aptal olma Anna. Bu sana yakışmıyor. Peter White cinayeti yeniden açıldı ve şimdi sadece Ellie değil, dedektifi de onun yarı yaşında bir kızla yattığını biliyor. Bu iyi değil."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve ilk kez biraz

"Hayır," dedi. "Bu iyi değil. Ama gerçekten

Polisler davayı takip edecek mi? Çok eski bir olay ve birisi bu suçtan dolayı hapis cezasını çekmişse, mahkumiyet kararı almak çok zor.

"

"Ben de öyle umuyorum," diye itiraf etti. "Yavaş yavaş unutulup gidecek. Ellie bu konuyu zorlayacak gibi görünmüyor."

"Hâlâ ona söylediğine inanamıyorum."

"Sadece amcasını öldürdüğümü." Tamra ve Anna, Devlin'in Peter'ı öldürdüğünü biliyorlardı. Ve daha yakın zamanda onlara Lamar ve Brandy'nin de bunu bildiğini henüz söylememişti.

Sadece Ronan biliyordu. Ve şimdilik bu yeterliydi.

"Ellie'ye söyledim çünkü ona güveniyorum," dedi, gözlerine bakarak. "Güvendiğim çok fazla insan yok. Bunu biliyorsun."

Kafasını salladı, ellerini eteğini düzeltip öne doğru adım attı ve onun iki elini de kendi elleriyle tuttu. "Evet. Öyle düşünüyorum. seni sorgulamayacağım. Ellie'yi de seviyorum, ama senin için endişeleniyorum. Tüm bunlar için," diye ekledi, ofisini gözden geçirerek.

"Biliyorum."

"İkimiz de kaçtık, Devlin. Yeni hayatlarımız var. İyi hayatlar. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum."

"İnan bana," dedi, "ben de istemiyorum."

"Peki ona ne kadar güveniyorsun?" diye sordu Anna. "Ona daha ne kadarını anlatacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Her şeyi mi? Hiçbir şeyi mi? Arada bir şey mi?"

"Sana istenmeyen bir tavsiye verebilir miyim?"

"Devam et."

"Dikkatli davran."

Onu inceledi. "Hiçbir şey söylememem gerektiğini düşünüyorsun." Düşünce içini kemiriyordu. Sırlarını o kadar uzun süre saklamıştı ki, bunu sonsuza kadar sürdürebileceğini biliyordu. Ama ilk kez, mevcut durumu sürdürmek istemiyordu. Ellie'nin onun nasıl bir adam olduğunu tam olarak bilmesini istiyordu gördüğü adamı tam olarak bilmesini istiyordu. Sırları, kusurları ve ölümcül düşmanları olan bir adam. Onu yönlendiren ve tanımlayan bir kodu ve amacı olan bir adam.

Onu tam olarak tanımasını istiyordu, çünkü ancak bu şekilde onun gerçekten kendisine ait olduğundan emin olabilirdi. *Onun kendisini* sevdiğinden ve geçmişteki anılarından ve şimdiki anlardan oluşturduğu adamı sevmediğinden emin olabilirdi.

Ama bunların hiçbirini Anna'ya söylemedi. Bunun yerine, "Sence kaçacak mı?" dedi.

"Onu bu soruyu cevaplayacak kadar iyi tanımıyorum. Ama onun polis olduğunu biliyorum. Ve senin Peter'ı öldürdüğünü öğrendikten sonra neredeyse ayrılmak üzere olduğunu da biliyorum. Bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu öğrendiğinde nasıl hissedecek acaba?"

"Haklısın." Yutkundu. "Peki, bu dikkate alınması gereken bir şey." döndü ve pencereye doğru yürüdü, sonra kendini okyanusun manzarasında kaybetti. Kapıyı açtı ve balkona çıktı. Okyanusa doğru dönerse, Ellie'yi ilk kez öptüğü gelgit havuzlarını görebilirdi. Ve daha yakın zamanda, onun eski Alex'i görmesine izin verdiği yeri görebilirdi.

O yine onundu, lanet olsun. Onu kaybetmeye niyeti yoktu.

Ama bunun, ona gerçeği söylemesi mi yoksa sırlarını daha da saklaması mı gerektiği anlamına geldiğini, gerçekten bilmiyordu.

"Devlin?"

Arkasını döndü. "Tamra'ya içeri gelmesini söyle. Ödül töreni için konuşma hazırlamaya başlamak lazım."

"Tamam. Tabii. Ama Vegas'a dönmeyecek misin?" "Hayır."

"Yani her şey halloldu mu? İhlali önledin mi? Peki ya..."

Elini kaldırdı. "Daha sonra konuşabiliriz. Her şeyin kontrol altında olduğunu söylemek yeterli. ama ya..."

İnterkomun uğultusu onları kesintiye uğrattı, ardından Tamra'nın sesi duyuldu. "Bay Saint? Paul bana binada olduğunuzu söyledi. İçeri girmemin sakıncası var mı?"

Kapıyı açmak için düğmeye bastı ve Tamra, elinde bir dosya ile, gergin bir ifadeyle içeri girdi. "Böldüğüm için özür dilerim, ama bilmenizi istedim. Bu az önce telgrafla geldi

Anna, Tamra'dan aldığı çıktıya göz attı. "Bu —?"

"Adrian Kohl'un ölümüyle ilgili bir makale," dedi Devlin, birlikte büyüdüğü
adamdan bahsederek. Yakın zamanda
"GörünüŖe göre bu akŖam Vegas'a geri dönmem gerekecek."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Devlin ofise gittikten sonra, dizüstü bilgisayarımı kucağıma alıp yatağa uzanarak e-postalarımı kontrol ediyorum. Nedense iş , bu yüzden dizüstü bilgisayarımı açıp *The Spall* hesabımı kontrol ediyorum. Çok fazla şey yok, ama bir

konu hemen dikkatimi çekiyor: *Terrance Myers'ı kim vurdu? Özel haber.*

Kısa süre önce *The Spall Monthly* için Myers'ın hikayesini yazmıştım. Neredeyse iki düzine çocuğu kaçırıp işkence eden milyarder pislik, yargıtay kararıyla mahkumiyetinin bozulmasının ardından öldürüldüğü basın toplantısına katılmıştım.

Makalemde Myers'ın geçmişinden ve kurbanlarının yaşadığı bazı korkunç olaylardan bahsetmiştim. Ve tabii ki, hapisten çıktıktan sonra suikasta uğradığını ve polisin bir banka binasının çatısından yaklaşık bir mil uzaklıktan ateş eden tetikçi hakkında hiçbir ipucu bulamadığını da yazdım.

Bildiğim kadarıyla, LAPD tutuklama yapmaya hiç de yakın değil. Ve bu e-postanın spam veya tıklama tuzağından başka bir şey olmayacağını düşünsem de, bakmak benim işim. Kimi kandırıyorum ki? Merakımdan deli oluyorum. E-postayı açıyorum, ama sadece iki satır metin ve ardından kelime içermeyen tuhaf URL'ler var. Sadece harfler ve rakamlar.

Sana özel bir haberim var ve

The Spall için özel bir haberim var, Ellie Holmes.

Atıcıyı bulmak için bağlantıyı takip edin.

Fareyi bağlantının üzerine getiriyorum, tıklamak için can atıyorum. Ama bu aptallığın ötesinde bir şey olur. O bağlantının arkasında gerçekten bilgi olma ihtimali çok düşük. Ve bir virüs veya bir tür solucan olup, bir pisliğin bilgisayarımı hacklemesine izin verme ihtimali çok yüksek.

Ama gerçekten görmek istiyorum...

Telefonumu alıp New York'taki Roger'ı arıyorum, sonra o telefona cevap verene kadar masama parmağım ile vuruyorum.

"Selam evlat. Amcanla ilgili makale hakkında beni bilgilendirmek için mi aradın?"

"Hayır. İlginç ipuçları var ama henüz sana anlatmaya hazır değilim. Yakında bazı notlar yazıp sana göndereceğim." Bu, lisansüstü okuldayken onun yanında staj yaptığımdan beri uyguladığımız bir süreç ve özellikle bu makale için, duygusal bağım olmadan öğrendiğim gerçekleri gözden geçiren birinin olması yardımcı olacaktır.

"Ne var ne yok?"

"Myers makalesiyle ilgili bir gelişme olabilir." E-postayı açıklıyorum ve ekliyorum: "Bilgisayarımı mahvetmek istemiyorum. *The Spall*, bu bağlantıyı takip edebilmem için ucuz bir bilgisayarın parasını öder mi?"

E-postayı, diğer e-posta adreslerimle bağlantılı olmaması için yeni oluşturulan bir Gmail hesabına iletebileceğimi düşünüyorum. Ardından, iletilen e-postayı ucuz bilgisayarda açacağım. Böylelikle, casus yazılım olabilecek her şey, esasen boş bir bilgisayardaki bilgilerden başka bir şey elde edemez.

"Üç yüz dolarlık bir bütçeyle idare edebilir misin?" "Bir şeyler bulabileceğime eminim."

"O zaman anlaştık. Umarım ilginç bir şey çıkar ve birisi banka hesaplarını hacklemeye çalışmaz."

"Şaka yapmıyorum."

"Ayrıca, Corbin bugün seni arayacaktı. Görünüşe göre New York Transit Authority makalesiyle ilgili soruları var. Onu şimdi bağlayayım mı?"

Tereddüt ediyorum, çünkü benim için Corbin Dailey ile konuşmak asla iyi bir şey değildir. Ama bunu Roger'a söyleyemem. "Tamam."

Roger kıkırdar. "Bu kadar hevesli görünme."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki Roger, Corbin hakkında ne düşündüğümü zaten biliyordu.

Bir dakikadan az bir süre bekledikten sonra Corbin'in sesini duydum. "Amcan hakkında bir profil yazdığını duydum. Saint hakkında bir makale yazmalısın. O piç kurusu, DSF'yi kurduktan hemen sonra New York'ta bir konuşma yaparken onu bir kez haber yapmıştım."

"Hatırlıyorum."

"Evet, söylentilere göre adam etrafta dolaşıp kadınlarla yatıyormuş. Senin o tür biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Corbin, tatlım, benim nasıl bir tip olduğumu bilmiyorsun. Tabii ki senin gibi bir erkeği tercih eden bir kadın olmadığım gerçeği dışında."

Ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum, Brandy sırtarak içeri giriyor, sonra kaşlarını çatarak "*Kim o?*" diye soruyor.

Corbin olduğunu söylerim ve sonra transit otoritesi makalesindeki notlarımla ilgili sorularını tekrar etmesini rica ederim, çünkü onu tamamen dinlememişim.

Onunla konuşmanın keyfini çıkardıktan sonra telefonu kapatıp Brandy'ye koşarak sarılırım. "Tamam," derim. "Anlat. Hemen."

"Hiçbir şey olmadı. Sadece size biraz zaman tanımak istedik." "Hiçbir şey mi?"

"Hayır," diyor. "Hatta kanepede uyudu."

Başımı bir yandan diğer yana eğiyorum. "Bu iyi bir şey miydi, kötü bir şey miydi?"

"Muhtemelen iyidir," diyor, yaramaz bir gülümsemeyle. "gerçek şu ki, o beni yatağa göndermeden önce ikimiz de kanepedeydik."

"Öyle mi?" Sesim ilgiyle yükselir. "Peki bu, giyinik halde kanepede miydi?"

Yanakları kıpkırmızı olur. "Tamamen değil."

"Brandy Bradshaw! Şu haline bak. Bana her şeyi anlat."

"Gömleğimi kaybetmiş olabilirim," diye itiraf ediyor.

"Ve bu sorun değildi? Rahatsız hissetmedin ya da..."

"Ellie, harikaydı." Elimi sıkıp fısıldadı, "Üstümü çıkaran bendim. Hiçbir şey yapmadık ve dürüst olmak gerekirse, fren yapan oydu."

"Öyle mi?"

O başını salladı. "Benim yavaş gitmek istediğimi bildiğini ve durmamız gerektiğini söyledi. Ve o zaman bana yatak odasını teklif etti."

"Vay canına. Christopher'a puan."

"Kesinlikle," diyor. "Ama..."

Kaşlarını çatıyorum. "Ne? Ne oldu?"

"Onunla bir sorun yok," diyor. "Sadece sonra bir süre uyanık kaldım."

İçeri girebileceğini düşünmeye devam ettim."

"Ama gelmedi."

"Hayır," diyor, sonra iç çekiyor. "Ama Ellie? Ben gerçekten onun gelmesini"

."

"O da öyle hissediyor gibi görünüyor," diyorum. "Biliyorum. Ve şimdi ben de gerginim."

"Biliyorum," diyorum, elini sıkarak. "Ve Christopher da öyle hissediyor gibi görünüyor." Christopher da bunu anlıyor gibi görünüyor." Söylemediğim şey ise, onun adına da gergin olduğum. Christopher harika birine benziyor, ama gördüğün her zaman gerçek değildir.

Yine de, bazen tek yapabileceğiniz şey, bir inanç sıçraması yapmaktır.

"Corbin'le ne hakkında konuşuyordun?" diye soruyor Brandy, yatağımın kenarına oturarak.

Ben de aynısını yapıyorum, sonra ona Laguna Cortez'de yaşadığım için New York'taki yazılarımı onun yazdığını söylüyorum. Sonra ona diğer her şeyi anlatıyorum, ama Los Angeles'ta dün olanları, Peter, Kurt ve annemin ölümüyle ilgili

Peter, Kurt ve annemin ölümüyle ilgili gerçeği de dahil olmak üzere.

"Lamar bana anlattı," diyor, sanki özür diler gibi. "Arkandan dedikodu yaptığımız için özür dilerim."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu kadar kötü durumda olmasaydım sana kendim anlatırdım."

"Daha iyi misin? Devlin'in burada olması iyi oldu."

"Öyleydi ve öyleyim. Şu anda, Peter Amca hikayesi dışındaki işlere odaklanıyorum."

"Ne oldu?"

"Myers suikastıyla ilgili bir ipucu bulmuş olabilirim."

"Myers. O, tüm o çocukları öldüren pedofil mi?"

"Doğru." Ona garip URL'yi anlatıyorum. "Aslında, hemen Lamar'ı aramalıyım. Bana ucuz bir bilgisayar bulabilir."

Lamar ilk çalınıştta cevap verdi ve ona ne yaptığımı anlattım. "Şehir hala yenilenmiş bilgisayarlar satıyor mu?"

"Sanırım. Masaüstü mü, dizüstü mü?"

"Ucuzsa dizüstü bilgisayar, ama ne bulursam alırım."

Ona *Spall* bütçesini söylüyorum ve gerekirse bunun üzerine birkaç yüz dolar daha ekleyebileceğimi ekliyorum.

"Kulağa iyi geliyor. Sana geri döneceğim."

"Teşekkürler. Bu arada, yine ürkütücü bir mesaj aldım." Boğazından küçük bir ses çıktığını duyuyorum ve yüzünü göremediğim için mutluyum. Benim adıma öfkelenmek konusunda, o ve Devlin kesinlikle aynı aynı tarafta.

"Ne yazıyordu?"

"Devlin ve Reggie'nin Vegas'ta bir otel odasından çıkarken çekilmiş bir fotoğrafı. Mesajda dün gece çekilmiş gibi yazıyordu ama öyle değildi. Birkaç yıl öncesine ait bir fotoğraf."

"Bunu Devlin söylediği için mi biliyorsun?" "Sakın söyleme. Onu sevdiğini biliyorum."

O gülüyor. "*Kabul* edelim, tamam mı? Onu gerçekten sevmek için henüz yeterince iyi tanıdığımı sanmıyorum. Ama cidden, fotoğrafın ne zaman çekildiğini nereden biliyorsun?"

Ben de ona bunu söylüyorum ve o benim ayakkabı analizime gülüyor, ama mantığımı yadsıyamıyor.

"Senin için endişeleniyorum," diye ekliyor. "İlk başta, Devlin'in kalbini kıracağından endişeleniyordum. Artık bunu büyük ölçüde aştım. Şimdi daha büyük resme bakarak endişeleniyorum."

"Biliyorum. Anlıyorum."

"Anlıyor musun? Çünkü Saint'in sırları var. Olmalı."

Cevap vermiyorum. Çoğunlukla Devlin'in kendisi bana bunu söylediği için. Ama bu, kısa süre önce Devlin'in tarafına geçen Lamar ile paylaşmak istediğim bir şey değil.

"Birisi o adamla ilgili olan biten her şeyi ortaya çıkarmaya takıntılı," diye devam ediyor. "Sen bir muhabirsin. Onlar onun bir sırrı olduğunu biliyorlar. Ve bu durum tehlikeli bir hal almaya başlıyor gibi görünüyor."

"Evet, ama kim?"

"Hiçbir fikrim yok ve bu beni en çok korkutan şey." "Beni de," diye itiraf ediyorum.

"Mesajı bana gönder," diyor. "Ben araştırırım." "Devlin zaten araştırıyor."

"Evet, öyle olacağını tahmin etmiştim. Ama bizim kaynaklarımız farklı. Bırak ben yapayım."

Devlin ve Reggie'nin fotoğrafını içeren mesajı iletiyorum, ama pek umutlu değilim. Mesajı aldığını onaylar onaylamaz, bilgisayar konusunda daha sonra arayacağını söylüyor. Telefonu kapatıyoruz ve bir dakika önce Lamar'ın sesinden duyduğum endişeyi yüzünde gören Brandy'ye dönüyorum.

"Bana bundan bahsetmeyi düşünüyor muydun?" "Saklamıyordum..."

"Biri sana kin besliyor. Devlin bu konuda ne diyor?"

"O da endişeli." Omuz silkiyorum. "Ama ne yapabilirim ki? Bir kütüğün altına saklanacak değilim ya."

Yüzünü buruşturur ama hiçbir şey söylemez. Bir dakika sonra ayağa kalkar ve bana acıktığını söyler. Onu mutfağa kadar takip ederim, o iğrenç yeşil smoothie'lerinden birini alır, ben de bar taburesine otururum. Smoothie'yi yudumlamaya başlar, sonra tezgaha yaslanır ve gözlerini bana diker. "Pacific'te çantalarımı satan birkaç dükkâna uğramam lazım. Sonra Christopher'a sürpriz yapayım dedim. Bugün DSF'de araştırma yapıyor."

"Hoşuna gidecektir."

"Evet, Brewski'ye gidip ona kahve alayım dedim. Gelmek ister misin? Devlin'e sürpriz yapabilirsin."

"Fena fikir değil," diyorum. "Yürürken bana Christopher'la olan kirli ayrıntıları anlatabilirsin."

"Evet, gerçekten kirli işler yapsaydık, yapabilirdim. Bu senin alanın, hatırladın mı?" Gülümserken gözlerini kırıştırıyor. "Ama belki bana birkaç ipucu verebilirsin?"

Kahkahayla güldüm. "Brandy, benim saf arkadaşım, *tabii ki* kabul ederim."

Sonraki birkaç saat boyunca, Brandy stokları kontrol ederken, sipariş formlarını toplarken ve fiyatları tartışırken, biz de mağazadan mağazaya dolaşıp dedikodu yapıyoruz.

Ben çoğunlukla vitrinlere bakıyorum, ama iki aptalca tişört alıyorum ve Brewski'ye gitmeden önceki son durakta biri sonunda beni tanıyor.

Ya da en azından, biri bana tanıdığını söyledi.

"Sen Devlin Saint ile çıkan kızsın," diyor The Escape'deki bir müşteri, bana doğru koşarak gelip çantasını karıştırıyor. "O çok seksi. Uzaktan olduğu kadar yakından da seksi mi?"

O kadar hızlı konuşuyor ki, istesem bile cevap veremiyorum. "Onu bir kez blokta gördüm, ama ben oraya vardığımda çoktan gitmişti.

Her yerde fotoğrafının olması hoş bir şey mi? Eminim sosyal medyadaki tüm fotoğraflarını basıyorsundur. Ben olsam onları aynama yapıştırırdım."

"Şey," diyorum, sonunda çantasından bir kalem çıkarıp bana uzatıyor.

"Bunu," diye ekliyor, "imzalayabilir misin?"

Bu, üzerinde "Ödeme Süresi Dolmuş" damgası olan bir dişçi muayenehanesinden gelen bir zarftı.

"Um," diye tekrarlıyorum, sosyal medyaya hiç bağlanmadığım için ne kadar minnettar olduğumu düşünerek.

bağımlısı olmadığım için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum. Devlin ve benimle ilgili paylaşımlar olduğunu biliyorum, ama çoğunlukla farkında değilim, paylaşımlar ürkütücü hale gelirse birimizin bize haber vereceğini düşünüyorum.

"Lütfen," diyor. "Yemin ederim satmayacağım."

Neredeyse gülmek üzereyim, çünkü birinin benim imzam için para ödeyeceği düşüncesi çok komik. Sahibi Inez, başını merakla eğerek gözlerimi yakalıyor. *Onu kovayım mı?*

Ona sorun olmadığını belirtmek için başımı hafifçe sallıyorum. "Evet," diyorum kadına. "Tabii, imzalarım."

İmzalıyorum ve o kadar gülünç bir şekilde minnettar görünüyor ki, beni bir film yıldızı ile karıştırmış olabileceğini düşünüyorum. Kadın aceleyle dışarı çıktıktan sonra, muhtemelen imzamızı kasasına koymak için, Inez ve Brandy'ye "Bu çok tuhaftı" diyorum.

"İnsanlar bir şeyler toplar," diyor Inez omuz silkerek. "Sattığım kaplumbağa takılarının bu kadar iyi satmasının nedenlerinden biri de bu." Bir anlığına

soluk mavi gözlerine kadar uzanan alaycı bir gülümseme. "Devlin Saint hakkında daha önce okuduğumda, onun kadınları topladığını düşünürdüm. Ama sanırım yanılmışım. Koleksiyonunda tek bir ödülle çok mutlu görünüyor."

Sahte bir reverans yapıyorum ve üçümüz gülüyoruz. Inez, Laguna Cortez'e vardığımda bana uygun fiyatlı bir kokteyl elbisesi bulup beni kurtardığından beri onu seviyorum.

Şimdi Brandy ve ben onu bizimle kahve içmeye davet ediyoruz.

"Bir dahaki sefere," diye söz veriyor. "Halletmem gereken bir yığın evrak var. İşletme yönetmek çok zahmetli olabilir. Ayrıca bir teslimat bekliyorum. Ama teklifin için teşekkürler."

Sokağa geri döndüğümüzde Brandy'ye "Başka durağımız var mı?" diye soruyorum. "Gitmek istediğin bir yer yoksa yok."

Düşündüm ama başımı salladım. Pacific Avenue'da düzinelerce sevimli dükkan var ama biz Bu da şu anda Devlin ile benim aramda sadece kısa bir kahve molası olduğunu anlamına geliyor.

Neyse ki o da Christopher'ı görmek için benim kadar hevesli, bu yüzden vazgeçiyoruz. Brewski'den kahve alıp yolumuza devam etmek için oturup sohbet ediyoruz.

Pasifik Kıyısı Otoyolu'nu geçip, kısa bir mesafe güneyde DSF otoparkına doğru yürüyoruz. Ana kapıya doğru yönelmek üzereyim ki Brandy durur ve bana da durmamı söyler.

"Ne?"

"Anna'nın yanında kim var?"

Onun bakışlarını takip ederek sahile doğru baktım, sonra omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok."

"Yakışıklı," diyor Brandy.

Gözlerimi kısıyorum. "Belki. Çok uzaktalar, emin olamıyorum." Tek görebildiğim şey

Açık kahverengi saçları ve kot pantolonunu dolduran bir poposu var. Fena bir başlangıç değil, ama daha fazlasını öğrenene kadar ona seksi demem.

"Anna pek umursamıyor gibi görünüyor," diyorum Brandy'ye. "Sinirli görünüyor."

Brandy haklı. Anna kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını bir yana eğmiş. Sanırım tartışıyorlar, ama

arkamızdaki okyanusun sesi ve trafiğin gürültüsü arasında tek bir kelime bile duyamıyorum.

"Erkek arkadaşı mı?" diye soruyor Brandy, sonra Anna biraz bizim yönümüze dönünce elini kaldırıyor.

Ancak Anna tepki vermiyor ve ben "Bizi görmedi galiba. Kim olduğu konusunda da hiçbir fikrim yok. Christopher'a sorabilirsin. Belki o bilir" derken Brandy elini indiriyor.

"Sanırım," diyor Brandy omuz silkerek. Biz uzaklaşıyoruz ve onun sormayacağını biliyorum. Bana uyar. Şu anda merak ediyorum, ama Anna'nın kiminle çıktığı ya da kiminle tartıştığı, endişeleneceğim şeyler listesinde çok alt sıralarda yer alıyor

"Christopher'ın yazmayı bırakıp sinemaya gitmek isteyip istemediğine bakacağım," diyor Paul'a el sallayıp asansöre doğru yürürken.

"Az önce *The Maltese Falcon*'u izledin."

"Hayır, *The Maltese Falcon*'u izlerken öpüştük," diye karşılık veriyor. "Cidden mi?" Elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

"Seninle gurur duyuyorum." "Kendimi çok yaramaz hissettim. Sen de denemelisin."

"Kendi başıma yaramazlık yapmaktan çekinmem, ama bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyemem. Kendine bir bak," diye ekliyorum gülümseyerek. "Kötü bir etki yaratmaya başlıyorsun."

"Gerçekten mi?" Omuzlarını geriye doğru çekiyor. "Daha önce hiç kimsenin kötü etkisi olmadım."

"Ha. Benimle kal. Sana tüm numaraları öğretirim." Asansörün kapısı üçüncü katta açıldığında ona hızlıca sarılıyorum, sonra onun araştırma odasına girmesini izlerim araştırma odasına girmesini izledim, sonra asansörle dördüncü kata çıktım. Kapılar açıldı ve resepsiyon alanına çıktım, Tracy'yi Anna'nın masasında otururken buldum.

"Merhaba! Seni gördüğüme çok sevindim." Hızla yanına gidip bana sarılmasını kabul ettim. "Ee?" Ayrılırken devam ettim. "Küçük bir kuş bana PCH'deki bir apartmanda işlerin kızıştığını söyledi."

"Kes şunu," diyor, ama gülümsememek için kendini zor tuttuğu belli.

"Sadece takılıyorum," diye onu rahatlatırım. "Ama Lamar'la iyi anlaşmanıza sevindim."

"Ben de," dedi ve bilgisayarının başına oturdu.

"Anna'nın yerine mi bakıyorsun?" Tracy aslında Tamra'nın halkla ilişkiler departmanındaki stajyeri, ama DSF'nin personeli o kadar az ki, stajyerin Anna yokken Devlin'in masasını idare etmesi mantıklı geliyor. "Nerede?" diye soruyorum, masummuş gibi davranarak.

Tracy omuz silkiyor. "Bir saniye dışarı çıkması gerektiğini söyledi. Ben de buradayım. Tamra ile birlikte, ama onu arayıp burada olduğunu haber verebilirim."

"Onu rahatsız etmek istemem. Beni beklemiyor. Bir süre seninle takılacağım, yakında boşalırsa ona mesaj atarım."

"Bana uyar. Bu arada, sana sormak istediğim bir şey vardı. Lamar'ı Sonbahar Festivali etkinliklerine götüreceğim. Takı fuarlarında takıları incelemek çok hoşuma gidiyor." Elini uzatıp sallanan bakır küpeyi hafifçe çırpı. "Bunları liseden hemen sonra Santa Barbara'daki bir sokak fuarında almıştım."

"Bu ay olduğunu bile unutmuşum," diye itiraf ettim. Birkaç gün süren festivalde müzik, yemek, sanat ve el sanatları yer alıyor. Pacific Avenue kapatılıyor.

Araba trafiği için kapatılır ve cadde boyunca stantlar kurulur. Eğlencelidir ve her zaman kalabalık çeker.

"Devlin ve sen gitmek ister misiniz? Brandy ve Christopher da isterlerse gelebilirler."

"Devlin adına konuşamam ama ben çok isterim."

"Harika," diyor, ellerini hafifçe çırparak. "Planları daha sonra kesinleştirebiliriz ve..."

Sessiz menteşelerle kapılar açıldığında ve Tamra her zamanki gibi kusursuz bir şekilde keten pantolonlu takım elbise ve bu sezonun Louis Vuitton düz ayakkabılarıyla. Başı eğik, gözleri incelediği not defterine bakıyordu. Sonra başını kaldırıp gülümsedi. "Nasıl tatlım? Devlin bana mesajlardan biraz bahsetti, ama senin dayanıklı olduğunu

söyledi." "Mesajlar mı?" diye sordu Tracy.

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir aptal beni taciz ediyor. Lamar sana söylemediğine şaşırdım."

Tracy gülüyor. "Hayır, şaşırmadın."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, haklısın. Değilim." Lamar iznim olmadan asla sırrımı paylaşmaz. "Ama ona, paylaşabileceğini söylediğimi söyle."

. Senin bilmen umurumda değil, ama bunu konuşan kişi ben olmak istemiyorum."

"Anna nerede?" diye sorar Tamra.

"Gitmesi gerekti," diyor Tracy.

Tamra'nın ağzı hızla kıvrılır, neredeyse geldiği kadar çabuk kaybolur.

"O boş mu?" diye soruyorum, arkasında kapanan kapiya başımı sallayarak.

"Telefonda," diyor Tracy ve ben aşağıya bakıp yanık hat karardı. "Ama şimdi boşaldı," diye ekliyor. İnterkomu tuşluyor. "Ellie burada, Bay Saint. Göndereyim mi..."

Devlin'in emriyle kapılar tekrar açılmaya başladığı için, sorusunu bitirme şansı olmuyor.

Genişleyen boşluktan geçmeden önce Tamra ve Tracy'ye gülümserim, sonra kapılar yön değiştirip kapanmaya başladığında ses tonundaki ince değişikliği dinlerim.

Devlin masasının arkasında duruyor ve onu görünce kaslarımın gevşediğini hissediyorum. Ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim, sanki içten içe

içten içe onun burada olmadığını ve onu bir daha asla göremeyeceğimi korkuyormuşum gibi.

Masasındaki bir şeye bakıyor, ama bana baktığında tüm tavırları değişiyor, gülümsemesi odayı aydınlatıyor ve doğrudan kalbime işliyor.

"Gözlerimi okşayan bir manzarasın," diyor, ben onun yanına koşarken.

"Kötü bir gün mü? Ne oldu?"

Sözlerimi bir kenara itti. "Nevada'dan örümcek ağı gibi yayılan bir dizi sorun."

"Oh, hayır." Anna, Devlin Vegas'a gittiği gün bana güvenlik ihlallerinden bahsetmişti, ama ben kendi dramamda o kadar kaybolmuştum ki...

Devlin'e içini dökmek isteyip istemediğini sormayı unutmuşum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sonunda konuşurum," diyor, "ama şimdi değil."

"Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım," diye söz verdim. "Ama aklıma bir şey geldi. Asansörde telefonumu kontrol ediyordum ve bunu gördüm." antamdan telefonumu çıkardım ve Brandy'yi terk ettikten sonra gördüğüm haber başlığına gittim.

"Uyuşturucu ve insan kaçakçılığıyla uğraşan, gelecek vaat eden bir suç patronu sen oradayken öldürüldü. Aslında daha sonra. Sanırım bana dönmek üzereydin. Neyse, adı Adrian Kohl'du. Duydun mu?"

"Duydum."

"Onu tanıyor muydun? Vakıf aracılığıyla demek istiyorum?"

"Vakıf ve babam." Yüzündeki ifade sesi kadar sert. "Bu gece Vegas'a dönmem gerekiyor. Sen iyi olacak mısın? En geç yarın akşam döneceğim."

"Ben iyiyim," diye onu teselli ediyorum, Vegas'ı bırakıp yanıma gelmesi beni hem suçlu hem de özel hissettiriyor. Eminim rehabilitasyon merkezine Kohl'un kurbanları olan yeni sakinler gelecektir. Devlin, Phoenix'in yaptığı işlere çok meraklıdır ve sanırım yeni gelen kurtulanları karşılamak istiyordur. Neredeyse onunla gelip yardım edebilir miyim diye soracaktım

ve yardım edip edemeyeceğimi soruyordum, ama DSF gönüllüleri zorlu bir eğitimden geçiyor. Sadece ayak bağı olmaktan korkuyorum.

Bu yüzden gelmek istediğini sormak yerine, sadece "Kafanda sürekli böyle şeyler olması hoşuma gitmiyor" diyorum.

"Her zaman değil," diyor ve bana o kadar abartılı bir sıcaklıkla bakıyor ki, gülmek zorunda kalıyorum ve ikimiz için de ortamı hafifletiyorum.

Ama neden sadece gülmekle yetineyim ki, bunun yerine oyunu oynayabilirim. "Zavallı sen," diyorum, sesimi alçak ve seksi bir tona getirerek. "Belki ben durumu düzeltebilirim?" Masasının kenarına oturuyorum. Üzerimde dökümlü bir etek, deri parmak arası sandaletler, göğüs kısmı destekli bir tişört ve hafif bir ceket var. Sandaletlerimi çıkarıp ceketini omuzlarımdan atıyorum.

masanın arkasından iterek.

Yara izi olan kaşını kaldırdı ve bu o kadar seksi bir bakıştı ki kendimi eridiğimi hissettim. Ellerimi tekrar masasının üzerine koydum blotter'a koydum ve bacaklarımı, ancak bir davet olarak yorumlanabilecek şekilde açtım.

Yaklaşır ve ben göğüslerimi vurgulamak için geriye doğru eğilirken, ellerini dizlerime koyar ve bacaklarımı daha da açar.

"Hiç bu kadar klişe olacağımı düşünmemiştim," diyor, bir elini yavaşça iç uyluklarımdan yukarı kaydırırken, kumaşı yukarı doğru iterek, "ama şu anda tek istediğim seni masamda sikmek." Sesi fısıltıya düşer ve "Sekreterimmiş gibi davranmak ister misin?" der.

Biraz kıvranıyordum, bacaklarımı daha da açarken amım çoktan zonklamaya başlamış durumda. "Klişe davranıyorsun. Ben patron olsam nasıl olur? Sen de asistanım olabilirsin. Tabii işi alırsan. Ben sadece en iyileri işe alırım.

Kendini kanıtlaman gerekecek. Bu pozisyon için çok sayıda başvuru var."

"Eminim öyledir." Ellerini bacaklarımdan çekip masanın üzerinde kalçalarımın iki yanına koyar. Sonra öne eğilir, ağzı kulağıma degecek kadar yaklaşır ve fısıldar, "Bu işin görevleri nelerdir?"

"Şey, ben tatmin edilmesi zor bir patronum. İşinde kalmak istiyorsan, çok, çok sıkı çalışman gerekecek."

"Sıkı çalışma beni korkutmuyor."

"Ve ekibimin inisiyatif almasını severim. Astlarıma yapılacak her küçük şeyi söylemek zorunda kalırsam, bu kesinlikle puan kazanmamı sağlamaz."

Kaşları yükselir. "Bunu bilmek güzel," der, gözlerime bakarak. Bir elini uyluğuma koyar, ama diğer elini göğsüme kadar kaydırır ve tişörtümün üzerinden göğsümü avuçlar. Başparmağıyla göğsümün şişkinliğini okşar ve ben alt dudağımı ısırarak inlememeye çalışırım. "Sana söz veriyorum, beni istiyorsun. Ben, işi halletmek için güvенеbileceğin türden bir adamım."

O benim tişörtümü aşağı çekip göğüslerimi serbest bırakırken, ben de düzensiz bir nefes alıyorum. O başparmağıyla meme ucumu okşarken, ben gözlerimi kapatıp sırtımı geriye doğru eğiyorum. "Ben çok az şeye inanırım," diyorum, sesim nefes nefese. "Eğer beni etkilemek istiyorsan, boş laflardan daha fazlasını göstermelisin."

"Sözlerden çok eylemlere değer veren bir işvereni takdir ederim." İki parmağıyla meme ucumu yuvarlar ve ben kıvranarak, içimde büyüyen acıyı dindirmek için bacaklarımı birbirine yaklaştırıyorum. O ise dizlerimin arasına girerek bacaklarımın açık kalmasını sağlayarak bana karşı gelir.

Ellerini eteğimin altına sokar, avuç içleri tenime sıcaklığını verir, sonra başparmakları külotuma ulaşana kadar yavaşça uyluklarımdan yukarı kayar. Külotuma ulaşana kadar yavaşça yukarı kaydırır. Uyluklarımın cinsel organımla birleştiği yumuşak cildi tembelce okşarken alt dudağımı ısırırım, sonra ince pamuklu kumaşın üzerinden klitorisimi okşadığında şaşkınlıkla nefesimi tutarım.

"Çıkar şunu. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Çıkar şunu."

"Şimdi mi?" Başparmağının ucu küçük daireler çizerek hareket ediyor, uyguladığı baskı ve hareket vücudumda kıvılcımlar saçıyor. "Henüz hazır değilsin."

"Ne diyorsun sen?" diye itiraz ediyorum, sonra parmakları kumaşın altından kayarken daha fazlasını arzulamama neden oluyor. Çok daha fazlasını.

"Geriye doğru eğil," diyor ve ben kollarımı arkama alıp geriye doğru eğiliyorum, gözlerim kapalıyken parmakları oynamaya ve tahrik etmeye devam ediyor, kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor. Çok Islak, külotum sıırıslam ve o acımasızca benimle oynuyor, içime girerken kasık kısmını kenara çekiyor.

Aynı anda, öne eğiliyor, ağzını göğsüme kapatıyor. Dili meme ucumda dans ediyor ve beni kendine çekip sertçe emdiğinde, bunu en derinlerimde hissediyorum, sonra

parmaklarıyla beni becerirken, tembel vuruşları bırakıp sert, derin vuruşlara geçince, nefesim kesiliyor.

Ona karşı direniyorum, arzuyla çılgına dönmüş bir halde. İhtiyacımdan deliye dönmüş bir halde. Onun altında çıplak olmak istiyorum. Onu içimde hissetmek istiyorum.

Her şeyi istiyorum. Her vuruşu, her hissi, her zevki. *Onu.*

Ama kelimeleri bulamıyorum. Tek söyleyebildiğim şey, "Şimdi. Lütfen, lütfen, şimdi."

Başını kaldırıp gözlerime baktığını izliyorum, yüzündeki arzu o kadar belirgin ki, neredeyse o anda boşalıyorum. "Seksin en iyi kısmının ne olduğunu biliyor musun?"

en iyi kısmı nedir biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum.

"Bekleme," diyor. Ve sonra, hiç uyarı yapmadan geri çekiliyor, beni dokunulmamış ve çok muhtaç bırakıyor.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

" Oh, Tanrım, Devlin," diye itiraz etti El. "Durma. Lütfen."

Durmaya niyeti yoktu. Ama bu anı istiyordu.

Onun tamamen kendisine ait olduğuna dair bu kesinlik.

En büyük korkusu - belki de tek korkusu? - onu tekrar kaybetmekti. Ama işte buradaydı, her yönüyle onundu. Bu bir armağandı. Ve bunu takdir etmezse yazık olurdu.

"Devlin, lütfen." Masanın kenarına kaymış ve şimdi elini tutmaya çalışıyordu. "Beklemeyi boş ver. Seni şimdi istiyorum. Röportajım, hatırladın mı? Ve beni bekleterek bu işi alacağını düşünüyorsan beni bekleterek işi alacağını düşünüyorsan, bu pozisyon için uygun adam değilsin."

Tabii ki alay ediyordu, ama önemi yoktu. Ellerini tutup onu masadan indirdi, birkaç kağıt da onunla birlikte yere düştü. Yere düşen kağıtlar, sözleşmeler, raporlar... Hiç umursamadı.

Onu kendine çekti, sonra çenesini yukarı kaldırdı. "Öyleyim," dedi. "Söyle bana."

Aralarındaki havanın değiştiğini hissetti. Kızın hayal kırıklığı, karanlık ve ilkel bir şeye dönüşüyordu. "Evet. Öylesin. Benim için tek erkek sensin."

"Sen benimsin."

"Ben seninim. Devlin." Gözleri onun yüzünü aradı, ama o, kızın orada korkularını göremeyeceğini biliyordu. Onunla birlikteyken, savunmasız olabilirdi, doğru.

Ama şimdi değil. Şimdi, sadece onu istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Onu sahiplenmesi ve dünyasını tekrar eksenine oturtmak için onu kullanması gerekiyordu.

"Giysilerini çıkar."

Bir adım geri attı ve masanın kenarına çarptığında durdu. "Ne? Burada mı? Şimdi mi?"

"Burada," dedi. Masa sandalyesine oturdu, sonra biraz geriye kaydırды ve onu izledi.

Onun itiraz etmesini bekliyordu, ama El geriye uzanıp fark etti ki, onun itaat edeceğini bilmesi gerekirdi. Ne de olsa bu El'di ve en azından teorik olarak herkesin girebileceği ofisinde ona boyun eğme fikri, onun için yeni bir tür cazibe olacaktı. Yeni bir heyecan.

Ona çok yakışıyordu, onun sandığından bile daha fazla. Çok güçlüydü, korkularıyla yüzleşmeye hazırdı. Kendi şartları dışında kimseden emir almazdı. O, şişedeki yıldırım gibiydi ve

onu tamamen elde edebileceğini, güçlü olduğu, onun gibi bir kadını ikna edebilecek kadar güçlü olduğu, onun izin vereceği onu hiç olmadığı kadar sertleştiriyordu.

Eteği bir kenara attı, sonra tişörtünü başından çıkardı ve masasının üzerine attı. Şimdi sadece külotuyla onun önünde duruyordu. Sade beyaz pamuklu bikini tarzı külot. Kahretsin, daha seksi bir iç çamaşırı görmemişti.

"Kapat," dedi. O kadar sertleşmişti ki, o sandalyede oturup onu izlerken kendini okşamamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

o sandalyede kalmak, onu izlerken kendini okşamamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Bunun yerine kol dayama yerine tutundu, parmakları deriye gömüldü, her başını eğişinde, her göz kırpışında arzusu daha da arttı.

Külotu çıkardı, sonra onu onun kucağına attı ve gözlerine baktığında kaşlarını kaldırdı. O da onun bakışını karşıladı, sonra hala vücudunun ısını taşıyan külotu kaldırdı ve kokusunu içine çekti.

O, kadının boğazında bir düğüm hissettiğini duydu. Kadın,

"Devlin" dedi. "Söyle bana," dedi adam. "Duymak istediğim şeyi söyle."

"Ben seninim." Başını eğdi. "Sen de benimsin." "Öyleyim," dedi. "Peki ya bunu kanıtlamanı istersem?"

Kadın çenesini kaldırdı. "Ne istersen."

Tanrım, onu ne kadar da seviyordu. Onun ciddi olduğunu biliyordu. Onun da kendisi gibi her isteğine boyun eğeceğini biliyordu. "Sana balkona çıkmanı dediğimde bile? Orada çıplak durmanı, herkesin görebileceği bir güzellik olmanı istediğimi söylediğimde bile?"

Yutkundüğünde boğazındaki hareketi gördü. Sonra ona doğru adım attı, sanki sandalyesini dolaşmak istercesine hafifçe yön değiştirdi. O geçerken elini yakaladı. "Neden?"

"Çünkü oyun bu," dedi ve lanet olsun, kahkahayı patlattı. Kız yanılmıyordu.

Kötü bir sırtıyla, onun önünde diz çöktü, elleri bacaklarının üzerindeydi. Gözleri onun penisine indi, sonra ona baktı, gözlerinde soru belliydi. "Masasının altına girebilirim.

sen telefonla konuşuyor olabilirsin. Ya da Anna'nın geldiğini varsayabiliriz. Hatta o gerçekten gelebilir. Penisin ağzımda sertleşir ve sen onun söylediklerine konsantre olmaya çalışırsın. Yapman gerekenleri, imzalamayı, ve tüm bu süre boyunca ben seni emmeye, daha derine ve daha da derine çekdim, o da orada durur, hiçbir şeyden şüphelenmezdi."

"Tanrım, Ellie."

Elini onun penisine bastırdı, şimdi daha sert. "İstediğin bu mu?" diye sordu.

Kız başını salladı. "Hayır." Onu okşarken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Ama bu fanteziyi seviyorum."

O da öyle yaptı ve bu gerçeklik onun arzusunu daha da körükledi. Ayağa kalktı onu da yanında götürdü. "Masamın üzerine," dedi, onu sahiplenmek istiyordu. Onu almak istiyordu.

Kadın onun istediğini yaptı, göğüsleri cilalı ahşap üzerinde, elleri uzak tarafı kavıyordu. Kıçı tam onun önünde. Ve onun penisi — şey, penisi daha fazla bekleyemezdi.

Kız "Evet" diye mırıldanırken, adam onun bacaklarını sertçe ayırdı. Onu hazırlamak için parmaklarını içine soktu, ama buna gerek yoktu. Onu hiç bu kadar kaygan hissetmemişti ve o anda daha fazla bekleyemeyeceğini anladı.

"Sanırım işe alınıyorsunuz, Bay Saint," dedi kız ve adam gülmemek için kendini zor tuttu gülmekten kendini zor tuttu. Bunun yerine, bir eliyle kadının saçlarını okşarken, diğer eliyle penisini yönlendirdi.

"Bunu istediğini söyle," diye talep etti, kadının içine yavaşça girerken. Sadece onu kızdırmak için. Sadece onu inlettirmek için. "Daha fazlasını istediğini söyle."

"Evet." Kalçaları istekle kıpırdadı ve o, saçlarını bırakıp kalçalarını tutarak kendini onun içinde kaybetti. İlkel bir talep. Çaresiz bir ele geçirme. Ofisinde hiç bir kadınla birlikte olmamıştı, ama El ile...

Onunla birlikte, her şeyi istiyordu, her şeye ihtiyacı vardı.

Arzu onu sardı, mantıklı düşüncelerini silip süpürdü. Onun kokusu, onun hatırası. Onu her yere, her şekilde götürmek istiyordu. Dahası, buna ihtiyacı vardı.

Ellerini hareket ettirdi, birini onun altına kaydırarak klitorisini okşadı, diğer elini belinin altına koydu ve kendini onun içine gömdü, her vuruş onu daha da yükseğe çıkardı, her inlemesi onu afrodizyak gibi etkiledi, onu uçurumun kenarına yaklaştırdı. Ve o başını kaldırıp dönerek gözleri onunla buluştuğunda, sanki onu uçurumdan aşağı itmiş gibiydi. O içinde patladı, vücutları birbirine kenetlenirken, gözleri birbirine kilitlendi, zaman durdu, ta ki yavaşça, çok yavaşça, dünya tekrar eksenine dönene ve bitkin vücudu gevşeyene kadar.

Memnun bir iç çekişle, kız kalkmaya başladı. Adam ona yardım etti, sonra masasının çekmecesinden bir mendil çıkarıp hızlıca temizlendi.

"Peki," dedi, masasının kenarına oturarak. "Sanırım işe alındın."

O, kızın yanağını avuçlayıp onu tatlı bir şekilde öpmeden önce, ikisi birbirlerine gülümsediler

. "Hadi," dedi, giysilerini toplayıp onu banyoya götürdü.

Kız giyinip ikisi de kıyafetlerini düzeltirken, "Geldiğine sevindim," dedi.

Ofise geri dönerken kız onun elini tuttu. "Ben de. Yoğun bir gün müydü?"

"Her zaman. Senin gündeminde ne var?"

Bu doğru soruydu, çünkü kızın yüzü aydınlandı. "Bir ipucum var," dedi.

"Myers suikastıyla ilgili bir ipucu veren isimsiz bir kaynak.

Suikast hakkında bilgi veren isimsiz bir kaynak. Şansımız varsa, bu bilgi suikastçının kimliğini ortaya çıkaracaktır."

Bütün vücudu gerildi, az önceki anların keyfi bir öfke dalgasıyla yerini bıraktı.

Sesi buz gibi sertleşti ve "Neden bunu araştırıyorsun ki? Sue ile tanıştın. Laura ile konuştun. Nasıl olduğunu biliyorsun

Onlar yıkılmışlardı ve Sue şanslı olanlardan biriydi. O pisliği ortadan kaldıran kişi, suçlanmak yerine madalya almayı hak ediyor.

"Dur, dur, dur," dedi, sesi onunki kadar gergindi. "Bir dakika bekle. Myers'ın ölmesi umurumda bile değil,

ama bu, onu öldüren kişinin bir suç işlediği gerçeğini değiştirmez. Ateş eden kişi kendini yargıç ve jüri ilan etti, ama işlerin işleyiş şekli bu değil."

"Myers zaten mahkum edilip cezalandırılmıştı," diye hatırlattı. "Teknik bir ayrıntı nedeniyle temyiz sonucunda serbest bırakılmıştı. Masum olduğu için değil."

"Öyle olabilir, ama bu, atıcıya..."

Elini kaldırdı, bu konuda aynı fikirde olmalarını dileyerek

"Durun. Durun bir dakika." Polis şefi bir babayla büyümüş ve kendisi de polis olarak çalışmış olmasının

Ellie'nin adalet sistemine bakışını etkilediğini biliyordu. Yine de, kendi düşünce tarzını ona anlatabilmeyi diledi.

"Fikir ayrılığına düştüğümüzü anlıyorum," dedi yavaşça, düşüncelerini toparlamaya çalışarak. "Ama senin aldığıın pozisyonla, esasen babamı öldüren kişi, Kurt'u öldüren kişi yargılanmayı hak ettiğini söylüyorsun. O iğrenç insanı öldürerek, tetikçi yüzlerce, muhtemelen binlerce hayatı kurtarmış olsa bile."

"İnsanlar öylece suikast yapamazlar..."

"Babam bu dünyadaki en kötü şöhetli suçlulardan biriydi. Bana ve karşılaştığı herkese

Devlin, anıları ile birlikte boğazına gelen kusmuğu hissetti. Zorla onu bastırdı ve sesini sabit tutmaya çalıştı.

"O insanları incitmek için elinden geleni yaptı," diye devam etti, "ve bir gün biri o orospu çocuğunu ortadan kaldırdı. Senin savunduğun kurallara göre hareket edersek, o kişi hapse atılmayı hak ediyor. Hatta muhtemelen ölüm cezasına bile. Senin düşünce tarzın bu noktaya varıyor.

Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Kadın, onun sözlerinin açıkça etkisini gösterdiği için yüzünü buruşturdu ve adam, kadının gerçeği çoktan tahmin edip etmediğini merak etti. Kadının, Wolf'u öldüren kişinin, ondan ayrılmasından neredeyse iki yıl sonra tetiği çeken kişinin kendisi olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

Biliyor muydu?

Ve onu gerçekten kınadı mı?

Aniden, kadının son zamanlarda aldığı mesajlardan birini hatırladı.
Tehlikeli bir adamla yattığını bilmiyor musun?

Soğuk bir öfke içini yaktı. Bu sözler yalan olduğu için değil, doğru olduğu için.

Ama onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmesine hazır değildi.

Henüz değil.

Belki de hiç hazır olmayacaktı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayal kırıklığından kafamı duvara vurmak istiyorum. Her şeyi farklı gördüğümüzü anlıyorum, ama Myers hikayesini takip etmemin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayamıyorum.

, çünkü interkom çalışıyor ve Anna'nın sesi odayı dolduruyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama sana birkaç şey hakkında bilgi vermem gerekiyor

bilgi vermem gerekiyor."

Cevap vermek için düğmeye basmadan önce çenesinin kaslarının gerildiğini görüyorum. "Geleneksel olarak, Rahatsız Etmeyin ışığı rahatsız etmeyin

rahatsız etmeyin" anlamına gelir.

"Zamanla ilgili bir konu. Ve bunu acil olarak değerlendirebilirsin."

"Bir dakika izin ver." Bana döner. "Üzgünüm. İşlerim var."

"Sorun değil," diyorum kayıtsızca. "Zaten istediğimi aldım senden."

Kıkırdıyor. "Evet, kesinlikle aldın."

Kravatının düğümünün hemen altından tutup onu aşağı çekiyorum, sanki son bir hızlı öpücük vermek istercesine. Bunun yerine, dişlerimle alt dudağını ısırıp, "Gelecek için bir söz" diye fısıldarım.

"Öyle denebilir," der, ben de gülmek için kendimi zor tutarım.

"Touché."

Çenemi tutar, başparmağı ve işaret parmağıyla sıkıca tutar, bu hareket o kadar etkileyicidir ki, yoğunluğunun titremesini içimde hissederim. "Benimle kal," diye fısıldar.

"Anna, ikinizin işlerinizi halledebilmeniz için benim ikinizin de başından çekilmemi tercih ederdi bence."

"Yani bu gece. Benim evimde kal. Yarın Vegas'tan döndüğümde beni bekle."

Kafamı sallıyorum. "İkimiz de Brandy'nin evinde kalmam gerektiğini biliyoruz. Biri bizi izliyor. Bunu konuşmuştuk. Sen orada olmasan bile senin evinde kalmam biraz fazla samimi olur."

O içini çeker. "Korkarım ki her zaman bizi izleyen biri olacak.
Bizi."

Kaşlarımı çatıp ne demek istediğini sormaya başlıyorum, ama sözümü kesiyor.
"Beni boş ver. Sadece sinirliyim. İzlenmekten hoşlanmıyorum.
gizli tehditleri sevmiyorum. Ve kesinlikle senin güvenliğin için
endişelenmekten hoşlanmıyorum. Benim evim Brandy'ninkinden daha
güvenli."

"Onun evinde alarm var ve söz veriyorum alarmı kuracağız. Ben silahlıyım.
Ve kendimi koruyabilirim."

"Buna gerek olmamalı. Ama benim yüzümden bu duruma düştün."

"Bu konuyu konuşmayacağız."

"Benim evimde kal," diye tekrarlar. "Yarın akşam eve yemek sipariş
edeceğim ve film izleyebiliriz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı eğiyorum. "Elinden
gelenin en iyisi bu mu?"

"Hiç de bile," diyor. "Ama teklifimin ne kadar cazip olduğunu öğrenmek
için gelmen gerekecek."

"En azından bir ipucu almalıyım," diye alay ediyorum. "Beni ne kadar
önemsediğini gösteren bir şey?"

"Hmm." Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirir. "Senin her
istediğimde hazır olmanı sağlamak için ne yapabilirim?" Bakışları, bir kurt
gibi yırtıcı bir şekilde üzerimde dolaşır. "Seni ne kadar istediğimi anlamayı
sağlayacak bir şey." Parmak uçları boynum ve omuzlarımın üzerinde hafifçe
gezer.

"Seni baştan çıkarmak için bir şey," diye devam eder ve başparmağıyla
alt dudağımı okşar. "Belki de sana özel bir çekmece gibi bir şey."

İfadesi sesi kadar şakacıdır ve ben avuçlarımı kalbimin üzerine
bastırarak beklenmedik bir kahkaha patlamasıyla mücadele ederim.
"Neden, Bay Saint, bütün bir çekmece mi? Sanırım beni gerçekten
seviyorsunuz."

Hala yüksek sesle söylemedi ve şimdi ben o sözleri, hatta basit bir
evet cevabını duymayı bekliyorum. Ama tek söylediği şey, "Peki, ne
düşünüyorsun?"

Bu beni rahatsız etmemeli, ama inanç benim güçlü olduğum bir konu
değil. Sonuçta, o beni bir kez incitti ve içimdeki gizli, kırık bir parça,
Devlin Saint ile ilgili olarak, belki de kalbimi her zaman korumam en iyisidir.

Anna'nın kapıya hızlıca iki kez vurmasıyla masadan kayıyorum
ve kapılar açıldığında Devlin'in yanında duruyorum ve o

boşluktan geçer. "Ellie, özür dilerim. İlk kez zili çaldığımda burada olduğunu fark etmedim, sonra fark ettiğimde..." Sesi kesilir, oldukça utanmış görünür.

"Önemli değil. Devlin'in zamanını yeterince çaldım zaten."

"Hayır, hayır. Seni acele ettirmek istemiyorum. Sadece bugün beni kimin bulduğunu sana söylemek istedim," diye devam eder, dikkatini Devlin'e yönelir.

Devlin kaşlarını çatı.

"Kim?" "Joseph Blackstone."

Kaşlarında en ufak bir seğirme görüyorum. Bu isim onu şaşırttığını ve kendini kontrol etmeye çalıştığını anlayabiliyorum. "İyi misin?"

Anna başını sallıyor, ama yüzü gergin, sanki yoğun duygularını bastırmaya çalışıyor gibi. Sahilde olduğundan daha da gergin görünüyor ve Brandy ile ben ayrıldıktan sonra ne olduğunu merak ediyorum. Ya da belki de ben iyi bakamamışımdır.

"Emin misin?" Devlin'in sesindeki endişe hissedilir.

"Evet. Gerçekten. İyiyim. Sadece şaşırdım. Çok uzun zaman oldu."

Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama merakımdan sormadan edemiyorum.

"Joseph Blackstone kim?"

Devlin gözlerini kısarak, "Bahsettiğim güvenlik ihlallerini hatırlıyor musun?" dedi.

Başımı salladım.

"Şey, anladığımız kadarıyla, Blackstone sızan bilgilerin bir kısmını almış."

Bunu düşünürken kaşlarımı çattım. "Yani o s enden bilgi alıyor mu?"

"Bu belli değil," diyor Devlin.

"Ama biri alıyor," diye ekliyor Anna. "Joseph o arabayı sürmüyor olsa bile, malları satın aldığını düşünüyoruz."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, şimdi daha da kafam karışmış durumda. "Peki neden seni görmeye geldi?"

Cevap verirken Devlin'e bakar. "Hiçbir fikrim yok. Bizim onun ihlallerden faydalandığını bildiğimizi bilmiyor gibi görünüyor. DSF için çalıştığını öğrendiğini ve Güney Kaliforniya'dayken beni bulmaya gelmenin

Güney Kaliforniya'dayken beni bulmaya gelmenin eğlenceli olacağını söyledi."

"Kim olduğumu biliyor mu?"

Kafasını sallar. "En azından, ben öyle düşünmüyorum. Söylediği hiçbir şey onun bildiğini düşündürmedi bana."

"Neden bilsin ki?" diye soruyorum. "Devlin'in Alejandro olduğunu mu söylüyorsun? Kurt'un oğlu mu? Neden bunu bilsin ki?"

"Joe benden yaklaşık on yaş büyük," diye cevaplar Devlin, "ve ben Peter'la çalışmak için buraya geldiğim sıralarda babamın şirketinde hızla yükseliyordu."

"Yani ikinizi de tanıyordu." Bunu bir ifade olarak söylüyorum, ama Anna onaylayarak başını sallıyor.

"Evet," diyor sert bir sesle. "Birbirimizi tanıyorduk."

Devlin yanına yaklaşır ve nazikçe omzuna dokunur. "Başka ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Sadece bir şeyler yememiz gerektiğini söyledi."

alaycı bir ses. "Sanki. Ona, ayrılırken Kurt'un yerleşkesiyle ilgili her şeyi geride bıraktığımı, bunun kişisel bir şey olmadığını, ama davetini reddedeceğimi söyledim."

Devlin geri adım atar, sanki porselen bir bebeğin çatlaklarını arıyormuş gibi onu inceliyor. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu kadar." Omuzlarını silkiyor. "Yani, beni takip etmek için hiçbir nedeni yoktu..."

"Ekibimize onu gözetlemelerini söyle," diyor Devlin. "Belki de gerçekten tesadüftü. Belki de sana yakınlaşıp operasyonlarımız hakkında daha fazla bilgi toplayabilir mi diye görmek istiyor." Bana doğru bir bakış attı ve muhtemelen hayal gücümün bir ürünü olsa da, o anda odada olmamamı istediğini hissettim. "Ve belki de bizim düşündüğümüzden daha fazlasını biliyor."

"Senin hakkında mı?" Anna başını sallar. "Kimse bilmiyor. Kimse bilemez."

"Elbette bilebilirler," diyor Devlin. "Hiç kimse gerçekten güvende değildir. Sen de benim gibi büyüdün, Anna. Bunun doğru olduğunu benim kadar sen de biliyorsun."

Pacific Avenue'da vitrinlere bakarken Tracy, "Bu çok eğlenceli," diyor. "Beni davet ettiğin için teşekkürler." Çıkarken lobide ona rastladım ve birlikte Brewski'ye yürüyüp vitrinlere bakmaya karar verdik.

"Sorun değil." Saatime bakıyorum. "İstersen sana akşam yemeği de ısmarlayabilirim. Pizza sipariş etmekte ustayım ve şarap açmakta da fena sayılmam."

şarap açmada da fena değilim."

O gülüyor. "Gerçekten, inanılmaz yeteneklerin var."

"Şey, övünmeyi sevmem," diye takıldım. "Cidden ama. Benimle Brandy'nin evine kadar yürümek ister misin? Film falan kiralayabiliriz. Sana sadece arkadaşlığımı sunabilirim. Anlaşılan Brandy'nin önemli bir randevusu var."

Özür dilercesine burnunu kırıstırır.

"Doğru," diyorum. "Bu da beni randevusu olmayan kişi yapar." Kaşlarımı çatıyorum, sonra zaten bilgisayarımla randevum olduğunu hatırlıyorum. Bu gece Peter hakkındaki tüm notlarımı düzenlemek istiyorum. Çünkü yarın, ürkütücü, isimsiz URL'yi açabileceğim bir bilgisayarım olmasını umuyorum ve sonra -sitede gerçekten bir ipucu varsa- Myers hikayesine geçmeyi planlıyorum.

Omuz silkiyorum. "Belki şansım yaver gider ve biraz telefon seksi yaparım."

Tracy neredeyse kahvesini tükürüyordu ve çok geç fark ettim ki, patronuyla telefon seksi yapmaktan bahsediyordum. En iyi anım değildi.

Dudakları daralır ve gözleri biraz şişer, az önce içtiği kahveyi kusmamaya çalışır.

"Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Sonunda yutmayı başarır, sonra ağzını siler, gözleri kahkaha gözyaşlarıyla parlar. "Lütfen, lütfen, Bay Saint'e bunu benim önümde söylediğini söyleme. Onun gözlerine bakmaya devam etmek istiyorum. gözlerine bakmaya devam etmek istiyorum."

"Anlaşıldı," diyorum. "Eğer karşılığında sen de paylaşacağına söz verirsen Bu akşamki randevunla ilgili hiçbir ayrıntı verme. Lamar çok iyi bir arkadaşım. Kafamda istemediğim bazı görüntüler var."

Anlaşmayı el sıkışarak onayladıktan sonra, bir blok daha sohbet ettik, sonra sağa dönüp PCH ve evine doğru keskin bir dönüş yapmadan önce biraz daha sohbet ettik. Ben ise kanyonlara ve Brandy'nin evine giden virajlı yola doğru düz devam ettim.

Pacific Avenue, Sunset Parkway'de son buluyor ve ben uzun bir süre duruyorum. yaya geçidi ışığının yeşil olduğunu kontrol etmek için yeterli bir mesafe. Sonra kaldırımdan iniyorum — tam o sırada siyah bir Range Rover ışığı geçip köşeyi dönüyor.

Ve doğrudan bana doğru geliyor.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Zaman, beynim tehlikeyi algılamakta durur — çünkü geriye doğru sendeliyor olsam da, ayaklarım sağlam değil ve bu arabanın beni ıskalması imkansız.

Hayatım gözlerimin önünden geçmiyor. Bunun yerine, tek gördüğüm şey Devlin, ve tek hissettiğim şey, kaybın ve dehşetin sıkı sıkıya sarması. Vücudumu gevşetip, yuvarlanarak yere düşmeye çalışıyorum, belki, *belki* de beni ıskalar diye

ama yapamıyorum, çünkü aniden omzumda ve boynumda sıkı bir baskı hissediyorum ve birinin fermuarlı ceketimin yakasını tuttuğunu fark ediyorum ve geriye doğru hızla onlara doğru, ceketin boğazıma bastırıldığı kuvvet beni öğürtecek kadar güçlü.

Geriye doğru uzanıyorum, betona sertçe düşüyorum, sonra rahatlamanın gözyaşlarının yanaklarımdan aktığını fark edince inliyorum. Hava alırken öksürüyorum, sonra Range Rover'ın lastiklerinin gıcırdamasıyla yanmış lastik kokusunu içime çekiyorum. Araba olay yerinden hızla uzaklaşıyor.

Her şey şimdi yavaş çekimde ilerliyor ve plakayı aradığımı fark ettim, ama SUV'nin plakası yoktu. Camları da koyu renkti.

"Ellie, iyi misin? Kalkabilir misin?" Ses tanıdık geliyor. Ama kafamın işleyebileceğinden çok fazla şey var ve bu yüzden bir an için hareketsiz oturuyorum, zihnimde hızla geçen yeni gerçekliği değerlendirmekten başka bir şey yapamıyorum. *Bu kasıtlıydı. Biri beni kasıtlı olarak ezmeye çalıştı.*

"Ellie."

Şimdi duyuyorum — Lamar'ın sesi, ve başımı kaldırıp onun yanımda diz çökmüş olduğunu görüyorum. "Buradasın," diyorum aptalca. "Neden buradasın?"

"Sana yetişmeye çalışıyordum." Ellerini kollarımdan aşağı doğru gezdiriyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Yetişmek mi?"

"Sana bir bilgisayar buldum." Yanındaki kaldırımda duran yastıklı laptop çantasına başını salladı. "Endo onu Goodwill'e verecekti. İstersen senin olabilir dedi. Tracy'ye rastladım, eve yürüyerek gittiğini söyledi. Seni yakalamam tamamen şans eseri oldu.

"

"Tabii ki şans eseriydi."

Bana ayağa kalkmamda yardım etti. O anda etrafımızdaki seslerin uğultusuna kulak verdim ve çevremizde toplanan kalabalığın büyüklüğünü fark ettim. Çoğu kişi telefonlarıyla fotoğraf çekiyordu. Bazıları heyecanlı görünüyordu, sanki ama çoğu şok olmuş ya da dehşete kapılmış görünüyor.

"O arabanın plakası yoktu," diyor bebek arabası olan zayıf bir kadın. "Bu yasal değil."

"*Bu* yasal değil mi?" Kaykaycının sesinde inanamama duygusu hissediyorum. "O pislik onu ezmeye çalıştı." Bana arpık bir gülümseme . "Muhtemelen Saint'i becerdiğin için kızgın olan bir kadın, kendisi beceremediği için."

"*Aptal*," diye mırıldanıyor başka bir kadın ve ben onaylayarak başımı sallıyorum. Tabii ki, o haklı olabilir.

"Hadi," diyor Lamar. "Seni eve bırakacağım."

O kolumu tuttuğunda direnmiyorum. Küçük kalabalık bana hayranlıkla bakarken, yaya geçidi işaretini bekliyoruz ve ben onlara iyi olduğumu söylüyorum. Kavşağı bir kez, iki kez kontrol ettikten sonra Lamar ile birlikte caddeyi geçiyoruz ve sonra yavaşça tepeye doğru tırmanmaya başlıyoruz. Brandy'nin evine doğru yavaşça tırmanmaya başlıyoruz.

şu anda hava kararmış, bölge 40'lı yılların filmlerindeki gibi puslu bir griyle kaplanmış. "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor Lamar.

Başımı sallıyorum, ama bunu yaparken bile, "Mesajları gönderen kişi her kimse mesajları gönderen kişi olduğunu varsayıyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip, ona Joseph Blackstone'dan bahsediyorum.

Brandy'nin evine doğru dönüşe geldiğimizde, bir sokak lambasının yanında durur. "Ama Devlin, Blackstone'un onun Alejandro Lopez olduğunu bilmediğini düşünüyor?"

"Doğru. Devlin'in bildiği kadarıyla, Blackstone için Devlin sadece Devlin Saint."

"Peki bu ihlallerde ne sızdırılıyor?"

"Bunu bilmiyorum," diyorum ona. "Ama DSF, suçlu işletmeleri kapatmak için kolluk kuvvetleri ve rehabilitasyon gruplarıyla birlikte çalışıyor

Belki baskınlar hakkında önceden bilgi alıyor?"

"Belki," diyor Lamar. "Bunu öğrenmenin tek yolu Devlin'e sormak. Bana bunu söylediğin için kızacak mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Birincisi, seninle konuşabileceğimi söyledi ve bu konuda herhangi bir sınırlama koymadı. İkincisi, o arabada Blackstone'duysa, senin sağlayabileceğin her türlü yardıma memnun olacaktır." "Haklısın. Ne öğrenebileceğime bakacağım."

"Sarhoş bir sürücü olabilir," diyorum, boş hayaller kurarak.

Bana burun kıvrarak bakar, ama cevap verme zahmetine bile girmez. Yürümeye devam eder.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum, onun yanında yürümeye başlıyorum. "Ama asıl önemli olan, Blackstone'un Devlin'in gerçekte kim olduğunu bilmediğine dair hiçbir işaret olmaması. Ama mesajları gönderen kişi açıkça biliyor."

"Emin misin?"

Duraklıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Mesajlarda sadece Devlin'in tehlikeli olduğu yazıyor, değil mi? Hiçbiri onun gizli bir kimliği olduğunu ima etmiyor mu?"

Düşündüm ve başımı salladım.

"Belki de bu Joseph, Devlin'den hoşlanmıyor ve sen ona ulaşmak için iyi bir yol gibi görünüyorsun."

Kaşlarımı çattım ama cevap vermedim. İlginç bir teori.

"Silah taşıyor musun?"

Kafamı sallayıp, telefonumu, kredi kartımı ve acil durumlar için 50 dolarlık banknotu koyduğum küçük çantayı işaret ettim. Devlin'e silahlı olduğumu söylemiştim

ama teknik olarak o anda silahlı olduğumu kastetmemiştim.

Gözlerini devirdi. "İznin var. Lanet silahını taşı." Aynı fikirde olduğum için tartışmadım.

Eve vardığımızda içeri girip alarmı kuruyorum.

Brandy her zaman bununla uğraşmaz, genellikle sadece yatmaya gittiğimizde alarmı kurar. Şimdi ise, alarmın sürekli açık olmasını istiyorum.

"Brandy? Evde misin?"

"Geliyorum!" Bu sözle neredeyse aynı anda ortaya çıkar. "Hey, daha sonra Christopher'la bir şeyler içmek için buluşacaktım, ama..."

Sözünü keser, Lamar ile bana bakarak kaşlarını çatır. "Ne oldu?"

Lamar'a bakıyorum. "Ona anlatır mısın? Sanırım kışımnda bir çürük var. Bakmak istiyorum."

"Tamam, şimdi gerçekten bilmek istiyorum," diyor Brandy, ben odama giderken Lamar'a sesleniyor. Tabii ki, bir kalçamda büyük bir morluk oluşmaya başlamış. Harika. Ama görebildiğim kadarıyla, tek yaralanmam bu. Avuç içlerim biraz ağrıyor olsa da, onlar da iyi durumda. Tam olarak hatırlamıyorum, ama eminim

düşüşümü durdurmak için avuç içlerimi ve popomu kullanmış olmalıyım.

Geri döndüğümde silahımı da getiriyorum. Silahı yere koyar koymaz Brandy kollarıyla bana sarılır. "Gerçekten iyi misin?"

"İyiyim. Yemin ederim."

"Devlin ne dedi?"

"Ona henüz söylemedim."

Brandy yüzünü buruşturur. "Erkek arkadaş konusunda tecrübesizim ama ona söylemeyerek kuralları çiğnediğini ben bile biliyorum."

"Biliyorum. Ondan saklamıyorum, ama o Vegas'ta önemli işlerle uğraşıyor ve dikkatini dağıtmak istemiyorum. Sizler buradasınız ve ben güvendedeyim." Brandy'nin itiraz etmek üzere olduğunu anlıyorum, bu yüzden elimi kaldırıyorum. "Gerçekten. Halletmesi gereken işleri var. Yarın onu gördüğümde

. Şu anda sadece o şarabı istiyorum."

"Kırmızı mı, beyaz mı?" diye soruyor Brandy ve ben Pinot Noir'ı seçiyorum. "Ya sen?" diye Lamar'a soruyor, o da başını sallıyor.

"Tamamen unutmuşum," diyorum ona, sesimde bir özür var. "Randevun var. Git," diyorum. "Ben iyiyim."

Yüzümü inceliyor, sanki çökmek üzere olduğuma dair gizli işaretler arıyormuş gibi. Başımı eğiyorum. "Ciddi misin? Beni tanıyorsun. Kolay kolay korkmam. Evde alarm var, silahım da var.

Beni ezmeye çalışan her kimse, zaten bir korkak. Camları koyu renk. Plakası yok. Komşular tarafından görülme riskini göze alacak biri değil bu."

"Ben onunla kalacağım," diyor Brandy, sanki benim söylediklerimin hiçbir anlamı yokmuş gibi. "Bu gece Christopher'la çıkacaktım, ama o gelemedi."

"Üzüldüm," diyorum. "Ne oldu?"

Kafasını salladı. "Emin değilim. Kötü bir gün geçirdiğini söyledi. Sanırım kitapla ilgili bir sorunu var, bu yüzden onu bu konuda rahatsız etmemek istedim."

"Eğer emin isen," diyor Lamar. "Çünkü ben de yeniden düzenleme yapabilirim. Ya da Tracy'yi buraya çağırabilirim ve hep birlikte film izleyebiliriz. Cidden, neye ihtiyacın varsa."

"Biliyorum," diyorum ve ona sarılmak için yaklaşıyorum. "Ama gerçekten iyiyim. Şimdi git. Brandy ve ben kız kıza sohbet ediyoruz."

Lamar dişlerini göstererek gülümser. "Ah tatlım, bunun için kalabileceğimi biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Git. Tracy'ye ne kadar sinir bozucu olabileceğini söylemeden önce."

"Beni seviyorsun."

"Sadece aptal olduğum için."

Beni sıkıca kucaklar. "Dikkatli ol," diye fısıldar. "Kıçımı kurtardığın için teşekkürler."

Alnıma bir öpücük kondurur, beni baştan aşağı süzer, sonra geri çekilir. "Ona iyi bak," der Brandy'ye.

"Her zaman," diye cevaplar Brandy el sallayarak. "Güvenli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sorar, o kapıdan çıktıktan ve biz sistemi yeniden kurduktan sonra.

"Silahlarımız var, kapılar kilitli ve 911 hızlı arama tuşunda. Bir şey olmaz," diyorum, kanepeye otururken. "Ve artık bunu düşünmek daha fazla düşünmek istemiyorum, konuşmak da istemiyorum. Yarın, bu pisliğin kim olduğunu bulmak için iki kat daha fazla çaba göstereceğim. Bu gece rahatlayalım. Tamam mı?"

"Tabii. Sorun değil." Alt dudağını ısırtıyor. "Ne?"

"Dinlenirken Christopher hakkında konuşabilir miyiz?" "Tabii ki! Bu arada, ne tür bir araba kullanıyor?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne? Yoksa sen..."

"Hayır, hayır!" Onu sakinleştirmek için acele ediyorum. "Çok özür dilerim. Bunun nasıl algılanacağını düşünmemiştim. Aklımda sadece arabalar var."

Omuzları çöküyor ve gözle görülür şekilde rahatlıyor. "Bir Audi," diyor. "Ve her zaman kapımı benim için açıyor, bu hoşuma gidiyor. Dünyadaki tüm kadınları hayal kırıklığına uğratmış olsam da umurumda değil."

"Ben de seviyorum," diye itiraf ettim. "Ama sadece ben de üstte olabildiğim için."

Benim kaba davranışımından alınmış gibi davranıyor, ama ben bunu doğal bir geçiş olarak kullanıyorum. "Ee?"

Elini uzatıp şarabını alır, sonra kalan sıvıyı bir dikişte içer. Geriye yaslanıp, bunun konuşmanın gerçekleşeceğini anlıyorum.

"Ben Devlin'le konuşurken siz de konuştunuz," diye tahmin ediyorum.

Kafasını salladı, sonra başını salladı. "Sohbet ettik ve ben konuşmak istedim. Şey hakkında, bilirsin. Ama onun küflü araştırma kutuları ve onu rahatsız eden planları ile ortam pek ideal değildi. O kadar dikkati dağılmıştı ki, tamamen kendi dünyasındaydı."

"Muhtemelen bu konuyu açmamış olman iyi olmuş. Böyle bir konuşma için peynir tabağı ve bir şişe şarap gerekir."

"Aynen öyle. Bu akşam onunla konuşacaktım ama..." Omuz silkerek sözünü keser, sonra gözlerime bakar. "Aslında, böylesi daha iyi. ne söyleyeceğime karar vermeme yardım edebilirsin."

"Ben bunun için buradayım." Kanepede yerimi değiştirip bir bacağımı altına kısıtıyorum. "Yani sen..."

"Evet," der, derin bir nefes verdikten sonra. "İstiyorum. Sadece..."

Omuz silkerek sözünü keser, sonra gözle görülür bir şekilde kelimeleri arar. "Tamam, durum şöyle. Benim tereddüt ettiğimi biliyor, bu yüzden zorlamayacak. Ama şimdi belki de onun zorlamasını istiyorum." Gözlerime bakar, gözleri yalvarırcasına. "Peki onu nasıl zorlayacağım?"

Gülümsememin çok geniş olmamasına dikkat ediyorum. "Korkarım ki onunla konuşman gerekecek."

İnler. "Bu konuda çok kötüyüm."

"Hayır," diye onu teselli ederim.

"Değilsin."

Dizlerini göğsüne çekip, benim önceki pozisyonumu taklit ederek kucaklıyor. Bir an hiçbir şey söylemiyor, sonra "Gerginim" diyor.

Onun boş şarap kadehini elinden alıp masaya koydum ve ellerini tutuyorum. "Gergin olmana şaşırmadım, ama

doğru olup olmadığını anlayacaksın."

"Ben sadece... Yani, yirmi sekiz yaşımdayım ve sadece bir erkekle yattım. Hatırlamadığım birini de sayarsan iki erkek, ama ben onu saymıyorum. Billy'ye gelince..."

O konuşmayı bitirirken ben anlayışla başımı sallıyorum. Onun isteyerek yattığı tek erkek, onun korkularına ve sorunlarına karşı sabırsız, berbat bir sevgiliydi. Ona zarar vermemişti, ama onun için de iyi olmamıştı. "Hadi ama Brandy. Sana uygun olanı bulman gerek. Sabırlı ve tatlı olan, sadece seks için değil, seninle birlikte olmak istediği için seninle olan birini." Yüzünü inceliyorum ama sadece karışık duygular görüyorum.

"Hey," diyorum, parmaklarını sıkarak. "Christopher harika birine benziyor, ama istemiyorsan acele etmene gerek yok."

"Biliyorum. Ve gerçekten istiyorum. Ama bu kadar uzun süre bekledikten sonra, artık gerçekte olduğundan çok daha büyük bir şey haline geldi." Bana gülümsüyor. "

senin erken şanslı olduğunu söyleyebilirim," diyor bana. "Ama sen ve Alex'in durumunda bile, işler tam olarak kolay olmadı. Onu geri kazandın, ama o tam olarak o değil. Ama aslında o. Ve şimdi de tuhaf bir mesajlaşanla uğraşıyorsun

. Sanki ikiniz lanetlenmişsiniz gibi." "Teşekkürler," diyorum kuru bir şekilde.

"Evet, biliyorum. Berbat bir durum. Ama merak etme. Hikayelerde, kız her zaman prensi kazanır."

Zorla gülümsüyorum, ama düşüncelerimi kendime saklıyorum. Çünkü Brandy'nin söylediği hoş olsa da, benim hayatım hiçbir zaman masal gibi olmadı.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

"Notlarım düzgün bir şekilde ulaştı mı?" diye Roger'a soruyorum. Henüz öğlen olmamış ve sabahı Peter hakkındaki araştırmamı düzenleyerek ve makalesi ile ilgili araştırmalarımı düzenlemek ve ağrıyan popomu buzlamakla geçirdim. Bir saat önce bir özet gönderdim ve geri dönüş almadığım için inisiyatif alıp patronumu rahatsız etmeye karar verdim.

Normalde aramazdım, ama bir süre Myers soruşturmasına odaklanmayı planladığım için, Peter projesini hallettiğinden emin olmak istiyorum.

"Üzerine göz attım, ama bugün daha ayrıntılı olarak okuyacağım," diye beni temin ediyor. "Bu arada, bilgisayarın var mı?"

"Lamar bana bir dizüstü bilgisayar ayarladı. Bir e-posta hesabı açıp birazdan o URL'yi ileteceğim. Orada porno bağlantısı değil de bir şey olması için parmaklarını çapraz tut."

Yüzümü buruşturuyorum, çünkü günümüzde spam gönderenlerin yaratıcılığını düşünürsek, bu muhtemelen gerçek bir olasılık.

"Dua ettim," diye beni temin ediyor. "Ve dün Corbin'le konuştuğun için teşekkürler. Bu sabah makalesini aldım ve senin araştırmanı gururlandırdı."

Ben homurdanıyorum, o gülüyor. "İkinizi barışana kadar bir odaya kilitlemeliyim."

"Ama ikimiz de birbirimizden hoşlanmamaktan büyük zevk alıyoruz."

"Buna karşı çıkamam," diyor Roger. "Ve bilgin olsun, seni özledik burda seni özledik. Ya da en azından ben özledim. Şey," diye devam eder, sesinde mizahla, "Shelby'yi özledim."

"Sen benim patronum olduğun için sana pislik diyememem tamamen haksızlık, farkında mısın?"

"Ne yazık," diyor. "Bir tür ortak velayet anlaşması yapmayı konuşmalıyız. Senin çalışmana izin verdiğimde

Batı Kıyısı'nda, Shelby'yi unuttum."

"Keşke." Son üç yıldır, Manhattan'da park etmek benim için çok pahalı olduğu için Shelby'yi onun evinin garajında tutuyordum.

"Babamın yaptığını yapabilirsin," diye önerdim. "Kendine biraz bakım gerektiren bir 65 model Shelby Cobra bul ve işe koyul."

Telefonun diğer ucunda onun kıkırdadığını duydum. "Ne yazık ki babanın özel becerilerine sahip değilim."

"Ha. Babamın bile o becerileri yoktu. Peter'ın da. Notları oku. Tamirci pek bir şey bilmiyordu, ama bir şeyden bahsetti. kız arkadaşı. Onu bulamadım - ve Peter'ın biriyle çıktığını da bilmiyordum - ama yeterince araştırırsam, kasabada birinin bir ipucu bulacağını umuyorum. Ve eğer onun sadece bir metresinden daha fazlası olduğu ortaya çıkarsa - mesela The Wolf için çalışıyor ya da onunla iş yapıyor gibi - hikaye çok daha ilginç hale gelir.

"Ve bununla bir sorunun yok mu?"

"Annemle ilgili kısım beni çok şaşırttı," diye itiraf ettim. "Ama bir adım geri çekilip bunu bir hikaye olarak görmeye çalışıyorum. Şunu da ekleyeceğim yazarken kişisel detayları eklerim, ama araştırma yaparken zihnimi açık tutmak istiyorsam, bunları ayırmam gerekir. Bunu bana sen öğrettin bunu sen öğrettin.

"Ve iyi öğrenmişsin. Seninle gurur duyuyorum, evlat." Bir süre durdu. "Saint'le aranız nasıl?"

Devlin'le olan ilişkiyi düşünürsek ilginç bir geçiş oldu.

"Harika," diye onu temin ettim. "Cali'de kalmaktan pişman mısınız?"

"Cali'de kalmaktan pişman mısınız?"

"Henüz beş dakika oldu," diye hatırlatırım. "Ama hayır. Hiç pişman değilim. Ve pişman olacağımı da sanmıyorum."

"Senin adına sevindim, evlat. Bilgisayarı kurarken çevrimiçi kalmamı ister misin?"

"E-posta hesabı kurmaya çalışırken her şeyin ters gitmesi üzerine küfürlerimi duymak için mi? Hayır, teşekkürler. Daha sonra arayıp veya e-posta ile gelişmeleri bildiririm."

Bunun bir plan olduğunu kabul ediyoruz ve görüşmeyi bitirir bitirmez kahvemi yeniden doldurup çalışmaya başlıyorum. Evde tek başımayım ve

kendimi tamamen işime veriyorum. Brandy, Los Angeles'ta giyim sektöründe işlerini hallediyor, ama iki kez haber verdi. Lamar, işine giderken uğradı

ve üç kez mesaj attı. Range Rover'ı hala bilmeyen Devlin, beni düşündüğünü söylemek için iki kez mesaj attı. Arkadaşlarımı ne kadar sevsem de, beni en çok güldüren Devlin'in mesajları.

Brandy'nin evinde veya ağında Terrance Myers'ın e-postasıyla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğim için, Brewski'ye gidip gidip ücretsiz Wi-Fi'larını kullanmaya karar verdim. Brandy ve Lamar dışarı çıktığını fark ederse sinirleneceklerini biliyorum, ama ben . Ayrıca, yürüyerek değil, Shelby'deyim, Brewski'deki oturma alanı açık havada ve çok kalabalık, ayrıca bu sefer çantamda silahım var.

Hepsi mantıklı gerekçeler, ama gerçek şu ki, dışarı çıkıp sonra eve sağ salım dönme fikrini seviyorum. Çünkü cidden, ne zaman tehlikeye karşı orta parmağımı gösterme fırsatını kaçırdım ki?

Bir saat içinde, yeni dizüstü bilgisayarını kurup Brewski'nin ağına bağladım. Ardından, Nosey Parker için yeni bir e-posta adresi oluşturdum. Parker için yeni bir e-posta adresi oluşturdum. Bu adı seçtim çünkü Gmail, bir isim ve diğer kimlik bilgilerini girmenizi istiyor. Bu durumda, bu bilgiler tamamen sahte.

Hesap, benim adımla veya kullandığım şifrelerle hiçbir bağlantısı yok. Sonra, ciddi bir paranoyak olduğum için, ikinci bir sahte e-posta hesabı oluşturdum. Buna Flat Earth adını verdim, bunun sebebi . Flat Earth'ten Nosey Parker'a birkaç e-posta yazdım ve e-postalar sorunsuz bir şekilde ulaştı.

Gerçek dizüstü bilgisayarımı açtığımda, kahve dükkanında iki bilgisayarlı olan kadına insanların merakla bakacağını düşünerek etrafa bakıyorum. Ama kimse dikkat etmiyor. Teknoloji odaklı bir dünyada yaşamının avantajı bu. Bu küçük masada iki bilgisayar, bir tablet, bir cep telefonu ve bir taşınabilir yazıcı olabilir ve kimse buna aldırış bile etmez. ve taşınabilir bir yazıcıya sahip olabilirim ve kimse buna aldırış bile etmez.

Gerçek bilgisayarımda iş e-postamı açıp, anonim Terrance Myers e-postasını Flat Earth adresine iletiyorum. Orada görüldüğünde, onu Nosey Parker'a iletiyorum.

Ve sonra, e-posta Nosey'nin hesabına ulaştığında, *sonunda, sonunda* URL'yi tıklıyorum ve tüm bu zahmetli işlemleri boşuna yapmamış olmayı umarak parmaklarımı çaprazlıyorum.

Bağlantı çok yavaş ve sitenin yüklenme çubuğu ekran üzerinde salyangoz hızıyla ilerlerken sitenin yüklenme çubuğu ekran üzerinde salyangoz hızıyla ilerlerken sabırsızlıkla masanın üzerine vuruyorum

Sonunda site açılıyor. Şu anda duraklatılmış bir gömülü videonun üzerinde bir metin var. Tek görebildiğim Hastings Bank ve oynatmak için tıklamam gereken mavi ok var.

Kısa notu okurken fareyi yerine getirmek için izleme panelini kullanıyorum:

Drone görüntüleri ilginç bir şey yakaladı.

Zaman damgasını kontrol edin. Terrance Myers'ın suikastından sadece birkaç saat önce Myers'ın suikastından sadece birkaç saat önce. İki kişi ipe aşağı iniyor. Ana olaydan önce yapılan deneme. O pisliklerin paçayı kurtarmasına izin verme. Bu adalet değil, cinayet.

İki kez okudum, sonra sırtım Brewski'nin dış duvarına dayalı bir masaya otursam da, omzumun üzerinden bakan kimse var mı diye kontrol ettim. Çünkü bu çok büyük bir haber — lanet olası büyük — ve bu büyüklükte bir haberi kaçırmamın imkanı yok.

büyüklükteki bir haberi kaçırmamın imkanı yok.

Tabii ki, videonun gizemli yardımcımın söylediği gibi olduğunu varsayarsak.

Lütfen, diye düşündüm. Lütfen gerçek olsun.

Nefes alıp, oynat düğmesine bastım.

Nefesimi tutarak, drone'un banka binasının etrafında dönmesini izlerim ve sonunda, tam da hayal ettiğim gibi. Polisin bildiği kadarıyla, suikast sırasında binadan aşağı inen tek bir kişi vardı, bu yüzden gönderenin haklı olduğunu ve bunun bir deneme olduğunu varsayıyorum.

Drone yaklaşıyor ve ben nefesimi tutarak yüzlerini görmeye çalışıyorum. Sanki bu bir harita falanmış gibi, parmağımı trackpad'e koyup yakınlaştırmaya çalışıyorum. Tabii ki yapamıyorum, ama bir ekran görüntüsü alırsam...

Bunu yapmak için videoyu yeterince uzun süre duraklatıyorum, sonra görüntüyü yakınlaştırıyorum

. Ama görüntü çok pikseli. Hayal kırıklığına uğrayarak videoyu biraz daha oynatmaya devam ediyorum. İki figür neredeyse yere ulaşmış. Boyun

ve boyunlarını birbirine değdiriyorlar ve kazanan, kaybedenin sadece birkaç saniye önce yere çarpıyor. Drone ses kaydetmiyor, ama ikisi de yukarı baktığına göre bir şey ses çıkarmış olmalı.

Yüz tanıma için mükemmel bir çekim olurdu, ancak mesafe ve zayıf ışık nedeniyle görüntüler Korkunç. Görsel gürültü ve pikselleşme çok fazla ve bunu düzeltmek için gerekli becerim yok.

Bir an için, bunu yapabilecek biri var mı diye merak ediyorum. Çünkü bunu bana gönderen kişi mutlaka denemiş olmalı. Benim tetikçiye görmemi istiyorlar, değil mi? Bu, videonun en iyi hali mi demek oluyor? Yoksa gazetecilerin sihirli güçleri olduğunu mu düşünüyorlar, çünkü bir filmde muhtemelen birkaç ok tuşuna basar ya da biraz kod yazardım ve ihtiyacım olanı elde ederdim

Sanki.

Kaşlarımı çatarak, bunu düzeltebilecek becerilere sahip tanıdıklarımı düşünmeye çalışıyorum

Ya da, düzeltme, bana bunu nasıl temizleyeceğimi öğretebilecek becerilere sahip olan birini.

. Bu videoyu paylaşmaya hazır değilim. Çok sıcak ve bir sızıntı, birinin bu haberi benden önce yayınlaması anlamına gelebilir.

İhtiyacım olan şey, kullanabileceğim bir yazılıma sahip biri. Grafik tasarım veya bilgisayar programlama alanında çalışan biri ya da, bilemiyorum, teknoloji konusunda bilgili bir dahi.

Maalesef, hiçbir fikrim yok, ama Roger'a hızlıca bir mesaj atıp ona soruyorum. Dergi daha önce de bir görüntünün netliğini artırmak zorunda kalmıştır mutlaka.

Cevabı hem hızlı hem de sinir bozucu.

Grafik tasarım yazılımı kodlamış bir çalışanımız var. O zamanlar sana yardımcı olabilecek bir kod yazdığını söylüyor. Ama bu hoşuna gitmeyecek.

Hoşuna gitmeyecek mi? O deli mi? Sen deli misin? Yazıyorum. Kim?

Bu sefer cevap daha uzun sürüyor. O kadar uzun ki, neredeyse onu arayacağım.

Corbin, sonunda cevap veriyor. Ve size yazılımı göndermeyi kabul etmiş. Ama karşılığında, ona bir iyilik borçlu olduğunuzu söylüyor.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Bu şeytanla anlaşma yapmak gibi, ama Corbin'in yazılımı işe yararsa, sanırım buna değecek.

Roger bana her şeyi ayarlayacağını söyler ve sonra Corbin'i telefona çağırıyor. Yazılımı kendim çalıştırabilmem için bazı ayarlamalar yapması gerektiğini açıklıyor. Şu anda, yazılım onun sisteminde çalışıyor çünkü onun yüklediği diğer yazılımlarla arayüzlü. Videoyu paylaşmam gerekecek ve ben bunu yapmak istemiyorum. Corbin'in hakkını vermek gerekirse, tartışmıyor. Bana ihtiyacım olan ek yazılımların listesini göndereceğine ve hazır olduğunda arayıp kurulum ve kullanım talimatlarını anlatmak için arayacağını vaat ediyor.

Ayrıca, yaklaşık on saniyede bir, beni kontrol altında tuttuğunu bilmenin ne kadar güzel olduğunu da belirtiyor.

Ona pislik ya da daha kötüsü demek istemiyorum. Bu, bu hikayeyi ne kadar çok istediğimin bir kanıtı. Ve düşmanımın önünde diz çökmeyi göze alabiliyorsam, her şeyi atlatabilirim diye düşünüyorum.

Ama her şey bittiğinde ve borcumu ödediğimde, *The Spall*'ın rakibinde Corbin Dailey'in nadir görülen bir pislik olduğunu doğrulayan tam sayfa bir ilan vermeyi planlıyorum.

Ama belki de yapmasam daha iyi olur. Bu, onun şişirilmiş egosuna yepyeni bir katman eklemekten başka bir şey olmaz.

Garaja girerken kafam hala Corbin karşıtı söylemlerle dolup taşıyor. Genelde araba yoluna ya da sokağa park ederim, ama kendi güvenliğim konusunda umursamaz olsam da, Shelby benim bebeğim.

Çamaşır odasına açılan garaj kapısından içeri giriyorum. Eşyalarımı kurutucuya bırakıp, yakınlardaki mutfağa koşarak bir şeyler atıştırmak için acele ediyorum. Açlıktan ölüyorum, ki bu ironik bir durum çünkü Brewski'nin yiyeceği olmasına rağmen. Ama işe o kadar dalmıştım ki, tek

besin kaynağım bir latte ve ardından bitmek bilmeyen bir siyah kahve akışıydı.

Buzdolabını açıyorum, bir kutu vanilyalı yoğurt alıyorum, kapıyı çarpıyorum ve çığlık atıyorum.

Çünkü kapının hemen arkasında, bir korku filmi canavarı olabilecek yerde bir adam duruyor.

Ronan Thorne olduğunu fark edince çığlığım boğazımda kalıyor, ama rahatladığımı söyleyemem. Devlin, Ronan'ın bana karşı bir şey hissetmediğine inanıyor olabilir, ama ben hala ikna olmadım. Özellikle de Devlin yokken ve Ronan, alarm sistemi ile alarm sistemi ile iyi korunduğu iddia edilen bu evin içinde olduğu için.

"Burada ne işin var?" diye soruyorum, onun izinsiz girişine duyduğum öfke, kaçak sinirlerimi maskeliyor.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Devlin bana şifreyi verdi."

Küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum ve erkek arkadaşına cehennemi yaşatmak için zihnimde bir not alıyorum. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Seni kontrol etmemi istedi," diyor Ronan. "Ve ben de seninle konuşmak istedim."

Rahat bir şekilde yakındaki tezgaha yaslanıyor, ama tavırlarında rahatlık yok.

Onunla ilk tanıştığımda gülümsüyordu ve çekiciydi, sarışın saçları, mavi gözleri ve Thor gibi vücuduyla biraz İskandinav tanrısına benzediğini düşünmüştüm. Hâlâ öyle, ama şimdi onda bir öfke var. Dünyayı yok etme gücüne sahip öfkeli bir tanrı gibi.

Nefes alıp kendime korkmadığımı söylüyorum, ama gerçek şu ki korkuyorum. Devlin, Ronan'ın ürkütücü mesajların arkasında olmadığına ikna olmuş olabilir, ama ben hala emin değilim.

Yine de, poker oynamada her zaman iyiydim.

"Tamam," diyorum, kaşığı alıp yoğurdumdan bir kaşık alıyorum.

"Neden bahsediyoruz?"

"Sana daha önce dikkatimi dağıtacağını söylemiştim. Senin gerçek bir tehlike olacağını hiç düşünmemiştim."

Sinirleniyorum. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Devlin, Myers'ın katiliyle ilgili bir ipucu bulduğunu söyledi. Bir bilgi bağlantısı. Bu doğru mu?"

"Sana bunu söylemeye hakkı yoktu." "Doğru mu?"

"Bu konuyla ne ilgileniyorsun?"

"Sen. Çünkü Devlin kızgın ve bunun için bir nedeni var." Kafam karışıyor. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Kendini hedef haline mı getirmeye çalışıyorsun? Bugün *The Spall* web sitesinde yayınlanan video görüntüsüyle ilgili haber? Terrance Myers'ın Terrance Myers'ın tetikçisinin kimliği hakkında özel haberin mi? Ve tetikçinin kimliğini tespit etmek için videoyu temizleyebileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ne oluyor lan? Ben haber yayını yapmadım ki... *Oh, lanet olsun. Anlaşıldı.*"

Ona e-postadan ilk bahsettiğimde, okuyuculara *The Spall*'ın Myers suikastıyla ilgili olası bir ipucunu araştırdığını bildiren küçük bir not yayınlamıştı. Bugün de elbette videodan bahseden bir güncelleme yayınlamış olmalı. Henüz hiçbir haber olmadığı için bu çok saçma, ama hiçbir şey bulamasam bile, sadece bunun olması bile...

Web sitesindeki ilginç haberler okuyucuları ve reklamcılarını çekecektir. *Spall* kaliteli bir basılı dergi olabilir, ancak Franklin'in emriyle, web sitesi daha sansasyonel bir eğilime sahiptir, muhtemelen derginin günümüz pazarında daha rekabetçi bir konuma sahip olması için. Bunu onayladığımı söyleyemem, ancak derginin gelire ihtiyacı olduğunu da anlıyorum.

"Hiç bilmiyordum," diyorum Ronan'a. "Bilmeliydim," itiraf ediyorum, "ama editörüm o yazıyı yayınladı."

"O zaman ona kaldırmasını söyle. Gerçi bir önemi yok. Zarar çoktan verildi. İnternette hiçbir şey silinmez."

Bu konuda haklı. "O kadar uzun süredir canlı yayınlanıyor olamaz," diyorum. "Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

"Devlin, *The Spall*'ın SMS uyarılarına abone."

Beklemediğim bir cevap olduğu için gözlerimi kırptırıyorum. "Neden?"

Ronan bir an şaşırmış gibi görünüyor. "Çünkü sen dergiye yazıyorsun ve bu senin için önemli."

"Oh." Yutkunup, rahatsızlığımı gizlemek için yoğurttan bir kaşık daha alıyorum. "Dinle," diyorum sonunda, "Roger'ın bu haberi yayınlayacağını bilmiyordum, ama ne olmuş yani? Önemli bir şey değil. Ben yazıyorum makale ve videom da var. Yakında net bir görüntü elde edeceğime dair büyük umutlarım olduğunu söylememe gerek yok. Devlin'in Myers'ın ortadan kaldırılmayı hak eden bir solucan olduğunu düşündüğünü anlıyorum"

ama insanlar sanki VahŖi Batı'daymıŖ gibi davranamazlar. Ve iŖimi kullanarak onları ifŖa etme Ŗansım varsa, bunu yapacağım bunu yapacağım."

"Kendi güvenliğini tehlikeye atarak mı?" "Neden bahsediyorsun?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "O haber, görüntünün orijinal yazının yazarına gönderildiğini oldukça açık bir Ŗekilde ortaya koyuyor yazının yazarına, yani sana gönderildiğini açıkça ortaya koyuyor. Eğer bu, senin dŖndđn kadar ağır bir susa, o binayı tırmanan kiŖinin bunu senden almaya alıŖacađını dŖnmez misin?"

Yutkunuyorum, çünkü o ve Devlin elbette haklılar. Haberlerimde her zaman risk almaya hazır oldum, hikayeyi oluŖturmak için potansiyel kötü adamları ortaya çıkarmak için risk almaya hazırdım. Bu beni hiç rahatsız etmemiŖti çünkü tehlike beni hiç rahatsız etmemiŖti. Ölüm de yle. Tek istediğim hikayenin peŖinde koŖmaktı. Gerisi cehenneme gidebilirdi. Aslında, ne kadar tehlikeli olursa o kadar iyiydi.

Ama iŖler deđiŖti. Neden benim burada olduğumu ve ailemin burada olmadığını hala anlamıyorum, ama risk alma ihtiyacım azaldı. Kalmak istiyorum. Henüz bu dünyadan ayrılmak istemiyorum. Devlin'le hala zamanım varken değil.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu dŖnmemiŖtim." Ŗimdi dŖnnce, Range Rover olayı belki de ürkütücü mesajlarla değil, Myers hikayesiyle bağlantılı olabilir mi diye merak ediyorum.

"O zaman aptalsın. Video Ŗphelinin kimliğini ortaya çıkarıyor mu?"

Gülüyorum, "Hayır. Çok piksellli bir drone videosu var. Bir görüntüyü çıkarabilecek ya da ıkaramayabilecek bir yazılımım var." DŖnmek için bir süre duruyorum. "Roger'a videonun bozuk olduğunu ve atıcıyı tespit edemediğimizi belirten bir güncelleme yayınlamasını söyleyeceğim."

"Bu doğru mu?"

Omuz silkiyorum. "Umarım değildir. Eğer bir görüntü ve hikaye elde edersek, tekrar güncelleme yaparız. Ama belki bu Ŗekilde beni taciz etmeye niyetli olan kiŖiyi atlatabilirim."

YavaŖa baŖını sallar. "Yazılım nasıl alıŖıyor?"

Corbin'in bana anlattıklarını tekrar ediyorum. "İyi bir görüntü yeniden oluŖturabilmemizin, orijinal videonun kalitesine bağlı olduğunu söyledi.

orijinal videonun kalitesine bağılı olduğunu söyledi."

"Peki video ne kadar iyi?"

"Grafik uzmanı değilim, ama bana çok bulanık görünüyor." Corbin'in aşırı şişirilmiş egosuna kısmen güvendiğimi ona söylemiyorum. Eğer iyi bir görüntü elde edebileceğimizi düşünmeseydi, yazılımını bize sunmazdı sonuçta o da kahraman olmak isteyecektir. "Zor bir iş gibi görünüyor."

"Muhtemelen. Ama yine de, habercilik uzun vadeli olasılıkları takip etmekten ibarettir ama Devlin net bir görüntü elde edemezsem çok sevinecektir." Yüzümü buruşturuyorum. "Bence Myers'ı ortadan kaldıran kişiye kişisel tezahürat yapmak istiyor."

"Bu konuda ona katılıyorum. Myers pisliğin tekiydi. Hak ettiğini buldu."

Sadece ona bakıyorum. Bu sert adama. Devlin'in saygı duyduğu ve benim korktuğum bu adama. Devlin'e zarar vereceğini düşündüğüm için değil, tam tersine.

Çünkü ne olursa olsun, sonunda her zaman Devlin'i seçeceğini düşünmeden edemiyorum. Bu iyi bir şey. Ama bu amaç uğruna, Devlin'in güvenliğini tehlikeye attığını düşündüğü herkesi yok edeceğinden eminim. Beni de dahil.

"Devlin'e makalenin ekini yayınlayacağını söyleyeceğim. Ama dikkatli ol. Kimlerin okuduğunu bilemezsin ve güncellemeyi görmeyebilirler." Başımı sallıyorum. Yüz hatlarının yumuşadığını izliyorum. "Sadece güvenli olmanı istiyoruz."

Şaşkınlıkla donakalıyorum. "Biz mi? Ben sadece dikkatini dağıtmak için var olduğumu sanıyordum."

Ağzının köşesi kıvrılır. "Muhtemelen bunu söylemekle hata ettim. Devlin'in sana karşı hissettiği gibi kimseye karşı böyle hissetmedim, bu yüzden onun ne hissettiğini tam olarak bilmiyorum, ama senin için dünyayı bile riske atacağını biliyorum. Ve ben her zaman onun arkasını kollayacağım, bu yüzden sanırım bu, seni de koruduğum anlamına geliyor. İstesem de istemesem de," diye ekler, ama göz kırparak.

Bu da, o giderken bile, onun sağlam bir dost mu yoksa tehlikeli bir düşman mı olacağına hala emin olmadığım anlamına geliyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Uykumdan birdenbire uyanınca etraf karanlık. Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum, ama saate bakıp saatin henüz iki olmadığını görünce inleyerek dönmeye başlıyorum ve karanlık kapı aralığında silueti beliren birini görüyorum.

Bir çığlık boğazımda kalır, ancak aniden tanıdığım da durur. *Devlin*.

Odaya giriyor, ay ışığı onu aydınlatıyor.

Nefes nefese, çılgın gözleri üzerimde. Saçları yüzünün etrafında yele gibi dökülüyor ve sakalı kesilmeye ihtiyaç duyuyor. Vahşi görünüyor. Sert.

Ve bunun bir yanılsama olduğunu bilsem de, yara izi daha belirgin görünüyor.

Radyo dalgaları gibi tehlike yayıyor ve odanın diğer ucundan bile gücünün etkisini hissedebiliyorum.

"Devlin?" Oturuyorum. "Burada ne işin var?"

"Neden bana söylemedin?"

O iki uzun adımla bana doğru gelirken, soruyu sindirecek zamanım bile yok. Kollarımı tutar ve beni yataktan çeker.

Vücudum hemen tepki veriyor, meme uçlarım ince tişörtümün kumaşına sıkışıyor. Bol uyku şortum çıplak tenime değince içim titriyor. O ateş ve öfkeyle yanıyor, ben de derin uykumdan çaresiz bir arzuya o kadar çabuk geçiyorum ki başım biraz dönüyor.

Ne istediğini, neden burada olduğunu biliyorum. Range Rover beni neredeyse ezip geçtikten sonra

Range Rover beni neredeyse ezip geçtikten sonra aramadığım için kızgın. Olanların korkunçluğundan dehşete kapılmış. Ve bu korku ve öfkeyi bir ihtiyaca dönüştürdü. Bana dokunmak. Beni sahiplenmek. Kendine, bana ve tüm lanet olası dünyaya, benim hayatta olduğumu, ona ait olduğumu ve onun kollarında güvende olduğumu kanıtlamak için.

Ve aman Tanrım, ben de onu istiyorum. Öyle ki, beklentiden cildim yanıyor ve nefesim sığ, kesik kesik geliyor.

Ama o bana dokunmuyor. Aksine, beni kol mesafesinde tutuyor, sanki benim bir bütün olduğuma inanamıyormuş gibi gözleri üzerimde dolaşıyor.

Tamamen kafam karışmış ve tamamen tahrik olmuş durumdayım ve sesimde çaresizliği duyarak soruyorum, "Devlin, ne yapıyorsun..."

Sorumu bitirmeden beni kendine doğru çekiyor, ağzını ağzıma kapatıyor ve öpücüğüyle hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. ona ait. Ona karşı eriyorum, ele geçirilmenin zevkinde kayboluyorum. Bu vahşi adam tarafından ele geçiriliyorum. Bu vahşi sevgili tarafından. "Biri seni ezmeye çalışıyor ve sen bana söylemiyor musun?" Sözleri, soruyu zorla çıkarmak için kesintiye uğrattığı öpücük kadar acı verici. "Ne halt ediyordun sen?"

"Ben..."

"Hayır." Bir eliyle çenemi tutuyor, diğer eliyle sert bir öpücük beni sustururken, diğer eli şortumun bandının altına kayıyor ve kalçamı avuçluyor. İnliyorum, onun çaresiz ihtiyacının gücü altında kendimi açıyorum. Benim de paylaştığım bir çaresizlik.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselirim, parmaklarım saçlarını okşarken Öpücüğü derinleştiriyorum, sanki onu yutacakmışım gibi başını kendime doğru çekiyorum ve dişlerimiz çarpışıyor. Parmakları bacaklarımın arasına kayıyor, beni ıslak ve çok ama çok hazır buluyor. Dillerimiz onun parmağı beni becerirken aynı yoğunlukta savaşıırken inliyorum. Ve öpücükleri bana ait olduğumu kanıtlasa da, hala parmaklarına sürtünüyorum, vücudum onun bana verebileceği tatminten daha fazlasını istiyor. O adamı arzuluyorum.

Devlin'i arzuluyorum.

"Seni aptal." Fısıltısı sert. "Seni kaybedebilirdim. Ölebilirdin. Seni tekrar kaybedersem buna dayanabilir miyim sence?"

Elleri omuzlarımı sıkıca kavrayarak beni yerinde tutuyor.

"Kaybetmeyeceksin," diyorum. "Kaybetmedin." Gözlerine bakıyorum. "Kendime bakabilirim."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Beni bırakıyor, sonra yatağın kenarına oturuyor. Kot pantolon giyiyor ve pantolon vücuduna yapışıyor.

uyluklarını ve sertleşmiş penisinin uzunluğunu vurgular. Ona doğru bir adım atarım, fermuarını açmak niyetindeyim, ama o elini kaldırır sessizce durmamı emrediyor. "Üstünü çıkar."

Kaşlarımı kaldırdım ama itiraz etmedim. Sadece eğildim, eteğini tuttum ve tişörtü başımdan geçirdim, sonra yere bıraktım yanıma attım. Tepki olarak meme uçlarım neredeyse acı verecek kadar sertleşti ve o beni baştan aşağı süzdüğü için tüm vücudum alev aldı. O gülümsüyor. Aksine, onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Ve bu sevdiğim adam Devlin olsa da, beklentiyle karışık bir endişe dalgası hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ve evet, bu hoşuma gidiyor. "Şort."

Başparmaklarımı şortumun lastiğine takıp, şortum yere düşene kadar kalçalarımı sallıyorum. Sonra kot pantolonundaki şişkinliğe bakıp, çıplak olarak ona doğru bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Sonra bir adım daha.

"Sanırım sıra sende," diyorum, onun ya kot pantolonunu çıkarmasını ya da beni fermuarını açmaya davet etmesini bekliyorum.

Ama o, "Hayır" diyor. "Hayır mı?"

Ayağa kalkar ve bana doğru yaklaşır. İçgüdüsel olarak geri çekilirim, ama o yaklaştırmaya devam eder ve sonunda beni duvara sıkıştırır. Beni orada sıkıştırır, elini boğazıma koyar. "Lanet olsun, El, seni kaybetmeyi kaldırabilir miyim sence? Buna dayanabilir miyim sence?"

"Ben..."

Elini sıkınca sözümü kesiyorum. "İhtiyacın olan bu mu?" Dudakları kulağıma çok yakın. "Tehlike. Korku?" Diğer eli arkama kayarken, parmakları amıma girip başparmağı kıcıma dokunurken, cildimde şehvetli bir zevk dalgası yayılıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

İnliyorum, o sıkıca tuttuğunda sesim kesiliyor. Fısıldamadan önce dili kulağıma okşuyor. "Artık tehlike peşinde koşma. Tehlike istiyorsan bana gel." Parmakları beni tamamen dolduruyor ve ben ona sürtünüyorum, onun kontrol etme ihtiyacını anlıyorum, ben de onu sahiplenmek, ona teslim olmak istiyorum.

"Sert oynamak mı istiyorsun? Tamam." Çılgın bir hareketle boynumu bırakır ve beni döndürür, böylece çıplak göğüslerim duvara çarpar.

. Parmakları artık içimde değil ve avucunu sertçe kıcıma indirdiğinde şaşkınlıkla çığlık atıyorum, acı hem keskin hem de tatlı. O noktayı ovuşturuyor ve ben alt dudağımı ısırıyorum. Daha önce kimse bana şaplak atmamıştı, daha önce kendimi teslim etmemiştim. Ama şimdi...

Yine avucuyla sertçe vuruyor ve yine ağrıyan yeri ovuyor. Ama bu sefer bacaklarımı açıyor, parmakları kaygan merkezime doğru ilerliyor ve sonra tekrar boynuma dönerek beni yerinde tutar. Şu anda onun benim her şeyim olduğunu hatırlatır. Soluduğum hava bile.

"Bunu seviyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade. Başımı sallıyorum.

"Neyi seviyorsun?"

"Hepsini." Sesi, sıkı tutuşuna karşı boğuk çıkıyor. "Seni," diye açıklıyorum. "Yaptığın şeyi seviyorum. Bunu istiyorum. İstiyorum..."

"Neyi?"

"Teslim olmak," itiraf ediyorum.

"Sen her zaman kontrolü elinde tutmuşsundur," diyor. "Ama benimle değil. Benimle birlikte teslim olursun." Konuşurken beni tekrar döndürüyor, sonra kaldırıyor. Bacaklarımı sırtına doluyorum, sonra o içime girerken omuzlarına tutunuyorum. Her itişte sırtım duvara çarpıyor ve ben... Vücudumu ona doğru kıvrılıyorum, o içime daha derine ve daha derine girerken aramızda baskı hissediyorum, beni sahipleniyor. Bana *sahip oluyor*.

"Bir daha asla," diyor, ikimiz de patlamanın eşiğindeyken

"Beni artık karanlıkta bırakmayacaksın. Seni inciten şey, beni de incitir. Anladın mı?"

"Evet," diyorum, sonra orgazm beni sararken, "Oh, Tanrım, evet."

Parçalanıyorum, onu da benimle birlikte, ve kısa süre sonra o yatağa doğru sendeleyerek geri dönüyor, ben hala ona sarılıyorum, ta ki ikimiz de nefes nefese yataklara düşene kadar. Bir süre sonra, bana doğru eğiliyor ve yumuşak, tatlı bir öpücük veriyor. "Beni bir daha karanlıkta bırakma."

"Yapmayacağım. Üzgünüm. Haklısın." Bu sözler boğazımda düğümleniyor çünkü doğru. Arayabilirdim. O bunu bilmeye hak ediyor. Çünkü yüksek sesle söylememiş olsa da, beni seviyor.

"Üzgünüm," diye tekrar ediyorum, yanağımı göğsüne dayayarak üstüne uzanırken. "Bunu öğreneceğini beklemiyordum, ama..."

"Olmalıydı," diye ekliyorum alaycı bir şekilde. "Ve sana söylemedim çünkü endişelenmeni istemedim"

endişelenmeni istemedim. Ama bu benim hatamdı." Geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Nasıl duydun?"

İfadesi, düşünmeyi unuttuğumu gösteriyor. "Etrafta düzinelerce insan vardı, hepsinin kameralı telefonları ve sosyal medya hesapları vardı. Sadece bir kişi seni benim ve..."

"*Kahretsin.*" Sert bir nefes veriyorum. "Tamam. Ben bir aptalım. Ama Lamar ve Brandy de öyle."

O homurdandı.

"Hayır, sakın. İkisi de sana mesaj atmam gerektiğini söyledi. Ama hiçbirimiz Twitter'ı düşünmedik." Yüzümü buruşturup ona tekrar baktım. "Gerçekten üzgünüm."

"Biliyorum." Gözlerini kapatıp nefes aldıktan sonra bana baktı. Nefesini verdikten sonra da yüzünde hala korku izleri vardı. "Lanet olsun El, bunu bir daha yapma."

"Neredeyse ezilmeye mi kalktın? İnan bana. Bu gerçekten benim listemde yok." "Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Tek bildiğim, siyah bir Range Rover olduğu." Kafamı eğiyorum.

"Ronan'ın kullandığı araba bu değil mi?"

Öyle olduğunu biliyorum. Dün gece onun arabayla uzaklaşmasını izledim, sadece onun veda sözleri ve Güney Kaliforniya'da bir Range Rover'a çarpmadan taş atamayacağın gerçeği beni rahatlatmıştı. Bir de Devlin'in ona olan sarsılmaz güveni.

Yine de...

Devlin'in gözlerine bakıyorum. "Öyle, değil mi?"

"Öyle. Ama o yapmadı..."

"Bunu düşündüğünü biliyorum," diye araya girdim. "Ve ona güvenmek istiyorum, gerçekten istiyorum. Ama Myers'ın hikayesini araştırmamdan oldukça rahatsız görünüyordu. Ve ben..." Düşüncelerimi toplamak için bir ara verdim. "Mesele şu ki, ben içgüdülerime güvenirim. Onlar sağlamdır ve bir muhabir olarak kullandığım araçlardan biridir. Gerçeklere göre hareket et, ama içgüdülerini de göz ardı etme, tamam mı? Ve Ronan'da bir şey var ki..."

"*Bana* güven," diye Devlin sözümü kesti. "İçgüdülerini dinle, ama sonuçta bana güven."

"Güveniyorum." Sesim zayıf çıkıyor ve o da buna karşılık kaşlarını kaldırıyor. "Güveniyorum," diye tekrar ediyorum. "Hemen hemen her konuda. Ve

Ronan'a gelince, gerçekten deniyorum."

Neredeyse gülümsüyor. "Myers soruşturman beni rahatsız ettiği için onu seni görmeye çağırdım. O zamanlar, neredeyse öldürüldüğünü duymamıştım neredeyse öldürüldüğünü duymamıştım, yoksa her şeyi bırakıp kendim gelirdim."

Omuz silkiyorum. "O zaman bu onun için harika bir bahane oldu."

Şakaklarını ovuşturur, benden açıkça rahatsız olduğu bellidir. Belki de bu konuyu bırakmalıyım, ama neden benim gördüğümü göremediğini anlamıyorum.

"Ronan bu konuda karşı değil," diyor bana. "Ona hayatımı emanet ederim. Senin hayatını da emanet ederim. Bu senin için bir anlam ifade etmeli."

"Öyle," diye onu temin ederim. Ama söylemediğim şey, onun güveninin yanlış yere konulmuş olmasından hala korktuğumdur.

O iç çekince, söylemediğim şeyi anladığını biliyorum.

Bu tartışmaya devam edeceğimizi düşünerek gerginleşiyorum. Ama o, "Bana görüntüleri anlat. Henüz bir şey bulabildin mi?" diyor.

Başımı sallayıp Corbin ve yazılım hakkında bilgi veriyorum. "Muhtemelen çıkmaz sokak." Gözlerine bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Ve sence bu iyi bir şey mi?" "Evet.

Öyle

düşünüyorum."

İç çekiyorum, sonra oturuyorum, çarşafı üzerime sarıyorum. "Bugün aynı fikirde değiliz, değil mi?"

Elimi tutuyor. "Aynı fikirde olmasak da yine de birlikte olabiliriz."

Yutkunuyorum, gözyaşlarını tutmaya çalışırken gülümsemem biraz sulanıyor. "Haklısın." Nefes alıp yavaşça veriyorum. "Tamam. Beni ikna et. Ronan'ın iyi bir adam olduğundan neden bu kadar eminsin?"

O, başını yastığa dayayarak oturmak için hareket edince yatak çöküyor. "Birlikte görev yaptığımız gerçeği dışında mı? Onu yıllardır çalışırken izlediğim gerçeği dışında mı? On yıldır birbirimizi kolladığımız ve o benim sırlarımı şikayet etmeden sakladığı gerçeği dışında mı?"

Biraz çöktüm. "Tamam, anlıyorum. Yine de düşünüyorum ki..." "Ne?"

"Beni sevdiğini sanmıyorum."

Devlin güldü. "Ne önemi var ki?"

"Evet," diyorum, ne kadar ciddi olduğuma kendim de şaşıracak. "O muhtemelen dünyada sana en yakın kişi..."

"Hayır." Bana doğrudan bakıyor. "Değil."

Gülümsemem kendiliğinden geliyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Ve onun seni sevdiğine güvenmen gerek. Ama benim için endişeleniyor. Alex olduğumdan beri kimseye ciddi bir şekilde bağlanmadığımı biliyor. Ve eğer...

Sözünü bitirmeden, elini tutuyorum. "Eğer olmayacak." "Hayır," diyor, bakışları benimkilere saplanıyor. "Olmayacak."

Bir an için, kendimi onun gözlerinde kaybettim. Bunu bırakmak çok kolay olurdu. Onun kollarında unutkanlık içinde kaybolmak. Belki de öyle yapmalıydım, ama bunun yerine, "Ronan, DSF'nin elçisi olmadığı zamanlarda ne yapıyor?" dedim.

Devlin iç çekerek başını hafifçe sallar. "Sana hayranım."

Kahkaha patlar içimden. "Bu iyi. Çünkü ben de sana hayranım." Başımı eğiyorum. "Ee?"

Biraz hareket ederek daha rahat bir pozisyon alır. "Güvenlik görevlisi olarak çalışan gizemli, sessiz adamın normal bir hayat yaşamaya çalışırken, bir gün kurtarıcı olarak çağırıldığı filmleri bilir misin?"

"Tabii. Onlar en sevdiğim tür. Ronan'ın öyle olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Bağımsız güvenlik danışmanı" diyorum. "Bir keresinde öyle demişti."

"Bu durumu oldukça iyi özetliyor. Politikacıları ve ünlüleri koruyor. Güvenlik ihlallerini araştırıyor. Askerlikte öğrendiğimiz beceriler."

"Sen istihbaratta çalışıyordun, değil mi?" O başını sallar. "İkimiz de öyleydik."

"Yani o aynı sektörde kaldı, ama sen ayrıldın."

Neden?"

"Benim yolum Ronan'inkinden farklıydı, ama ikimiz de iyi gidiyoruz. Neden seni bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum, ama bana inanman gerek."

"Evet" diyorum ve bu bir yalan değil çünkü *onun* buna inandığını düşünüyorum. Bana gelince... jüri hala karar veremedi.

Ancak bu konuşmayı bitirmiş durumdayım. Bu yüzden elimi omzuna koyup kucağına tırmanıyorum. Gözlerine bakıyorum, sonra sesimi alçaltıyorum

"Şimdi ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

Yeşil gözlerinde mizah ve heyecan parıldıyor. "Uyku değil herhalde."

"Hayır."

"Neden bana söylemiyorsun?"

Ellerimi çıplak göğsünde yavaşça yukarı kaydırırken, öne eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra kulağına doğru ilerliyorum. Kulak memesini ısıyorum

sonra fısıldıyorum. "Beni havaya soktun... bir aksiyon filmi izlemek için."

Alçak sesle gülerken, popomu sıkıyor. "Sen bir baş belasısın."

Yüzünü görebilmek için yeterince geriye eğildim. "Belki," diye itiraf ettim.

"Ama filmden sonra, biraz daha kendi aksiyonumuzu yaşamak istiyorum."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kapıya hafifçe vurulmasıyla uyanırım. Sersemlemiş bir halde, bir elimle çarşafı tutarken, diğer dirseğimle kendimi destekleyerek Devlin'in omzunun üzerinden bakarım. "Girin," mırıldanırım.

Kapı birden açılır ve Brandy başını içeri sokar, gözleri hemen büyür. "Oh!"

O anda, Devlin'i gözleriyle yiyip bitirdiğini fark ettim. Çarşaf kalçalarının altında kalmıştı, böylece tüm gövdesi ve biraz daha fazlası çıplaktı. Hâlâ uyuyordu, yüzü kapıya dönüktü.

Üzgünüm. Özür dilerim. Brandy dudaklarıyla bu kelimeleri söylüyor. Kafamı salladım. "Endişelenme," diye fısıldadım. "Onun burada olduğunu fark etmedim," diye fısıldadı.

"Bana iki saniye ver, hemen geliyorum."

Brandy başını sallar ve geri çekilmeye başlar, ama Devlin'in sesi onu durdurur. "Günaydın, Brandy."

Dudaklarımı ısırp, yüzü tamamen kızaran Brandy'nin gülmesini engelliyorum. "Şey, kahvaltı ister misin diye merak ediyordum. Ellie, yani. Ama bu sadece burada ikiniz olduğunu bilmediğim için. İkinize kahvaltı hazırlayayım mı?"

O otururken çarşafı yukarı çekiyor, belli ki gülümsemeyle mücadele ediyor ve o kadar seksi görünüyor ki, Brandy o anda ona atlamadığım için çok şanslı. "Hayır, teşekkürler," diyor, ağzının köşeleri seğirir. "Yakında çıkacağım."

"Vegas'a mı dönüyorsun?" diye soruyorum, o da yan masadan telefonunu alıp mesaj yazmaya başlıyor. Sesimdeki hayal kırıklığını zorlukla gizleyebiliyorum

hayal kırıklığımı gizleyemiyorum, ama onun yapması gereken işleri olduğunu biliyorum.

Bir süre sessiz kalır, biraz daha mesaj yazıp telefonu telefonu komodinin üzerine koyuyor. "Aslında, hayır." Bana gülümsüyor. "

Aslında, seni kahvaltıya davet etmeyi planlıyordum." Brandy'ye dönüyor.

"Bize katılmak ister misin? Ellie evet derse tabii."

"Dalga mı geçiyorsun?" diyorum. "Tabii ki evet diyeceğim. Ama geri dönmen gerekmiyor mu?"

"Görünüşe göre ekibimi seçerken harika bir iş çıkarmışım. Tamamen gereksizim."

Başımı eğip, onu baştan aşağı şehvetle süzdüm. "Bana göre değil."

O, uyluğumu sıkıyor. "Peki, kahvaltı?" Brandy'ye dönüyor. "Ne dersin? Bize katılır mısınız?"

"Üç kişi kalabalık olur," diyor.

"Yemin ederim, saçmalık yapmayacağım."

"Oh, peki, bu hayal kırıcı," diye espri yapar Brandy.

Devlin güler. "Üzgünüm. Ben öyle değilim."

Kulağının köşesini ısıtırım. "Yok mu? Çünkü internette biraz araştırma yaptım ve seninle ilgili ilginç şeyler buldum ve..."

O, benim engelleyemeden daha hızlı hareket eder ve beni üzerine çeker, bir şekilde çarşafı yerinde tutmayı başarır, böylece Brandy ikimizin de X-rated görüntüsünü görmez.

"Brandy," diyor. "Lütfen bize katıl. Desteğe ihtiyacım var."

O gülüyor. "Ellie'ye, çıkmadan önce yumurta kızartacak kadar vaktim olduğunu söylemek üzereydim. Ama gerçekten sakıncası yoksa, iş konusunda bir tavsiye almak isterim. İlk randevumu erteleyebilir miyim...?"

Sözünü keser, yüzünde umut dolu bir ifade vardır. Devlin bana bakar.

Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Siz ikiniz kahvaltıda iş konuşmak istiyorsanız ve ben de sıkıntıdan patlarken orada oturmak zorunda kalacaksam, bu tamamen size kalmış."

Birbirlerine bakıp, eğlenceli bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," der Devlin.

"Yirmi dakika mı?" diye sorar Brandy. "Bu, yeniden düzenleme yapmak için yeterli zamanı olur. Bu size giyinmek için yeterli zaman verir mi?"

"Harika. Kahvaltıdan sonra sahilde yürüyüş yapabiliriz diye düşündüm yürüyüşe çıkabiliriz diye düşündüm," diye ekliyor Devlin. "Bu da ikimizin de

giyinmek için fazla zaman harcamamız gerekmeyecek. Kulağa hoş geliyor mu?"

Mutlu bir şekilde başımı sallıyorum ve Brandy ayrılır ayrılmaz, Devlin'in üzerine atlayarak bize ayrılan sürenin ilk üç dakikasını feda etmeye karar veriyorum. Ancak o beni omuzlarımdan tutup sırt üstü çevirip, bacaklarını her iki yanıma koyarak beni çığlık attırdığında, bu plan suya düşüyor.

kalçalarımın yan tarafında ve onun penisi de ikimiz kadar uyanık.

"Bunun için vaktimiz yok," diyorum. "Ama keşke olsaydı." "Sadece gelecek olanların bir ön izlemesi," diyor ve

bükülerek beni öpmek için eğildi, böylece ereksiyonu kalçalarımın arasında bacaklarımdan arasında okşayarak, bu sabah için vaktimizden çok daha fazlasını arzulamamı sağladı.

"Belki geç kalabiliriz," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı açmaya çalışarak.

"Bu çok kaba olur," diyor ve kalçalarını hareket ettirerek penisıyla beni daha da tahrik ediyor, hem sinir bozucu hem de baştan çıkarıcı küçük titremeler içimi kaplıyor.

"*Bu* kabalık mı olur?" diye karşılık veriyorum, bu da onun gözlerini eğlenceyle kırıstırıyor.

Yaklaşarak, dilini kulağımın kıvrımını okşayarak "Sonra" diye fısıldıyor.

"Tabii ki, sonra. Sonra, bedelini ödeyeceksin, bayım."

Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurur, sonra benden ve yataktan kayar.

"Acele etmezsek geç kalacağız."

"Ödeşceğiz," dedim, parmağımı ona doğrultarak. "Yakında."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Gülmemeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyor. "Beklemeyi keyifle geçireceğim."

Gözlerimi kısıyorum, sonra giysilerimi almak için dolaba dönüyorum, ama asıl nedeni gülmeme engel olmaya çalışmamı görmemesi için.

Sadece şort, tişört ve hafif bir kapüşonlu sweatshirt giyeceğim için hazırlanmam hiç zaman almıyor. Devlin iş kıyafetleriyle geldiği için biraz daha uzun sürüyor. Ama arabasında spor çantası var ve onu almaya koştuğunda, ben de saçlarımı dağınık bir at kuyruğu yapıp güneş kremi sürüyorum. Ve bu, gün için yaptığım gündelik bakımımın tamamı.

Kısa süre sonra üçümüz birlikte tepeden aşağı yürüyoruz, Jake tasmasıyla önümüzde koşturuyor. Brandy'nin

İkinci randevusu iptal olduğu için, bir yere gitmesi gerekmeden önce tam doksan dakikası var. PCH'nin okyanus tarafındaki restoranlardan biri olan Omelet Tree'de bir masa kapıyoruz. Burası devasa bir terası, evcil hayvan dostu politikası ve muhteşem manzarasıyla biliniyor. Devlin ve ben kahvemizi yudumlarken, Brandy papatya çayı içiyor ve Jake restoranın ikramı olan köpek kemiğini çiğniyor.

Adına rağmen, restoran pancakesiyle ünlü.

Brandy ve ben muzlu krep sipariş ederiz, ama Devlin zencefilli krep tercih eder. Hepimiz yemeğimize dalarken, o ve Brandy sadece satışlarını artırmanın değil, aynı zamanda görünürlüğünü ve kamuoyundaki varlığını da artırmanın yollarını konuşurlar.

"Ben de senin yaptığın gibi bir şey yapmak istiyorum," diyor. "İnandığım bir şeyi desteklemek. Karşılığını vermek, anlıyor musun? Ama ben hala

kâr elde etmeye odaklanıyorum. BB Bags'i çok az bir sermayeyle kurdum ve bu kadar iyi gitmesi beni şaşırtıyor. Ama öyle."

"Çünkü çok çalıştın ve bu çalışmanın karşılığını alıyorsun. Kar elde etmek istemenin yanlış bir yanı yok," diyor Devlin. "Bir iş yürütüyorsun. Ve işi ne kadar iyi yürütürsen, o kadar çok para kazanırsın ve sadece büyüme ve refah elde etmekle kalmaz, aynı zamanda inandığın davaları da daha fazla destekleyebilirsin."

Onlar olasılıkları tartışırken, Brandy'nin başarmak istediklerini ve desteklemek ve tanıtmak istediği hayır kurumlarını özetlerken dinliyorum. Ayrıca Brandy'nin kendisi bir kar amacı gütmeyen kuruluş kurma olasılığını da gündeme getiriyorlar. Devlin birkaç kavram daha ortaya atıyor, ancak çoğunlukla bu konuyu düşüneneğini ve tartışabilecekleri somut fikirlerle ona geri döneceğini vaat ediyor.

"Buna gerçekten minnettarım," diyor Brandy. "Özellikle de ne kadar meşgul olduğunu bildiğim için. Bu benim için gerçekten çok önemli."

"Seve seve yaparım." Saatine bakar. "İşin bittikten sonra buluşmak istersen, daha ayrıntılı konuşabiliriz."

"Bir iki gün bekleyebilir miyiz?" Bana bakar. "Planlarını bozmak istemem. Ve dürüst olmak gerekirse, bir gün düşünmeye ihtiyacım var."

"

"Ne zaman istersen söyle," diyor Devlin. "Sana zaman ayıracağıma söz veriyorum." "Teşekkürler. Şu anda kafam o kadar dolu ki, odaklanmam zor olacak. Ayrıca, hava çok güzel ve sizlerin senin Los Angeles'a giderken benim plaja gitmene çok kıskanıyorum."

"Hayır, değilsin," diyorum ona. "Yaptığın işi seviyorsun. Ve seninle inanılmaz gurur duyuyorum. Gerçekten muhteşem bir şey inşa ediyorsun."

Hesap gelir ve Brandy kendi payını öder, ya da ödemek ister. Devlin eliyle onu uzaklaştırır ve ona, evinde dondurmak için kek pişirerek borcunu ödeyebileceğini söyler.

Ona veda etmek için yanağına bir öpücük kondurur ve Brandy ile kucaklaştıktan sonra, Brandy örnekleri ve arabasını almak için tepeye geri döner.

Bu arada Devlin ve ben, masanın altında uykuya dalmış olan Jake'i tutuyoruz.

Jake, sanki tavşanları kovaladığını hayal ediyormuş gibi patilerini hareket ettiriyor.

Gerçekten tavşan kovalamak söz konusu olmasa da, yakalama oyunu iyi bir fikir gibi görünüyor. Jake ve ben sörf izlerken, Devlin caddeyi geçip köşedeki markete gider. Plaja yakın olduğu için, turistlerin isteyebileceği her türlü eşyayı da satmaktadır. Bunu doğrulayabilirim, çünkü kısa bir süre önce, Devlin Saint'in eskiden sevdiğim çocuk olduğunu öğrenmenin şokuyla çıplak ayakla koşmaya başladıktan sonra, bir çift parmak arası terlik almak için oraya uğramıştım.

Kısa süre sonra Devlin elinde bir frizbi ile çıkar ve onu çantadan çıkarır çıkarmaz Jake çılgına döner. Tasmaını çeker, neredeyse Çimlerin üzerinden kumlu sahile doğru koşarken beni yerimden kaldırıyor. Devlin'e bu çılgın köpeği kontrol etmesini işaret ediyorum, ama o çok fazla gülüyor ve bana hiç yardımcı olamıyor.

Sonunda sörf ve kumlu alana ulaşıyoruz. Burada, sezon dışında iyi huylu köpeklerin tasmaıız dolaşmasına izin veriliyor.

Jake, ben nefesimi toparlarken, beş dakika boyunca köpüklü dalgaları kovalayarak Frisbee'yi unutmuş gibi görünüyor. Devlin'e yaslanıyorum Devlin'e yaslanıyorum, sırtım göğsüne, kolları da kaburgalarıma sıkıca sarılmış durumda.

"Çok yardımcı oldun," diye alay ediyorum.

"Siz ikiniz kaynaşıyordunuz," diye karşılık veriyor. "Nasıl araya girebilirdim ki?" Onu görmek istediğim için başımı geriye eğiyorum. "Hey."

"Selam." Yaklaşıp beni öper. Kısa bir öpücük, ama kısa sürede ateşli bir öpücüğe dönüşür, ta ki ben onun kollarında dönmeye başlayana kadar. Kollarımı boynuna doluyorum.

Bu sabah plaj neredeyse boş ve ben onun kokusu ve tatlı okyanus havasında kendimi kaybediyorum.

Eriymeye başlıyorum - bu arada, eve dönmediğimize pişman olmaya başlıyorum - ama aniden ve hiç önemsenmeden üzerimize damlalar yağmaya başlayınca hızla soğuyorum. Çığlık atıp geri atlıyorum geri atladım, ama sonra ıslak ıslak Jake'in bize su sıçrattığını fark ettim, şimdi yanımda kendini kuruluyordu.

Devlin'in gözlerine bakıyorum ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz. "Çılgın köpek," diyorum, kumda diz çöküp kulaklarını okşarken. "Frizbiye hazır mısın?"

O hemen canlanır ve Devlin diski fırlatır, onu suya paralel olarak uçurur. Jake, kumdan kale yapan iki küçük kızın sevincine, diskin peşinden koşar. Devlin ve ben sandaletlerimizi çıkarırız ve kayışlarından tutarak onun peşinden koşarız, sörf yaparken, Jake geri dönerken onunla karşılaşırız, Jake, avını gururla ağzında tutmaktadır.

"Aferin oğlum," der Devlin, frizbiyi alıp Jake'in boynunu okşayarak. "Tekrar yapmak ister misin?"

Köpek sevinçten neredeyse zıplıyor ve Devlin oyuncağı tekrar fırlatıyor. El ele o yöne doğru yürüyoruz, ta ki durup aniden nerede olduğumuzu fark edene kadar.

Laguna Cortez tepelerden oyulmuştur ve bu nedenle hem kumlu hem de kayalık plajlarımız vardır. Kasabanın kuzey ucundaki plajlar kayalık ve kayalıklara yaklaştıkça daha kayalık hale gelir ve bu kayalıklar dalgıçlar için harika, ancak sahil gezginleri ve yüzücüler için berbat olan resifler oluşturur.

Peter amcanın evi de oradadır, ama tabii ki artık ona ait değildir. Coast Highway'in sahil tarafında, şimdi apartmanlarla kaplı bir kayalığa doğru yükselen kayalık bir çıkıntının yakınında gizlenmiş bir evdir. Ev, okyanus tarafında çok sayıda camla donatılmış, büyük ve modern bir evdir, iç tarafa bakan duvarlar ise hem tasarım hem de mahremiyet açısından çoğunlukla sağlamdır.

Jake doğruca ona doğru koşuyor. Ama ben aniden duruyorum.

"Geri döndüğümde beri buraya hiç gelmedim," diyorum Devlin'e. "Pacific Avenue'dan Pacific Avenue'den sahile geldiğimde güneye dönüyorum." Omuz silkiyorum. "Bu benim içimden gelen bir şey. Sanırım sana doğru," diye gülümseyerek ekliyorum. DSF güneyde kısa bir yürüyüş mesafesinde. Ve her zaman Devlin'e doğru gideceğim kesin olsa da, ikimiz de Peter'ın evinden uzaklaşmamın otomatik pilot sayesinde olmadığını biliyoruz. Bu bir kayıp.

Devlin elimi tutar, sonra diğer elinin parmaklarıyla Jake'e ısıklık alarak onu geri çağırır.

"Hayır, sorun yok," diyorum.

"Gerçekten." "Sorun yok gibi gelmiyor."

"Sadece melankolik. Beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de değil." Ona doğru başını sallar. şu anda sahibi olan kişi onu mükemmel bir şekilde bakımlı tutmuş. "Yaklaşmak ister misin?"

Kafamı sallarım. "Bugün değil."

"Neye ihtiyacın varsa, bebeğim. Ne zaman ihtiyacın olursa. Tek yapman gereken bana söylemek."

Ona gülümserim. "Biliyorum." İç geçiririm. "Peter hakkında her şeyi bilmeme rağmen

"Oh, bebeğim. Hayır. Tabii ki değil."

"Onunla o evde yaşadığım yıllar boyunca – ve ondan önce, babam ölmeden önce okuldan sonra oraya gittiğim zamanlar – yani, ben orada büyüdüm. Onunla birlikte büyüdüm. Babam öldükten sonra evimi özledim, ama burası benim yuvam oldu. Burası benim sığınağımdı. Seninle tanıştığım yerdı," diye ekliyorum, gözlerine bakarak. "Ve sen de benim sığınağımsın."

"El..."

"Öyleydin," diyorum. "Gitmiş olsan da. Peter'ın da öyle olduğunu sanıyordum. Ama değildi. Gerçekten değildi."

"Öyle değil miydi?"

Bu ciddi bir soru ve ben düşünürüm. Çünkü Devlin—Alex gerçekten benim dayanağımdı. Ve yıllar önce beni incitmiş olsa da, hala öyle. Çünkü nedenini anlıyorum ve bu nedenlerle yaşayabilirim.

Peter'ın *nedenini* anlayamıyorum. En azından şimdilik. Belki de hiç anlayamayacağım. Ama deniyorum ve bilmiyorum... belki bir fark yaratır.

İnsanların ikiliğini düşünürken parmaklarımı Devlin'inkilerle birbirine doluyorum. İçimizde kim olduğumuz ile insanlara gösterdiğimiz kimlik. Alex ve Devlin'i düşünüyorum, aynı ama farklı. Ve kendimi. Polis.

Muhabir. Aşık. Hayatta kalan.

"Yüzler," diyorum, Devlin'in bir süre önce, Peter'ın yaptığı kötü şeylere rağmen onu hala sevebileceğimi söylediği bir şeyi hatırlayarak. Yanımda Devlin başını sallıyor.

"Sanırım bu garip değil," diye kabul ediyorum. "Ve gerçek şu ki, o yeri gerçekten özlüyorum. Sadece anıları değil, lanet olsun, o olağanüstü bir binaydı."

"Öyleydi," diye onaylıyor. "Hatta, hala öyle." Kolunu belime doluyor. "En güzel anılarım da orada. Orada ve bir yerde daha."

Yukarı bakıp gözlerine bakıyorum. "Evet," diyorum. "Benim de."

Güney yönüne dönüp, konuşmaya gerek kalmadan oraya doğru yürüyoruz. Jake yanımda koşarak, ağzında frizbi ile. Çok uzun sürmüyor. DSF yakınlarındaki gelgit havuzlarına kadar sahil boyunca kısa bir yürüyüş.

"Dikkatli olsan iyi olur," diye takılıyorum, yaklaşırken. "Bugün Cuma ve sen okulu asıyorsun. Oradaki biri seni görürse..."

"Şansımıza, burası benim yerim."

"Gerçekten şanslıyız." Elini tutup çekerim. "Yarışalım," derim ve koşmaya başlarız.

Jake ilk varır, Devlin ikinci, ben ise çok acınası bir şekilde sonuncu olurum. "Senin bacakların daha uzun," diye şikayet ederim.

"Bacaklarını seviyorum," diyor Devlin, parmağını şortumun kenarında gezdirerek parmak ucuyla uyluğumu okşuyor.

"Dikkatli ol."

Kaşları yükselir. "Bu pek de şehvetli bir okşama değildi."

"Seninle her şey şehvetli bir okşamadır. Özellikle burada."

Burası, gözenekli siyah kayaların oluşturduğu gelgit havuzlarının yanında, beni ilk kez öptüğü yer.

"Buraya gel," diyor. "Neden?"

"Çünkü seni tekrar öpmek istiyorum."

"Oh." Kollarının arasına kayıyorum. "Harika bir sabah için teşekkür ederim," diyorum, o da saçımı nazikçe çekerek ağzımı kendisinininkine yaklaştırıyor.

"Bugünü de harika bir gün yapmaya ne dersin?"

"Bu kulağa..." Kulağa mükemmel geliyor, ama kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum. Bunun yerine, dalgalar ayak bileklerimizi yalarken ve Jake yakınlarda oynarken, onun öpücüğüne kendimi kaptırıyorum.

Ve bu anın içinde kendimi kaybederken, tek düşünebildiğim şey bunun bitmesini istemediğimdir. Çünkü bu muhteşem sabahın perdesinin ötesinde

sabahın ötesinde gizemli mesajlaşan kişi var. Ve o, benim zor kazanılmış mutluluk balonumu patlatmaya kararlı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Cuma olduğu için, öğleden sonrasını Jake ile sahilde ve DSF'nin güney tarafına bitişik küçük parkta geçiriyoruz.

Güneş batmaya başladığında, Pacific Avenue yakınındaki küçük dükkandan dondurma külahları alıp Brandy'nin evine geri dönüyoruz. O da bizim eve vardığımız saatlerde Los Angeles'tan dönüyor ve biz de yerleşiyoruz. film maratonuna hazırız. Aslında bu Brandy'nin fikri ve ilk iki *Alien* filmini izlememizi öneren de o.

"Siz ikiniz tanıştığınız gece *Aliens*'i izliyorduk," diyor omuz silkerek. "Sanırım nostaljik hissediyorum."

Hem nostaljiye hem de iki film boyunca Devlin'e sarılıp yatmaya bir itirazım olmadığı için, hevesle kabul ediyorum. Devlin de tereddüt etmiyor ve onun bu anlık, koşulsuz

kabul edişinde kalbimi sızlatan bir şey var. Çünkü bu adamın Yapacak Önemli İşleri var, ama yine de tüm iş gününü benimle, en yakın arkadaşım ile ve onun köpeğiyle hiçbir şey yapmadan geçirmek için ayırıyor.

İç çekerek elini sıkıyorum, sonra yanağına hafifçe öpücük konduruyorum. "Bu ne için?"

"Öyle canım istedi. Ama daha fazlası da gelecek."

Beni baştan aşağı süzdüğünü gösterir, sonra komik bir şekilde sırtarak bakar. "Sabırsızlanıyorum."

Onu yastıkla vuruyorum. "Kal," diyorum, Brandy ve ben akşam yemeği diye adlandırabileceğimiz her türlü abur cuburu toplayıp, kahve masasına yayarken.

iki şişe kırmızı şarap ve üç bardakla birlikte sehpaye yaydık. Ve tabii ki Jake için bir çiğneme oyuncağı.

Akşamlar söz konusu olduğunda, her şey neredeyse mükemmel.

Brandy ve ben ertesi günü ev işleriyle meşgul olarak geçiriyoruz. Planımız, Devlin ve Lamar'ın eve gelmesi ve dördümüzün birlikte vakit geçirerek akşamı paylaşması. Akşam olduğunda, ev yapımı spaghetti sosunun cezbedici kokusu havayı dolduruyor ve midemi guruldatıyor.

Brandy'nin annesinin tarifi olmasına rağmen, Brandy'nin talimatları altında işin çoğunu ben yaptım. "Devlin gerçekten etkilenecek," diyor, sosu tadarken. "Dikkatli ol," diye ekliyor, "yoksa yemek yapabildiğini düşünecek. Birlikte yaşamaya başladığınızda ona sadece kahve, kızarmış simit ve krem peynir servis edersen çok şaşırmaz mı?"

Gülümsüyorum. "Öncelikle, bana birlikte yaşamayı teklif etmedi, sadece kalmamı istedi. İkincisi, pizza siparişini hızlı aramaya kaydettim ve mısır gevreğine süt ekleme konusunda ustayım."

Burnunu kırıstırır. "Captain Crunch'ın mısır gevreği değil, şekerleme olduğundan eminim."

"Belki. Ama lezzetli." Omuz silkiyorum. "Bu yüzden seninle yaşamaya devam etmek zorundayım. En iyi arkadaşım olmanın besin değeri."

"New York'ta nasıl hayatta kaldın..."

"Paket servis," diye itiraf ettim. "Bol bol paket servis."

Bana bakar, yavaşça başını sallar. "Peki, umalım da Devlin yemek yapabilsin. Sence yapabilir mi?"

"Yemek yapabilir mi?"

"Sana taşınmanı isteyecek."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Biraz aceleci davranmıyor musun?" "Sadece bir soru," dedi masumca.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

"Çünkü sana sırları olduğunu söyledi. Ve tehlikeli olduğunu."

Saate bir göz atar, sonra birkaç domates alır ve yıkayıp dilimlemem için bana uzatır. Bu arada,

lazanyanın üzerine mozzarella peyniri serpiştirip fırına koyar.

Dürüst olmak gerekirse, bu ara bana düşüncelerimi toparlamak için zaman verdiği için memnunum. "Tehlike konusunda endişeli değilim," derim

"Ama sırları... Eğer gerçekten benim bir şeyleri öğreneceğimden endişeleniyorsa, neden beni 24 saat yanında tutmak istesin ki?"

sırlar... Eğer gerçekten bir şeyleri öğreneceğimden endişeleniyorsa, neden beni yirmi dört saat yanında tutmak istesin ki?"

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Bana söylemediği bir şey olması mı?" O başını sallar.

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

"Sadece biraz mı?"

Başımı eğip saati işaret ediyorum. "İkimiz de üstümüzü değiştirmeliyiz. Yakında buraya gelecekler."

"Ellie..." Kaşlarını çatıldığını neredeyse duyabiliyorum, ama ben sadece elimi kaldırıp reddederek odama koşuyorum. Gerçek şu ki, Devlin'le birlikte yaşamayı düşünmek istemiyorum.

Devlin'le birlikte yaşamayı düşünmek istemiyorum. Bir yandan, her zaman onunla birlikte olmak istiyorum. Ama diğer yandan, yalnız yaşamaya alıştım.

Ama onunla birlikte yaşamak istemememin asıl nedeni bu değil. Henüz değil. Asıl nedeni, Kurt Alex'in elini zorladığında bizden alınan şeyi geri istiyorum. Kaçmak zorunda kaldığında, yani bizim gizli, trajik bir aşkdan öteye geçemediğimiz zaman.

Sahilde randevular ve parkta piknikler istiyorum. Beni aramasını ve çiçek göndermesini istiyorum. Ofisine uğrayıp onu öğle yemeğine çıkarmak ve o sabah yatakta yanımda olmadığım için bunun daha da özel olmasını istiyorum.

Diğer çiftlerin sahip olduğu şeyleri istiyorum. Şimdiye kadar, ilişkimizde ortalama olarak nitelendirilebilecek çok az şey oldu. Ve ben asla sıradan bir hayat isteyen türden bir kız olacağımı düşünmemiştim, ama Flört konusunda, *Devlin* konusunda, bu sadece istediğim şey değil, ihtiyacım olan şey.

Sanırım bu yüzden, birkaç dakika sonra kapıyı açıp onu elinde Brandy için bir buket gül ve benim için gümüş kaplı bir kutu ile orada durduğunu gördüğümde gözyaşlarımı tutmam gerekti.

"Açabilir miyim?" diye soruyorum, Brandy'nin çiçeklerini suya koyabilmesi için mutfağa doğru ilerlerken. "Nedir bu?"

"Kalbinin anahtarı," diyor.

"Kalbimin anahtarı. Senin kalbinin değil." Küçük ama ağır olan kutuyu salladım. "O zaman bunun seksi iç çamaşırı olmadığını varsayacağım."

Koridordan bir kahkaha duyulur ve dönüp baktığımızda Lamar'ın içeri girdiğini görürüz. "Böyle bir parti olduğunu bilmiyordum.

Pembe bir şey giyerdim."

"Çok komiksin," diyorum ona ve paketi kaldırıyorum. "Brandy tahmin etmek zorunda kalmadı. Devlin ona çiçek getirdi. Ben şu anda kutumun içinde ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Kalbinin anahtarı mı?" Lamar tekrarlar ve elini uzatır. Devlin'in gözlerine bakarım ve o omuz silktiğinde kutuyu Lamar'ın uzattığı eline veririm.

Lamar, ağırlığını test eder gibi elinde paketi zıplatır. Sonra salladı. Sonra kokladı.

Bu eğlenceli gösteriden sonra kutuyu bana geri verir. "Sakin ol," der, bana ve Devlin'e bakarak.

"Ne olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?" diye sorarım.

"Adamın dediği gibi, bu senin kalbinin anahtarı."

İkisi arasında parmağımı sallayarak, alaycı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

"Bu yüzden polislikten ayrıldı," diyor Devlin'e. "Dedektiflik becerileri biraz eksik."

"Anlıyorum," diyor Devlin. "Ama birkaç yıl oldu. Ona biraz müsamaha göstermeliyiz."

"İkiniz başınızı büyük belaya sokacaksınız," diye uyarıyorum, sonra dikkatimi Lamar'a çeviriyorum. "Ee? Ne oldu?"

"Belli değil mi? Kahve."

Devlin'e bakıyorum, ama o dünyanın en iyi poker yüzüne sahip. "Sadece "Aç şunu," diyor Brandy, ben de parmağımı kağıdın altına kaydırıp sade karton kutuyu açıyorum ve içinde küçük, sıkıca paketlenmiş bir tuğla buluyorum.

Tamamen sıkıcı, ama benim en sevdiğim.

Ve evet, biraz eriyorum.

"Aferin sana dostum," diyor Lamar, Devlin'in omzuna dostça bir şaplak atarken ben de ona sarılmak için yanaşıyorum.

"Bunu biliyor muydun?" diyorum, Devlin'in kolları beni sararken.

"Bana kahve aldığını."

"Kalbinin anahtarı mı? Ya kahve ya da Pulitzer ödülüydü ve buradaki Yılın İnsancıl Adamı bile ikincisini ayarlayamaz."

"Harika bir dedektif," diyor Devlin, Lamar'a alaycı bir selam verirken, Brandy bana gelip caprese salatasını bitirmemi söylüyor.

Yemek neredeyse hazır olduğu için.

Ama kıpırdamıyorum. Aksine, orada durup her şeyi içime çekiyorum. Çünkü gerçek şu ki, Lamar yanılıyor. Kahve bir bir zayıflık olabilir. Ama *bu*, arkadaşlarımla birlikte gülüşleri, kalbimin gerçek anahtarıdır.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Pacific Avenue, Sonbahar Festivali sırasında trafiğe kapalı ve renkli stantlar caddeyi dolduruyor. Güzel sanatlar, el sanatları, mücevherler, mumlar.

Zeytinler, salsa,

peynirler, kurabiyeler. Satın alınacak şeyler, yenilecek şeyler ve hatta dinlenebilecek dönüşümlü olarak sahne alan yerel müzik grupları. Bu, organize bir kaos ve çok kalabalık olmasına rağmen kesinlikle harika.

"Neden bir standın yok?" diye soruyorum Brandy'ye, gümüş küpelerden bir seçki incelerken. Öğlen saatlerinden beri fuardayız ve saat dörtü geçmesine rağmen hala tüm standları gezip tüm dükkanları ziyaret edemedik.

"Ben de bunu merak ediyordum," diyor Anna, gözleri özellikle canlı mavi, sanki bugünün parlak güneş ışığını yansıtıyormuş gibi. Kızıl saçları da parıltıyor ve ilk kez saç köklerinin daha koyu olduğunu fark ettim.

O ve Tracy bir saat önce bize yetiştiler, Lamar, Christopher ve Devlin Ronan ve Reggie de daha önce buradaydılar, ama son birkaç saattir ikisini de görmedim. Reggie'nin neden bu kadar tanıdık geldiğini hala anlayamadım ve bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu düşünmeye başladım.

"The Escape ile özel bir anlaşman mı var?" diye soruyor Tracy, sonra kendi BB Bags çantasını gösterir. "Bunu bir saat önce aldım. Harika bir şey."

"Sen benim yeni en iyi arkadaşımısın," diyor Brandy. "Üzgünüm Ellie, ama iyi bir performans gösterdin."

"O çok uğraştırıcı biri," diyorum Tracy'ye. "Ama buna değer."

"Öyleyim," diyor Brandy gülerek. "Ve hayır, hiç de özel değilim."

Aslında bir standım olması gerekiyordu ama geçen ay vazgeçmek zorunda kaldım."

"Gülerek, elinde şarap bardağıyla bir kadın yanımdan geçiyor.

"Standı engelliyoruz," diyor Brandy ve bizi daha az yaya trafiği olan arka tarafa götürüyor.

"Peki neden vazgeçtin?" diye sorar Anna, saçlarını kulağının arkasına

Brandy'nin sırtışı Cheshire Kedisi'ninkine rakip olabilirdi. "Çünkü tüm envanterimi Chicago'ya göndermek zorunda kaldım. Tamamen harika ve beklenmedik bir şey. Ve bu yüzden hafta sonunun geri kalanını dikiş yaparak geçireceğim. Ve gelecek hafta part-time yardım için görüşmeler yapacağım."

"Bana söylemedin," diyorum ve onu o kadar coşkuyla kucaklıyorum ki, neredeyse onu mücevher standının çadırının arkasına devirecektim.

Omuzlarını silkiliyor, hem mütevazı hem de kendinden memnun görünmeyi başarıyor. "Sadece iş."

"Ve bu işte çok başarılısın," diyor Tracy. "Büyüdüğümde sizin gibi olmak istiyorum." Hala lisansüstü öğrencisi olan Tracy, küçük grubumuzun en küçüğü.

"Peki, öyle olup olmayacağını öğrenmeye gidelim," diyor Anna. "Blokun sonunda bir tarot kartı okuyucusu gördüm. Gelmek ister misin?"

Tracy saatine bakar. "Otuz dakika sonra Lamar ile buluşacağım, ama sıra yoksa, tabii."

"Birini getirmeni söylemeliydim," diyorum Anna'ya, çünkü festivale tek başına gelen tek kişi o.

"Getirecek kimse yok ve şu anda bu durumdan memnunum."

Burnumu kırıstırıyorum, keşke ağzımı kapalı tutsaydım diyorum.

"Kötü bir ayrılık mı?"

Sözlerimi eliyle savuşturur. "Aslında ayrılık bile değil. Daha çok bir karmaşa gibi. Meğer o, gözünün önündeki değeri bilmiyormuş

"

"Üzüldüm."

"Önemli değil. Onun kaybı, değil mi?" Gülümsemesi gergin ve ince, ben de onaylayarak başımı sallıyorum, ama ayrılığın onun itiraf ettiğinden daha kötü olduğundan emin olduğumu söylemiyorum.

"Benimle tarot çekeceksin, değil mi?" Tracy ona soruyor. "Ufukta yeni bir erkek var mı öğrenebiliriz."

"Ya da sevgilimin yanında birini bulup bulmayacağını," diyor Anna alaycı bir şekilde. "Tabii. Geliyorum." Bana bakıyor. "Ya sen? Kartların

kartların senin ve Devlin hakkında ne dediğini görmek ister misin?"

Kafamı sallarım. "Hayır. Şu anda her şey yolunda. Kötü bir şey olacaksa, bilmek istemiyorum."

Tracy kaşlarını çatar ve ben hemen sözlerimden pişman olurum.

"Devlin ve ben çok iyiyiz," diye onu temin ederim. "Sadece şaka yapıyordum."

"Biliyorum. Range Rover'da olanları düşünüyordum. Şimdi iyisin, değil mi?"

Başımı sallarım. "İyiyim. Gerçekten. Korkutucuydu ama artık bitti." Anna kaşlarını çatıyor. "Yaralanmadığın için şanslısın."

"Kıçım biraz morardı, ama hepsi o kadar."

"Çok korkutucuydu," diye ekliyor Brandy. "Yani, eğer biri bunu gerçekten kasten yaptıysa..."

"Sence sürücü gerçekten seni ezmeye mi çalışıyordu?" diye sorar Tracy.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece tesadüf olabilir. Plakası yoktu, belki de çalıntı bir arabaydı ve ben yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

Anna kollarını göğsünde kavuşturur. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Ama o zamandan beri başka bir şey olmadı. Belki de bana yönelik bir şey değildi. Ya da yazdığım bir makaleyle ilgili olabilir. Belki de birisi benim araştırmalarımın hoşlanmamıştır."

"Mesleğin getirdiği bir risk sanırım," diyor Anna, sonra iç çekerek başını sallıyor. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Ben olsam her dakika arkamı kollardım. Şimdi de sosyal medyayla da uğraşmak zorundasın."

"O kadar da kötü değil," diyorum, ama böyle herkesin gözü önünde olmak hiç hoşuma gitmiyor.

"Ellie tüm sosyal medya sitelerinden uzak duruyor," diye araya giriyor Brandy, "ama ben dikkat ettim. Range Rover olayından hemen sonra bir sürü fotoğraf vardı, ama bu birkaç gün önceydi. Şimdi çoğu sakinleşti." Omuzlarını silkiyor. "Devlin ile çıktığını ve onun hem zengin hem de çok yakışıklı olduğunu düşünürsek, düşündüğümde daha az paylaşım oldu."

"Bu iyi bir şey," diyorum. "Çünkü yüzümün herkesin telefonunda görünmesini gerçekten istemiyorum." Bu yalan değil. Ama

Gizli kimliği olan her erkek fazla dikkat çekmekten kaçınması gerektiği için, trend konusu olmadığımız için çoğunlukla rahatladım.

Anna'nın gözlerine baktığımda, onun da aynı şeyi düşündüğünü hissediyorum aynı şeyi düşündüğünü hissediyorum. Ama tabii ki, Devlin'in eskiden kim olduğunu bilmeyen Tracy'nin yanında olduğumuz için hiçbir şey söyleyemiyoruz.

"Peki ya sen?" Anna soruyu Brandy'ye yöneltiyor. "Falına baktırmak ister misin?"

Kafasını sallar. "Christopher'a bir şey almak istiyorum." Anna'yı ve sonra Tracy'yi işaret eder. "Ona söylemeyin. Sürpriz olsun."

"Ne sürprizi?" diye sorar Tracy.

"Henüz emin değilim. Bu yüzden etrafa bakmak istiyorum." Gözlerime bakar. "Bana eşlik eder misin?"

Kabul ediyorum ve diğer ikisine el sallayarak veda ediyoruz, sonra tekrar stantların arasında dolaşmaya başlıyoruz. "Ne arıyoruz? Aklında bir şey var mı?"

"Belki. Hediyeinin bir kısmını hazırladım bile. Bu sabah Tamra'ya mesaj attım."

"Tamra mı?"

Brandy, kendinden oldukça memnun bir şekilde başını sallar. "*Laguna Leader gazetesi*, kasabamızda araştırma yapan gerilim romanı yazarı hakkında bir makale yayınlayacak, ama bu bir sürpriz olduğu için Christopher'ın röportaj yapmasını istemiyorum. Bu yüzden, onun ve kariyeri hakkında kullanabilecekleri bazı arka plan araştırmaları hazırlayacak."

"Bu harika bir fikir. Ama her şey hazırsa, festivalde ne arıyorsun?"

"Belki oyulmuş ahşap bir dolma kalem. Birkaç blok ötede bir stant gördüm. Yazarlar için uygun gibi, değil mi?"

"Çok uygun. Ama ne için? Doğum günü mü?"

Kafasını sallarken gözleri parladı. "Hayır. Sadece ona minnettar olduğumu bilmesini istiyorum."

Durup kalabalığı etrafımızdan geçmeye zorlarken, onu yanımda durduruyorum. "Konuşmayı yaptın."

Gülümsemesi açar. "Bu sabah. Tecavüzü ve bebeği evlatlık vermeyi konuştuk. Her şeyi. O bu konuda harikaydı. Yani, gerçekten harikaydı."

"Çok sevindim," derim ve tekrar yürümeye başlarız. "Yani hediye *harika davrandığın için teşekkür* hediyesi mi?" "Öyle sayılır."

Elimi omzuna koyuyorum. "Peki ya sen? Sen iyi misin?" "Evet."
Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Evet, tamamen."

Onu durduruyorum, bu sefer bal ve balmumu mumları satan bir bal ve balmumu mumları satan bir tezgahın yanına yanaştım. "Neden bir '*ama*' duyuyorum? Garip mi davrandı?"

"Hayır, hayır. Christopher harikaydı..." Sesi kesilir, ağzının köşesi aşağı doğru kıvrılır.

"Brandy?"

"Tamam, tamam. Bunun sadece benim hayal gücüm olduğunu biliyorum, ama ona söyledikten sonra, o adamı gördüğümü sandım."

"O adam mı? Walt mı?" Onun hakkında konuşurken neredeyse hiç adını kullanmıyoruz, ama bu an açıklığa ihtiyaç duyuyor.

Kız başını sallar, kollarını sıkıca kendine sarar. "Muhtemelen hayal görüyorum, biliyorum. Bu korkudan olmalı, değil mi? Bilirsin, flashback yaşayacağımı ya da kendimi kapatacağımı ya da Christopher ve ben... bilirsin, o şeyi yaparsak böyle bir şey olacağından endişeleniyorum."

"Birine görünmen gerektiğini düşünüyor musun? Walt'u gördüğünü düşündüğün için değil," diye aceleyle açıklıyorum. "Ama seks konusunu çözmene yardımcı olabilecek biri. Bunun iyi olmasını istiyorsun. Özel olmasını. Ve eğer

donarsan ya da korkarsan ya

da..." "Hayır. Terapist istemiyorum."

"Brandy..."

Başını eğdi ve ben de ellerimi kaldırarak sessizce verilen mesaja boyun eğdim — tüm sorunlarıma rağmen, ben bir danışmana gitmiyorum, bu yüzden konuşacak durumda değilim.

"Tamam," diyorum. "Sadece Christopher'ın anladığından emin ol. Ve sabırlı olmasını sağla. Eminim sabırlı olacaktır. Billy senin geçmişini bilmiyordu.

Christopher biliyor. Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum." Etrafına bakınıyor, sanki kalabalığı inceliyormuş gibi. "Ve o gerçekten o olamaz, değil mi?"

"Bu senin zihninin sana oynadığı bir oyun. Onu düşünüyordun, o da orada belirdi. Bu tamamen doğal. Endişelenme."

"Haklısın. Tamam." Derin bir nefes aldı. "Hadi. Daha bakacak çok şey var."

Bir saat sonra, bir blok daha alışveriş yaptıktan sonra telefonum titredi. Cebimden çıkardım ve iki sokak ötedeki tabelanın resmini gördüm. Devlin'in notunda şöyle yazıyordu: *Planımız*

burada buluşmak. Tamam mı?

Ona başparmak yukarı işareti ile cevap yazdım, sonra Brandy'ye söyledim, o da hemen Christopher'a mesaj atarak planı bildiğinden emin oldu. Meğer o hala Devlin'le birlikteymiş, yani her şey yolunda.

Kalabalığın içinden geçerek bir sokak ötedeki biraz daha az kalabalık olan bir sokağa doğru ilerlemeye başlıyoruz. Barı bulmak kolay, hem tabeladan hem de Lamar dışarıda bize el salladığı için.

"Diğerleri nerede?"

"Devlin ve Christopher, Anna ile birlikte bir masa ayırmak için içeri girdiler, ama Tracy vazgeçti," diyor. "Bu akşam annesiyle görüntülü konuşma yapmayı planlamıştı."

"Demek burada karşılama görevlisi olarak çalışıyorsun?" diye sorar Brandy.

Lamar başını sallar. "Biraz araştırma yaptım." Dikkatini bana çevirir.

"Sarışınla ilgili bazı haberlerim var. Ortega'nın Peter'la gördüğü kız."

Brandy parmağını kaldırarak konuşmayı durdurur. "Ben içeri girip burada olduğumuzu haber vereyim, siz ikiniz konuşun."

Ona içecek siparişlerimizi veririz, sonra Lamar ve ben kapıdan biraz uzaklaşırız. "Ne öğrendin?"

"Peter'ın ölümüne ilişkin ilk soruşturmadan istediğin arşivler bu sabah geldi, ben de dosyaları hızlıca gözden geçirdim."

Beklentiyle midem kasıldı. "Tanıkların ifadeleriyle ilgilendim mi?"

O başını sallar. "Soruşturma oldukça çabuk kapandı. Yani, Mercado itiraf ettikten sonra..."

Ben sabırsızca elimi çevirirken o sözünü keser. "Evet. Ama bir şey buldun. Sarışın kadınla ilgili. Ne buldun?"

"Önemli bir şey olmayabilir," diyor. "Ama Cyrus Mulroy adında bir adamla konuşmuşlar. Anlaşılan o ve Peter tanışıyorlardı."

"Uyuşturucu mu?"

Kafasını sallar, sonra elini kafasına sürer, oyalanırken yaptığı gibi.

"Lamar, ne?"

"Cyrus'u bir iki kez ben yakaladım. Şimdi altmışına yaklaşıyor, hapis yattı. İç kesimlere taşındı. Mission Viejo'ya, sanırım. Hiç "O zaman ne..."

"Porno," diyor Lamar, düz bir sesle. "Ve sorguda Peter ile iş yaptığını yemin etti."

Bir adım geri çekilip midem bulanır. "Hayır."

Ellerini kaldırıp başını salladı ve konuşurken sesinde duygu olduğunu hissettim. "Bunu duymak istemediğini biliyorum — ve dürüst olmak gerekirse, belki de hiçbir şey çıkmayabilir. Ama tüm gerçekleri bilmeye hakkın var."

"Peki gerçekler nedir?" Sesim sert ve soğuk, ama böyle olmasını istemiyorum. Peter kim olursa olsun, ne yapmış olursa olsun, gerçeği bilmek istiyorum. Peter burada olmadığı için acımı ve hayal kırıklığımı paylaşacak kimse olmadığı için Lamar'a saldırdığım için kendimi en kötü arkadaş gibi hissediyorum.

Onun şerefine, o hiç bile irkilmiyor ve bu tatlı anlayışlı tavrı kendimi sakinleştirmeme yardımcı oluyor. Omuzlarımı dikleştirip daha nazik bir sesle, "Sorun değil. Ne olursa olsun, ben hallederim," diyorum.

"Dediğim gibi, belki de önemsiz bir şeydir," diyor. "Bildiğim kadarıyla, departman Peter'ı pornografi nedeniyle hiç gözetlemedi."

Omuz silkiyorum. "Bu pek bir şey ifade etmiyor. LCPD, Peter öldükten sonraya kadar onu uyuşturucu suçundan gözetlemiyordu."

"Buna karşı çıkamam," diyor Lamar. "Ama Mulroy röportajında, herhangi bir tür düzenli

iş ilişkisi olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Onunla iş yaptığını söyledi. Tam olarak bu kelimeyi kullandı. Yani tek seferlik bir şey olabilir."

Her şeyi anlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "Ve sen sarışının..."

Ellerini kaldırıyor. "Bu sadece bir önsezi. Belki de sana hiçbir şey söylememeliydim. En azından daha fazla bilgi edinene kadar."

Yaklaşıp ellerini tutuyorum. "Hayır. Teşekkürler. Bana söylediğin için memnunum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama sağlam bir önsezi. Ama

o da porno sektöründe çalışıyor olsaydı, onu Los Angeles'a götürüp tamircisine kız arkadaşı olarak tanıtmazdı."

"İyi bir noktaya değindin. Yine de, bu bir bakış açısı. Peter hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsan - neyle ilgileniyordu, onu ilk başta kirli işlere bulaşmaya iten şey neydi - Mulroy ile konuşmalısın."

"Bana adresini veya telefon numarasını bulabilir misin?"

"Onu bulacağım," diyor. "Belki o ve sarışın kadın arasında -eğer onu bulabilirsen- daha net bir resim elde edebilirsin."

"Umarım öyledir," diyorum. Çünkü gerçek şu ki, amcam hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, birini gerçekten tanımak ne kadar zor olduğunu o kadar çok anlıyorum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Lamar kapıyı açık tutuyor ki içeri girip diğerlerine katılabilelim, ama tam geçmek üzereyken adımları duyuyorum.

Dönüp baktığımda, arkamızda yüzü bana biraz tanıdık gelen bir kadın görüyorum. "Carrie? Aman Tanrım." Lamar'a dönüyorum. "Onu lisede tanıyordum. Sen gir sen. Ben de hemen geliyorum."

O başını sallıyor ve ben, kaldırımda bana doğru koşan Carrie'ye doğru aceleyle yürürüm. "Carrie Bartlett! Harika görünüyorsun." Uzun boylu, dalgalı saçlı, dar kot pantolonlu ve okuldayken olduğu kadar kendinden emin olan Carrie, podyumda yürümesi gereken biri gibi görünüyor.

"Gerçekten onunla yatıyor musun?"

Onun sert sözleri karşısında vücudum soğur ve kaskatı kesilir.

"Anlamadım?"

"Devlin Saint," diyor. "O bir yalancı ve pisliliğin teki."

"Neden bahsediyorsun? *Oh, lanet olsun.*" Düşünmeden, uzanıp onun kollarını tuttum. "Bana o mesajları gönderen sen misin?" mesajları gönderen sensin?" diye soruyorum, öfkeden neredeyse tükürüyor gibi. "Bizi taciz eden sensin?"

Elimden kurtulur, mavi gözleri buz gibi soğuktur. "Mesajlar mı? Ne diyorsun sen? Sana iyilik yapmaya çalışıyorum, seni aptal. Ona güvenme."

Sadece aptalca orada duruyorum, bunun nereden geldiğini anlamaya çalışırken kafam karışıyor. "Bekle," diyorum. "Hatırladım. Onunla çıkmıştın. Birkaç yıl önce, New York'ta. Onun konuşmacı olduğu bir etkinlikte birlikteydiniz."

O zamanlar Devlin Saint'e dikkat etmemiştim, ama *The Spall*, Saint'in Laguna Cortez'de vakfı için kalıcı bir yer inşa edeceğini duyurduğu resmi etkinliği haber yapmıştı.

Cortez'de vakfı için kalıcı bir yer inşa edeceğini duyurduğu resmi giyimli etkinliği haber yapmıştı. Eski lise arkadaşımın

ama aynı zamanda çok da şaşırtıcı değildi. Tanrı bilir, Carrie milyarderlerin kolunda sıkça görülen manken gibi bir kadına sahipti.

Hatta oteli arayıp onu yakalamaya çalışabilirdim, ama o hafta sonu soyulmuştum ve saldırıdan sonra, zengin hayırsever ve geçmişimdeki randevusu hakkındaki tüm düşüncelerim zihnimden silinip gitmişti

Şimdi ne kadar süre çıktıklarını ve ilişkinin neden bittiğini merak ediyorum.

"Söylediği hiçbir şey gerçek değil," diye devam ediyor, ben soru sormadan önce. "Bunu unutma, Ellie. Söylediği hiçbir şey gerçek değil."

Kafamı sallıyorum. "İkinizin arasında ne olduysa —"

"Sen çok safsın. İnan bana, Ellie. Ben kıskanç bir aptal değilim. Sana yardım etmeye çalışıyorum." Gözleri beni delip geçiyordu. "Aklını başına al, tamam mı? Çünkü Devlin Saint lanet olası bir canavar."

Kalbim kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki kendi sesimi bile zor duyuyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama yanıldığını biliyorum."

Cevap vermedi. Sadece beni baştan aşağı süzdü. Sonra omuz silkti ve "Denedim. Artık sana kalmış," dedi. Topuklarını döndü ve kalabalığın içine daldı. Onu takip etmeye başladım, ama uzun boylu bir adam yanımdan geçip bara girdi ve kapıyı engellediğimi fark etmem kapıyı tıkadığımı fark etmeden, o ortadan kaybolur. "İyi misin?" diye sorar hostes.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, sonra arka köşeyi işaret ediyorum. "Onlarla birlikteyim." Sözler ağzımdan çıkmadan çoktan yürümeye başlamışım bile.

Devlin beni görür, yüzünde bir gülümseme belirir, ayağa kalkar ve yanındaki sandalyeyi çeker. Ama oturmam. Onun yerine, kollarımı ona dolandır ve yüzümü göğsüne dayarım, kokusunu içime çekiyorum. O da nazikçe saçlarımı okşuyor. "Ne oldu?"

Kafamı sallıyorum, bir an daha ona sarılıyorum, sonra geri çekilip başımı kaldırarak ona bakıyorum. "Hiçbir şey. Eski bir arkadaşıma rastladım. Senin hayran kulübünde olmadığını söyleyelim."

Kaşları çatılır. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Şimdi değil. Sonra." Konuşmamız gereken iki konu var. Carrie ve Peter'ın porno sektörüne karışmış olabileceği gerçeği. Hafif ve keyifli başlayan gün, hızla karanlık ve iç karartıcı bir hal almaya başladı.

Hayır.

Zihnimle bu düşünceyi uzaklaştırıyorum. Bu bizim günümüz. Arkadaşlarımızla dışarıda geçireceğimiz bir gün. Endişe yok, kötü düşünceler yok, sorumluluklar yok. "Ben iyiyim," diyorum kararlı bir şekilde. "Şu anda sadece

biraz yemek, bolca şarap, arkadaşlarımız ve sen istiyorum."

"Bence bunu başarabiliriz," diyor ve beni hafifçe öpüyor. Ama otururken yüzünde kalan endişeyi görüyorum. Ve masadaki herkesin yüzünde de aynı endişeyi görüyorum. *Kahrolası Carrie.*

O her zaman ilgi odağı olmayı severdi.

"Ben iyiyim," diyorum. "Gerçekten." Brandy'nin gözlerine bakıyorum. "Carrie'ye rastladım. Her zamanki cadaloz ruh hali içindeydi."

Yanımda, Brandy Christopher'a yan gözle bakarken Devlin gerginleşir. "Aynı liseye gittik. Bazen birlikte takılırdık, ama o bizimle kötü kızlar arasındaki çizgide dururdu kızlar arasında bir çizgi çekmişti."

"Önemli bir şey değildi," diyorum, yüzüm gerçeği ele vermesin diye Devlin'e bakmadan. "Sadece tuhaf bir buluşmaydı."

Christopher'ın diğer tarafında duran Anna, onun etrafına eğilir ve dengede durmak için elini omzuna koyar. "Büyürken benim de öyle arkadaşlarım vardı," der Brandy'ye ve sonra dikkatini bana çevirir. "Onlarla bir daha karşılaşmak hiç hoşuma gitmedi."

O sandalyesine yaslanıyor, ama elinin Christopher'ın omzunda kaldığını fark ediyorum. O farkında değil gibi görünüyor ve ben de bunun önemli bir şey olmadığını kendime hatırlatıyorum. Onların iyi arkadaş olduklarını biliyorum. Christopher'ın kitabının konusu hakkında fikir alışverişinde bulundukları sırada odaya girdiğimde bunu anlamıştım.

"Peki seni kızdıran ne dedi?" diye soruyor Brandy. "Yoksa her zamanki gibi çekici miydi?"

Elimi reddedercesine sallıyorum. "Sadece saçma sapan konuşuyorduk," diyorum. "Devam edelim."

"Aynen öyle," diyor Christopher, şarabını kaldırarak. Benim yerimde dolu bir kadeh bekliyor ve ben de diğerleri gibi kadehimi kaldırıp şerefe diyorum.

masanın. Yarım saat boyunca, yemek yiyip sohbet ederek, önemsiz şeyler ve her şey hakkında biraz konuşarak vakit geçiriyoruz.

Lamar tuvalete gitmek için ayağa kalktı ve ben de o tarafa gitmeyi düşündüm, ama bir kadeh şarabı ve bir kadehin daha çoğunu bitirdikten sonra kendimi fazlasıyla rahatlamış hissediyordum. Bunun yerine, biraz sağa doğru eğilerek, Devlin'in sırtına hafifçe bastırdığı elinin hissini keyifle yaşadım.

Ben öyle otururken Devlin diğer elini selamlamak için kaldırır. Onun bakışlarını takip ederek Ronan ve Reggie'yi barda şarap almak için sırada beklerken görürüm, bu

Ronan bunu fark eder ve Reggie dönünce selam vermek için kadehini kaldırır, sonra bizim grubumuzu görünce gülümser.

"Onlar birlikte mi?" diye Devlin'e sorarım, Reggie'nin yüzüne bakarak onun neden bu kadar tanıdık geldiğini bir kez daha anlamaya çalışırım.

"Çıkıyorlar mı demek istiyorsun? Bildiğim kadarıyla hayır. Ama iyi arkadaş olacak kadar uzun süre birlikte çalıştılar."

"Sanırım bir kez çıkmışlardı," diyor Anna. "İkinci bir randevu olmadığından eminim."

Devlin gülümser. "Çok da şaşırtıcı değil."

"Neden?" diye sorar Brandy.

"İkisi de çok iradeli," diyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış attım. "Biz değil miyiz?"

Çenemi kaldırıp beni öper. "Biz öyleyiz," der Beni biraz tatminsiz bırakarak uzaklaşır. "Farkı, ben bunu seviyorum."

Ronan'ın da güçlü kadınları sevdiğini tahmin ediyorum, ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü Reggie'nin bana tanıdık gelen yanının ne olduğunu sonunda anladım: derin, Bette Davis gözleri.

Öyle olmalı, diye düşünüyorum, onlar veda edip festivale geri dönerken. Peter amca büyük bir klasik film hayranıydı ve Bette Davis en sevdiği yıldızlardan biriydi. Sorunu çözdüğümü söylüyorum kendime, ama soru hala kafamda dolanıyor. *Başka bir şey*, diye düşünüyorum.

Daha spesifik olarak, başka *bir yerden*. Onu başka bir yerden tanıyorum.

Ama nereden?

Masadaki herkesle hayal kırıklığını paylaşmak üzereyken Brandy birden nefesini tutar ve şarabını devirir. "Özür dilerim, özür dilerim," der, ama şarabı silmeye çalışırken elinin titrediğini fark ederim.

"Bran?"

Başını kaldırır, gözleri benimkilerle buluşur ve bir an için tek görebildiğim, bana yansıyan korkudur. Hayır, korku değil. *Dehşet*.

"Brandy," diye tekrar ediyorum, bu sefer daha yumuşak bir sesle. "Ne oldu?"

Dudakları hareket ediyor ama ses çıkmıyor. Önemli değil.

Dudaklarının hareketinden ve gözlerindeki korkudan kelimeyi anlayabiliyorum. O.

Masadan uzanıp elini tutuyorum. "O mu?" diye tekrar ediyorum. "Walt mı?"

Titriyor ve parmağımı onun parmağına doluyorum. "Sana zarar veremez," diyorum. "Güvendesin."

Sadece Brandy ve ben varız, diğer herkes unutulmuş, bu yüzden Devlin'in alçak ve sert sesini duyduğumda bir mil kadar sıçradım. "Koyu saçlı, mavi gömlekli, viski içen?"

Brandy yutkunur ve başını sallar.

"O," diyor Devlin, ve bu bir soru değil. "O, şu adam..."

"Evet." Bu kelime fısıltıdan da düşük bir sesle söylenir ve daha sözcük dudaklarından çıkmadan Devlin'in sandalyesi geriye kayar ve odayı geçer. Gözümü bile kırpmadan Walt'ı yakasından yakalar ve onu kaldırır, adamın ayak parmakları yere zar zor değecek kadar.

Onların yanına gelene kadar sandalyemden kalktığımı fark etmiyorum bile. Adam itiraz ederken ve barmen polisi aramakla tehdit ederken, Devlin onu kapıya doğru sürüklerken, Walt yardım için inliyor, şok olmuş müşteriler ise ellerini ağızlarına kapatmış ya da telefonlarını çıkarmış, olan biteni çekiyorlar.

Devlin'e ulaşmak için kalabalığın içinden körü körüne iterek o yöne doğru koşuyorum. Sonra Lamar'ın tuvaletten çıktığını görüyorum ve yönümü ona doğru çevirip adını seslenerek Devlin'i işaret ediyorum. "Walt," diyorum ve Lamar'ın hakkını vermek gerekirse, durumu değerlendiriyor. durumu bir anda. Brandy, Walt ile olanları ikimizle de pek konuşmuyor, ama Lamar temel bilgileri biliyor. Hatta

yıllar boyunca bu adamı bulmak için zaman harcadı. Brandy için adalet ve kapanış bulmaya çalıştı.

Şimdi, rozetini gösterip, barmen ve kalabalığa yolundan çekilmesini bağıyor. İşe yarıyor da. Barın müşterileri, sanki Musa Kızıl Deniz'i ayırıyormuş gibi.

"Acele et," diye bağıyorum, kaldırımda ona yetişirken. "Devlin'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim."

"O da öyle," diyor Lamar, sesi duygudan boğuk. "Emin mi?"

Omzunun üzerinden hızla bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Sen de onun yüzünü görseydin öyle olurdun."

"Nereye gittiler?" Tente altındayız ve bu açıdan bakıldığında her şey normal bir gece gibi görünüyor. İnsanlar dolaşıyor. Gülüyor. Konuşuyor.

Ama yarım blok ötede küçük bir kalabalık var ve beklediğimden çok daha fazla ışıklı telefon var. Lamar hemen arkamdan koşarak benimle birlikte yola çıkıyor.

"Polis," diye bağıyor yaklaşırken. "Polis. Alanı boşaltın. Geçiyoruz."

Devlin ve Walt çöp tenekesinin arkasında ve ilk aklıma gelen şey Devlin'in yaralanmamış gibi görüldüğü. İkincisi ise, sonunda Walt'ı düşünüyorum, yüzü şişmiş ve kanlı, dudağı yarılmış ve bir gözü şişmiş ve kapanmış.

"Bana saldırdı," diye Walt, Lamar'ı görünce öfkeyle bağıyor. "Bu sikik siktiğimin herifi bana saldırdı. Sen bittin dostum," diyor Devlin'e. "Babam hayatını cehenneme çevirecek."

"Bence mahvolacak olan sensin dostum," diyor Lamar, Devlin'in kolunu tutup adamdan uzaklaştırırken rozetini ona yaklaştırır. "Belki bilmiyordun, ama Kaliforniya'da tecavüz suçunun "Ne dediğini bilmiyorum."

"Sen ne diyorsun bilmiyorum."

"O zaman sana söyleyeyim. Soyadın ne?"

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim," diyor, sonra Devlin arka cebinden cüzdanını çıkarınca homurdanıyor.

"William Alexis Tarkington," diye okur Devlin, sonra cüzdanı yere atar. Lamar burnunu çeker. "Bu, kasabada bu tanıma uyan bir Walt veya Walter bulamamamın nedenini açıklıyor galiba." Boğazını temizler. "William Tarkington, sen ve ben biraz konuşacağız." Sanki işaret almış gibi, polis sirenlerinin sesi havayı doldurur. "Ne oluyor lan? Ben hiçbir şey yapmadım..."

Donakalır, gözleri Lamar veya Devlin'e değil, Sokağın sonuna doğru bakar. Onun bakışlarının yönünü takip ederim ve Brandy'nin Christopher ile birlikte iki üniformalı polisin yanında durduğunu görürüm.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye tekrarlar, ama bu sefer çok daha az ikna edici bir şekilde.

"Öyle mi? Peki, bu kalabalıktan uzaklaşalım ve bu konuyu biraz daha konuşalım." Üniformalılara işaret eder ve onlar Walt'u arabaya götürür. "Ben de

Onlarla gidiyorum," diyor bana. "Onu tutuklamıyor musun?"

"Henüz değil." Brandy'ye doğru başını sallar. "Eğer tutuklarsak, o da Tanıklık etmesini istiyorum. Ona bunu düşünmesi için zaman vermek istiyorum. Bu arada,

Walt ve ben güzel bir sohbet edeceğiz. Kim bilir? Belki artık onun adını bildiğim için, diğer kurbanlar da ortaya çıkacaktır.

Başımı sallayıp ona sarılırım. "Teşekkür ederim." Devlin'e bakarım. "İkinize de çok teşekkür ederim."

Gözleri buluşur, ama hiçbir şey söylemezler. Lamar sadece Devlin'in elini sıkar, sonra Brandy'ye hızlıca sarılır ve alına bir öpücük kondurur, ardından kelepçeli Walt'ın yanına arabaya biner.

Brandy Devlin'e koşar, Devlin onu kucaklar. "Her şey yoluna girecek," der ve Brandy başını sallar, yüzünü Devlin'in omzuna dayayarak hıçkırıklarını bastırır. Bir süre sonra geri çekilir

geri çekilir. "Onu dövmemeliydin. Muhtemelen dava açacak ya da, bilmiyorum, seni rezil edecek. Vakıf için kötü olacak."

Devlin başını sallar. "Hak ettiğini aldı. Önce polisi ara, o ödeme yapmaz. Yapması gerektiği gibi değil." Gözleri sertleşir. "Hâlâ o borcu tam olarak ödemedi."

Tartışmak istiyorum, ona sistemin böyle işlemediğini söylemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Brandy bakarken, şimdi değil.

onu bir kahraman gibi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı tekrar, sonra onu yanağından öptü.

Geri çekildiğinde, Devlin onu nazikçe Christopher'ın yanına götürür. "Donakaldım," der Christopher. "O pislğin kim olduğunu anladığımda bile, tamamen donakaldım." Gözleri Devlin'in yüzüne

"Onu koruduğun için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim," der Devlin. "Bana bu çocuğu gözetmeme yardım ederek bu iyiliğin karşılığını ödeyebilirsin." Bana yan gözle bakar ve ben gözlerimi devirmekten kendimi zor tutarım.

Christopher tereddüt eder, muhtemelen ben kendime bakabileceğimi haykırmak isterken bana bakacağını söylemenin aptalca olduğunu düşünerek. Ama sonra elini Devlin'e uzatır ve ciddiyetle şöyle der: "Sana borçluyum, Saint. Bana kesinlikle güvenebilirsiniz."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Devlin, evine dönerken sessizdir. Christopher, Brandy'yi evine götürmüştür ve Anna faturayı halletmek için geride kalmıştır.

Lamar ise elbette karakola gitmişti.

Yanımda, Devlin adeta enerjiyle titriyor, ama bunun öfke mi, hayal kırıklığı mı yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemiyorum. Ben de sessiz kalıyorum, çünkü onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

[illegible]

iyi bir adamsın, Devlin Saint."

O, boğazından gelen düşük bir ses çıkarır. "Öyle miyim? Bazen emin olamıyorum. Ama ara sıra, iyi bir şey yaptığımı düşünüyorum." Çenemi tuttu, sonra yüzümü inceledi. "Bu geceki yöntemimi onaylayacağını sanmıyordum."

Omuz silkiyorum, gözlerine tam olarak bakamıyorum. "Belki de onaylamamalıydım," diye itiraf ediyorum. "Belki de Lamar'ın halletmesine izin vermeliydik. Ona Walt'tan bahsetmeliydik ve sonra o pisliği tutuklamasını izlemeliydik."

Başını eğdi, gözleri hafifçe kısıldı. "Ama?" Nefes verdim.

"Ama pişman değilim."

Yanağımı avuçlar, dokunuşu naziktir. "Çünkü o senin için önemli."

Başımı sallarım.

"O benim için de önemli. Çünkü onu seviyorsun ve çünkü o, başına gelenleri hak etmeyen iyi bir kadın."

"Biliyorum," diyorum. "Arkadaşlarımı sevmem benim için çok önemli."

O gülümser. "Alex olduğumdan beri Brandy'yi seviyorum."

"Haklısın. Lamar'ı sevmem benim için çok önemli."

"Onu tolere ediyorum," diyor Devlin, ama gözlerinde eğlence görüyorum ve sadece dalga geçtiğini biliyorum.

Saçımı okşuyor. "Brandy'yi seviyorum, ama bu gece o adamın peşine düşmemin tek nedeni bu değildi." Eli saçımı kavrayarak başımı geriye doğru eğip ona doğrudan bakmamı sağlıyor. "Senin olabileceğini hayal etmeye devam ettim."

sen olabileceğini hayal ettim."

Gözlerinde alışılmadık bir yoğunluk var ve ben onun sözlerini umursamamaya çalışıyorum. "Ben Brandy değilim. Kendimi koruyabilirim."

"Öyle," diye onaylıyor. "Yapamayana kadar." Beni bırakıyor, sonra arkasını dönüyor.

Onun volta atmasını izliyorum. Eminim ki, benim yanımda olmadığı ve beni koruyamadığı yılları düşünüyor. Ve şimdi bile, biri bana taciz edici mesajlar gönderiyor ya da SUV'leri doğrudan bana doğrultuyor. "Ben iyiyim," diyorum nazikçe. "Range Rover olayı korkutucuydu, elbette, ama her an yanımda olamazsın. Ve ben dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Bazen dikkatli olmak yetmez." "Devlin, ben..."

"New York'ta neredeyse öldürülüydün, biliyorum. Elinde bıçak vardı. Boğazını kesebilirdi. Ya da daha kötüsü."

Kanım donar. "Sen yaptın. Tanrım, Devlin. Sen yaptın."

Oturma odasına girerken bacaklarım titriyor. Kendimi ağır ve halsiz hissediyorum, sanki uzun, kayıp yılların çamurunu aşmaya çalışıyormuşum gibi. Kanepesine oturuyorum, ayakkabılarımı çıkarıp dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Sana baktım, beni kurtaran o devasa adama baktım, ama seni tanıyamadım bile."

Karşımda masada oturuyor, sonra öne eğilip çıplak ayağıma elini bastırıyor. "Bunu istememiştin."

"Beni ne sıklıkla izledin?" Bu konuyu biraz konuşmuştuk zaten. Yıllar boyunca beni nasıl gözetlediğini. İlk başta çok kızmıştım, çünkü çok yalnızdım ve onun nerede olduğunu bilmiyordum. Ama o öfke yerini üzüntüye ve hatta biraz da sempatiye bıraktı. Çünkü ben mutlu bir cehalet içindeydim, oysa Devlin nerede olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu. Güvende miyim yoksa tehlikede miyim biliyordu.

Yine de benimle konuşamıyordu. Beni güvende tutmak istiyorsa konuşamazdı.

Sırrını saklamak istiyorsa konuşamazdı.

"Hiçbir şey yapmamalıydın," diyorum şimdi. "Ben seni tanıdı. Başka biri beni tanıyıp, her şeyi bir araya getirip senin eskiden Alex olduğunu anlayabilirdi.

Omuzlarını silkiyor. "Haklısın. Ama gerçekten, senin incinmeni seyredip hiçbir şey yapmadan durabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Ellerime bakıyordum, ama şimdi başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Sen gittin, değil mi?"

"Ellie..."

Nefes alıyorum. "Biliyorum. Anlıyorum. Gerçekten." Bu sözleri içtenlikle söylüyorum. Ama bu, keşke her şey farklı olsaydı diye düşündüğüm gerçeğini değiştirmiyor. En azından, kaybettiğimiz on yılı geri alabilseydik keşke.

Bunu daha önce de konuşmuştuk. Yaptığım şey... ya da yaptığım şey... Devlin hayatıma girmeden önce. Tehlikenin peşinden koştuğum zamanlar. Ama her zaman kontrol bendeydi. Laguna Cortez'deki ilk gecemde BMW'li adam gibi. Kararları veren bendim.

En azından Devlin ortaya çıkana kadar öyleydi.

Laguna Cortez'e gelene kadar, istediğimi alırdım. Bu benim oyunumdu. Kaderin, ölümün ya da her neyse, siktirip gitmesini söyleme yöntemimdi.

"Heyecan istiyordun," diyor Devlin, düşüncelerimin nereye gittiğini anlayacak kadar beni iyi tanıyor. "Tehlike istiyordun."

"Her zaman," diyorum ve sesimde meydan okuma duyuyorum. "Ama gerçekten ölmek istemiyordun."

Ellerimi çekip kendimi kucakladım. "Öyle değil miydi?" Bu gerçekten bir soru, çünkü artık emin değilim. Şimdi ölmek istemiyorum, bundan eminim. Ama o zaman? Yalnız başımayken? Sevdığım herkes ya mezarda ya da benim için ölmüşken?

"Herkes değil," diyorum ona. "Brandy vardı. Lamar vardı. New York'ta yalnızdın belki, ama yalnız değildin."

"Yine de çok fazlaydı," diyorum. "Her şey çok fazlaydı. Manhattan'daki müzelere ya da hayvanat bahçesine gittiğimi ve annemin bunları asla göremeyeceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Sert polis babamın operayı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Ama o hiç Met'e gitmedi. Peter ise daha önce gitmişti ve bana birlikte gideceğimizi söylerdi. Turistlerin görmediği tüm havalı yerleri bana göstereceğini söylerdi. Ama bu da gerçekleşmeyecekti."

"Hayır," diye onaylıyor Devlin. "Olmayacaktı."

"O zamanlar ne istediğimi nasıl bilebilirsin ki? Yalnızdım ve kendimi yalnız hissediyordum. Günlerimi sisler içinde geçiriyordum ve tek rahatladığım anlar okul, dergi ve dışarı çıktığım gecelerdi."

New York'ta Kaliforniya'da olduğumdan daha vahşiydim.

Polis olarak çalışmak içimdeki canavarı sakinleştirmişti.

biraz, ama Manhattan'a vardığımda, kovalayacak kötü adamlar olmadan yalnızdım. İnanılmaz bir şehirde yaşıyor, gerçekten seveceğime inandığım bir hayatın peşindeydim. Peter Amca'nın finansal planlaması sayesinde, küçük ama nezih bir bir daireye taşındım.

Görünüşte iyi bir hayatım vardı. Ama ailem ölmüştü. Ve evet, ben de ölmek istediğimi düşünüyordum.

"Öyle değildi," dedi Devlin, bu korkunç itirafı yüksek sesle söyledikten sonra. "Tehlikeyi istiyordun, elbette. Ama kazanmak istiyordun. Ölüme siktir git demek istiyordun."

"Şimdi öyle," diyorum. "O zamanlar..." Omuz silkerek sözümü yarıda kesiyorum. "Sanmıyorum."

"Ben öyle düşünüyorum."

Elini bacağıma sıkıca bastırınca kaşlarımı çattım, sanki kontrol edemediği gergin duygularını dengelemek için bu teması kullanıyormuş gibi. kontrolsüz kalacak kadar gergin bir duyguyu tamponlamak için

"Seni izledim, hatırladın mı? Sen tehlikeyi arzuluyordun. Hayatta kalanların suçluluğu, değil mi? Ve Tanrı biliyor ki bunun nereden geldiğini biliyordum," diyor. "Ama sen asla sınırı tamamen aşmadın. Asla en kötüsüne teslim olmadın. Asla gerçekten güçsüz olmayı arzulamadın. Yaklaşıp siktir git demek istedin. Ama asla kurban olmayı arzulamadın. Senin tarzın bu değildi.

Bıçaklanmak mı? Belki

tecavüze uğramak? Senin gündeminde bile yoktu."

Yutkunuyorum. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Sana söyledim. Seni tanıyorum. Ve seni izledim." "Devlin..."

Derin bir nefes aldı. "O gece, Manhattan'daki bir sokakta..."

—Hayatın için savaşmanı izledim. Kaçmadan önce gözlerindeki dehşeti gördüm ve ben—"

"Ne?"

"Onu öldürdüm, El."

Tepkisini bekliyorum. Dudaklarımdan çıkacak itirazı. Birinin hayatını aldığının dehşetini.

Ama hiçbir şey yok. Sadece hafif bir rahatlama. Alnı kırışır. "Bilmiyor muydun?"

Kafamı sallıyorum. "O hafta dergide çalışmıyordum. Okulda danışmanlarımızla toplantılar vardı. Bu yüzden haberleri okumuyordum. Sadece okul işleriyle uğraşıyordum."

Bu bir yalan. Ya da neredeyse bir yalan. Gerçek şu ki, ne kadar meşgul olursam olayım, haberleri her zaman okurdum. Ama o hafta okumamıştım. Ve şimdi bunun nedeninin, ne bulacağımı bildiğim ve polise bir şey söylemek zorunda kalmak istemediğim için olduğundan eminim.

"O adam ölmeyi hak etmişti," diyor Devlin. "Ve sen onun katilinin serbest kalmasına aldırmadın."

"Aklımı okumayı kes."

Dudakları seğirdi. "Okumuyorum. Seni tanıyorum sadece."

Alaycı bir ses çıkarırım, ama karşı çıkamam. Beni kesinlikle anlıyor. Beni bu kadar iyi anlayan tek kişi o.

"Her şeyi bilmiyorsun," diyorum ona. "Onunla neden birlikte olduğumu bilmiyorsun. Max," diye ekliyorum. "Adı buydu."

"Anlat bana."

Nefes alıp, beş yıldan fazla bir süredir düşünmediğim bir gerçeği ona söylüyorum. "Senin sayende oldu."

Elini dizimde sıkılaştırır. "Alex demek istiyorsun."

O bunu bir ifade olarak kullanıyor, ama ben başımı sallıyorum. "Hayır. Devlin Saint. Sahneye yeni çıkmış milyarder bir hayırsever."

Kanepede yerimi değiştirip ayaklarımı altına çekiyorum ve onun elini elimle tutuyorum. Konuşurken başparmağını okşuyorum, dikkatim onun üzerinde.

Yüzünün yerine mükemmel bir şekilde manikürlenmiş bir tırnak resmi. "Muhtemelen

Carrie ile birlikte New York'ta bir etkinliğe katılmasaydın fark etmezdi. Ama ikinizin fotoğrafını gördüm ve makaleyi okudum. Şehirdeyken ne duyurduğunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Vakıf için yeri seçmiştik." "Bu gerçekten dikkatimi çekti. Çünkü orası bizim yerimizdi.

Benim ve Alex'in yeri."

Boğazından küçük bir ses çıkarır. "O arsa. Tabii ki o eski, harap arsa üzerine inşa ettim. Başka nereye yapacaktım ki?" Birleştirilmiş ellerimizi kaldırır ve parmaklarını öper. "Temeli döktükten sonra ne yaptığımı biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum.

"Bir çivi kullanarak çimentoya *El ve Alex'in yeri* yazdım. Tabii ki şimdi resepsiyon alanının fayanslarının altında gizli, ama sen yazdığın orijinal tebeşir yazısı çoktan silinmiş olsa da, hala orada olmasını istedim."

Yüzü bulanıklaştığında ağladığımı fark ediyorum. Gözyaşlarımı sertçe siliyorum, sonra gülümsemeye çalışıyorum. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Evet, inanabilirsin."

Başımı sallıyorum. Artık ayrılığımızın onu da ne kadar mahvettiğini bildiğim için buna inanıyorum.

"Devam et," diyor. "New York'ta bana ilgi gösterdin çünkü ben, sen ve Alex'in adını verdiğiniz arsayı çalacak kadar adi bir adamdım."

"Ve arkadaşlarımdan biri," diye ekliyorum. "Carrie seninle birlikteydi. Dürüst olmak gerekirse, hiç o kadar yakın değildik ve yıllar önce irtibatımızı kaybetmiştik

. Yine de, o benim bağlantımdı. Laguna Cortez'i geride bırakmıştım, ama sonra her şey yine karşımda belirdi."

"Yani o gece dışarı çıktın, geçmişe siktir git demek için."

"Aynen öyle." Hafızamda o anı canlandırıyorum. Önce barlara gittim, sonra daha sert dans kulüplerine geçtim. Daha sefil bir müşteri kitlesi olan yeraltı kulüpleri. O gizli kulüplerin varlığından haberdar olmak için birini tanıman gereken türden kulüpler.

Ben kimseyi tanıımıyordum. Gerçekten. Ama barda bir adamla tanışırsan, sana birkaç şey anlatır. Hatta belki seni eve götürmeden önce

sizi rahatlatmak için bir yere götürür.

Tabii ki herhangi bir erkeğin beni eve götürmesine izin verme eğiliminde değildim.

Daha çok

karanlık sokakları ya da taksilerin arka koltuklarını tercih ederdim, o gece ne kadar heyecanlı olduğuma bağlı olarak.

O gece, seviştiğim bir avukatın beni götürdüğü bir kulübü hatırladım. Fazla enerjimi dans ederek atmaya kararlıyım ve sonra da bulabildiğim en sert erkekle geceyi bitirmek niyetindeydim.

Onu kulübün dışında dolaşırken buldum. Max. Dar kot pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giyiyordu. Vahşi bir hayat sürüyormuş gibi davranan bir muhasebeciye benziyordu ve bana seslendiğinde onu neredeyse görmezden gelecektim. Ama sesinde bir şey vardı. Sert bir şey.

Emir veren.

Tehlikeli bir şey.

Ve ben de ona gittim. "Seni içeri almıyorlar mı?"

Sigara içti ve sonra sigarayı kaldırıma attı. "Beni dışarıda bırakmayacaklar. Ama senin olmak istediğin yer orası değil."

Sesindeki keskinliği duydum ve kalbimin hızla attığını hissettim. bu gecelerde kararları veren bendim, her ne kadar o her zaman kendisinin sorumlu olduğunu düşünse de. Ama bu adam... yeni bir tür tehlike vaat ediyordu.

"Nerede olmak istiyorum?"

"Benimle," dedi. "Ben Max. Sen Elsa'sın."

Yutkunduğumu hatırlıyorum. Kulüplerde gerçek adımları kullanırdım, ama bu sırada henüz kimliğimi göstermedim. Bu da demek oluyordu ki bu adam beni daha önce görmüştü. Beni izliyordu.

"Sen iyi vakit geçirmeyi bilen bir kıza benziyorsun," dedi, ben adımları nereden bildiğini sormadan. "Sanırım seninle benim zevklerimiz benzer."

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Bu yer gibi değil." Başını salladı. "Benimle."

Ona onun evine gitmeyeceğimi, onun da benim evime gelmeyeceğini söyledim ve o da bana başka bir planı olduğunu söyledi.

"Kulüpleri sever misin? Güven bana. Bundan daha iyisini bulabilirsin."

Beni bloktan aşıya götürdü, sanki ben ona aitmişim gibi elini sırtıma koydu. Onda bir çekicilik olduğu için ona izin verdim, ama bir şeyler içime sinmiyordu. Yine de oyun böyle oynanıyordu ve ben de onunla yürüdüm.

Sokak karanlıktı ve tanıdık bir yürüyüşü olan biri de dahil olmak üzere birkaç kişiye geçtiğimizi hatırlıyorum. Tanıdık bir siluet.

Bu gece de zihnimde Alex'i canlandırdığımı fark edince titremeye başladım.

" ş d n m ?" diye sordu Max.

Başımı salladım. Eylül ayıydı ama gece sıcaaktı ve kendimi Alex'i düşünmemeye zorlayarak yanımdaki adama odaklandım. Neredeyse hiç tanımadığım ama beni isteyen bir adam. bir kez daha seçimi yapanın ben olacağımı bilerek, sevişip terk edebileceğim bir adamdı.

Giden ben olacaktım.

Sonunda, ilk gittiğimiz kulüpten yaklaşık yarım mil uzakta bir yerde durduk. Karanlık, kokuşmuş sokakları olan, daha sefil bir bölgeydi. "Orada," dedi, tek bir loş ampulle aydınlatılmış metal bir kapıyı işaret ederek. "Yüksek sesli müzik, sert içkiler, karanlık köşeler."

Beni durdurdu ve son cümlesini söylerken göğüslerimi avuçladı, kalçaları bana değecek kadar yaklaştı ve ereksiyonunu hissedebildim. "Bence çok iyi vakit geçireceğiz."

"Sanırım bunu göreceğiz," dedim. "Ama bundan daha iyisini yapman gerekecek." Onu itip geçtim ve kapıya doğru ilerledim, kontrolü biraz geri almak istiyordum. O itme, çekme ihtiyacını hissediyordum. Onun beni çaresizce istemesini istiyordum. Ve ne zaman ve nasıl olacağını söyleyenin ben olmasını istiyordum. En çok da, bunu bitiren kişinin ben olmasını istiyordum.

Belki de Max o gece elde edebileceğim en iyisiydi. Ya da belki de o karanlık bodrum kulübünde daha iyi biri bekliyordu.

Elim kapı koluna uzandı ve çektim, ama kapı açılmadı. "Lanet olası kaltak."

O tam arkamdaydı ve boğazıma  elik bıçağı dayandığını hissettiğim anda sözlerini duydum. "Senin ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun, seni küçük sürtük? Seni izlemediğimi mi sanıyorsun? Oh, merak etme, kaltak. Seni tam istediğin gibi becereceğim. Sen benimsin, kaltak."

Bıçak daha sert bastırdı ve ben yutmamaya çalıştım, çünkü boğazımın hareket etmesini istemiyordum. Kendimi nasıl savunacağımı biliyordum, ama o benden daha büyüktü ve ne yaptığını biliyordu. Tek bir yanlış hareket, boğazımı keserdi.

Tabii ki, bunu zaten yapmayı planlıyordu. Bundan emindim

Buz gibi soğuk bir anı, düzensiz bir nefes alırken beni kapladı. Gözlerim Devlin'de.

"Evet," diyorum. "Korkmuştum. Ve kızgındım." Son cümleyi başımı sallayarak ekliyorum. "Çok, çok kızgındım." Hıçkırıyorum ve ancak o zaman ağladığımı fark ediyorum. "Ve sonra birdenbire benden uzaklaştı."

Sokaktaki diğer adam onu durdurdu. Daha önce fark ettiğim, bana Alex'i hatırlatan adam. Uzun boylu, baştan aşağı siyah giyinmiş, siyah beyzbol şapkası takmış, şapkanın siperliği yüzüne gölge düşürecek şekilde aşağıya doğru eğilmiş. Burnu ve ağzı bandana ile örtülüydü, ama yeşil gözlerini ve tek ampulün loş ışığı altında parıldayan koyu renk saçlarını görebiliyordum.

Şimdi Devlin olduğunu bildiğim bir adam.

Max'i kendine doğru çekmiş, bıçağı Max'in boğazına dayamıştı. "Git," dedi bana, sesi alçak, kısık bir fısıltıydı. Ama o anda bile, sesinde tanıdık bir şey vardı. "Koş," dedi. "Sen güçlüsün, lanet olsun. Defol buradan."

Sen güçlüsün. Alex'in bana söylediği sözler. Bunun bir tesadüf olduğunu biliyordum, ama yine de bu sözlerin tatlılığıyla kendimi sardım.

Ve evet, kaçtım. Ve evet, yabancının Max'e ne yapacağını biliyordum. Ve umurumda bile değildi.

Şimdi, Devlin'e bakarken yanaklarımdan gözyaşlarının süzüldüğünü hissediyorum. "Sen oradaydın. *Tam orada.*"

"Sence benim için daha mı kolaydı? O kadar yakın olup da tek kelime bile edememek? Sence ben zarar görmeden uzaklaşabildim mi?"

Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum. "Hayır. Bence biz lanet olası bir Shakespeare trajedisiyiz."

"Trajedi değil," diyor. "Destansı bir aşk hikayesi. Mutlu sonla biten türden."

"Destansı aşk hikayeleri hiç mutlu sonla biter mi?"

"Bizimki biter," der kararlı bir şekilde, sonra ayağa kalkar ve bana elini uzatır. "Yatağa gel, El. Sana ihtiyacım var."

Onun sözleri kalbimde yankılanıyor. "Evet," diyorum, parmaklarını parmaklarımla iç içe geçirerek. "Ben de sana ihtiyacım var."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sevişmenin ardından vücudum hoş bir şekilde ağrıyor ve memnuniyetle iç çekerek yanıma dönüp çıplak bacağımı onun gövdesine doluyorum. "Hâlâ bana Carrie'den bahsetmedin. New York'ta senin randevundu ve şimdi senin şeytan olduğunu düşünüyor."

Yüzü sertleşir. "Carrie'nin benim pişmanlıklarımdan biri olduğunu söylemek doğru olur."

Bacağımı ondan çekip oturuyorum, başımı yastığa yaslayıp üzerimi örtmek için çarşafı çekiyorum.

Beni daha iyi görebilmek için yer değiştirir, sonra yavaşça başını sallar. kafa. "Hayır," diyor nazikçe. "Aramızda hiçbir şey yoktu, o anlamda değil. Sana söyledim. Hayatımda ciddi olduğum tek bir kadın var."

"Kıskanmıyorum," diyorum, ama biraz kıskanıyorum ve eminim o da bunu biliyor. "Sadece biraz garip hissediyorum. Carrie, Carrie'dir ve biz asla en iyi arkadaş olamazdık. Ama yine de bir arkadaştı ve..."

"Biliyorum. O zaman da biliyordum. İster inan ister inanma, onu New York'a götürmemin nedenlerinden biri de buydu."

Başımı eğiyorum. "Şimdi gerçekten mantıklı konuşmuyorsun."

"O, Manhattan'da yaşayan bir arkadaşımın arkadaşıydı. Jon. Hafta sonu geleceğimi biliyordu. Çeşitli kar amacı gütmeyen kuruluşlar için bir konferans vardı ve ben konuşmacı olarak davet edilmişim. Resmi bir akşam yemeği vardı ve benim bir randevum olması bekleniyordu. Carrie Jon'u ziyarete gelmek istiyordu ve Anna inşaatın son aşamalarıyla meşguldü. O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu."

"Seni tanıyacağından endişelenmedin mi?" Brandy dışında hiçbir arkadaşım, Alex ile lise yıllarında bir ilişkimiz olduğunu bilmiyordu, ama Alex'in çalıştığı eve gelmişlerdi.

Bu da onu gördükleri ve sık sık ne kadar yakışıklı olduğunu söyledikleri anlamına geliyordu.

"Ben senin için endişelenmedim, değil mi?" diye karşılık verdi. "Devlin'in maskesinin altında Alex'i görebilecek biri varsa, o da sensin."

"Bu maske değil," diyorum ve elimi uzatıp yanağını okşuyorum.

Elimi yakaladı, avucumu sakalına ve keskin çenesine sıkıca bastırdı.

"Şimdi değil," diye kabul etti. "Ama o zamanlar..."

Ben başımı sallıyorum. O zamanlar, Devlin, Alex'in ortadan kaybolduğu tarihten yaklaşık üç yıl sonra, Devlin'in askeri ve istihbaratçı arkadaşlarının onun için yarattığı karanlık geçmişten çıkmıştı. Devlin'in askeri ve istihbaratçı arkadaşlarının onun için yarattığı gölgeli geçmişinden ıkalı yaklaşık üç yıl olmuştu.

"Carrie bunun sadece dostça bir gezi olmasına razı mıydı? O her zaman Alex'in çekici olduğunu düşünürdü. Devlin'e daha da fazla ilgi duyacağını varsaymak zorundayım."

"Öyleydi," diyor.

"Hangisi?" Planı kabul etti mi yoksa ona ilgi duydu mu demek istediğinden emin değilim.

"İkisi de," diyor ve birlikte gülüyoruz.

"Eh, bunu beklemeliydim." Sırtını başlığa dayayacak şekilde hareket ettiğinde, üzerine oturup çarşafı düşürdüm. O göğüslerimi avuçladı, ben alt dudağımı ısırdım, kalçalarım ikimizi de tahrik edecek şekilde dalgalandırdım. Ve çok net bir şekilde, ara verdiğimiz ve bu akşam bitecek bir şey *olmadığını*

Parmakları meme uçlarımı okşarken, "Bu hikayeyi çok istemiyorsun galiba," dedi.

"Aksine." Onun penisi içime girecek şekilde yavaşça aşağı indim. bacaklarımın arasına, sonra belimden öne doğru eğilip, başımı ona bakacak şekilde eğilene kadar göğsüne yaslanıyorum. "Gerisini anlat."

Elleri belime gider, sonra hikayesine devam ederken yavaşça kalçalarımı okşar. "İlk gece iyiydi. Jon ile akşam yemeği ve mezeler yedik. O odasına gitti, ben de

ben de odama gittim. İletişim kuruyorlardı ama kapı kapalıydı. ertesi günü seminerlerde geçirdim, o ise alışveriş yaparak geçirdi. O gece, üniversiteden bir arkadaşıyla içki içti. O dışarıdayken, ben

yapmamam gereken bir şey yaptım. New York'a her gittiğimde yaptığım bir şeydi, her seferinde bunun tehlikeli bir
bir hata olduğunu bilsem de her zaman yaptığım bir şeydi."

Gözlerime baktı ve nefesim kesildi. *Beni görmeye gitmişti.*

O, "Bu bir dürtüydü. Seni aramamayı, nefes almamayı istemek kadar imkansızdı" derken, ben de bunun farkına varıyorum.

"New York'a her geldiğinde mi?" Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, sözlerimi duyamayacağından korkuyorum.

O başını salladı.

"Ve seni hiç görmedim. Ya da, sanırım, seni gördüğümü hiç bilmedim."

Ağzının etrafındaki kaslar hareket ediyor, ama onun gülümsemeyi ya da kaşlarını çatmayı engelliyordu. "Bunu asla istemedim. Ama seni izledim. Şehre her geldiğimde, seni izlemenin bir yolunu buldum." Gözleri benimkilere kilitlendi. "O gece, Max'le birlikteyken, beni gördün, ama gerçekten *görmedin*."

"Ama senin hakkında bir hisse kapıldım," diyorum ona. "Hareketlerin. Yürüyüşün. Bilmiyorum. Sokakta seni gördüğümde, aklıma Alex geldi. Aslında biraz deli olduğumu düşündüm, ama..." Sözlerimi kesiyorum, zihnim Max'in yaptığı korkunç şeyi ve yapmaya çalıştığı şeyi hatırlıyor.

Nefes alıp, kendimi sarsarak devam etmeye zorluyorum. "Sonra," diyorum, sonra tekrar başlamadan önce bir ara veriyorum. "Sonra, gördüğüm adamın bir koruyucu melek olduğunu hissettim. Mantıklıydı, değil mi? Sonuçta, bildiğim kadarıyla Alex ölmüştü."

Bu sözlerim üzerine yüzünü
buruşturur.

"Sorun değil," diyorum. "O zaman değildi, ama şimdi seni geri kazandım." Flörtöz bir gülümseme atıyorum. "Bu hikaye çok çılgınlaşmadığı sürece, her şey affedilir."

Gözlerindeki sert bakışı gördüğüm anda sözlerimi pişman oldum.

"Devlin," diyorum. "Söyle bana. Onun seni şeytan olarak gördüğünü zaten biliyorum. Nedenini bilmek istiyorum."

Bir an için sessiz kalacağını düşündüm. Sonra şöyle dedi: "O gece, seni gördükten sonra, Max'i durdurduktan sonra, otele geri döndüm. otele döndüm. Heyecanlıydım. O adamı öldürmüştüm. Sana zarar vermek isteyen o pisliği. Ama bu yeterli değildi. Yeterli olmaktan çok uzaktı.

Odaya girip birkaç içki içtim. Vücudumdaki tüm sinirleri uyuşturmak için birbiri ardına içkiyi yudumladım. Sonra duş aldım, her şeyi yıkmak istedim. Kanı. Anıları."

Gerginim, bunun nereye varacağından korkuyorum, ama onun durmasını istemiyorum.

"Odalarımızın birbirine bağlı olduğunu söylemiştim, ama geceleri kilitli tutuyorduk. Ancak daha önce konuşuyorduk ve kapı hala açıktı. O, aramızdaki açık kapıdan geçerken ben havluyla sarılmışım. Çok içmişti. Ben de içmişim. Alkolü iyi kaldırıyorum ama o gece istemiyordum. Sarhoş olmak istiyordum. Kör kütük sarhoş. Unutmak istiyordum."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ama onları silmiyorum. Bunun yerine, hayatımda defalarca dilediğim gibi, her şeyin farklı olmasını dileyerek, hareketsizce oturuyorum.

daha farklı olmasını diliyorum, tıpkı hayatımda defalarca dilediğim gibi.

"Seks dışında ne istediğini bilmiyorum. Ve birkaç içki daha içtikten sonra, memnuniyetle kabul ettim."

Bunu duymak istediğimden emin değilim, ama aynı zamanda onun her sözünü dinliyorum.

"Ben... sert davrandım. Ve o da bunu sevdi. Benim halletmem gereken çok şey vardı ve alkol kaybolmamı kolaylaştırıyordu." Parmaklarını saçlarının arasından geçirip beni kendine çekti, alnını alnıma dayadı, böylece birbirimize dokunuyorduk ama gözlerini göremiyordum.

"Kayboldum," dedi. "Ama bundan kurtulmayı başardım. Bunu istemediğimi fark ettim. Onu istemiyordum. Ve ertesi gece, o Yatağıma geldi, onu gönderdim.

"Beni bağladın," diye fısıldıyorum. "Ve ben de sert seviyorum."

Geri çekildi, sonra çenemi kaldırdı ve bu sefer doğrudan ruhuma baktı. "Çünkü seni istiyorum. Seni sahiplenmek istiyorum. Sana sahip olmak istiyorum. Ve çünkü neyi sevdiğini biliyorum - tehlike olasılığını, her ne kadar bu sadece bir fantezi olsa da, çünkü sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Evet." Ne diyeceğini bilemeden yutkunuyorum.

"Onunla birlikteyken tek düşündüğüm sendin. Onu cezalandırıyordum... kendimi cezalandırıyordum — çünkü seni kaybetmişim. Onu kullanıyordum, tıpkı babamın insanları kullandığı gibi. İnsanları incitiyordu."

Tüylerim diken diken oldu. "Onu incittin mi? Kazaydı. O seni tanıyordu..."

"Hayır." Neredeyse gülüyor. "Ona zarar vermedim." Derin bir nefes alıyor. "O istedi. Beni önceki gece gittiğimiz yere götürmemi istedi, hatta daha da fazlasını. Ben onunla gitmek istemediğimde sinirlendi. Patladı. Beni onu tuzağa düşürdüğümü, onu kullandığımı söyledi. Ve haklıydı."

Öne eğilip onu hafifçe öptüm. "Bu seni bir canavar yapmaz ve ona hiçbir borcun yoktu." Avucumu yanağına koyup yüzünü sabit tutarak gözlerinin içine baktım. "Ama beni kullanabilirsin. Bunu istiyorum. Beni kendinden uzaklaştıracak hiçbir şey yapamayacağını biliyorsun. Benden isteyebileceğin hiçbir şey yok. Tatlım.

Sert. Neye ihtiyacın olursa," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Ne zaman ihtiyacın olursa."

Bana söylediği sözleri hatırlayarak gülümser. "Bebeğim, biliyorum." Beni kendine çeker, sıkıca sarılır ve sonunda beni sırt üstü çevirir, kollarını iki yanına koyar ve kendini benim üstüme , artık tanıdık olan yeşil gözleriyle beni inceliyor.

"Ne?" Flörtöz bir yorum ya da uzun, derin bir öpücük beklerken, ağzımın kenarlarında bir gülümseme hissediyorum.

Bu yüzden, çok yumuşak bir sesle "Seni seviyorum, El. Seni hep sevdim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, boğazımdaki düğümü çözmeye çalışırken gözyaşlarımı tutuyorum. "Biliyorum."

"Bunu çoktan söylemeliydim. Söyledin, ve o sözleri her duyduğumda kalbim kabardı ve kendimi dünyadaki en şanslı adam gibi hissettim."

"Bunu binlerce kez söyledin," diyorum ona. "Kelimeler kullanmadan konuşmanın yolları var."

"Ama sen yine de kelimeleri seviyorsun."

Beni kendine çekince gülüyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Çok seviyorum."

Öylece kalıyoruz, vücutlarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz karışıyor, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi. Sonra diyor ki, "O bir sorun olabilir."

Bir dakika sonra kafam çalışmaya başlar ve onun tekrar Carrie'den bahsettiğini anlarım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun bu kadar öfkeli olduğunu fark etmemiştim."

Başımı sallıyorum. "İlk kez bir şey söylediğinde, mesajları gönderenin o olup olmadığını sordum. Evet demedi, ama hayır da demedi.

."

"Sence o mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Sana sormam gereken başka bir şey var."

O da kıpırdanır, kaşlarını çatarak. "Bu gece oldukça ilginç geçiyor," der ve ben de gülümserim, ortamı yumuşattığı için minnettarım.

"Peter amcanın porno sektöründe olduğunu biliyor muydun?"

Cevap vermeden önce, hiçbir fikri olmadığını biliyorum. "Emin misin?"

"Hayır," diye itiraf ettim ve Lamar'ın bana anlattıklarını ona anlattım.

"Mulroy'un porno sektöründe olması, Peter'ın da öyle olduğu anlamına gelmez. Bu, benim tanıdığım adama hiç benzemiyor."

"Ben de." Ama söylemediğim şey, organize suç ve uyuşturucu ticaretinde çalışmanın da benim tanıdığım Peter olmadığıydı. Herkesin sırları olduğunu hep biliyordum, ama Laguna Cortez'e geri döndüğümde, bu ders gerçekten içime işledi.

Devlin'in dolabında yaban mersinli kek karışımı var ve ben onun hamuru karıştırmasını izliyorum. Saat daha sekiz bile olmamış, ama o saat altıdan hemen sonra yataktan kalkmış. Onun sıcaklığını hemen hissettim ve onun kalktığını fark edince, bir daha uykuya dalamadım.

Onun tişörtlerinden birini giydim ve onu aramaya çıktım. Onu bulmadan önce sesini duydum ve yirmi dakika boyunca sırtındaki kum torbasını dövmesini izleyerek keyifli vakit geçirdim. veranda. Ellerini sarmıştı ve buna sevindim. Parmaklarının kızarmış ve kanamış olduğunu, o zavallı, yıpranmış çantanın pürüzsüz, kahverengi derisi üzerindeki kan lekelerini çok iyi hatırlıyorum.

Dün gece, parmak eklemleri kırmızıydı, ama yaralı ve kanamalı değildi. Elbette Walt'a karşı biraz kendini tutmuştu. Bu yüzden o piç kurusu hala hayatta.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sordum, bana döndüğünde, alnından gözlerine ter damlıyordu. Sadece şort giymişti ve

tüm vücudu müzede spot ışığı altında duran eski bir tanrının portresi gibi parlıyordu.

"İyileşiyor," demişti, sonra elimi tutmuştu. "Dün gece konuşmak iyi geldi. Şimdi seninle duş almak işi bitirecek."

"Senin tek bir şey düşünüyorsun."

"Eğer yol sensen, evet," demişti.

Şimdi, duş aldık ve giyindik, yakında birlikte çöreklerimizi yiyeceğiz. Sonra o vakfa gidecek, ben de eve gidip Brandy'yi kontrol edeceğim ve sonra Peter hakkındaki araştırmalarımı geri döneceğim, ilk işim Cyrus Mulroy'a ulaşmak olacak.

"On üç dakika," diyor Devlin, fırın tepsisini fırına kaydırırken. "On üç dakikada ne yapabiliriz ki?"

O sahte bir bakış atıyor ve ben gülüyorum. "Sakin ol, evlat. Giyindim ve makyaj da yaptım. Ve siz, bayım, onu bozarsınız."

"Makyajını bozmayacak, bizi eğlendirecek pek çok yol düşünebilirim." Ada mutfağın etrafından dolaşıp beni tabureden çekip kollarına alıyor. "Göstereyim mi?"

Tam da ona bunu yapmasını söylemek üzereyken, kapısının keskin zil sesi bizi keser.

Kaşlarını çatır, sonra telefonunu çıkarıp kamerayı kontrol eder.

"Brandy," der ve içim birden sıkışır.

O yöne doğru aceleyle koşarım, Devlin hemen arkamdadır, sonra çekip Sistemi devre dışı bıraktığı anda kapıyı aç. "İyi misin?" diye soruyorum. "Başka bir şey mi oldu? Kahretsin, seninle kalmalıydım."

O içeri girerken, başını sallayarak "Hayır, hayır. İyiyim. Gerçekten. Christopher dün gece benimle eve geldi. İyiyim. Gerçekten, iyiyim." derken, sözlerim birbirine karışır.

"O zaman ne oluyor?" diye soruyorum, aynı anda Devlin onu içeri davet ediyor ve yeşil çay ister mi diye soruyor.

"Çok iyi olur," diyor ve ikimiz de onu takip ediyoruz, ben daha fazla soru sormamak için çok uğraşıyorum. Devlin haklı. Brandy'nin bu sabah gelme sebebi ne olursa olsun, kendi zamanında anlatacaktır.

Devlin, Brandy'nin önüne bir fincan çay koyar. "Ellie ile konuşabilmen için çıkmamı ister misin?"

"Hayır. Teşekkürler, ama aslında ben seninle konuşmak için geldim." "Oh," diyorum. "Gitmemi ister misin?"

Gülerek cevap verdi. "Hayır. İkiniz de kalabilirsiniz." Derin bir nefes aldı, sonra gürültüyle nefesini verdi. "Sadece tüm o fotoğraflar yüzünden kendimi kötü hissediyorum. Henüz görmedin mi?" diye ekledi, görünüşe göre kafamın karıştığını fark etmiş gibi.

"Sokaktan," diye tahmin ediyorum. "Devlin ve Walt. Ne kadar kötüler?"

"Bazıları oldukça canlı," diyor Devlin ve ilk kez bunun onun için yeni bir haber olmadığını anlıyorum. Ve açıkçası, benim için de yeni bir haber olmamalı. Ama ikimizin dünyasına o kadar kapılmıştım ki, yaşamak zorunda olduğumuz dünyayı aklımdan çıkarmıştım.

Boks torbası, sanırım. Carrie, Max, Walt ya da bunlarla ilgili bir şey değildi - en azından, *sadece* onlarla ilgili değildi. Fotoğrafları görmüş ve bildiği en iyi şekilde çözmeye çalışıyordu.

"Tamra bu sabah sana gönderdi," diye tahmin ediyorum.

O başını salladı. "Bu onun işi. Yemeğimizi bitirir bitirmez işe gideceğim."

"Yorumların çoğu saçma sapan şeyler," diyor Brandy. "Senin senin kötü bir insancıl olduğunu söylüyorlar. Tamra beni de aradı. Endişelenmememi ve vakfın talihsiz sosyal medya fırtınalarına cevap verebilecek kapasitede olduğunu söyledi."

"Tamra akıllı bir kadın," diyor Devlin. "Sana tam olarak benim şimdi sana söyleyeceğim şeyi söyledi." Ona sertçe bakıyor. "Endişelenme. Ve benim için de endişelenme."

Onun yutkunmasını izliyorum. "Ama endişeleniyorum," diyor, dik durarak. "Bu yüzden buraya geldim. Konuyu kamuoyuna açıklayacağım. Suç duyurusunda bulunacağım ve gazetecilere başıma gelenleri anlatacağım. Senin neden onun peşine düştüğünü anlamalarını istiyorum," diyor Devlin'e. "Sen çok iyi işler yapıyorsun ve böyle bir olay - rastgele bir adamı dövmüş gibi görünürsen - bu tür bir reklam gerçekten çok kötü olabilir."

Brandy'ye bakan Devlin'i izliyorum, yüzündeki ifade okunamıyor.

"Brandy," diyorum, sesim yumuşak. "Emin misin?"

"Bundan paçayı kurtaramaz," diyor.

"Belki yapmaz," diyorum. "Lamar artık onun adını biliyor. Soruşturma başlatabilir. Başka kadınları da uyuşturup tecavüz ettiği başka kadınlar olup olmadığını araştırabilir." Yaklaşıp ellerini tutuyorum. "Sen olmak zorunda değil."

"Evet, sen olmalısın. Belki duruşma için değil, ama şimdi. Gazeteciler için. Devlin için. Çünkü aksi takdirde onun..."

"William Alexis Tarkington ile benim aramda özel bir anlaşmazlık olduğunu ve bunun özel kalacağını yayınlayacaklar, ki bu tam da bu sabah Tamra'ya yayınlattığım açıklama." Brandy'ye yaklaşıp. "İstersen suç duyurusunda bulun, eğer bu geceleri rahat uyumanı ve huzur bulmanı sağlayacaksa. Ama şimdi karar vermek zorunda değilsin. Onun adını biliyorsun. Lamar onun izini kaybetmez. Ve sonunda, ona karşı tek başına kalmayacağını

tek başına karşı karşıya kalmayacağını ortaya çıkabilir."

"Ama yapmadığın bir şey için sosyal medyada herkesin gündeminde olacaksın. Ve tüm sırlarınla..."

"Ben yaptım, Brandy," diye işaret ediyor. "Ve çok uzun zamandır sırlarımı koruyorum. Ama," diye ekliyor, "seçim senin." Fırın zamanlayıcısı çalarken ikimizin arasında bakıyor. "Çörekleri soğumaya çıkaracağım, sonra giyineceğim. Bugün ofiste halletmem gereken

"

Bana dönerken Brandy'nin omzuna dokunur, sonra elimi tutar. "Burada kalacak mısın?"

Kafamı sallıyorum. "Evde daha iyi çalışabilirim ve yazmam gereken şeyler var. İşin bittiğinde uğrar mısın?"

"Hemen gelirim." Dudaklarıma bir öpücük kondurur, sonra zamanlayıcıyı kapatır ve çörekleri fırından çıkarır, ardından yatak odasına doğru yönelir.

Mutfakta Brandy iç çeker.

"Biliyorum," diyorum. "O, saklanacak bir adam."

O gülüyor, ben de kendime taze bir fincan kahve doldurup tezgaha yaslanarak onu inceliyorum. "Çörek ister misin?"

"Her zaman, ama soğumasını bekle." "Ee, ne düşünüyorsun?"

Bu sefer, kahvaltıdan bahsetmediğimi anlıyor. Derin bir nefes alıyor ve nefesini veriyor. "Beklemek konusunda haklı olduğunu düşünüyorum, ama sonunda Lamar'la tutuklama konusunda konuşacağım."

"Emin misin?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum." Bir parmağıyla saçını kıvırıyor, sonra karşımdaki tezgahın üzerine atlıyor. "Tanıklık etmek istemiyorum Tanıklık etmek istemiyorum. Yani, *gerçekten* istemiyorum. Olanları tekrar yaşamak istemiyorum." Ağzı ironik bir şekilde bükülüyor. "Çoğunu hatırlamasam bile

"Brandy..." Daha iyi hale getirecek kelimeleri bulamayınca sözlerim kesiliyor. Omuzlarını silkiyor ve iç çekiyor. "İstemiyorum," diye tekrarlıyor. "Ama Walt'un serbest kalmasını da istemiyorum. O yüzden Lamar'ın benden daha cesur başka kurbanlar bulmasını umuyorum. Ama bu korkunç bir düşünce çünkü bu, onun bunu sadece bana yapmadığını anlamına geliyor." "Bran..."

"Oldukça berbat durumdayım, değil mi?"

"Durumun, evet. Sen, asla. Ve şimdi zamanın var."

"Devlin'in..."

"Bu onun seçimi," diye hatırlatırım ona. "O adamı dövmek zorunda değildi. Kendi kararını verdiği için ona saygı göster."

O da başını sallar. "Evet. Haklısın." Derin bir nefes alır, sonra yavaşça nefesini verir. "O gerçekten iyi bir adam."

Dudaklarımda dans eden gülümsemenin gıdıklanmasını hissediyorum, sonra omzumun üzerinden yatak odasının kapalı kapısına doğru bakıyorum. "Evet. Öyle."

Brandy tezgahtan atlar, sonra bir peçete alır. Bir çörek alır, sonra oturma odasına doğru ilerler. Ben de bir tane alıp onu verandaya kadar takip ederim. İkimiz de tepeler ve altımızdaki çatıları seyrederek, ta ki Brandy bana doğrudan bakacak şekilde yerini değiştirene kadar. "Christopher benden özür diledi. Benim tepkimden Walt'un kim olduğunu Walt'ın kim olduğunu anlaması gerektiğini söyledi. Ve Devlin'in yaptığını yapması gerektiğini söyledi."

Hiçbir şey söylemiyorum. Christopher'ın yerinde olsaydım, eminim ben de aynı şeyi düşünürdüm.

"Bence Devlin'e biraz hayranlık duyuyor. Hatta bana, böyle bir riske girmeye cesaret edemeyeceğini söyledi. Bir an için, Devlin'in gerçek kimliği yüzünden böyle düşündüğünü sandım, yani ne kadar çok kamuoyunun gözü önünde olursa, Alex olarak geçmişinden onu tanıyan biri o kadar çok olur diye.

Konuşmaya başlamak üzereydim ama o benden önce davrandı.

"Neredeyse bir şey söyleyecektim—Devlin için her şeyi mahvedecektim çünkü çok sarsılmıştım ve net düşünemiyordum."

Korku içimi kaplıyor, ama elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve sesimi sabit tutarak "Ama söylemedin" diyorum. Hatta bir cevap duymayı çok istesem de, bunu bir ifade haline getirmeyi başardım.

"Hayır," diye beni temin ediyor. "Söylemedim. Bir şey söylemeden önce, onun sadece böyle patlamaya hazır bir duruma karışmaktan endişe duyacağını kastettiğini fark ettim."

"Evet, ama o Devlin'in gerçekte nasıl bir hayat sürdüğünü bilmiyor. Babası ve ordusu arasında, patlayıcı durumlar onun için oldukça doğal olmalı." Bunu ilk kez böyle düşündüm ve Devlin'in yıllar boyunca ne yaptığını merak ederek kaşlarımı çattım. Onun ima ettiği şeylerden ve tehlikeli sırları olduğu yönündeki açık ifadesinden yola çıkarak, onun bakış açısına göre

"Eminim ki Christopher, tüm bu zaman boyunca Devlin'in sadece hayırsever bir kurtarıcı rolünü oynayan zengin bir adam olduğunu düşünmüştür," diyor Brandy.

"Eminim ki Christopher bunca zamandır Devlin'in sadece hayırsever bir kurtarıcı rolünü oynayan zengin bir adam olduğunu düşünüyordur," diyor Brandy. "Ama şimdi Devlin'in gerçekten iyi bir adam olduğunu görüyor."

"Eh, bu da iyi bir şey," diyorum ve ikimiz de gülüyoruz. "Cidden ama," diye devam ediyorum. "Christopher'ı gerçekten seviyorum. Umarım senin beyaz şövalyen olamadığı için kendini kötü hissetmiyordur."

"Biraz kötü hissediyor, evet. Ama bence bu bile iyi bir şey. Çünkü konuştuk, biliyorsun? Yani, gerçekten konuştuk. Tamamen farklı bir bağ kurduk. Sanki yüzeyin altına inmişiz gibi."

Gülümsemesi biraz utangaç. Benimki ise o kadar geniş ki yanaklarım ağrıyor. "Brandy Bradshaw, siz ikiniz...?"

"Bu gece düşünüyorum. Akşam yemeğine çıkacağız. Los Angeles'ta. Yarın Beverly Hills'te öğle yemeği toplantılarım var ve o dizüstü bilgisayarını dizüstü bilgisayarı olduğu her yerde yazabildiğinden, bu iyi bir fikir gibi görünüyor." "Senin adına sevindim," diyorum ona.

"Ben de kendim için mutluyum. Ve gerginim. Bunun geçeceğini söyle bana." "Seks konusunda mı? Kesinlikle. İlişki konusunda mı...?" Omuz silkiyorum.

omuz silkerek sözümü bitiriyorum. "Bu konuda yanlış kişiye soruyorsun. Onu tekrar kaybedersem ne yapacağımı

onu tekrar kaybedersem ne yapacağımı
bilmiyorum." "Kaybetmeyeceksin,"
diyor kararlı bir şekilde.

"Bana söyledi," diyorum. "Beni sevdiğini söyledi. Gerçekten öyle
dedi."

"Oh, Ellie." Sesinde duygu dolu bir ses tonu var ve ben zevkten erimek
istiyorum. "Gördün mü? O hiçbir yere gitmiyor."

Gülümsüyorum, çünkü inanmak için çaresizce çabalıyorum. Ama aşkın
sihirli bir kalkan olmadığını ve ona ne kadar sıkı sarılırsan sarıl, o kaltağın
Kader, en ufak bir uyarı bile vermeden sevdiğin insanları senden
koparacağını herkesten daha iyi biliyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Burada bir evin mi var?" diye soruyor Anna. "Nerede?"

Anna'nın masasının karşısındaki bankta oturmuş Devlin'in telefonunu kapatmasını bekliyorum. Henüz öğle vakti bile değil, bu yüzden eminim meşguldür, ama onunla hızlıca bir kahve içmek umuduyla uğradım. PCH'de birkaç blok ötede bulunan Sunset Realty and Management ofisindeydim ve Peter'ın düzenlediği yönetim sözleşmesinden onları serbest bırakmak için gerekli belgeleri imzaladım.

"Sunset Canyon'un dışında," diyorum. "Yani Pacific'in kuzey tarafında, Brandy's'in karşısındaki yer."

"Orada mı büyüdü?" diye sorar Tamra. Ben geldiğimde Anna ile derin bir konuşmaya dalmıştı. Las Vegas'taki güvenlik ihlalleriyle ilgili bir şeydi.

"Sadece on üç yaşına kadar," diyorum. "O zaman Peter'ın sahil evine taşındım. Ve dürüst olmak gerekirse, okuldan sonra Peter'ın yanında kaldığım için, annem öldüğünden beri sahil evi benim evim gibiydi."

Tamra elimi anlayışla sıkıyor. "Yine de, geri dönmek güzel bir anı."

Onaylayarak başımı sallıyorum. "Beklenmedik bir şeydi. Peter amca evi kiraya verdiği için beri aynı kiracı oturuyor." Adamı tanımıyorum, ama görünüşe göre yaşlı birine bakmak için Virginia'ya taşınıyor.

ebeveyn. Teknik olarak otuz gün önceden haber verdi, ama on gün sonra boşaltacağı yönetim şirketine on gün içinde taşınacağını söyledi. Ondan sonra oraya girip etrafa bakabilirim. Sonra taşınmadan önce evi yenilemek için müteahhit aramaya başlayabilirim. Brandy ile yaşamayı özleyeceğim, ama tekrar kendi evime kavuşacağım için heyecanlıyım.

Anna'nın telefonundaki ışığın söndüğünü görüyorum, bu Devlin'in görüşmesini bitirdiğini gösteriyor. Ayağa kalkıyorum, ama ışık hemen tekrar yanıyor. İç çekiyorum

sonra ikisinin arasına bakıyorum. "Peki, Vegas'ta neler oluyor?"

Tamra, "Vakfın insan kaçakçıları ve benzeri suçlularla mücadele için paramiliter desteklerin finansmanına nasıl yardımcı olduğunu biliyorsun" demeden önce ikisinin birbirlerine hızlıca baktıklarını görüyorum.

Soru olmasa da başımı sallıyorum. Devlin'den ve kendi araştırmalarımın vakfın çalışmalarının kapsamını öğrenmiştim. Kurbanlara iş eğitimi vermekten kurtarma çalışmalarına, dehşetin kaynağı olan canavarın kafasını kesmeye kadar her şey.

"Elbette bu çalışmaların çoğu gizli olarak planlanıyor. Ancak en az üç kez, operasyonlar ve kurbanlar kurtarma ekipleri gelmeden önce başka bir yere taşındı."

"Birisi bilgi sızdırıyor."

Tamra başını salladı. "Sızıntı vakfın dışından biri tarafından yapılmış olabilir. Ortak olduğumuz gruplardan biri. Ayrıca birisi sistemlerimizi hacklemiş veya gözetim yoluyla bilgi ele geçirmiş olabilir."

"

Alaycı bir ses çıkarırım. "Devlin'in operasyonlarının böyle bir zayıflığı olabileceğini hayal edemiyorum."

"Bu yüzden bunun bir kişi olduğunu düşünüyoruz," diyor Anna. "Bilgi toplayıp satan biri."

Başımı sallıyorum. "Blackstone denen adama."

Anna kaşlarını çatar. "Kanıtımız yok. Ama evet. Devlin, baskınlardan önce bilgi sattığını düşünüyor."

"İnsanları uyararak kar elde ediyor," diyorum.

"Onu yıllardır tanıyorum," diyor Anna. "Onun yapamayacağı bir şey olduğunu düşünmüyorum

ama onun böyle bir oyun oynadığını da hissetmedim." Omuzlarını silkiyor.

"Joseph Blackstone'u kimse gerçekten anlayamaz." Ağzı

bükülür. "Ya da Devlin Saint'i, bu konuda." Kaşlarını çatar, sonra beni inceler.

"Ne?"

"Üzgünüm." Başını sallar, sonra öne eğilir, dirseklerini masasına dayar.

"İkiniz nasılsınız? Sosyal medyada kopan fırtınadan sonra,

"

Bugün Çarşamba ve Devlin'in Tarkington'ı alt etmesinin üzerinden üç gün geçti. Devlin ve ben çok çalışıyoruz ve boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz. İkimiz de internette fazla zaman geçirmiyoruz.

Yine de, çoğunlukla Brandy ve Tamra'dan haberler aldık. Görünüşe göre Devlin Pazartesi günü trend olan konular arasındaydı, bazıları onu internette yerden yere vururken, diğerleri onu halkın koruyucusu olarak övüyordu.

"Biz iyiyiz," diyorum. "İnsanların tanımadıkları insanların hayatlarının parçalarını görmekle neden bu kadar ilgilendiklerini anlamıyorum. Ama herkesin kendi tercihi."

"Şöhret çok değişken bir şey," diyor Tamra, telefonunda gezinirken. "Dün çok daha sakindi ve bugün şu ana kadar ikinizle ilgili neredeyse hiç paylaşım yok."

"O dışarıda. Başka bir görüşmeye girmeden önce içeri gir." Anna kapıyı açmak için düğmeye uzanır, ama onlar çoktan harekete geçmişlerdir ve bir dakika sonra Devlin ofisinden çıkar.

Onu kaç kez görmüş olsam da, hala nefesim kesiliyor. Dik duruyor, sanki bunun için doğmuş gibi bir takım elbise giyiyor, mükemmel dikilmiş gri ipek ve ona yakışan yeşil bir kravat. Gözleri. O zengin ve güçlü, evet, ama onda daha fazlası var. Gözlerindeki ateş. Saçlarının vahşiliği. O bir savaşçı ve sonunda kendisine bulaşan kişiyi bulacağından hiç şüphem yok. Ve onu onları tamamen yok edecek.

Brandy için Walt'a da aynısını yapmıştı. Vakfını ve vakfın koruduğu insanları kurtarmak için daha ne yapabilirdi?

Myers'ı öldüren suikastçıları düşününce titriyorum. Devlin'in söylediklerini hatırlıyorum: sistemin başarısız olduğu yerde adaleti sağladıkları için onları alkışladığını söylemişti. O suikastçılar muhtemelen kiralık katillerdi.

Ve şu anda, fırsat verilirse Devlin'in sızıntıları durdurmak ve vakfı korumak için bu tür adamlara seve seve para ödeyeceğinden eminim.

.

"Kaçabildiğine sevindim," diyorum bir saat sonra, sahilde çıplak ayakla yürürken, kahve yerine almaya karar verdiğimiz bir kase dondurmayı paylaşırken.

"Sabahıma hoş bir mola verdin. İnan bana."

Pantolonunun paçalarını kıvrımış ve bu, başka bir adamı şirket savaşılarından şirket plajına dönüştürebilirken Devlin ile birlikte, çıplak ayaklarını öpen dalgaların arasında da aynı derecede güçlü görünüyor.

"Anna ve Tamra'nın söylediklerine göre, şu an pek de iyi bir zaman değil."

"Emir vermek ve birkaç telefon görüşmesi yapmak dışında, şu anda yapabileceğim pek bir şey yok," diyor. "Bu yüzden sen, bu sıkıcı durumdan hoş bir kaçış oluyorsun."

Gülüyorum. "Bir amacın olması güzel."

Durur, sonra bana bir kaşık dolusu nane çikolatalı dondurma uzatır. Alırım ve dilimde hissettiğim keskin serinliğin tadını çıkarırım. "Brandy nasıl?"

"Pazartesi sabahından beri onu görmedim," diye itiraf ediyorum. Bugün Çarşamba ve ağızımın köşesinde bir gülümseme belirliyor. "Christopher onunla bazı toplantılar için Los Angeles'a gitti ve bana orada akşam yemeği yiyip otelde kalacaklarını söyledi. Sanırım iki gece kalmaya karar verdiklerini düşünüyorum. Ya öyle, ya da Christopher'ın Airbnb'sinde saklanıyorlar."

Devlin gülümser. "Dün araştırma odasında onu neden görmediğimi merak ediyordum. O kadar alışılmış bir varlık haline geldi ki, gelmeyince Tamra'ya ekibi çağırmasını söyleyecektim neredeyse."

"Birlikte iyi görünüyorlar."

Kısa bir duraklama olur ve Devlin başını sallar. "Öyle." "Ne? Tereddüt ettin," diye eklerim, kaşlarını çatarak soru sorar gibi bakınca. "Sadece Christopher hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi düşünüyordum." düşünüyordum."

"O bir yazar. Google'da arat. Ya da web sayfasına bak. Oldukça standart şeyler. Onu maaşlı çalıştırmıyorsun ya."

"Doğru. Ama insanlara karşı sağlıklı bir paranoya beslemeyi seviyorum. Özellikle de değer verdiğim insanlara yakınlaştıklarında."

Serbest elini tutup nazikçe sıktım, Brandy'ye de göz kulak olduğu için çok minnettardım.

"Son bir ısırık?" diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Sen ye. İşe dönmenden önce kendine bir ödöl ver." Vakfa geri döndük ve onu bırakmak istemiyorum.

"Bugün okulu asmak istiyorum," diyor, benim düşüncelerimi yineleyerek.

"Yapman gereken işler var," diyorum. "Benim de öyle. Lamar sonunda Cyrus Mulroy'un adresini ve telefon numarasını buldu. Ona mesaj bıraktım ve beni geri aradığında hazır olmak istiyorum."

"Eğer geri ararsa."

"Aramazsa, evine uğrarım. Ben cesurum," diye alay ediyorum Devlin gülüyor. "Sonuç olarak, onunla veya bağlantısıyla ilgili gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir şeyi bulmak için son bir çaba gösteriyorum.

onunla Peter arasında, böylece hazırlıklı olacağım." Nefesimi bırakıyorum.

"Umarım bana Peter'ın kötü alışkanlıkları arasında porno ticareti olmadığını söyler, ama en kötüsüne kendimi hazırlıyorum."

"Öyleyse, akşam yemeğine ne dersin? Okyanus manzaralı güzel bir yere gidelim."

"Harika hamburger ve patates kızartması olan bir yere gidelim. Manzarası da güzel olsun."

Gülerek kollarıyla beni sardı. "Bunu halledebilirim sanırım. İşten sonra üstümü değiştirip seni almaya gelirim."

"Bu plan hoşuma gitti," dedim ve başımı geriye eğerek, Paul ve vakfın lobisinde duran diğer herkesin gözü önünde olduğumuzu düşünürsek, beklediğimden çok daha az iffetli bir öpücük verdim.

"Sen benimsin," diye fısıldadı, bir kez daha aklımı okudu. "Ve bana kalırsa, bütün dünya bunu bilmeli."

OTUZ ALTI.

Brandy'nin evinin kapısından içeri girmişken telefonum çaldı ve Devlin'den geldiğini düşünerek kot pantolonumun arka cebinden çıkardım.

Ama arayan Corbin'di.

Normalde bu büyük bir hayal kırıklığı olurdu. Ama bugün cevap vermek için sabırsızlanıyordum ve telefonu hoparlöre almak için düğmeye bastım. "Hazır mı?"

"Evet. Bilgisayarının başında mısın?"

"İki dakika içinde gelirim," diye onu temin ederim, koridorda ayakkabılarımı çıkarır ve odama koşarım. Dizüstü bilgisayarım, bu sabah bıraktığım yerde, hala fişe takılı, ekran koruyucusu bana "*Otur ve çalış, lanet olsun!*" diye uyarıyor.

Kendimi yatağa atıyorum, ekran kilidini açıyorum ve ona hazır olduğumu söylüyorum.

"E-postanı kontrol et. Sana bir dosya paylaşım sunucusunun bağlantısını gönderiyorum. İndir, aç, kur ve başka bir şey yapmadan benim dönmemi bekle. Ben kahve almaya gidiyorum. lobi."

"Şimdi mi?"

"İndirmek yaklaşık beş dakika, yüklemek de iki dakika sürer. Kişisel bir şey değil ama ikimizin yedi dakika boyunca medeni bir sohbet yapabileceğimizi sanmıyorum."

Neredeyse gülmek üzereydim. İsteğim dışında, Corbin bana giderek daha sempatik gelmeye başlamıştı. "Haklısın," dedim, dosya indirildikten sonra kendime kahve almayı planlayarak. indikten sonra kendi kahvemi almayı planlıyorum.

On yedi dakika on beş saniye sonra, Corbin'in dönmesini sabırsızlıkla beklerken parmağımla masayı tıklıyorum. Dosya

indirilmiş ve kurulmuş, ben de "Hoş geldin, Elsa. Sabır bir erdemdir.

Hoş geldin, Elsa. Sabır bir erdemdir.

Ve bunun altında, azarlayıcı bir tonla "Ah-ah-ah" sesi çıkarken, hareketli bir parmak sallanıyor.

Yemin ederim, bu yazılım başarısız olursa, Corbin'i bir kademe aşağı çekmeyi kendime görev edineceğim. Ya da beş kademe.

"Gitmeye hazır mıyız?" Sesi kulağıma fısıldıyor.

"On dakikadan fazladır hazırız," diyorum. "Lobiden dönerken yolunu mu kaybettin? Karmaşık olabileceğini biliyorum. Asansörde seçebileceğin çok fazla düğme var."

"En iyi esprin değil," diyor ve kendime rağmen, sessizce aynı fikirde olduğumu kabul etmek zorundayım. "Tamam, bir kez alıştığında oldukça kolay.

Temizlemeye çalıştığın dosya sabit diskinin bir yerinde kayıtlı mı?"

"Evet. Benim gördüklerimi senin tarafında da görebilecek misin?"

"Hayır."

Dudaklarımı yalıyorum. "Bundan nasıl emin olabilirim?"

"Bilemezsin," diyor. "Ama unuttuysan, ben de bir gazeteciyim.

Senin bilgilerini veya kaynaklarını mahvetmem, Ellie. Seni kesinlikle mahvederim. Ama işi mahvetmem."

"Tamam. Özür dilerim. Yapmayacağını biliyorum." Parmaklarımı tuşların üzerine koyarım. "Peki ne yapacağım?"

Bana programı yüklemeyi anlatıyor, ardından süreci yönlendiren çeşitli kontrolleri gösteriyor.

"Temel olarak, bilgisayar piksellerdeki bilgileri arıyor ve siz ona rehberlik ediyorsunuz. Bu, görüntünün ne olması gerektiği hakkında bir fikriniz varsa işe yarar.

Bu, iki dağcı bulunan banka binası, değil mi? Yani bir bina ve insan şekilleri bekliyorsunuz.

Açıya bağlı olarak otoparkta arabalar da olabilir. Belki de çatıda inşaat ekipmanları. Bu bir drone çekimi, değil mi?"

"Doğru."

"Tamam. Hadi deneyelim." Programın binaya ve adamlara odaklanması için bana bazı komutlar veriyor.

Arka plan. Sonra bana figürleri nasıl izole edeceğimi ve özelliklerini netleştirmek için bilgisayara nasıl talimatlar vereceğimi anlatıyor.

"En az birkaç saat sürer. Hatta birkaç gün bile sürebilir. Ama ayarlamalara başlamadan önce biraz zaman tanıyın. Görüntülerden birinin kim olduğunu bildiğinizi düşünüyorsanız, fotoğrafını yükleyip bilgisayara eşleşme olup olmadığını karar verdirebilirsiniz. Ama hiçbir fikriniz yoksa, programa sadece bir kişi olması gerektiğini söyleyin. Anladınız mı?"

"Anladım."

"Güzel. Yardıma ihtiyacın olursa beni ara."

"Gerçekten mi?"

"Sizi arayıp gününüzü anlatmanız için davet ettiğimden değil. Ama takılırsanız, evet. Ben de sizin kadar yazılımımın çalışmasını istiyorum. Ve ikimiz de düzenli çalışma saatlerine bağlı değiliz çalışmıyor, değil mi?"

"Teşekkürler," diyorum, Corbin'in bir pislik olabileceğini, ama aslında evrendeki en büyük pislik olmayabileceğini isteksizce kabul ederek.

Bana şans diler ve görüşmemiz biter bitmez Roger'ı arar, her şeyin hazır olduğunu ve programın çalıştığını söylerim. İşimi bitirir bitirmez ona haber vereceğimi söylerim.

Sonra oturup ekranımda piksellerin yeniden düzenlenmesini izliyorum. İlk başta bu çok ilginç geliyor, ama kısa sürede sıkıcı hale geliyor. On dakika sonra evi temizlemeye karar veriyorum. Bu, zihnimi bilgisayarın ilerlemesinden uzak tutmakla kalmaz, aynı zamanda ev sahibinin kurallarını çiğnememize rağmen burada kalmama izin verdiği için Brandy'ye teşekkür etmenin de iyi bir yoludur.

Birkaç saatimi banyoların temizliğine harcıyorum ve Çamaşırları katlayıp, ardından fayanslı alanları süpürüp paspaslıyorum. İşler arasında bilgisayarımı kontrol ediyorum ve görüntü henüz netleşmemiş olsa da, ilerleme çubuğu bir şeye doğru ilerlediğini gösteriyor. Umarım bu şey tanınabilir bir görüntü olmasını umuyorum.

Sonra mutfağa geçiyorum ve ada mutfakın üzerinden televizyonu görebildiğim için çalışırken klasik film kanallarından birini açıyorum. Şu anda yayınlanan programın en sevdiğim Bette Davis filmlerinden biri olan *All About Eve* olduğunu fark edince gülümsüyorum. Filmin sadece ilk on dakikasını kaçırmışım.

Dikkatim film ile bulaşıkları kaldırmak arasında bölünmüştü. Geçen gün Bette Davis'i düşünüyordum ve

Ama bu aktrisi bana hatırlatan başka biri daha vardı. Derin gözleri olan başka biri.

Kafamı sallıyorum, kaşlarımı çatarak hafıza. Parmaklarınızın arasından duman gibi kayıp giden bir düşünceyi tutmaya çalışırken hissettiğiniz o sinir bozucu duygu. düşünceyi tutmaya çalıştığınızda hissettiğiniz o sinir bozucu duygu. O düşünce tam orada, ama onu tutmak tamamen imkansız...

Fahişe.

İşte buydu. Vegas'taki fahişe. Gazetede resmini gördüğüm kadın. Onun da Bette Davis gibi derin gözleri vardı. Reggie ile ilk tanıştığımda zihnimin derinliklerinde saklı olan kadındı.

Lorenzo Bell suikasta kurban gittiğinde yanında olan fahişe. Öldürülen Lorenzo Bell'in yanındaki fahişe. Devlin'le Vegas'tayken, birisi yakın mesafeden ateş ettiği kurşunla öldürdüğü, insan kaçakçılığı çetesinin bilinen lideri.

Bunu daha önce nasıl fark edemedim?

Hatta, şimdi gerçekten emin miydim?

Bulaşık makinesini açık bırakıp bardakları tezgahın üzerinde bırakarak yatak odasına koştum. Bilgisayarım ilerleme kaydediyordu, Yüzde tamamlanma simgesi, ilk yeniden yapılandırmanın yüzde sekseni tamamlandığını gösteriyor. Bu yeterli olabilir, bu yüzden programı duraklatmak istemiyorum. Bunun yerine tabletimi kullanarak tarayıcıyı açıyorum ve Bell'in suikastını haber yapan gazete makalesini arıyorum.

Görüntüyü kısa sürede buluyorum. Birden fazla haber ajansı tarafından yayınlanmış. Fotoğraf siyah beyaz, ama kadının sarı ve kıvrırcık saçlı olduğu açıkça görülüyor. Reggie'nin saçları koyu renk ve düz. Ama ikisi de kadınların da aynı derin gözleri var. Fotoğraf grenli olsa da, fahişenin ten rengi Reggie'ninkine benziyor. Doğal bir sarışının ten renginden daha koyu beklediğimden daha koyu, ancak siyah beyaz fotoğrafta bunu tam olarak anlamak zor. Ama elmacık kemikleri. Geniş ağız. Kalın kirpikler. Ve çenesindeki küçük çukur.

Reggie.

Bundan eminim.

Tabletimi yatağa atıp, bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak odada dolaşmaya başladım. Bell suikasta kurban gitmişti ve o da oradaydı.

Yaklaşıp tetiği çeken o muydu? Yoksa dikkatleri başka yöne çekerek başka birinin yaklaşmasına izin mi verdi? Ronan gibi, Reggie ile Reggie ile arkadaş olan biri. Ve Victorville'de olduğu yönündeki örtbas hikayesine rağmen, eminim ki o da Vegas'taydı.

Reggie'nin bir otel işlettiği söyleniyor, ama bu her türlü suç faaliyeti için mükemmel bir örtbas, özellikle de para aklanması gerekiyorsa.

Peki ya Ronan? Bağımsız bir güvenlik danışmanı tam olarak ne yapar ki? Belki de kiralık katil?

Bu benim en iyi tahminim. İkinci tahminim ise, o ve Reggie sadece birlikte çalışmakla kalmamış, Devlin'in burnunun dibinde, vakfın kaynaklarını kullanarak operasyonlarını yürütmüş olmaları.

Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum, düşüncelerim o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse kendime yetişemiyorum. Lorenzo berbat bir insandı . Ve bu ikisinin karar vermesi fikrine tahammül edemem ama Onu ortadan kaldırmak için kendilerini feda ettiklerini, onun olmadığı bir dünyanın daha iyi olduğunu da inkar edemem. Ancak bu, yaptıklarını ve yasayı nasıl çiğnediklerini haklı çıkarmaz. Dahası, sadece kötü adamların peşinde olduklarını kim söyleyebilir? Ronan ve Reggie kiralık katil ise, herkes onların hedefinde olabilir.

Kendimi kucaklayarak, anladığım şeyin sonuçlarından nefret ediyorum. Çünkü sonuçta bu, Devlin'in yanıldığı anlamına geliyor. Yıllardır Ronan'a güveniyordu, ama o pislik Devlin'in dostluğunu ve vakfını kullanarak Reggie ile birlikte kendi suç işlerini yürütmek için kullanıyordu.

Ve lanet olsun, ona bunu söylemeliyim.

Parmaklarım titreyerek onun cep telefonunu arıyorum ve ilk çalınıştta cevap veriyor. "Tam da seni düşünüyordum," diyor. "Tabii ki, seni her zaman düşünüyorum."

Ağzımı açtım ama ses çıkmadı. En iyi arkadaşı hakkında bunu ona telefonda nasıl söyleyebilirdim ki? Beklemeliydim. Yapmalıydım...

"Ei? İyi misin?"

"Ronan," diyorum, sesim zımpara kağıdı gibi. "O ve Reggie. Onlar kirli. Seni kullanıyorlar."

Uzun bir sessizlik olur, o kadar uzun ki telefonu geri çekip ekrana bakıp aramanın kesilmediğinden emin oluyorum. Sonra Devlin çok yavaşça, "Neden bahsediyorsun?" diyor.

Yutkunuyorum, sonra ona her şeyi adım adım anlatıyorum. Bell'in yanındaki fahişeden, Ronan ve Reggie'nin festivalde birbirlerine çok yakın davranmalarına kadar her şeyi. "Haklıyım," diyorum bitirdiğimde. "İçimden bir his öyle söylüyor."

"Hayır." Tek bir kelime, ama içinde kesinliğin tüm dünyası var.

"Devlin, görmezden gelemezsin. Bir düşün. Haklı olduğumu biliyorsun."

"Öyle değil," diyor. "Ellie, bu konuda bana güvenmelisin. Ronan'ı tanıyorum. Reggie'yi tanıyorum. İkisine de güveniyorum ve onlar beni kazıklamıyorlar."

Gözlerimi kapatıyorum, onu arkadaşlarına farklı bir gözle bakmaya zorladığım için kendimden nefret ediyorum. Ve arkadaşlarının ona ihanet ettiği gerçeğinden daha da çok nefret ediyorum.

"Bunu görmek istemediğini biliyorum," diyorum yavaşça.

"Hayatındaki insanların seni ne kadar ihanet ettiğini biliyorum. Sence bunu söylemekten zevk mi alıyorum?

bunu sana söylemek hoşuma gidiyor mu sanıyorsun? Sence bu benim için eğlenceli mi? Ama gözlerini açmalısın, Devlin. Bir yığın gerçeğe bakıyorum. En azından sen de onları incelemelisin."

"Gerçekleri biliyorum. Ve senin yanıldığını da biliyorum."

İç çekiyorum. İşlerin bu şekilde gelişmesini istememiştim ve giderek onu görmek için beklemeliydim diye düşünmeye başlıyorum. "Buraya gel," diyorum. "Yüz yüze konuşabiliriz. Ve dürüst olmak gerekirse, sen buraya geldiğinde daha fazla kanıtım olabilir."

"Neden bahsediyorsun?"

"Corbin'in yazılımı. İşini yapıyor. Ronan'ın banka binasındaki figürlerden biri olma ihtimali yüksek. Ve eğer öyleyse, Reggie ile birlikte olma ihtimali de yüksek."

"Tanrım, Ellie. Ne yaptın sen..." Sözünü keser ve derin bir nefes aldığını duyarım. "Yazılımın o insanların net görüntülerini elde ettiğini mi söylüyorsun?"

"Henüz ne kadar net olduğunu söyleyemem, ama ilk render neredeyse bitti. Banka binası zaten temizlendi." Doğru. Çizgiler artık net ve belirgin. Binayı umursadığımdan değil, ama bu bana yazılımın insanlarla olan ilerlemesine dair umut veriyor. "Program

program doğruysa, yirmi dakika içinde onların yüzlerini görebilirim."

Onun cevap vermesini bekliyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Ve bu sefer telefona baktığımda, aramanın kesildiğini görüyorum.

Onu geri arıyorum, ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Kaşlarımı çatıp sinyalimi kontrol ettim, ama sinyal güçlüydü. Devlin'in beni aramasını beklerken yazılımın işini yapmasını izledim.

Ama aramıyor.

On dakika sonra ön kapının tuş takımından bip sesi duyuyorum.

"Brandy?"

"Benim." Bir saniye sonra Devlin yatak odasına girer. "Kapat şunu," der. "Programı sonlandır."

Bana tokat atsa bile bu kadar şaşırmazdım. Yatakta bacak bacak üstüne atmış, ağzım açık kalmış, ona bakıyorum, çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Kapat şunu," diyor, yanıma gelerek.

"Delirdin mi sen? Hayır. Belki sen haklısın, belki de ben haklıyım. Ya da belki ikimiz de yanılıyoruz. Ama sonuçta, Myers suikastı hakkında bir hikaye yazıyorum ve bunu kimin yaptığını ortaya çıkaracağım. Katil senin arkadaşınsa üzgünüm, ama bu değiştiremez..."

"Ronan yapmadı." Her kelime yavaşça, ölçülü bir şekilde söyleniyor.

Hayal kırıklığıyla başımı geriye attım. "Lanet olsun, Devlin.

Bu oyunu bırakabilir miyiz? Yakında öğreneceğiz."

"Ben zaten biliyorum," diyor ve beni geçerek boşluk tuşuna basıp programı duraklatıyor.

Elini itiyorum, sonra konuşmaya devam edince donup kalıyorum.

"Biliyorum, çünkü Myers'ı öldüren benim."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"

Hayır." Kafamı salladım, onun sözlerini yok etme gücüm olmasını diledim.

"Hayır. Bu doğru değil."

Midem bulanıyor ve o bana uzandığında — parmakları omzuma zar zor değiyor — uzaklaşmaya çalışıyorum, kaçmak için yataktan neredeyse düşüyordum. "Yapma," diyorum, boğazım gözlerindeki acıyı gördüğümde boğazım düğümleniyor. O küçük kelimeyle ona acı çektirdim.

Kafamı sallıyorum, sözlerimi geri almamaya çalışıyorum. "Yapamam. Şimdi olmaz. Düşünmem lazım. Ve bana dokunursan..." Sesim bu kelimelerde kırılıyor ve tekrar deniyorum. "Bana dokunursan, ikimiz de biliyoruz ki hiç net düşünemeyeceğim."

"Açıklayayım."

"Açıkla?" diye bağıriyorum ona, onun da bana bağırmasını istiyorum. Kavga etmek istiyorum. Savaşmak istiyorum. Ama onun her hareketi, sözleri kadar nazik, bana karşı koyacak hiçbir şey bırakmıyor.

Nefes alıyorum. "Açıkla?" diye tekrar ediyorum, kendimi incinmişlik ve kafa karışıklığının bataklığında kaybolmaya bırakıyorum. "Zaten anlamadığımı mı sanıyorsun?"

Konuşurken bile, her şey giderek daha net hale geliyor. "İp iniş ekipmanı. Deneme sürüşü. Bu, temyiz mahkemesinin hata yaptığını düşündüğün için anlık bir karar değildi. Bu

senin *yaptığın* bir şey." Kendimi kucaklarım. "Bu senin bir parçan."

Boğazım kurumuş, odada volta atarken kendimi kucaklıyorum. Pencerenin önünde durup, dönüp ona bakıyorum.

"Evet." Hepsi bu. Tek söylediği bu.

"Hükümetin emri miydi? Bir kurum seni Myers'ı ortadan kaldırman için mi tuttu?"

Tereddüt ediyor ve yüzünde umut olduğunu düşündüğüm bir şeyin parladığını görüyorum. İçimde bir umut filizleniyor. Eğer hala orduyla bağlantısı varsa... Eğer hükümetin görevindeyse...

Ama o "Hayır" dediğinde, benim geçici umudum cam gibi paramparça oldu.

Kalbimi saran yumruk sıkışır, zihnimde yeni bir bulmaca dalgası yeniden düzenlenir ve cevaplar bir araya gelir. Sanki okuldaymışım ve sınavda takılmışım gibi hissediyorum. Sonra soruya farklı bir açıdan bakmışım ve tüm cevaplar aklıma gelmiş.

"Myers'ı sen öldürdün," diyorum yavaşça. "Ama video konusunda haklıydım. O videoda sen varsın, elbette. Ama Ronan da var."

Onun sessizliği, benim ihtiyacım olan tek onay. "Ve Vegas. Başından beri haklıydım. Ronan Bell'i ortadan kaldırdı."

"Hayır. O da bendim. Sana söylemiştim. Ronan Victorville'deydi."

"Ama o senin ekibinin bir parçası. Binadaki ikinci kişi o.

. İkiniz kimin daha hızlı olduğunu görmek için deneme yaptınız. Sen kazandın." O başını sallar.

Aramızdaki hava ölümcül bir sessizlikle doldu. "Vegas'ta. Çekmecende bulduğum Glock. O sadece kişisel korunma için değildi.

yedek silahtı. Bell'i yakın mesafeden, tek atışlık

yirmi ikili tabancayla öldürdün, sonra da o tabancayı attın. Kayıtlı değildi, parmak izi yoktu. Ama oradan çıkarken sıkıştırsan diye, Glock'u da yanına almıştın."

"Cevap vermeme gerek var mı?" diye sorar. "Kendi başına gayet iyi idare ediyorsun."

"Bu konuda şaka yapma."

"Hayır," diyor. "Özür dilerim."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip odada volta atıyorum, zihnimin bir kısmı bu konuşmanın gerçekten olamayacağını haykırırken, diğer kısmı ise bunu başından beri bilmem gerektiğini söylüyor. Belki de şimdi yüzüme tokat gibi çarpan gerçeği görmek istemediğim için bunu görmezden geliyordum.

yüzüme tokat gibi çarpan gerçeği görmek istemediğim için görmezden geldiğim.

Bir nefes daha alıyorum. "Peki ya Reggie?"

"O yıllardır ekibin bir parçası."

"Ekip," diye tekrar ediyorum. Bir yandan hayranlık duyuyorum. Diğer yandan ise tiksiniyorum.

Çoğunlukla boğuluyorum. Ve Devlin'in yakınlığı tüm bunları sindirmemi hiç de kolaylaştırmıyor. Sarsılmışken ve tek istediğim istediğim tek şey, sevdiğim adamın beni kucaklayıp sorunlarımı çözmeme yardım etmesi. Ama o, beni ilk başta paramparça eden adam ve ben tamamen

dayanağımı tamamen kaybettim.

"Peki... bu ekip tam olarak ne yapıyor? Kiralık katiller misiniz?"

"Bazen," diyor. "Myers ile değil."

"Doğru. Elbette." Kısa ve öz cevapları beni sinirlendirmeye başlıyor. Kendi hızımda gerçeği ortaya çıkarmamı sağlamak için böyle davrandığını biliyorum, ama ben bir savaş istiyorum. Bir kavga.

"Bunu bana zaten söylemiştin, değil mi? Serbest bırakıldı ve sen bunun doğru olmadığını düşündün. Ve böylece büyük Devlin Saint adaleti sağlamaya karar verdi."

"Nedenini biliyorsun," diyor. "Sue ile tanıştın. O çocuğun neler yaşadığını biliyorsun. Ve annesini. Laura ile konuştun. O ailenin şu anda ne kadar parçalandığını biliyorsun. Parçalanmış, ama en azından iyileşme iyileşme şansı var. O, kaç ailenin bu şansı elinden aldı?"

"Bu, yaptığın şeyi doğru kılmaz." "Kılmaz mı?"

"Sen tanrı değilsin," diyorum. "Aziz bile değilsin. Sen sadece bir insansın ve yargıç, jüri ve cellat rolünü oynayamazsın."

"Her zaman değil, hayır. Ama bazı durumlarda..." "Hayır," diyorum kararlı bir şekilde.

Gözlerime bakar. "Anlaşamadığımız konusunda anlaşmak zorundayız."

"Lanet olsun sana, Devlin," derim, sesim kırbaç gibi sert ve gergindir. Ona vurmak istiyorum. Onu incitmek istiyorum. "Her şeyi mahvettin. Her şeyi."

Söylemediğim şey, en çok beni mahvettiği. Çünkü beni mahveden videonun sırrı ya da yaptığı şeylerle ilgili korkunç gerçek ya da onunla birlikte çalışan bu intikamcı ekiple ilgili değil.

Bu kötü, ama daha kötüsü aldatma. Çünkü Devlin Saint, gelgit havuzunda kendini açığa vurmasına rağmen, beni sevdiğini söylemesine rağmen, bana hiçbir zaman gerçek sırlarını göstermedi.

Aramızda her zaman sırlar olacak, demişti ve bu anı beni titretir, kalbim acır. Konuşmak istemediğim şeyler
Asla. Benden uzak durmalıydın, diye uyarmıştı beni. Ben tehlikeli bir bahisim.

Anıyı içime sindirdim, vücudum buz gibi soğudu, sanki kendi mezarına bakan biri gibi, ilk kez kaçınılmaz karanlığın geleceğini kabul ettim. Sonra gözlerine baktım. "Haklıydın haklıydın," diyorum, çenemi kaldırarak. "Sen tehlikeli bir bahistin. Ve görünüşe göre ben kaybettim."

Kafasını sallar. "Bu iş bitmedi. Düşünmek için zamana ihtiyacın var. Anlıyorum. Daha fazla cevap istiyorsun. Onu da anlıyorum. Ama biliyorum ki bu iş bitmedi."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Başını eğerek gözlerimin içine bakıyor. "Bir keresinde, seni kaybetmemin tek yolunun benim gitmem olduğunu söylemiştin. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

Göğsüm sıkışır, ama hiçbir şey söylemem.

"Hâlâ bana güvendiğini biliyorum," diye devam etti. "Ve bunun bir başlangıç olduğunu biliyorum."

"Güvenmiyorum," diyorum.

Dönüp yatak odasının kapısından geçer, sonra durup bana bakar. "Bana istediğin kadar yalan söyle, ama kendine yalan söyleme."

Sonra gider ve ben orada kalırım, ona haklı olduğu için lanetler yağdırırım. Ona güveniyorum.

Ama bu, şimdi ne yapacağımı bildiğim anlamına gelmiyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ve sen öylece çekip gittin," dedi Ronan, Devlin'in masasının önünde volta atarak. "Çekip gittin ve onu orada bıraktın?"

Devlin şakaklarını ovuşturdu ve arkadaşına baktı. Ellie'nin evinden ayrıldıktan sonra hem Ronan'ı hem de Reggie'yi aramıştı. O El'in hiçbir şey yapmayacağından emindi — onlarla yüzleşmeyecek, Lamar'a veya başka bir sorun çıkaran yetkiliye haber vermeyecekti — ama yine de perdenin kalktığını bilmeleri gerekiyordu.

En azından telefonu açtığında böyle düşünmüştü. Şimdi, Ronan'ın gürleyen sesi zaten zonklayan baş ağrısını bir kademe daha artırırken, bir gün beklemek daha iyi olmaz mıydı diye düşündü.

El'in şok olmuş ve öfkeli yüzünün görüntüsünün kafasında lanet bir gif gibi tekrar tekrar oynatılmaması için zihnini meşgul etmek amacıyla ofisine gelmişti.

Ama şimdi Ronan buradaydı ve Devlin'in aklında sadece ihaneti vardı.

Çünkü o, El'i ihanet *etmişti*.

Kim olduğu ya da ne yaptığı için değil. Hayır, vicdanı rahattı. Devlin, Lorenzo Bell ve Terrance Myers gibi adamları ortadan kaldırdığı için asla uykusunu kaçırmazdı.

Hayır, ihaneti, başından beri ona güvenmemesiydi.

Sırlarını saklıyordu çünkü onu geri kazandıktan sonra Onu geri kazandıktan sonra kaybetmekten korkuyordu. Aralarındaki uçurumun aşılamayacak kadar büyük olacağından korkuyordu.

Ve belki de öyle olacaktı.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, sonra burnunun köprüsünü sıktı. *Belki de öyle olacaktı.*

Ellie'ye daha önce tüm gerçeği söylememekle bir karar vermişti ve bu yanlış bir karardı.

Ona gerçeği borçluydu. Gençliğindeki aşkları bir yalan üzerine kurulmuştu ve o, hayatına geri dönüp aynı lanet şeyi tekrar yapmıştı çünkü korkaktı. Başından beri gerçeği söylerse onu hemen kaybedeceğinden çok korkuyordu. Onunla vakit geçirmek isteyen açgözlüydü. İlişkilerinin gücünün, onun aldatmacasını aşacağına inanıyordu.

Ama bu ilişki kumdan kaleler üzerine kurulmuşken ne kadar güçlü olabilir ki?

Her şeyi mahvetmişti. Bunu biliyordu.

Büyük bir hata yapmıştı.

Ve şimdi onu geri kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Onu ikna etmek için.

O kazanacaktı — kazanmak zorundaydı, çünkü onu kaybetme düşüncesine dayanamazdı — ve birlikte, onun sakladığı sırların dumanlı bataklığı yerine, ışııkta ilerleyeceklerdi.

Onu kaybetmeyecekti. Onu kaybedemezdi.

Ve bu yüzden başarısızlık olasılığını kabul etmeyi reddetti.

Belki de kız, aralarındaki mesafenin okyanus kadar geniş olduğunu düşünüyordu, ama yanılıyordu. O mesafe sadece küçük bir dereydi ve kız onun tarafına geçecekti. Ona sadece zaman tanımak gerekiyordu.

"Lanet olsun, Devlin," dedi Ronan, bir kez daha düşüncelerini bölerek, "o videoyu elinde tutuyor. Fotoğraflarımız da içinde. Lanet olası FBI her an vakfa baskın yapabilir."

Arkadaşının sert yüzüne baktı. "Öyle bir şey olmayacak." "Gerçekten mi? O kadar emin misin?"

"Eminim." Sözler aralarında asılı kaldı. Sadece bir bir ifade, bir sözdü. Bir kutsama. "Onu tanıyorum," dedi. "Kim olduğunu ve neye inandığını biliyorum."

"Eskiden polisti. Bir polis tarafından büyütüldü. Hangi tarafta olduğu açık bence."

"Bizim tarafımız," dedi Devlin. "Adalet."

"Teorik olarak, belki. Ama o kuralları çiğneyen türden biri değil. Fark etmediysen, kuralları çiğnemek bizim oyun kitabımızın bir parçası."

"Bana güveniyor musun?"

Ronan kaşlarını çatı. "Ne?"

Devlin ayağa kalktı. "Duydun beni. Kaç yıldır birlikte çalışıyoruz? Kaç göreve çıktık? Tek bir kelimemle seni ömür boyu hapse attırabilirim. Tek bir kelimenle hücre

yeni evim olur. O yüzden tekrar soruyorum. Bana güveniyor musun?"

"Güvendiğimi biliyorsun. Sana hayatımı emanet ederim. Mesele bu değil." "Mesele bu," dedi Devlin. "Çünkü ben ona güveniyorum."

"En yakın arkadaşlarından biri dedektif. Bizi mahvedecek kanıtları elinde tutuyor. Nasıl olur da bunu anlamazsın?"

"Ona güveniyorum," diye tekrarladı Devlin. "Ve haklı olduğumu biliyorsun." "Öyle mi? Ona çok fazla güveniyorsun."

"Evet," dedi Devlin. "Öyle. Bizi ele vermez." "Bizi mi?"

Belki sen değil, ama..."

"*Bizi*," diye tekrarladı Devlin.

Ronan ellerini Devlin'in masasının kenarına koydu, sonra öne eğildi, böylece birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. "Diyelim ki haklısın. Sırrımızı saklayacak. Bu durumda ikiniz ne olacaksınız?"

"Şimdi mi? Bilmiyorum," diye itiraf etti Devlin. "Beni uzaklaştırabilir. Muhtemelen öyle yapacak, hem de iki eliyle. Ama bu Son. Alex olduğum zaman ondan uzaklaştım ve bu beni mahvetti. Sonra geri döndü ve ben onu tekrar uzaklaştırmaya çalıştım. Başaramadım.

Ronan alaycı bir şekilde güldü. "Daha fazla çabalayabilirdin."

"Ama mesele de bu, değil mi? Onu istiyorum. Hayır, ona ihtiyacım var. Beni istediği kadar uzaklaştırabilir, ama ben mücadele etmeden onu bırakmayacağım. O benim kalbim, Ronan. Her zaman öyleydi."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu bulduğun için her gün seni kıskanmadığımı mı sanıyorsun? Ama bu bir film değil. Aşk her şeyi yenmez. O, olduğu gibidir."

"Haklısın," dedi Devlin. "Ve henüz farkında olmasa da, o da bizimle aynı fikirde."

Ronan alaycı bir şekilde güldü. "Evet, bunu inanmak benim için çok zor."

"Ama inanacaksın."

Arkadaşı başını salladı. "Dediğim gibi sana güveniyorum. Ve onu seviyorum. O cesur bir kız. Ama lanet olsun, umarım haklısındır. Çünkü eğer

Yanlış bir seçim yapıyoruz, ikimizin de kıcı yanacak.

Devlin, Anna'yı çağırmak için telefonundaki düğmeye bastı, sonra cevap vermediğinde Anna cevap vermediğinde hafifçe küfretti. Devlin geldiğinde Anna masasında değildi. Görünüşe göre, hâlâ yoktu.

Bir öfke dalgası onu sardı — o, onun lanet olası asistanıydı asistanıydı, neden ona yardım etmek için orada değildi? Ama bu öfkeyi bastırdı ve öfkesini ona yönelttiği için kendini hemen aptal gibi hissetti, Anna odada olup onun öfkesini üstlenemese de.

Bu onun kaybı, onun sorunuydu ve Anna'ya öfkesini yöneltmeyecekti.

Yine de ona olanları anlatması gerekiyordu. Ronan haklıydı.

—Ellie, ikisini de mahvedebilecek bir kanıtı elinde tutuyordu.

Devin, Ellie'nin bu kanıtları kullanacağına inanmıyordu, ama bugünkü konumuna, kendini korumadan gelmemiştir. Ve ne kadar acı verse de, Anna'ya durumu anlatması gerekiyordu. En kötüsü gerçekleşir ve Dedektif Gage tutuklama emriyle ofisine gelirse, işler hızla kötüye gidecekti. Anna ve Tamra'nın tetikte olmaları gerekiyordu,

çünkü böyle bir durumda, operasyonun güvenliğini sağlamak, kayıtları korumak ve diğer ekip üyelerini korumakla

operasyonun güvenliğini sağlamak, kayıtları korumak ve diğer ekip üyelerini korumakla görevli olacaklardı.

Tamra Vegas'a geri dönmüştü. Anna'ya gelince...

Resepsiyona çağrı yaptı. Paul hemen cevap verdi. "Evet, efendim?"

"Anna masasında değil."

"Evet, efendim. Aramanızı bana aktardı. Size yardımcı olabilir miyim? yardımcı olabilir miyim?"

"Binadan çıktı mı?"

"Araştırma odasında. Onu size getirmemi ister misiniz?"

"Hayır. Gerek yok. Teşekkürler."

Araştırma odasını aramaya başladı, sonra oraya gitmeye karar verdi. Yürümek iyi gelirdi. Çok gergindi ve hareket

onu sakinleştirecekti. Merdivenlerden üçüncü kata indi, kapıyı itip açtı ve Anna'nın kahkahasını duyunca durdu.

İçeriye doğru ilerledi, vakıf hibeleri için başvurularla ilgili araştırma materyallerinin bulunduğu dosya kutularının raflarını geçti. Köşeyi döndü ve Christopher'ın masası olarak gördüğü büyük meşe masayı görebildi. Ve Anna, Christopher'ın ekranındaki bir şeye gülerek ona yakın duruyordu. Ekranındaki bir şeye gülüyordu. "Anna."

Başını kaldırdı, kırmızı saçları ifadesiz yüzüne düştü. Sonra gülümsedi. "Devlin, bana ihtiyacın mı var? Christopher bana az önce yazdığı sahneyi gösteriyordu."

"Seni gördüğüme şaşırdım Christopher," dedi. "Son birkaç gündür Los Angeles'ta olduğun söyleniyordu."

Diğer adamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Evet. Biz de bir gün daha kalabilirdik. Ama Brandy, San Diego'daki bir butiğe San Diego'daki bir butiğe stok örnekleri sunmak için davet edildi. O yüzden oraya gidiyor. Sanırım birkaç günlüğüne ailesinin yanında kalacak."

"Onun için ne güzel. Kitabın için de bol şans. Anna," diye ekledi. "Ofisime gelmen gerekiyor."

"Tabii ki," dedi Anna, adam odadan çıkıp ofisine dönerken. Onun için şunu söylemek gerekir ki, onu uzun süre bekletmedi ve içeri girdiğinde, o balkonda, kapılar arkasından açık, gelgit havuzuna doğru bakıyordu.

Derin bir nefes aldı, sonra ona döndü. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu, sesini sabit tutmaya çalışarak.

"Ne demek..."

"Oyun oynama Anna. Ne benimle ne de onunla. O Brandy ile çıkıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi düşünüyorsun? Christopher'dan hoşlandığımı mı? Devlin, hayır. O ve Brandy birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Biz sadece komplo kuruyorduk. Çok ilginç. Tüm o dönüm noktaları ve gelişmeler. dal bir yere giderken, diğeri ters yönde ilerliyor. Ve sonunda hepsi birbirine bağlanıyor."

"Komplo kurmak."

"O gerilim romanları yazıyor. Paralı suikastçılar. Gizli ajanlar." Omuz silkti. "Fikirlerimin çok yaratıcı olduğunu düşünüyor."

Kendine rağmen güldü. "Evet, sanırım çok yardımcı olursun."

"Beni bu yüzden aramadın. Neye ihtiyacın var?"

İçeri geri adım attı, sonra kanepeyi işaret etti ve karşısındaki koltuğa oturdu. "Ellie biliyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh. Ona söyledin mi?"

"Ona çok uzun zaman önce söylemeliydim. Zaten, kendi başına çok fazla şey öğrenmek üzereydi — Myers'ın drone görüntüleri...

deneme sürüşü. Onun bakış açısına göre, ben kendimi kurtarmak için itiraf ettim.

"Bizi ele vereceğini mi düşünüyorsun?" Bu bir ifadeydi ve sesindeki kesinlik - sevdiği kadına sadakatsizliğini ortaya koyan bu ifade - onu derinden yaraladı.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, gözlerindeki şaşkınlığı fark ederek. "Hayır, öyle düşünmüyorum. Ama yanılıyorsam hazırlıklı olmalıyız. Ve o görüntünün nereden geldiğini bulmak için çabalarımızı artırmak istiyorum. O drone'u kim kullanıyordu?"

"Ekip üzerinde çalışıyor," diye onu temin etti. "Henüz bir ipucu yok."

O başını salladı. Ellie ona görüntüleri anlattığı anda Anna'ya harekete geçmesini söylemişti. Şu ana kadar ipucu yoktu, ancak Devlin bir tahminde bulunmak zorunda olsaydı, bunun güvenlik ihlalleriyle bağlantılı olduğunu düşünürdü. Dışarıda birisi sadece DSF'yi değil, diğer operasyonlarını da izliyordu.

"Ekte Ellie'nin durumunu bilen başka kim var?" diye sordu Anna.

"Ronan ve Reggie. Tamra'ya bugün söyleyeceğim. Diğerleri şehir dışında . Sen işini yaptığın sürece, en kötüsü olsa bile kimse onları keşfedemez."

Anna başını salladı ve Devlin tatmin oldu. En kötü yeterince çalışmışlardı. Onun fitili elinde tutacağına güveniyordu, ama kesinlikle gerekli olmadıkça ateşlemeyeceğine de.

"Senin arkanı kollayacağım," dedi.

"Biliyorum," dedi. "Her zaman arkamdaydın."

"Tamam. Peki." Kanepeden kalktı. "Paul'a bir bakıp sonra masama döneceğim."

"Bir şey daha var," dedi, o da ayağa kalkarak. "Cyrus Mulroy adında bir adamı duydun mu hiç? Duydun," diye ekledi, çünkü geniş, şaşkın gözlerinden cevabın ne olduğu belliydi.

"Neden o pisliği bilmek istiyorsun ki?" "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Peter'in uyuşturucularını taşımak için işini kullanmak üzere Peter'la iletişime geçti."

"Bunu Peter ile çalıştığın için mi biliyorsun?"

Başını eğdi, gözlerini kısarak. "Onunla yatıyordum, bunu zaten biliyorsun. Ama onunla hiç çalışmadım. Senin babamla yatarak zaten sınırları zorluyordum, ama gerekirse bunu haklı gösterebilirdim. Yatak sohbetleri, değil mi? Ama Peter'la o şekilde yatmak? Kurt beni paramparça ederdi."

Hepsi doğruydı. Ve ilk kez, onun Peter'la y a t ı p yatmadığını merak etti.

"Bunu neden soruyorsun?" "Cyrus polise konuştu." "Ne? Şimdi mi?"

"Peter'in ölümünden sonra. İlk sorgulamalardan birinde. Birlikte iş yaptıklarını söyledi. Bu konuda ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi. "Onun işi pornoydu. Bildiğim kadarıyla, Peter'in ilgilendiği bir şey değildi."

"Yani yalan mı söylüyordu?"

"Bilmiyorum, Devlin. Bunların hepsi benim için yeni bilgiler. Ama Mulroy ara sıra Peter'dan uyuşturucu satın alıyordu."

"Benim bilgim, onun kullanıcı ya da dağıtıcı olmadığı yönünde."

Anna omuz silkti. "Belki de çektiği kızlar içindi. Belki de bunu iş olarak görüyordu."

Adam başını salladı. Bu mantıklıydı.

"Bu konu neden şimdi gündeme geldi?"

"Ellie, Mulroy ile röportaj ayarlıyor ve ben onun ona ne söyleyeceğini bilmek istiyorum."

"Sadece uyuşturucularla ilgili olduğunu sanıyorum. Başka ne olabilir ki?"

"Bu her zaman sorulan bir soru, değil mi?" Ancak bu soru retorikti ve o elini sallayarak onu bir kenara itti. "Hepsi bu kadar. İşimiz bitti."

Kadın başını salladı, sonra tekrar kapıya doğru yürümeye başladı, ancak birkaç adım attıktan sonra durdu ve ona dönerek, "Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama belki de en iyisi budur. Sen ve Ellie için, demek istiyorum. O, dünyayı senin gördüğün gibi asla göremeyecek. Senin gördüğün gibi... sana inanan hepimiz inanıyoruz."

Sonra döndü ve odadan çıktı, kapıların arkasından kapanışını izlemesine izin vererek.

Haklı olabileceğini biliyordu, ama bu Ellie'den vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Onlardan. Vazgeçmeyecekti.

Ama belki de dünyaya farklı bir bakış açısıyla bakması gerekiyordu. Belki de günün sonunda, o ve Ellie'nin dünyayı görmek için kendi ortak bakış açılarını bulmaları gerekiyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonun böyle olacağını düşünmemiştim.

Elimde poker fişleri gibi bir yığın Oreo ile evin içinde dolaşırken aklıma gelen düşünce bu. Neredeyse bitirdim ama kendimi daha iyi hissetmiyorum. Daha kötü de hissetmiyorum.

Çoğunlukla, hala uyuşmuş hissediyorum.

Açıkçası, bu beni çok kızdırıyor. Her şey yolunda gidiyordu. Her şey. Bana ürkütücü mesajlar gönderen korkunç bir manyak olsa bile, hatta Range Rover'lar beni ezmeye çalışsa bile, hatırlayabildiğim kadarıyla hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Devlin'i son gördüğümünden beri, o zamanlar Alex'ti.

O ve ben birbirimize bağlıyız ve yeniden *kendimiz* olabilmek için verdiğimiz zorlu mücadelenin ardından, benden böyle büyük bir sırrı saklamaya hakkı yoktu.

Oreo'dan bir ısırık alıp, elimde kalan kısmı mutfağın diğer tarafına fırlatıyorum, metalik bir sesle paslanmaz çelik lavaboya düşüyor.

Bir yanım Brandy'nin burada olmasını istiyor, ama o birkaç günlüğüne ailesiyle San Diego'da. Eminim annesi çok mutludur, ama Brandy'nin babası, kızı tecavüze uğradığından beri ona mesafeli davranıyor. Konuşmak isterse beni aramasını söyledim ve şu anda kendi sorunlarımı ona yüklemem mümkün değil.

Ve dürüst olmak gerekirse, Devlin'in en son ortaya çıkardığı gerçeği ona anlatmadan önce uzun uzun düşünmem gerekecek.

İç çekip, taze bir kurabiye alıyorum. Açıkçası gülmeli miyim, ağlamalı mıyım bilmiyorum. Çoğunlukla ne hissettiğimi bilmediğim için. Bir can alabilecek türde bir adam olduğu için mi kızgınım? Yargıç, jüri ve cellat rolünü üstlenecek kadar kibirli bir adam olduğu için mi?

ve cellat olmayı üstlenecek kadar kibirli, seçiminin ahlaki yönüne tamamen güvenen bir adam olduğu için mi? Yoksa sırrını sakladığı, beni anlayacağıma ya da sessiz kalacağıma güvenmediği için mi kızgınım?

Ya da belki kendi ikiyüzlülüğümden dolayı hayal kırıklığına uğradım. Max'in yıllar önce New York'taki o sokakta öleceğini biliyordum ve sadece iki duygu. Beni koruyan adama minnettarlık ve beni ya da kurtarıcımı suçlayacak bazı kanıtların geride kalacağına dair korku. Daha yakın zamanda, Devlin'in Walt'ı dövdüğünü izlemiştim ve hissettiğim tek duygu, basının onu yerle bir edeceği ya da Walt'ın saldırıdan dolayı onu dava edeceği korkusuydu.

Gerçek saldırı mı? Eh, Walt bunu hak etmişti.

Ama Max ve Devlin'in öldürdüğü diğerleri gibi, Walt hala hayatta.

Siktir.

Düşüncelerim çılgınca ve hızlı bir şekilde dönüyor. Ama ortada, fırtınanın gözü gibi, Devlin var. Her zaman Devlin.

Onu seviyorum. Gerçekten. Ve şimdi bildiklerim bile bunu değiştiremez.

Öyleyse soru şu: Onun yaptıklarıyla yaşayabilir miyim? Benden sakladığı sırlarla? Gizli yaşadığı hayatla?

Bunun cevabını bilmiyorum. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu biliyorum.

Sevdiğim adamla konuşmam gerek.

Aramıyorum, mesaj atmıyorum. Sadece gidip evine giriyorum. Bir süre beklemem gerektiğini düşünüyorum ve yarım saat içinde garaj kapısının gürültüsünü duyduğumda şaşıyorum, hemen ardından evin kapısının açılıp kapanma sesi geliyor ve Devlin "Ellie?" diye sesleniyor.

Kanepeden kalkarken nefesim kesilir ve hemen kendimi aptal gibi hissederim. Tabii ki biri şifreyi girdiğinde bildirim alır. Ve tabii ki evin etrafında kameralar vardır.

Garajına giden koridora bakıyorum ve onu gördüğüm anda kalbim duruyor. O olduğu yerde donuyor, gözleri benimkilere bakıyor ve umutla dolu. Bana doğru tereddütlü bir adım atıyor, sonra duruyor. "Neden buradasın? Biz..." "Bana

bunu sorma," diyorum. "Henüz değil."

Bir an, tartışacak sandım. Ama sonra başını salladı ve tekrar oturmam için işaret etti.

Evet, sonra yanımda getirdiğim Oreo paketini işaret ediyorum. "Çikolata da istersen diye."

Karşımda otururken dudaklarında bir gülümseme belirir, sonra bir kurabiyeye uzanır.

"Tamam," diyor ve derin bir nefes alıyor. "Geldiğin şeyi söyle."

"

Hemen aptal gibi hissediyorum. "Öyle değil." Onu sakinleştirmek için acele ediyorum. "Buraya sana cehenneme gitmeni söylemeye gelmedim. Buraya yetkilileri arayacağımı veya lanet olası bir ifşa yazısı yazacağımı söylemeye gelmedim."

Çenesi gerilir. "Bunu bilmek güzel. Neden buradasın?"

"Sorularım var. Önceden... net düşünemiyordum. Şimdi düşünüyorum."

Çenemi kaldırırım. "Bana ayrıntıları anlat. Nasıl işliyor? Nasıl finanse ediliyorsun?"

Listenizde kimler var?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Listem." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, anlıyorum." Kurabiyeleri işaret ederek başını sallar. "Bir şeyler içmem lazım. Sütten daha güçlü bir şey. Sen?"

"Sen ne içiyorsan."

Ayağa kalkar, sonra iki bardak ve bir şişe Bourbon ile geri döner. İçkiyi doldurur, bana bir bardak uzatır, sonra şişeyi masaya sıkıca koyar. "İkimiz de tekrar doldurmak isteyeceğiz gibi hissediyorum."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Şüphesiz. Devam et."

"Askere katıldıktan sonra Keskin Nişancı Okulu'na gittiğimi biliyorsun. İyidim. Babam beni iyi eğitmişti."

"O zamanlar Alex'tin."

"Alejandro, evet. Öyleydi. Sonra ortadan kayboldu."

"Ve o zaman Devlin oldun. Ve sanırım Alejandro'nun mirasını aklamak için paravan şirketler falan kullandın, böylece Devlin mirası alabilsin diye."

O başını sallar.

"Tamam." Başımı sallayarak tüm bunları sindiriyorum. "Hükümet için çalışmadığını söyledin. Peki ne yapıyorsun?"

"Myers ve Bell'in hükümet operasyonu olmadığını söyledim ve öyle de değildi. Ama ben istihbaratta başladım. Ronan da öyle. Biz hayaletlerdik, özellikle ustalık gerektiren sorunları halletmek için gönderilmiştik."

Dudaklarımı yalarım.

"Devam et." "Babam öldükten sonra..."

"Onu öldürdükten sonra," diyorum, bana söylemediği ama doğru olduğuna emin olduğum şeyi dile getirerek.

"Beni suçluyor musun?" Tereddüt ettim. "Hayır."

"Beni bunun için ihbar eder misin? O domuzu öldürdüğüm için yargılanmalı mıyım?"

"Hayır." Cevap hemen dilime gelir ve çenemi meydan okurcasına kaldırarak, onun tüm argümanını kanıtladığımı söylemeye cesaret etmesini beklerim.

"Ondan sonra vakfı kurdum. Bu kısmı da biliyorsun."

Başımı salladım. "Ama vakfı sadece hayır işleri için kullanmıyorsun."

"Hayır. Sana bu konuda gerçeği söyledim. Saint's Angels başlangıçta benim tarafımdan finanse edildi. Şimdi kendi kendine yetiyor."

"Azizlerin Melekleri." Gülümsemeden edemiyorum. "Buna böyle mi diyorsun?" "Mütevazı biri değilim," diyor ve ben kahkahayı patlatıyorum.

Birbirimize gülümsüyoruz ve devam etmesini işaret ediyorum.

"Ama vakfı kullanıyorum. Ortadan kaldırılması gereken insanları bulmak için kullanıyorum."

"Myers veya Bell gibi insanlar," diyorum. "Aynen öyle."

"Ya da Adrian Kohl gibi."

Yüzü sertleşir. "Hayır. Adamlarım onun suikastıyla hiçbir ilgisi yok."

"Oh." Şaşıyorum, ama sanki o ve ekibi her kötü adamı ortadan kaldıracaklarmış gibi değil. "Tamam. Şunu söyle bana, kendi kendine yetmek

" diye soruyorum. "Senin kiralık katil olmadığını sanıyordum."

"Öyle değiliz. Gerekli görüldüğünde devreye giriyoruz. Bell gibi. Myers gibi. Ama reklam yapmıyoruz ve müşteri aramıyoruz. Yelp'te bizi bulamazsınız."

Yelp'te bizi bulamazsınız."

Gözlerimi devirirken burbonumdan bir yudum alıyorum. "O zaman gelirsiniz nereden geliyor?"

"Bu işler onaylanmamıştı, ama bazen hükümetten görevler alıyoruz.

Bazen özel

tavsiyelerle de geliriz. Ve bu işlerden iyi para kazanırız, özellikle de ücretin bir kısmı riski de kapsadığı için."

"Risk mi?"

Bardağını kaldırıp içindeki sıvıyı çalkaladı. "Hükümet işleri tam bir inkar hakkıyla gelir."

"Yakalanırsan seni kurtların önüne atarlar." "Bu yüzden yakalanmıyoruz."

"Kaç tane? Ne sıklıkla?"

"Yılda belki bir düzine operasyon. Bazen sahadayım. Bazen değilim." Gözlerine bakar. "Çoğu zaman, tam olarak görüldüğüm gibiyim. Bir hayır vakfı yöneten zengin bir adam."

Ağzım kurudu, avuçlarım terledi. Ellerimi kot pantolonumun üzerinde gezdirdim, sonra ona bakarak nefes aldım. "Ve geri kalan zamanlarda katilsin."

"Ben keskin nişancı olmayı tercih ederim. İntikamcı da kulağa hoş geliyor." "Bu konuda şaka yapma."

Yüzü sertleşiyor. "Asla." Öne eğiliyor. "Sana sırlarım olduğunu söylemişim, Ellie. Bunu gayet açık bir şekilde belirtmişim."

"Söyledin," diye onaylıyorum. "Ve beni sevdiğini söyledin."

"Seni seviyorum," diyor. "Muhtemelen senin asla bilemeyeceğin kadar çok."

"Bana Devlin'i gösterdiğinde, gerçekte kim olduğun konusunda bana güvendiğini söyledin. Ama hiç güvenmedin. Gerçekten değil."

"Hayır."

"Sessiz kaldın," diye devam ediyorum. "Bir gün zorlu bir sınavla karşı karşıya kalacağımızı çok iyi bilirken, bize gelecek vaatlerinde bulundun."

Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Evet."

Bir an için, sadece orada oturup, o tek kelimenin etkisini içime sindiriyorum. Sonra ayağa kalkıyorum. "Şimdi dürüst olduğun için teşekkür ederim."

O da ayağa kalkar. "Ellie." Bana uzanır, ama ben hiç kıpırdamadan dururum, o da elini geri çeker ve cebine sokar. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Gözlerimi indirip, dikkatimi parke zemindeki desenlere veriyorum. Yüzümdeki tüm ifadeleri sildiğimden emin olduktan sonra başımı kaldırıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Yaptığın şey için seni ihbar etmeyeceğim," diyorum. "Senin kurallarını anlıyorum, ama benim kurallarım değil."

"Yaptıklarım için," diyor. "Yapacaklarım için değil."

Sessiz kalıyorum, çünkü gerçek şu ki, ne söyleyeceğimi veya nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Şu anda, burada durup ağlamamak için tüm gücümü kullanıyorum. Bu dakikayı geçip bir sonrakine, ondan bir sonrakine bakmak için kapıdan çıkıp özgürce nefes alana kadar. Ondan sonrası bulanık.

"Peki ya biz?" Sözleri düzgün, ama altında yatan duyguyu duyuyorum ve onun gözlerine bakarken ağlamamak için kendimi zorluyorum gözlerine bakarken ağlamamaya zorluyorum kendimi.

"Dediğim gibi, senin kuralların benim kurallarım değil."

Sözlerim ona bir darbe gibi gelmiş gibi irkildi. "Peki şimdi nasıl devam edeceğiz?"

"Bilmiyorum," diyorum ona. "Gerçekten yapabilir miyiz, bilmiyorum."

KONU

"Hayatta kalabiliyorsun, değil mi?" Brandy ertesi gün aradığında ona soruyorum. "Annemi görmek güzeldi. Sana selam söylememi istedi. Ama babam..."

Brandy sözünü keser ve sesindeki omuz silkme hareketini neredeyse duyabiliyorum. "O benim babam."

"Üzgünüm. Onun yanında olmak hiç kolay olmadığını biliyorum."

"Evet, şey." Brandy büyürken Bay Bradshaw'ın küçük meleği olmuştu, ama tecavüze uğradıktan sonra, hamile kaldıktan sonra, sanki içinde bir şey kırılmış gibiydi. Annesi Sally, Brandy'ye bunun onun suçu olmadığını söyledi. Babasının küçük kızını koruyamadığı için duyduğu nefret ve pişmanlıktı.

Belki bu doğrudu, belki de değildi. Tek bildiğim, babasının Brandy'yi uzaklaştırdığı ve bildiğim kadarıyla, bunu düzeltmekle hiç ilgilenmediği.

"Çeşitli toplantılar nasıl gitti?" diye soruyorum.

"Harika," diyor ve ardından katıldığı toplantıları ve aldığı siparişleri ayrıntılı olarak anlatmaya başlıyor.

"Senin adına çok sevindim," diyorum. "Ve kayıtlara geçmesi için, sadece iş hakkında soru sorduğumu belirtmek isterim. Kişisel

"Senin bu kadar kirli bir zihnin olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Bu kadar kirli bir zihnin olduğunu hiç fark etmemiştim."

Gülüyorum. "Yani kirli şeyler oldu mu diyorsun?"

"Kirli değil. Harika." Sesi şarkı söyler gibi ve gülümsediğini hayal edebiliyorum.

Ben de gülümsüyorum. "Senin adına çok mutluyum."

"Onu yakında buraya getireceğim. En azından annemle tanışmasını istiyorum. Belki öğle yemeğinde falan. Ama o zamana kadar..."

"O zamana kadar evde Christopher daha çok olacak mı?"

"Sanırım öyle olacak."

"Sadece deliksiz pijamalarımı giyeceğim, söz veriyorum," dedim ve onu güldürdüm. "Christopher hakkındaki makale ne zaman çıkacak?"

"Birkaç hafta içinde çıkmasını umuyorum. Dün Tamra ile konuştum, iş yerinde bazı krizlerle uğraştığını ama bugün biraz zaman ayıracağını söyledi. Umarım her şey yolunda gider. Yüzyılın aşkı nasıl gidiyor?" diye sordu, konuyu değiştirerek.

"İyi," diyorum, sesimdeki yapay tınıyı gizleyemeden.

"Uh-huh. Peki sorun ne?"

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyledim. "Sadece aptalca bir anlaşmazlık. Sen geri dönene kadar her şey

düzelecektir." Yalan söylediğime hemen pişman oldum. Devlin kesinlikle Anna'ya olanları anlatmıştır. Ve Anna, Christopher ile iyi arkadaş olmuştur. Eğer ona cennette sorunlar olduğunu söylerse ve o da Brandy'ye söylerse...

Kafamı sallayarak sessiz kalmaya zorluyorum kendimi. Christopher sırrımı açığa çıkarırsa, o zaman itiraf ederim. Ama Brandy saatlerce uzaklarda ve

babasına yakın olmanın getirdiği sorunlarla uğraşıyor. Bir de benim sorunlarımla uğraşmasına gerek yok.

"Peter hakkında biraz daha bilgi edindim," diyorum ona, konuyu çok da ince olmayan bir şekilde değiştirerek. Cyrus Mulroy hakkında ona bilgi veriyorum. "Onu iki kez aradım ama beni geri aramadı."

"Porno," diyor Brandy. "Vay canına. Peter'ın böyle bir şey yapacağını düşünmezdim, ama o zamanlar daha çocuktuk, belki de doğrudur. Bu arada, belki de çıktığı tek sarışın o değildi. Belki de birkaç tane vardı. Belki de onları filme aldı ve kasetleri bu Cyrus denen adama sattı."

Brandy'nin bu yeni alaycı tavrıyla dalga geçmek için ağzımı açıyorum, ama sonra onun haklı olabileceğini fark ediyorum. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor, ama sırlar böyledir. Çoğu zaman ne olacağını önceden tahmin edemezsiniz.

Ve neredeyse her zaman tatsızdırlar.

Brandy, döndüğünde benimle bir şişe şarabı paylaşıp tüm detayları anlatacağına söz vererek görüşmeyi sonlandırıyoruz. Sonra, aklımdan çıkmadığı için Cyrus Mulroy'u tekrar arıyorum. Ancak bu sefer sesli mesaj kutusu dolu olduğu için mesaj bile bırakamıyorum.

Günün geri kalanını ya yazmaktan kaçınarak ya da dizüstü bilgisayarındaki resme bakarak geçiriyorum. Devlin süreci durdurmuş olsa da, o gittikten sonra kin, boşuna ya da sadece acı çekmeyi seven biri olduğum için süreci yeniden başlatmışım.

Şimdi, render tamamlandı ve ben binanın yan tarafındaki biraz bulanık ama mükemmel bir şekilde tanınabilir bir Devlin görüntüsüne bakıyorum. Ronan'ın görüntüsü daha az net, ama yine de onun olduğunu anlayabiliyorum. Bir an durup ikisine bakıyorum, Corbin'in bir pislik olmasına rağmen çok iyi bir programcı olduğunu düşünüyorum ve bu konuda ne hissetmem gerektiğini bilmek istediğimi diliyorum.

Sonra, hiç düşünmeden yatağa oturup bilgisayarı kucağıma alıyorum. Programı kapatıp Roger'a hızlıca bir e-posta gönderiyorum.

Render tamamlandı. Corbin'e, berbat bir muhabir olabileceğini, ama bilgisayar konusunda çok iyi olduğunu söyle. Fotoğrafın bize yardımcı olmaması çok kötü. Figürler yanlış yöne bakıyor. Tanımlayıcı özellikleri yok.

Yine de denemeye değirdi.

Kendimi vazgeçirmeden önce gönder tuşuna basarım. Ama bu tam olarak doğru değil. Düşünmek ve içsel tartışmalar ve öz yansıma yapabileceğim günlerim olabilir, ama sonuç yine aynı olurdu. Devlin'i ifşa etmeyeceğim. Öyle değil.

Muhtemelen asla.

Yan dönüp yastığı çekiyorum ve ona sarılıp, bunun beni nasıl bir insan yaptığını düşünüyorum.

Daha da önemlisi, Devlin ve Ronan'a verdiğim bu küçük yardımın, uzun vadede Devlin ve benim için ne anlama geldiğini merak ediyorum. Kayıyor muyum?

kollarının arasına geri dönmek mi? Yoksa sadece, hiçbir şey bırakmadan, statükodan başka bir şey bırakmadan uzaklaşabilmek için bir yol açmak için elimden geleni mi yapıyorum?

Pencerelerden içeri giren güneş ışığıyla uyanıyorum, dizüstü bilgisayarımın pili bitmiş, ben hala giysilerimle yatakta yatıyorum.

Uyuşuk bir şekilde oturuyorum, sonra telefonum çaldığında sıçırıyorum, beni uykumdan uyandıran sesi tanıyorum. Uykulu bir protesto ile itmiş olmalıyım ki, yatağın uzak köşesinden telefonu alıyorum sonra aramayı cevaplamak için el yordamıyla telefonumu arıyorum, ekranda görünen Tamra'nın adını ancak yarı fark ederek.

"Alo?"

"Ah, tatlım, nasılsın?"

Hızla oturup, yüzümü ellerimle ovuşturarak uykunun son izlerini silmeye çalışırken telefonu hoparlöre aldım. "Devlin sana söyledi."

"Anlattı."

Cevabı bekleyerek başımı sallarım. Tabii ki Tamra'ya söylemiştir. Şu anda bildiğim şey, hem Tamra'yı hem de Anna'yı derinden etkiliyor. Ama daha da önemlisi,

Devlin, Tamra'nın beni önemseydiğini ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyor. Benim onunla konuşabilmemi isterdi.

Onu uzaklaştırmış olmama rağmen bunu düşünmüş olmasına minnettar olarak hafifçe gülümsedim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

"Anlıyorum. Bazen bir konu konuşulup durulur.

Bazen mesele kelimeler değil, duygulardır."

"Bence her zaman duygularla ilgilidir," diye karşılık veriyorum. "Ama şu anda, hala nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyorum."

"Sonra da bunu tarif edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorsun," diye gülerek ekledi. "Her şey yine başa dönüyor."

"Belki. Bir yazar olarak, kelimeler beni yüzüstü bırakıyor."

"Şaşırmadım. Kafan duygular, gerçekler ve ahlaki ikilemlerle dolup taşıyor olmalı."

"Aynen öyle."

"Bu karmaşaya bir de benim katkım olduğu için özür dilerim, ama Saint's Angels'a nasıl katıldığımı sana hiç anlatmadığımı fark ettim. Ve bu hikaye ilginizi çekebilir diye düşünüyorum."

"İlgi çekici," diyorum ve daha rahat oturabilmek için yatakta yukarı kayıyorum.

"Devlin'i çok küçük yaşlardan beri tanıyorum. Ama o, babasından kaçana kadar beni tanııyordu. Bunu sana daha önce de anlatmıştım, tabii ki.

tabii ki.

Başımı sallayıp "Doğru" diyorum, çünkü elbette beni göremiyor.

"Kocam bir askeri kurtarma operasyonu yönetti. Ekibi... onlar... tuzağa düştüler." Sesi kırılır ve ben dizlerimi çekip kucaklarım, olacakları tahmin ederek. "Kaçırıldılar. Rehin alındılar rehin alındılar. Fidyeye istendi. Ve işkence gördüler. Bunu biliyoruz çünkü kaçıranlar fotoğraflar gönderdi." Yutkunduğunu duyarım. "Ancak biz kimseyi göndermedik. Kurtarma ekibi göndermedik. Destek göndermedik."

"Devlin'in ekibi onları kurtardı mı?" Sesimde umut duyuluyor.

"Hayır. Devlin'in ekibi yoktu. O zaman yoktu. Ve kısa süre sonra kocam da yok oldu." Bir süre durdu. "Devlin bir yıl sonra bana geldi. Vakıfla ne yaptığını anlattı. Bunun hem gerçek hem de göstermelik olduğunu söyledi. Saint's Angels'tan bahsetti. Her iki tarafta da yaptığı işlerden bahsetti. Vakıf, babasının şirketinin kurban ettiği insanlara yardım ediyordu. Ve görünmez ekibi, kendi babası gibi adamları ortadan kaldırmaya çalışıyordu."

Gözlerimi kapatıp kafamda canlandırıyorum. Nasıl başladığını. Devlin'in neyi inşa etmek istediğini ve neden inşa etmek istediğini.

"Hemen katıldım," diyor.

"Kocanız bu iki kategoriye de uymuyor."

"Hayır, ama Melekler görevde olsaydı, kocam ve ekibi hayatta olurdu. Buna inanıyorum. Resmi olsun ya da olmasın, Melekler müdahale ederdi. Bu yüzden risklerin farkında olsam da bu işi yapıyorum."

Sesindeki titremeyi duyuyorum ve keşke elini tutabilsem diyorum. "Çünkü bu önemli," diye devam ediyor. "Çünkü biz, başka türlü yardım alamayacak insanlara yardım ediyoruz. Yardım almayan insanlara yardım ediyoruz. Ve kötülüğün engellenmeden dolaştığı yerlerde adaleti sağlıyoruz."

"Bu, senden beklediğimden daha abartılı bir ifade," diyorum ona.

"Hayır," diyor. "Değil. Bir düşün. Tek istediğim bu. Devlin'den vazgeçme ve onun yaptıklarını, inandıklarını düşünmeden bir kenara atma."

"Yapmayacağım," diye onu temin ederim. "Şu anda tek düşündüğüm şey bu. Onu seviyorum," derim ona, dün Devlin'e bile söylemediğim şeyi arkadaşşıma anlatırım.

"Ama aşk, bu tür bir uçurumu aşmamız için yeterli mi?"

"Belki de yanlış soruyu soruyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Soru *aşkın yeterli olup olmadığı* değil. Soru, *uçurumun ne kadar geniş olduğu*. Eğer gerçekten düşünürsen, sandığından daha dar olduğunu göreceksin."

On dakika sonra hâlâ orada oturmuş, onun sözlerini düşünüyorum. O haklı. Devlin'den bir uçurumun karşısında duruyorum ve şu anda bunun kaldırımıdaki bir çatlak mı yoksa Büyük Kanyon mu olduğundan emin değilim.

Ve bunu nasıl anlayacağımı hiç bilmiyorum.

KONU 41

Mutfakta dolaşırken hala o lanet olası uçurumu düşünüyorum ve bir fincan kahve içebilmek için suyun kaynamasını beklerken. Umarım kafamdaki örümcek ağlarını temizler de sırlarla ve Devlin'le ilgili net bir şekilde düşünebilirim. sırları ve Devlin'i net bir şekilde düşünebileyim. Ne istediğimi ve neye inandığımı. Neyin doğru neyin yanlış olduğu ve bu ikisini ayıran o parlak çizgiyi nasıl bulabileceğim hakkında.

Beş fincan sonra kafamdaki örümcek ağları temizlendi, ama hala cevaplarım yok.

Sahilde yürüyüş yapmayı düşünüyorum, ama Jake Brandy ile San Diego'da ve tek başıma yürürsem doğrudan gelgit havuzlarına gideceğimi biliyorum.

Bunun yerine, Peter amca hakkındaki araştırmamı tekrar gözden geçiriyorum. Makaleye olan hevesim biraz azaldı. Nasıl gittiği sorusu... Orta sınıf bir çocuktan, Kurt için çalışıp sonra onu ihanet eden bir adama dönüşmesi bir noktada ilginçti. Ancak şimdi, Devlin Saint'in hayatı ve eserlerine kıyasla sıkıcı ve önemsiz bir hikaye gibi görünüyor.

Ama bu, gazetecilik ruhum bunun iyi bir hikaye olduğunu haykırırsa da, asla paylaşamayacağım bir hikaye.

"Yaz," diyorum kendime. "Dört paragraf, takılırsan durabilirsin."

Bu, kendimle oynadığım ve sadece yarısı işe yarayan bir oyun. Ancak bugün, işim bir sığınak haline geldi ve öğle vakti geldiğinde üç paragraf yazmış ve notlarımı inceleyerek Peter'ın geçmiş hayatından başka kimler olabilir diye düşünmeye çalışıyorum. Gizemli kız arkadaşını bulmak için başka kimi röportaj yapabilirim?

Anna.

Kafama vurmak istiyorum. Devlin bana bunu söyledi Kurt'un örgütünden kurtulup

ve üniversite için Chicago'ya taşınana kadar, sık sık The Wolf'un ülke çapındaki yardımcılara mesajlar iletme görevini üstlendiğini söyledi.

Hatta Devlin'e Peter'ı öldürmesini emreden mesajı ileten kişi de oydu.

O da oradaydı. Peter'ı tanıyordu. Ve Peter'ın kiminle çıktığını gören biri varsa, o da muhtemelen Devlin'di.

Telefonumu alıp masasının direkt hattını aradım. İki kez çaldı, sonra bir klik sesi duyuldu ve ardından "Devlin Saint'in ofisi" dedi.

Nefesimi tuttum, sonra aramayı sonlandırdım ve bunu daha önce fark edemediğim için kendimi aptal gibi hissettim.

Elbette Anna, Peter'ın kiminle çıktığını biliyordu.

Anna onunla çıkıyordu.

Buna bahse girerim. Sarışın olmayabilir, ama doğal kıvılcı saçlı da değil. Saç köklerini gördüm. Yani saçını kıvılcı boyadıysa, belki de sarıya da boyamıştır.

Ama neden itiraf etmiyor? Peter'ın eski kız arkadaşını aradığımı biliyor. Ya makaleme katkıda bulunabileceğini düşünmedi ya da utanıyordu. Yaşlarımız neredeyse aynı ve amcamla yattığını bilmemi istememesi gayet mantıklı.

Bu konuda, belki de Devlin'in bilmesini istememişti. O zamanlar ona söylememi

Bu konuda, belki Devlin'in bilmesini istememişti. O zamanlar ona söylememişti. Onun onaylamayacağını mı düşündü?

Onu onaylamayacağını mı düşündü? Yoksa daha karanlık bir şey mi vardı? Peter gerçekten porno sektöründe miydi? Anna'yı bir şekilde bu işe mi sürüklemişti?

Tekrar telefona uzanıyorum, sonra otomatik pilotta hareket ettiğimi fark edince geri çekiyorum. Devlin'i arayıp düşüncelerimi ona anlatmak için.

Artık bunu yapmaya hakkım yok. Henüz yok. Belki de hiç olmayacak.

Bu düşünce içimi yeniden burkuyor ve ben dizüstü bilgisayarımı alıp tabureden kayıyorum. Mutfak adasında çalışıyordum, şimdi gidip buzdolabını açıyorum, sonra sanki bir atıştırmalıkla birlikte cevapları da bulacakmışım gibi içine bakıyorum.

Sonunda ikisini de bulamıyorum.

Tek bildiğim, artık Peter'ı düşünmek istemediğim. Bugün değil.

Kararı ne zaman verdiğimi tam olarak bilmiyorum, ama kısa süre sonra kulaklıklarımı takip odada volta atmaya başlıyorum ve hattın diğer ucundaki kişinin telefonu açmasını bekliyorum. Beş kez çaldıktan sonra açıyor.

"Alo?"

"Merhaba, Laura? Ben Ellie Holmes."

"Ellie," diyor. "Yazdığın makale çok güzeldi. Kurtarma hikayesini ve diğer her şeyi okumak çok hoştu. İnsanların bebeğimin yaşadıklarını biraz olsun anladığını bilmek kalbimi hafifletiyor."

Laura'nın kızı Sue, canavar Terrance Myers'ın malikanesinde tutsak tutulmuştu. Kurtarıldığı için hayatta kalan şanslı kişilerden biriydi.

Vakfın kurtarma çalışmalarına destek sağladığını biliyorum. Ve temyiz mahkemesinin teknik bir ayrıntı nedeniyle teknik bir ayrıntı nedeniyle hapisneden salıverilmesini emrettiğini biliyorum.

"Makale sana biraz olsun huzur verdiyse, memnunum." "Ama konuyu saptırıyorum," diyor Laura. "Bu yüzden aradığını bunun için aradığını sanmıyorum."

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Myers'ı kimin öldürdüğünü öğrendin mi diye merak ediyordum."

Alaycı bir ses çıkarır. "Hayır. Keşke öğrenseydim. Onlara madalya verirdim."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme hissediyorum. "Sue nasıl?"

"Daha iyi gidiyor. Kabusları azaldı. Daha çok oynuyor. Daha çok gülüyor. Sanki onu koruyan bir koruyucu meleği varmış gibi."

"Bence öyle," diyorum Laura'ya, ama bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişmanlık duyuyorum. Çünkü gerçek şu ki, o melek çok geç geldi. Myers pek çok çocuğun hayatını aldı ve serbest kaldığında, Devlin onu öldürmeseydi, bunu kesinlikle tekrar yapacaktı.

Koruyucu melek mi? Evet, bu doğruydı.

Onun yaptıklarından tamamen memnun olacağımı sanmıyorum, ama onun kalbine güveniyorum. Daha da önemlisi, onu seviyorum. Ve onun için savaşacağım.

Bizi ayıran şey Büyük Kanyon değil. Daha çok köpüren bir dere gibi, ve onu geçmek oldukça kolay.

Aslında şu anda yapmak istediğim şey de bu. Onu geçmek. Onu geçip kendimi Devlin'in kollarında bulmak.

Laura'dan özür dilerim, bir işim çıktığını ve telefonu kapatmam gerektiğini söylerim.

Sonra hızlıca duş alıp giyindim, hepsini rekor sürede hallettim.

Dün gece Shelby'yi garaja koymamıştım, bu yüzden ön kapıdan çıkıp araba yoluna doğru yürüyorum. Geri geri giderken caddenin sonunu görebiliyorum

Sokağın sonuna doğru park etmiş siyah Tesla'yı gördüm.

Gülümsüyorum. Ön plakası yok, bu yüzden emin olamıyorum ama Devlin'in o arabada olduğuna bahse girerim. Ve o orada oturmuş, benim onun zaten bildiği şeyi, yani Grand Canyon'u mu yoksa köpüren bir nehri mi geçmemiz gerektiği fark etmemi bekliyor.

Brook, sonuçta biz birlikte olmalıyız.

Ve ne kadar çabuk onun yanına gidersem, o kadar iyi.

Shelby'nin kapısında tereddüt ettikten sonra arabayı geçip Tesla'ya doğru yürüyorum. Artık öğleden sonra geç saatler ve güneş Pasifik'in üzerinde alçalmış, uzun gölgelerle tepelerin eteklerini ve kanyonları dolduruyor.

Yaklaşırken gözlerimi kısarak arabada kimin olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama nafile. Tek görebildiğim, bana yansıyan batmakta olan güneşin parıltısı ve yaklaşık üç metre uzaklıkta olduğumda, araba sessizce yakındaki bir araba yoluna geri geri girip ters yönde kayboluyor.

Devlin değil.

Hayal kırıklığının ağırlığı göğsümü dolduruyor ve bu, zaten bildiğim şeyi doğruluyor: ona giderek doğru seçimi yaptığımı. Bizi seçerek.

Ama şimdi ona bunu söylemek için daha da sabırsızlanıyorum ve aceleyle Shelby'ye geri dönüyorum, motorunu çalıştırıyorum ve garaj yolundan geriye doğru hızla çıkıyorum.

Kararımın kesinliği beni alt üst ediyor ve onu görmek ve ona asla gitmemem gerektiğini söylemek için sabırsızlanarak ileriye doğru hızla ilerliyorum. Onun açıklamaları beni şok etti ve şaşırttı, doğru, ama bunların hiçbiri onun kim olduğu ya da birlikte kim olduğumuzun özünü değıştirmedi.

Devlin'i tekrar bulana kadar içim ölmüştü ve onun da aynı durumda olduğunu biliyorum. O benim hayatımın aşkı, dünyamın ışığı ve konuşmamız gereken önemli konular olsa da, bunları aşacağımızı biliyorum.

Ve bunu ona ne kadar çabuk söylerim, o kadar iyi.

Yolda hızla ilerliyorum, sonra tepelere doğru çıkan ana yola giriyorum. Shelby'yi sınırlarına kadar zorluyorum, onu hızlandırırken rüzgârın saçlarımı okşamasına ve yüzümü okşamasına izin veriyorum, hızım ve gücü, ihtiyacımın aciliyetini yansıtıyor.

Devlin's'e yaklaşırken yollar daralıyor ve yerleşim bölgesinden geçmek yerine, genelde kullandığım, onun evine giden daha küçük kanyon yollarını tercih ediyorum , iki dönümlük bir arazide, mahremiyetini sağlayan bir köprü ayağının tepesinde izole bir konumda bulunuyor. Kanyon yolu, mülkünün güneydoğu köşesinden tepenin gelişmemiş kısmına uzanıyor ve sonunda tepenin ana caddesi olan Sunset Canyon'a inen, birbirine bağlı küçük yollar ağına ulaşıyor.

Şu anda bu yolu kullanıyorum, çünkü bu yolun trafiğin en az olduğu yol olduğunu biliyorum ve ayrıca Shelby'yi son hızla sürmeme izin verecek. Tehlikeli şeyleri sevdiğim için değil, bu sefer değil. Hayır, şu anda istediğim şey keyif. Hız ve gücün verdiği keyif ve yakında Devlin'in kollarında olacağımı bilmemin verdiği heyecan.

Sunset'ten dönüp Sunrise Canyon'a girerek sola doğru hızla ilerliyorum. Tam bunu yapmadan önce, arkamda siyah bir şey görürüm. Aynaya tekrar bakarım ve tabii ki Tesla geri gelmiştir.

Artık onun Devlin olduğundan eminim. Gülümsüyorum, tüm vücudum o sadece arkamda değil, aynı zamanda nereye gittiğimi de bildiğini bilmekle titriyor.

Hızlanıp onun evine kadar yarışmayı düşünüyorum, ama bu dar yolda zaten güvenli bir hızda gidiyorum. Burada yol kenarı yok ve virajlar dar. Bu yolu yüzlerce kez kullandım ve evet, daha hızlı da gittim.

Ama o zaman risk almıştım. Ölüm ve tehlikeye *siktir* çekmiştim.

Bugün benim mantram bu değil ve hızlanmak yerine yavaşlıyorum, onun yanıma gelmesine izin veriyorum.

Bunu yapıyor, sessiz motoru onun hızını ve ivmesini anlamamı zorlaştırıyor, ta ki çok geç olana ve neredeyse üstüme gelene kadar.

"Lanet olsun, Devlin. Ne yapıyorsun?" Mesafeyi yanlış hesapladı mı yoksa oyun mu oynuyor bilmiyorum, ama aynaya kaşlarını çatarak baktım ve

hızlanarak aramızdaki mesafeyi biraz açtım.

Bir sonraki viraj dar, hızımı düşürüp virajı alıyorum. Ama lanet olsun, hala peşimde. Erkek arkadaşıma aptal diye küfrediyorum ki, korkunç gerçek kafama dank ediyor: *Bu Devlin değil.*

Bu gerçeği sindirecek zamanım bile olmadan, Tesla Shelby'nin arkasına çarparak beni yolun keskin bir şekilde sola döndüğü sırada yumuşak kenara doğru iter. Direksiyonu çeviririm, ama ve o pislik tekrar tamponuma çarparak sağ ön lastiğimin sadece bir kısmı sağlam zeminde kalır.

Kaput aşağı eğildiğinde nefesim kesildi ve sıkıştırılmış toprağın düştüğünü fark ettim. *Kahretsin.* Geri vites geçip yavaşça geri gitmeye çalıştım, ama Tesla da aynı şeyi yapıyordu, sadece çok daha hızlıydı.

Ve sonra, bir kez daha bana doğru atılmasını dehşetle izliyorum.

Shelby'yi terk etmek istemiyorum, ama başka seçeneğim yok. Bir elimle kapıyı itip açarken, diğer elimle kemeri çözüyorum.

Ama çok geç. Tesla bize tekrar çarptı ve Shelby'nin ön kısmı uçurumdan aşağı düştü. Bir an sallandık, sonra uçurumdan düştük ve havada uçmaya başladık. Ben kapıya tutunmuş, yarısı arabanın içinde, yarısı dışarıda dışında kalmış, bu sefer gerçekten öleceğimi kesin olarak biliyorum.

KONUŞMA

" Devlin! Tanrıya şükür seni yakaladım."

Devlin, Land Rover'ından birkaç metre uzaklıkta, vakfın otoparkında durup kaşlarını çatı. Tamra'nın sesindeki endişeyi duyabiliyordu ve aklına ilk olarak Ellie gelse de, bunun sadece paranoyaklık olduğunu biliyordu. Daha çok, vakfın yardımını gerektiren bir olay olmuş olabilirdi.

Ya da Tamra, Saint's Angels için yeni ve acil bir iş ayarlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, ona doğru ilerlerken, yaklaştıkça endişesi artıyor ve karanlık gözlerinde korkuyu görüyordu.

"Ellie," dedi kız, sonra adam geriye doğru sendeleyince koluna tutundu İlk içgüdüsünü göz ardı ettiği için kendine lanet etti. "Ve Christopher."

"Neden bahsediyorsun?"

"Telefonuna cevap vermiyor ve bence tehlikede. Ben araştırma yapıyordum..."

"Arabaya bin," dedi. "Yolda anlatırsın."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kız, emniyet kemerini takarken, o da motoru çalıştırdı.

Ona telefonunu attı. "Onu bulmak için." Şifreyi verdi ve Ellie'nin konumunu takip etmesini söyledi. Nereye gittiğini bilmiyordu ama eğer bir kaza geçirdiyse, muhtemelen kanyonlardaydı. O yollarda çok hızlı sürdüğü için ona lanet etti. Yetenekliydi, ama bu her zaman yeterli olmazdı ve...

Kaşlarını çatı, Tamra'nın sözleri tekrar aklına geldi. "Christopher ne olacak?"

"Sinyal sürekli kesiliyor, ama Winding Hill Road'da gibi görünüyor."

"Orada sinyal kalitesi çok kötü. Tam yerini belirlemek zor olacak. Ama onu bulacağız. Bekle," dedi ve bir roket gibi Pacific'ten ayrıldı, trafiğin içinden geçerek kanyon yollarını tırmanmaya başladı. "Christopher," dedi, sesi çelik gibi sertti. "Söyle bana."

"Brandy için araştırma yapıyordum. *Laguna Leader'ın*, bizim küçük kasabamızda bir kitap üzerine araştırma yapan yazar hakkında bir makale yayınlamasını istiyordu."

Boynunda nabzının attığını hissedebiliyordu. "Devam et." Bunun nereye varacağını hiç bilmiyordu, ama Christopher Ellie'nin peşindeyse, o piç kurusu öldü demektir.

"Christopher Doyle bir takma ad. Gerçek adı Christopher Morelli Blackstone."

Devlin dört yönlü kavşakta frene bastı. "Bir daha söyle."

"Joseph Blackstone'un üvey kardeşi. Belki önemsiz bir şeydir, ama tehditkar mesajlar ve şimdi de Ellie'nin telefonuna cevap vermemesi... telefonuna cevap vermiyor, ben..."

"Hayır," dedi Devlin. "Kesinlikle bir şey var."

Devlin, kazasız bir şekilde Winding Hills Road'a nasıl vardıklarını bilmiyordu. Körü körüne sürüyordu, korku ve öfkeyle ilerliyordu ve özellikle Land Rover'ıyla tehlikeli bir hızda virajları alıyordu ve sadece Tamra, kendileri kaza yaparlarsa Ellie'ye yardım edemeyeceklerini hatırlattığında yavaşlıyordu.

Onun sözleri hâlâ havada asılı dururken, en keskin virajı aldı ve önündeki manzaraya bakıp nefesini tuttu: yola kazınmış fren izleri. Ve uçuşunun kenarında son buluyordu.

Boğazına kusmuk yükseldi, korku onu karanlık bir battaniye gibi sardı. Ölmüş olamazdı. *Ölmüş olamazdı.*

Frenlere bastığını ya da motoru durdurduğunu hatırlamıyordu. Uçuşunun kenarına doğru koştuğunu hatırlamıyordu.

Kenara ulaşana kadar kafasında hiçbir şey yoktu. Kendini zorlayarak aşağıya bakana kadar, sonra dizlerinin titrediğini hissedene kadar.

rahatlama hızla tekrar dehşete dönüştü.

Onu görebiliyordu, ama durumu son derece tehlikeliydi ve ölümcül bir şekilde hareketsizdi, yarısı arabadan dışarıda, vücudunun bir kısmı açık kapıda, ağacın kıvrılmış dallarına sıkışmış haldeydi.

Onun hayatta olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu, ama onun öldüğüne inanmayı reddediyordu. Araba devrilmişti ve Ellie araba yuvarlanıp dik uçurumdan aşağı yuvarlanm a d a n önce dışarı çıkmaya çalışmış olmalıydı.

Bu girişim hem onu hem de arabayı kurtarmıştı, diye düşündü. Açık kapı, derin kökleri olan ve kayadan çıkmış gibi görünüyordu. Devlin, arabayı destekleyebilmek ve kopmamak için köklerinin derinlere inmesi gerektiğini biliyordu.

Yine de, arabanın ağırlığının baskısı ve kuvveti ile yoğun yerçekimi vardı. Her an, bu tehlikeli yuva çökebilir ve Ellie de onunla birlikte düşebilirdi.

"Aman Tanrım." Tamra arkasına gelmiş, fısıltı gibi bir sesle "Bu bir mucize. Araba tamamen aşağı düşseydi. Şimdi kayarsa..."

"Biliyorum." Arabanın durduğu yerin ötesindeki düşüş ölümcül olabilirdi. Ve herhangi bir sarsıntı, arabayı kanyona yuvarlayarak Ellie'yi ölüme gönderebilirdi.

"Benimle gel," dedi Tamra'ya, ki Tamra onu SUV'ye kadar takip etti.

Devlin arka kapıyı açtı ve orada sakladığı birkaç şeyi karıştırdı. Bir kriko. Bir levye. Bir zincir ve bir ip.

Halatı aldı, sonra aceleyle geri döndü, omuza ulaştığında adımlarının baskısının bile arabayı kaydırıp aşağıya düşürebileceğinden korktuğu için hızını yavaşlattı.

Kenara ulaştı, sessizce dua etti, sonra aşağıya baktı. Fazla zamanı yoktu.

"Kıpırdama bebeğim," diye seslendi. "Seni almaya geliyorum."

KONUŞMA

Seni almaya geliyorum.

Devlin'in sözlerini duyduğumda ağlamak istiyorum. Daha da fazlası, ona seslenmek istiyorum. Onu istediğimi söylemek istiyorum. Ona ihtiyacım olduğunu. Ve bu karmaşadan kurtulmam gerektiğini, ona ne kadar çok sevdiğimi gösterebilmek için.

Ama bunların hiçbirini söyleyemem. Ağaç dallarının gıcırdandığını duyuyorum ve beni ve Shelby'yi yerinde tutan tek şeyin bu olduğunu biliyorum. Aşağıya baktığımda, tek gördüğüm çok çok aşağıdaki çatıların üzerine ölümcül bir düşüş. Konuşursam, hareket ederim. Ve hareket edersem, ölebilirim.

"Aşağı iniyorum," diyor Devlin ve ben bir iniltiyi zorlukla bastırıyorum. "Kıpırdama. Bakma. Halatım var. Bağladım. Aşağı inip seni alacağım ve birlikte yukarı çıkacağız."

İronik bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Devlin beni kurtarmak için aşağı iniyor. Ne kadar şiirsel, değil mi?

"Tamam. Geliyorum," diyor. "Senin yapman gereken tek şey, hiçbir şey yapmamak."

Gözlerimi kapatıyorum, ona yaralanmadığımı söyleyebilmeyi diliyorum. Sadece korkmuşum. O sadece inancıyla hareket ediyor. Benim bilinçli olduğumu, hatta hayatta olduğumu bilmesinin imkanı yok. Ama benim için geliyor.

Hiç şaşırmadım. Devlin'in her zaman peşimden geleceğini çok iyi biliyorum.

Ayaklarının kayalıkları sıyrma sesini, dikkatlice yaklaşırkenki ağır nefesini duyuyorum.

Ve sonra, uzaktan, Devlin yaklaşırken sirenin sesi gittikçe yükseliyor.

"Buradayım bebeğim." O kadar yakın ki, ensemde nefesini hissedebiliyorum. "Yavaşça hareket et ve bunu sana dolayayım."

Yutkunuyorum, sonra çok yavaşça hareket ederek ona bakacak şekilde dönüyor. Bir elimle direksiyonu, diğer elimle kapıyı tutuyorum ve vücudum boşluğa sarkmış durumda. Kendimi direksiyona doğru çekmem gerekiyor ve bunu yaparken arabanın kaydığını hissediyorum ve beni tutan ağacın sert, kırılğan bir sesle kırıldığını duyuyorum.

"Siktir," diyor Devlin, aynı anda zeminin altımdan kayıp gittiğini hissediyorum. Keskin, metalik bir çınlama duyuyorum ve aynı Devlin'in kolları benimkilerin altına kilitleniyor.

Beni kendine doğru çeker ve Shelby uzaklaşırken bacaklarım serbest kalır. Nefes almam için sadece bir saniye vaktim vardır — yakında karışık metal yığınının dönüşecek olan şeyi yas tutmak için. O anda, Shelby ani ve şiddetli bir şekilde durur, aşağı doğru hareketini, tamponuna takılan ağır kablo durdurur.

Devlin ve ben uçuşumun üzerinde sallanıyor olsak da rahat bir nefes alıyorum. Shelby güvende. Ben Devlin'in kollarındayım.

Ve o anda, her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"Tanrım, Ellie," diye bağıyor Lamar ve beni kollarına alıyor. Hâlâ Devlin'e bağlıyım, bu yüzden Lamar ikimizi de kucaklayacak kadar büyük bir sarılma ile onu da kendine çekiyor. "Bu saçmalığı kesmelisin..."

hızlı sürmek, çılgın virajlar almak. Kaç kez söyledim sana..." "Öyle değildim," diyorum, ikisini de görebilmek için geri çekiliyorum. Dikkatimi Devlin'e yöneltiyorum. "Sana gelmek için dikkatliydim."

Derin anlamımı anladığı anı görüyorum ve sıkıca tuttuğu elini kaldırıp dudaklarına götürüyor.

"Ne yani? Kontrolünü kaybettin mi diyorsun?" Lamar sorar, Tamra da bize katılır, yüzünde hala endişe belirgindir. "Bu tuhaf bir kaza mıydı?"

"Birinin onu öldürmeye çalıştığını söylüyor," diyor Devlin. Lamar bana bakıyor ve ben onaylayarak başımı sallıyorum.

"Kim?" diye sorar, sesi arabamı çeken zincirin yavaş motorundan gelen metalik gıcırta kadar sert.

"Bilmiyorum." İki adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Siyah bir Tesla'ydı. Onlar beni uçurumdan aşağı itene kadar senin olduğunu sandım."

" diye ekledim, gözlerim Devlin'deydi. Nefes aldım. "Şu anda en iyi tahminim Joseph Blackstone. Eğer onun vakfın güvenlik ihlallerinin arkasında olduğunu kanıtlamaya yaklaşıyorsan

, beni öldürmek dikkatleri başka yöne çekmek için iyi bir yol olur."

"Doğru," diyor Devlin, Lamar telefonuna bir şeyler yazarken.

"Blackstone'un şu anda Utah'ta olduğunu biliyorum."

"Evet, ama..."

Devlin, Tamra'nın omzuna elini koyarak onu keser. "Elbette haklısın. Bunu şahsen yapmazdı. Onun yordakçılarında biri yapmıştır."

"Aynen öyle," diyor, ama ben onun aslında bunu demek istemediğini hissediyorum.

"Adli tıp ekibi yolda," diyor Lamar. "Onu eve götür," diye ekliyor Devlin'e. "Seni haberdar ederim."

"Teşekkür ederim," diyerek ona bir kez daha sarılırım. "Lamar'ı aradığın için de teşekkür ederim," diye Tamra'ya eklerim. Tamra beni sıkıca sarar ve saçlarımı okşar.

Beni bıraktığında, Devlin alnımı öper ve nazik yüzlü bir sağlık görevlisi beni kenara çekip muayene etmek istediğini söyler. Devlin'in Tamra ile yalnız konuşmak istediğinden emin olduğum için, ona benimle gelmesini istemem. Kısa süre sonra sağlık görevlisi bana gitmemin uygun olduğunu söyler. Devlin'e doğru yürümeye başlarım, ama onun şimdi telefon. Bu yüzden yönümü değiştirip SUV'ye doğru ilerlerim, sonra yolcu koltuğuna tırmanırım. Ayaklarımı koltuğa koyup dizlerimi kucaklarım. Titremememden dolayı kendimi takdir ediyorum, ama tehlikeli durumlarla flört etme alışkanlığımın bir ölüm arzusu olduğu konusunda hiç şüphem yok, bunu artık tamamen aştım.

Hayattayım. Devlin beni bulduğu için hayattayım.

Bir dakika sonra Devlin de yanıma gelir ve kapıyı kapattığımız anda, direksiyona o kadar sert vurur ki tüm araç sallanır. "Bugün seni kaybedebilirdim, El. O uçurumdan aşağı düşüp sonsuza kadar kaybolabilirdin."

Dönerek, gözleri yanarken bana bakıyor. "Seni kaybetmediğimi söyle, olur mu?"

"Asla," diye fısıldadım, tuttuğum gözyaşları akmaya başladı. "Bu yüzden seni görmeye geliyordum. İstiyordum ki..."

Sözler ağzımdan çıkmıyor. Beni kendine doğru çekiyor, başımı avuçlayıp sertçe öperken vücudum konsola çarpıyor. Ben de aynı şiddetle öpücüğe karşılık veriyorum, ikimiz de sonunda olabileceklerin dehşetinden kurtulup birbirimizin kollarında korkularımızı yatıştırıyoruz.

"Eve," diyorum, sonunda ayrıldığımızda.

O başını sallar, sonra hangi evi kastettiğimi bile sormadan tepeyi tırmanarak evine doğru yoluna devam eder.

Garajına girerken "Tamra ne olacak?" diye soruyorum. daha önce bunu düşünmediğim için suçlu hissediyorum. Onu kanyon yolunda adeta terk ettik.

"Lamar onu eve götürüyor. Ve Blackstone'a kimin yardım ettiğini kimseye söylememesini söyledim."

"Ne? Kim?"

"Christopher," diyor, bu isim içimde yeni bir korku dalgası yaratıyor. "*Brandy*," diyorum, çantama uzanıyorum, ama onun hala Shelby'de olduğunu fark ediyorum.

"Ronan'dan Shelby'nin iyileşmesini gözetmesini istedim," diyor Devlin. "Çantanı o alacak ve ona iyi davranmalarını sağlayacak."

"Ronan mı? Onunla ne zaman konuştun?"

"EMS seni muayene ederken birkaç telefon görüşmesi yaptım."

"Tamam. Peki. Onu Bay Ortega'ya göndermesini söyle," diyorum. "Ona iyi bakacaktır."

"Tamamdır," diye beni temin ediyor.

"Ama Brandy'yi aramam lazım. Onu uyarmam lazım. Christopher," diyorum, başımı sallayarak aramızdaki konsolda duran Devlin'in telefonuna uzanıyorum.

"Arama," diyor. "Onu uyarmak istemiyorum."

"Ama benim iyi olduğumu öğrenirse, öfkesini ondan çıkarabilir."

"Reggie'yi San Diego'ya gönderdim. Orada gözetim altında tutuyor."

Brandy. Eğer gerekirse, ona nedenini söyleyecektir. Ama bence gerek kalmayacak.

Christopher onun ailesinin yanında olduğunu biliyor. Oraya gitmek için hiçbir nedeni yok.

Ben ona daha doğrudan bakmak için döndüğümde motoru durdurur. "Neden?" diye sorarım. "Christopher neden Joseph Blackstone'a yardım etsin ki?"

"Çünkü onlar kardeşler," diyor. "Ve o pislik hayatımı ve organizasyonumu ele geçirdi. Seni öldürmeye çalıştı. Ve hayatım üzerine yemin ederim, o orospu çocuğuna bunu ödeteceğim."

KONU 44

Devlin ile baş başa kalmak istiyorum, ama Ronan hemen arkamızdan geliyor. "Konuşmamız gerek," diyorum Devlin'e ve Ronan mutfığa telefon etmek için girerken onu kenara çekiyorum.

"Söylemek istediğim şeyler var."

"Duymak istediğim şeyler mi?" diye soruyor, başını hafifçe eğerek beni inceliyor.

"Evet," diye söz veriyorum. "Ve bilmek istediğim şeyler var."

"Sana her şeyi anlatacağım," diye beni temin ediyor. "Ve duymak istiyorum."

düşündüğün her şeyi. Ama şu anda, seni güvende tutmaya odaklanmam gerekiyor. Bu yüzden tek bir sorum var." Çenemi yukarı kaldırıyor çenemi kaldırdı, sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Benim misin?"

"Ben senin olduğun kadar seninim," diye fısıldadım, sonra kolları beni sıkıca sardığında iç geçirdim.

"Öyleyse," diyor, "sen tamamen benimsin."

Uzun ve derin bir öpücük için birbirimizden ayrıldık. Genelde kıyafetlerin çılgınca çıkarılmasına ve mutfak masasında vahşi sekse yol açan türden bir öpücük.

Ne yazık ki, misafirlerimiz var. Çalışmamız gereken bir plan da cabası.

Ronan'la oturma odasında buluşuruz ve o yavaşça başını sallar, etrafına bakar. "Burada yaşamının bir nedeni var. Burası Fort Knox gibi. Bu iyi. Bence bu iyi sonuç verecek," der ve planını anlatır.

Devlin birkaç soru sorduktan sonra başını salladı. "Bu işe yarayabilir."

"Reggie'nin bizimle birlikte olmasını tercih ederim, ama Brandy'yi korumasız bırakmak istemiyorum."

"Ve üçümüz var," diyor Devlin, bana bakarak. "Sen de silahlı olacaksın."

"Elbette olacağım," diyorum. "Ama Anna ve Tamra'yı da bu işe dahil etmek istemediğimizden emin misin?"

Devlin başını sallar. "Melekler için standart protokol. Görev özellikleri sadece bilmesi gerekenler için geçerlidir ve ikisi de sahada çalışmıyor. Bilmelerine gerek yok. Ayrıca, konuyu kişisel olarak tanıyorlar ve bu daha önce karşılaştığımız bir durum değil. Bu tür bir aldatmacada test edilmediler. Eğer onlardan biriyle konuşur ve şüphelerimizden en ufak bir ipucu bile alırsa..."

Başımı sallarım. "Anlıyorum."

"Şansımız varsa, bu gece bitecek," diyor Ronan. "Aramaya hazır mısınız?"

Nefes alıp başımı sallarım. Telefonumu çıkarır ve Christopher'ı ararım, sonra sesli mesaja düşünce küfür ederim. "Merhaba Christopher. Ben Ellie. Beni geri arayabilir misin? Teşekkürler."

Aramayı sonlandırıp arkadaşlarıma bakıyorum, sonra omuz silkiyorum. Birbirlerine bakışır, sonra Devlin telefonunu çıkarır ve numarayı çevirir. "Anna, merhaba. Hala ofiste misin? Ne, hayır, sadece bir şey var.

Vegas'a uçmam gerekiyor. Onları arayıp uçağımı hazırlamalarını söyleyebilir misin? Teşekkürler. Aslında, bir şey daha var. Christopher'a ulaşmaya çalışıyordum. Araştırma odasında geç saatlere kadar çalışıyor olabileceğini düşündüm."

Gözlerime, sonra Ronan'ın gözlerine bakar. Sonra gülümser. "Harika. Mükemmel. Ona benim için bir mesaj ilet. Sadece bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Tamam. Peki."

Bir ara daha verdikten sonra, bakışlarını bana çevirerek, sesinde sertlikle devam etti. "Biri Ellie'yi yoldan çıkarmaya çalıştı ve onu yalnız bırakmak istemiyorum. Ama araştırmak istediğim bir teorim var

. Evet, bu yüzden Vegas'a gidiyorum. Dinle, Brandy'ye ulaşmaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Christopher'dan onunla iletişime geçmesini ve Brandy'den bu gece arabayla gelmesini

? Evet. Evime. Brandy'ye iletmesi için ona alarm şifresini ver. Evet. Kapıyı açıp alarmı kapattığını mutlaka söyle. Bazı insanlar bunu karıştırıyor. Ve Ellie'nin uyuyor olabileceğini uykuda olabileceğini söyle. Ona rahatlaması için bir şey verdim. Ne? Evet, evet, aramızdaki her şey yolunda.

Gözlerime bakıyor, gülümsemesi yavaş ve tatlı. *Seni seviyorum*, diyor dudaklarıyla.

Biliyorum, diye cevap veriyorum, mutluluk içimi kaplıyor.

Yüzünde bir anlık bir gülümseme belirir, sonra tekrar ciddileşir. "Oh, evet. Evet, tabii ki yaparım. Teşekkürler, Anna. Sana güvenebileceğimi biliyordum. Yarın konuşuruz."

Telefonu kapatır ve yanıma oturur. "Sana özür dilediğini ve umarım iyi olduğunu söyledi."

"Uçağını hazırlatıyor musun?"

"İllüzyonun iyi görünmesi lazım." Bir mesaj yazıyor. "Marci, kayıtlarda benim uçakta olduğumu gösterecek. Eminim o ve mürettebat Vegas'ta harika bir gece geçirecekler."

Kayıtları tahrif etmenin yasa dışı olduğunu neredeyse söyleyecektim, ama kendimi durdurdum.

Önemli olan bu değil. "Peki şimdi?"

"Şimdi bekleyeceğiz," diyor Ronan. Bana bakıyor ve yüzünde o kadar çok endişe var ki, onun bana kin beslediğini nasıl düşündüğümü anlamıyorum. bana karşı bir şeyleri olduğunu düşündüğümü anlamıyorum. "İyi misin?"

"Siz ikiniz benim yanımdasınız," diyorum. "Ben gayet iyiyim. Ve teşekkür ederim," diye ekliyorum. "Önceki her şey çok bulanık. yardım etmeye geldiğiniz ve Shelby'ye baktığınız için henüz teşekkür etmediysem, şimdi ediyorum."

"Söyledin," diyor. "Ve yine de çok teşekkürler."

Gülümserim, sonra aklıma yeni bir düşünce gelir ve Devlin'e bakarım. "Ya Brandy beni aramak için ararsa? Ya da doksan dakika sonra kapıma gelip benim için endişelenirse?"

"O zaman Christopher'ın aradığımız kişi olmadığını anlarız."

Kendimi kucakladım. "Hayır, sanırım haklısın. Onun bağlantısı... Blackstone. Ve onun birini öldürmenin yollarını konuştuğunu duydum — sözde kitabında — ve sokakta onları ezmek de yolun ortasında ezmek de bunlardan biriydi."

Devlin parmaklarını saçlarında gezdirir. "Bunu fark etmeliydim." Kafamı sallarım. "Hiçbirimiz fark etmedik. Kahretsin, onu severim."

"O iyi," diyor Ronan. "Yaptığı işte iyi. Ama biz de öyleyiz." Yutkunuyorum. "Onu denemeye devam etmeli miyim?"

"Gerek yok," diyor Devlin. "Anna'ya mesajı ilettim. Acil olduğunu biliyor. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Ayağa kalkar ve bana elini uzatır. "Hadi seni temizleyelim."

Başımı sallarım. Giysilerim kirli, saçlarım tozlu ve Devlin'in beni banyoya götürmesine izin veririm. Banyoyu hazırlar, sonra giysilerimi çıkarmama ve sıcak suya girmeme yardım eder. Yaralı cildime çok iyi gelir. Mucizevi bir şekilde, çok fazla yaralanmam yok ama kesinlikle ağrım ve incinmişim ve su bana cennet gibi geliyor.

Tezgahın üzerinde telefonumun mesaj geldiğini duyuyorum, ama görmezden geliyorum. Devlin benimle birlikte ve şu anda önemli olan tek şey bu. Gözlerimi kapatıyorum gözlerimi kapatıyorum, o yüzümdeki kalıntıları nazikçe yıkarken ve sonra saçımı durularken iç çekiyorum.

Küvetin yanındaki taburede oturuyor ve ben geriye yaslanıp , gözlerimi açıp elini tutuyorum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Ve bana baktığın için."

"Her zaman," diyor. "Seni seviyorum, El. Seni her zaman koruyacağım. Her zaman kendine iyi bak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye onu temin ederim, kalbim onun gözlerinde gördüğüm sevgiden kabarıyor. "Tabii ki, özen gösteriyorum."

Gün batımından hemen sonra Devlin'in evine vardık ve yarım saat sonra Anna'yı arayarak Christopher'a mesajını ilettik.

Şimdi saat neredeyse dokuz. Christopher'ın Brandy'yi beklediğim saatte gelmeye çalışacağını varsayarsak, sıfır saati.

Televizyonun sesini kısarak oturma odasında oturuyorum ve 9 mm'lik silahım yanımda. Yastığımın altında Glock var. Devlin arkamda, garajın yan kapısı ve ana ön kapıyı koruyor. Ronan ise karşı tarafta, hizmet odasında, Devlin'i ve bahçeye açılan bir yan kapısı olan hizmet odasını geçebilen herkesi tam olarak görebiliyor.

Devlin ve bahçeye açılan bir yan kapısı olan hizmet odasını geçen herkesi tam olarak görebiliyor.

Bunlar evin tek girişleri ve hepsi kontrol altında.

"Verandaya da girilebilir," diye belirtmişti Devlin. "Kanyondan çıkan bir spiral merdiven var. Ama oraya ulaşmak için bahçeyi kesip kayalıklardan aşağı inmek gerekiyor. Ve evi tanımayan kimse oranın varlığından haberdar değil."

The Empire Strikes Back'i izliyorum, ama pek dikkatimi vermiyorum. Bunun yerine, elektronik bip sesini dinliyorum sessizdir, ancak bu, uygulama üzerinden yapıldığında olur ve elbette Christopher'ın uygulaması yoktur.

Birkaç dakika sonra, artık dayanamıyorum, kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum, sonra oturup filmi izlemeye tekrar çalışıyorum, ama başaramıyorum.

Odanın ortasına geçip sırtımı televizyona ve balkona sırtımı dönüyorum, böylece onlara sertçe seslenebiliyorum. "Beyler, bence bu..."

Nefesimi tutuyorum, sonra kendime lanet ediyorum, çünkü silahım hala kanepede ve Ronan'a bakıyorum, o da silahını doğrudan bana doğrultmuş durumda.

Öleceğim.

Bu düşünce çok kesin. Çok kesin ve gardımı düşürdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Bu adama güvenmeye başlamıştım ve o sadece beni değil, Devlin'i de mahvetti.

"Nasıl yapabildin?" diye fısıldıyorum, ama sözlerim onun silahının keskin sesi ve arkamdan gelen acı dolu çığlıklarla boğuluyor.

Devlin'in odaya koştuğunu gördüğüm anda hızla arkama dönüyorum.
Anna.

Şeffaf perdelerin bir panelini de beraberinde indirmiş ve şimdi omzundaki yaradan dolayı beyaz tül, ürpertici bir kırmızıya dönüşüyor. "Üzgünüm," diyor Ronan bana. "Seni vurmak üzereydi."

Devlin bana sarılmak için koşarken, sessizce başımı sallıyorum.

Ancak bir süre sonra beni bırakıp Anna'nın yanına gider.

"Neden?" diye sorarken silahını tekmeliyor. Kadın duvara yaslanmış duvara yaslanmış, hala asılı duran perde panelleri rüzgarda dalgalanıyor. "Neden?" diye tekrar soruyor ve ben sesindeki derin acı ve ihanet karşısında içim sızlıyor.

Perdenin bir kısmını tutup buruşturdu, sonra kanı durdurmak için kullandı. "Lanet olsun Anna, bana nedenini söylemen gerek."

Ona bakar, sonra bakışlarını bana çevirir. "Arkadaş olabilirdik," der, sesi titrer. "Sen sana ait olmayan şeyleri aldın."

"Devlin bir şey değil." Onlara doğru ilerlemeye başlıyorum, ama Ronan beni geri çekiyor, omzuma sertçe elini koyuyor. "Ve bu sadece kıskançlık değildi."

Devlin bana bakar. "Neden bahsediyorsun?"

"Az önce mesajlarımı kontrol ettim. Cyrus Mulroy ölmüş. Bu yüzden aramama cevap vermedi. Anna onu öldürdü, değil mi? Çünkü elinde Anna'nın kasetleri vardı."

Gözlerindeki nefret, bu soruyu cevaplamaya yetiyor.

"Peter'ın seni çektiğini biliyor muydun? Yoksa gizli kameraları mı vardı?"

Yutkundüğunda boğazının hareket ettiğini görüyorum. Sonra benden uzaklaşıyor, yüzü Devlin'e odaklanırken sıcak bir sıvıya dönüşüyor. "Onları sattı

onları sattı," diyor, sesi zayıf ve nefesi hırıltılı. "Beni beni kaydetmeyi severdi, ama sonra kasetleri Cyrus'a sattı ve benimle işinin bittiğini söyledi. *Bitti*."

"Devlin, 911'i aramalıyız." Boğazım öfke ve kederle doldu. "Çok kan kaybediyor."

"O kasetleri yayınlayacaktı," diyor Anna boğuk bir sesle, Devlin ayağa kalkıp telefonunu çıkarırken. "Senin lanet olası kız arkadaşının lanet olası amcası... Onu öldürmeni istedi... Bu yüzden... Bu yüzden sana bunu yapmanı söyledim. Emrin ondan geldiğini... babanızdan geldiğini..."

Dudakları hareket ediyor ve kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "Peter'ı cezalandırmak zorundaydım çünkü o..."

Gözleri fal taşı gibi açılır, vücudu gerilir, sanki sonunda fazla konuştuğunu fark etmiş gibidir.

Şok içindeyim, sözlerinin gerçekliği önümde gerçekten görmek istemediğim bir resim haline geliyor. Kurt, Peter'ın infazını asla emretmedi. Anna, kasetleri sattığı için intikam almak amacıyla Devlin'i sevgilisini öldürmesi için tuzağa düşürdü. Ve bunca zaman boyunca Anna beni taciz ediyor, benden kurtulmaya çalışıyordu. Ta ki sonunda beni öldürmeye karar verene kadar.

"O bir zehir," diyor Anna, gözleri bana kayıyor, yüzü bir enerji patlamasıyla dolmuş gibi bükülüyor.

Arkasını uzanıyor ve ben yere çöküyorum, ne olacağını çok iyi biliyorum. Silahı çektiğini görüyorum. ve sonra yere yığıldığını, ikinci silahının artık gevşemiş parmaklarından düştüğünü görüyorum.

Ronan'a doğru hızla döndüm, ama bu sefer tetiği çekmemişti.

Devlin yapmıştı.

Beni kurtarmak için arkadaşı sandığı kadını öldürmüştü.

Nefesimi tutarak, onun kollarına atıldım. Bu sefer Ronan beni durdurmadı. Ronan 911'i ararken, birbirimize sarılarak yere çöküyoruz.

"Üzgünüm," diyorum, kalbinin kırılmış, tüm gerçekliğinin değişmiş olduğundan eminim. "Çok, çok üzgünüm."

"Sana söylemiştim," diye fısıldadı. "Seni her zaman koruyacağım. Ne pahasına olursa olsun. Ne kadar bedeli olursa olsun."

EPILOG

"Aklından bile geçirme," diyorum, Devlin'in eli balo elbisesinin yırtmaçından yararlanarak "Bu ödülü kabul etmeden önce beni mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Peki ya sonra?" diye soruyor.

"Sonrası çok basit," diyorum. "Kaç kız, limuzinin arkasında Yılın İnsancıl Kişisi ile yattığını söyleyebilir ki?"

"Bunu kaçırmayı istemem," diyor.

"İyi. Çünkü kaçırmak niyetinde değilim. Yine de," diye ekliyorum, elini tutup bacağımdan yukarı kaydırarak. "Sadece bir ön izleme." Parmaklarını daha yukarıya doğru yönlendiriyorum, bu elbisenin altında hiçbir şey giymediğimin tatlı, lezzetli ve sinir bozucu bir şekilde açık hale gelene kadar.

Elini çektiğimde protesto etmek için inler. "Otele dönüş yolunda uzun yolu kullanacağız," diye söz veririm ona.

"Evet," diyor. "Öyle yapacağız."

Birbirimize gülümseriz, sonra birkaç blok boyunca sessizce yol alırız. Ödül töreninin yapıldığı Manhattan tiyatrosuna neredeyse vardık. Elini tutarım. "İyi misin?"

Anna öldüğünden beri olanlar hakkında çok konuştuk. Lamar'ın, onu başından beri olaya dahil etmediğimiz için bizi azarlamasını dinledik. Yasayı çiğnediğimiz ve hayatlarımızı tehlikeye attığımız için.

Ve Brandy'ye her şeyi anlattığımızda şok olmuş yüzünü gördük. Lamar, Christopher'ı resmi sorguya almıştı, ama onun Anna'nın beni ortadan kaldırma çabasına ortak olduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktu. Christopher'ı resmi sorguya aldı, ama Anna'nın benden kurtulmak için yaptığı çalışmalarda onunla işbirliği yaptığını gösteren hiçbir şey yoktu. Bunun yerine, bulmacanın parçaları, her şeyi başlatan Peter'ı araştırmamın bu süreci başlattığını gösteriyor. Çünkü

porno hakkında bilgi edinecektim. Ve bu da Cyrus'a ve Anna'nın kasetlerine götürecekti. Anna'nın saklı kalmasını istediği kasetlere.

Tüm bunlar Devlin'i sevdiği için oldu. Ve kafası karışık zihninde beni ortadan kaldırıp geçmişini temizlerse onu kazanabileceğine inanıyordu.

Christopher'ın sızdırılan bilgiler konusunda Joseph Blackstone ile birlikte çalışıp çalışmadığına gelince, bu konuda da hiçbir kanıt yoktu. Ancak Lamar bunu bilmiyor. Ama Devlin ve Ronan ve ekibinin geri kalanı durumu takip ediyor. Peki ya ben? Ben sadece bunun Brandy'ye zarar vermemesini umuyorum.

Her şeyden önce, hayatta olduğum ve Devlin'le birlikte olduğum için mutluyum. Elbette yapmamız gereken işler var. Hangi çiftin yok ki? Ama onu seviyorum ve bu buna değer.

"Devlin?" diye ısrar ediyorum.

"Ben iyiyim," diye beni sakinleştiriyor.

"Sadece..." "Ne?"

"Bu ödül. Ne düşünüyorsun?"

Sözlerinde daha büyük bir soru duyuyorum. Hayatının vakıf tarafı için ödül alıyor. Ama onun başka yönleri de var. Korkutucu sorunları çözmek için sert önlemler alan yönleri.

insani yardım kuruluşları için en azından rahatsız edici bulabilecek yöntemler.

"Bence harika," diye dürüstçe söylüyorum. "Bunu hak ediyorsun. Bu ödülü ve daha fazlasını."

Beni kendine çekip öptü. "Teşekkür ederim."

"Kendinden şüphe etme."

Gülüyor. "Nadiren şüphe ederim." Yüzümü nazikçe okşuyor. "Ve sana zayıflıklarımдан bahsediyorsam, bu seni sevdiğim anlamına gelmelidir."

"Seviyorsun," diyorum. "Ama sen zayıf değilsin." Başımı eğip gülümsüyorum ve bir zamanlar bana bıraktığı, tılsım olarak bıraktığı notta yazılı olan sözleri tekrar ediyorum. "Her zaman güçlü olduğunu unutma."

"Sen yanımda olduğun sürece, başka bir şey olamam. Şimdi çabuk öp beni. Geldik."

Dudaklarımız birbirine değiyor, kapının açılmasını beklerken öpücük uzayıp gidiyor. Kadife iplerin arkasında kırmızı halı ve her iki yanında kalabalık bir insan topluluğu var.

Kapı açılır açılmaz, kalabalık onun adını ve sorularını haykırırken gürültü yükselir ve ışıklar yanıp söner. Neredeyse gülmek üzereyim, çünkü daha önce hiç paparazzilerin arasında yürümemiştim ve sosyal medyadan uzak durmama rağmen, yarın kesinlikle fotoğrafları kontrol edeceğim.

Sonra gerçek sözlere dikkat etmeye başlıyorum. O anda gülümsemem yapmacık bir hal alıyor ve kanım donuyor.

"Bu doğru mu?"

Devlin elimi daha sıkı tutar.

"Adın gerçekten Alejandro Lopez mi?"

"Kimliğini bu kadar uzun süre nasıl gizli tutabildin?"

"Neden bu oyunu oynadın, Bay Saint?"

"Babanız için kirli işler mi yaptınız?"

"Nasıl olur da sahte bir isimle Dünya Konseyi İnsani Yardım Ödülü'nü kabul edersin?"

"Babanız gerçekten Daniel Lopez mi?"

"Gerçekten Kurt ile mi büyüdün?" "Devlin, babanı sen mi öldürdün?"

Adımlarımız hızlanır ve yürüyüş sonsuza kadar sürmüş gibi görünse de, limuzinden tiyatronun içine girene kadar sadece birkaç saniye geçtiğini biliyorum

Şimdi sesler ve ışıklar kayboldu ve biz Ödül Komitesi'nin içindeyiz ve elim sanki kemiklerim kırılıyormuş gibi ağrıyor.

Aşağıya bakıyorum ve onun elimi sıktığını fark ediyorum. "Devlin," diyorum nazikçe, kalbim de elim kadar acıyor, çünkü onun gözlerinde acı görüyorum. "Devlin, canımı acıtıyorsun."

Bir an için hiçbir şey olmaz. Sonra beni o kadar hızlı bırakır ki, sanki onu yakmışım gibi. Göğsü inip kalkar ve yüzü tamamen ifadesizdir.

"Bay Saint." Smokin giymiş bir adam öne çıkar. "Ben Arthur Packard, komite başkanayım. Birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Bayan Holmes'un da bize katılması hoş olur."

Packard başını sallar ve bizi arka odaya götürür. "Bir dakika izin verirsiniz."

O ayrılır ve Devlin gözlerime bakar. "Ödülü geri alacaklar. Ödülü geri çecekler. Diğer konuşmacılara odaklanacaklar ve ben

bir kenara atılacağım."

"Evet," diyorum, çünkü elbette öyle olacak. "Lanet olsun." Yumruğunu uyluğuna vuruyor. "*Lanet olsun.*"

Ona dokunmak istiyorum. Onu iyileştirmek istiyorum. Ama yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum ve içimi bir korku kaplıyor. Daha önce bana tehlike oluşturduğuna inandığı için beni uzaklaştırmıştı. Şimdi, dünyası etrafımızda patlarken, her şeyin değişmek üzere olduğunu inkar edemeyiz. Tanrı bilir, hangi sırlar ortaya çıkacak ve hangi sınavlarla karşı karşıya kalacağız.

Ve evet, beni yine uzaklaştıracığından çok korkuyorum.

Sonra Devlin'in gözleri açılır ve bana bakar, bakışları güç ve vahşilikle doludur. Ama en çok gördüğüm şey sevgidir.

Yavaşça, tek kelime etmeden, elini bana uzatıyor. Elini tutuyorum, sonra sıkıca tutuyorum. Bizi nelerin beklediğini bilmiyorum.

Ama bunu atlatacağımızı biliyorum. Çünkü Devlin ve ben birlikte her şeyi atlatabiliriz.

Devlin ve Ellie'nin hikayesi

My Cruel Salvation

Mayıs 2021

Ne pahasına olursa olsun, onu koruyacaktır.

Araştırmacı gazeteci Ellie Holmes, milyarder Devlin Saint'in karanlık ve tehlikeli sırlarını ortaya çıkarır ve Devlin, Ellie'nin koruyucu zırhını ortadan kaldırıp içindeki vahşiliği evcilleştirir. Ortak bir geçmiş ve mutlu bir gelecek umuduyla birbirlerine bağlanan ikili, aşkları derinleştikçe birbirlerine daha da yakınlaşır ve kendilerini daha fazla açığa vururlar.

Ancak Devlin'in gerçek kimliği kamuoyuna açıklandığında, Devlin'i yok etmeye niyetli eski düşmanları ortaya çıkar. Devlin, Ellie'yi korumak için tüm kaynaklarını seferber etmeye yemin ederken, Ellie kısa sürede şunu fark eder:

ikisini de kurtarmanın tek yolu, Devlin'e tamamen katılmak için son adımı atmaktır.

Acımasız Kurtuluşum

Beni Serbest Bırak - Alıntı

MİLYONLARCA OKUYUCU, NİKKİ FAİRCHİLD VE DAMİEN STARK'IN EPİK AŞK HİKAYESİNE
KAPILDI. KAÇIRMAYIN!

BİRİNCİ BÖLÜM

Soğuk **bir** okyanus esintisi çıplak omuzlarımı okşuyor ve titriyorum, Keşke oda arkadaşımın tavsiyesine uysaydım da şalımı yanıma alsaydım. bu gece beni. Los Angeles'a sadece dört gün önce geldim ve henüz yaz sıcaklıklarının güneşin batışıyla değişmesi kavramına alışamadım. Dallas'ta haziran sıcaktır, temmuz daha sıcaktır ve ağustos cehennem gibidir.

Kaliforniya'da durum böyle değil, en azından sahilde değil. LA'da öğrenilen ilk ders: Hava karardıktan sonra dışarı çıkarsanız mutlaka bir kazak alın.

Tabii ki, balkondan ayrılıp partiye geri dönebilirdim. Milyonerlerle kaynaşabilir, ünlülerle sohbet edebilir, resimlere özenle bakıyorum. Ne de olsa bu bir sanat sergisinin açılış töreni ve patronum beni buraya tanışmak, selamlaşmak, etkileyici olmak ve sohbet etmek için getirdi. Önümde canlanan panoramaya hayranlıkla bakmak için değil. Soluk turuncu gökyüzünde patlayan kan kırmızısı bulutlar. Mavi-gri dalgalar altın rengi beneklerle parıltıyor.

Ellerimi balkon korkuluğuna dayayıp öne eğildim, batan güneşin yoğun, ulaşılamaz güzelliğine çekildim. Liseden beri sahip olduğum eski Nikon'umu getirmediğim için pişman oldum. Tabii ki minicik boncuklu çantama sığmazdı. Ve küçük siyah bir elbiseyle birlikte hantal bir kamera çantası giymek, moda açısından büyük bir hatadır.

Ama bu benim ilk Pasifik Okyanusu gün batımı ve bu anı belgelemeye kararlıyım. iPhone'umu çıkarıp bir fotoğraf çekiyorum.

"İçerideki resimleri neredeyse gereksiz kılıyor, değil mi?" Boğuk, kadınsı sesi tanıyorum ve Evelyn'e dönüyorum.

Dodge'a dönüyorum. Emekli aktris, sonra menajer, sonra sanat patronu olan ve bu akşamın ev sahibi olan kişi.

"Çok özür dilerim. Aptal bir turist gibi göründüğümü biliyorum, ama Dallas'ta böyle gün batımları yok."

"Özür dileme," diyor. "Her ay mortgage çekini yazarken bu manzaraya para ödüyorum. Muhteşem olması gerek."

Gülüyorum, hemen rahatlıyorum.

"Saklanıyor musunuz?"

"Anlamadım?"

"Sen Carl'ın yeni asistanısın, değil mi?" diye sordu, üç gündür patronum olan kişiyi kastederek.

"Nikki Fairchild."

"Şimdi hatırladım. Teksaslı Nikki." Beni baştan aşağı süzdü ve büyük saçlarım ve kovboy çizmeleri olmadığı için hayal kırıklığına uğradığını merak ettim. "Peki, kimi etkilemeni istiyor?"

"Etkilemek mi?" diye tekrar ediyorum, sanki ne demek istediğini tam olarak anlamamışım gibi.

Tek kaşını kaldırıyor. "Tatlım, o adam sanat sergisine gelmektense yanan kömürlerin üzerinde yürümek ister. Yatırımcı arıyor ve sen de yemisin." Boğazının derinliklerinden kaba bir ses çıkarır. "Merak etme. Kim olduğunu söylemen için sana baskı yapmayacağım. Saklandığın için seni suçlamıyorum. Carl zeki bir adam, ama biraz pisliğin teki."

"Ben zeki olduğum için onunla birlikte oldum," diyorum ve o kahkahayı patlatıyor.

Gerçek şu ki, benim yem olduğum konusunda haklı. "Kokteyl elbisesi giy," demişti Carl. "Flörtöz bir şey."

Cidden mi? Yani, cidden mi?

Ona kendi kokteyl elbisesini giymesini söylemeliydim. Ama söylemedim. Çünkü bu işi istiyorum. Bu işi almak için mücadele ettim. Carl'ın

şirketi C-Squared Technologies, son on sekiz ayda üç web tabanlı ürünü başarıyla piyasaya sürdü. Bu başarı, endüstrinin dikkatini çekti ve Carl, izlenmesi gereken bir adam olarak selamlandı.

Benim açımdan daha da önemlisi, bu onun öğrenilecek bir adam olduğu anlamına geliyordu ve ben iş görüşmesine takıntıya varan bir yoğunlukla hazırlanmışım. Bu pozisyonu almak benim için büyük bir başarıydı. Ne olmuş yani, benden seksi bir şey giymemi istemişse? Bu bir Ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Kahretsin.

"Yem olmaya geri dönmem lazım," diyorum.

"Oh, kahretsin. Şimdi seni suçlu ya da utangaç hissettirdim. Öyle olma. Önce onların orada sarhoş olmalarını bekle. Zaten alkolle daha çok sinek yakalarsın. Güven bana. Biliyorum."

Elinde bir paket sigara tutuyor, şimdi bir tane çıkarıyor ve paketi bana uzatıyor. Kafamı sallıyorum. dumanını içmek bana hiçbir şey ifade etmiyor.

"Yaşlandım ve alışkanlıklarımı değiştiremem," diyor. "Ama Tanrı Kendi evimde sigara içmemi yasaklıyorlar. Yemin ederim, kalabalık beni yakacak. İkinci el sigaranın zararları hakkında bana ders vermeye başlamayacaksın, değil mi?"

"Hayır," söz veriyorum.

"O zaman bir çakmak verir misin?"

Küçük çantamı kaldırıyorum. "Bir ruj, bir kredi kartı, ehliyetim ve telefonum."

"Prezervatif yok mu?"

"Bu tür bir parti olduğunu düşünmemiştim," diyorum kuru bir şekilde.

"Senden hoşlandığımı biliyordum." Balkonun etrafına bakınıyor. "Tek bir lanet mum bile yokken ne tür bir parti veriyorum ben?"

lanet masada tek bir mum bile yoksa ne tür bir parti veriyorum? Siktir et."

Sönmüş sigarayı ağzına götürür ve gözlerini kapatıp

yüzünde coşkulu bir ifade belirir. Onu sevmemek elde değil. Bu gece buradaki diğer kadınların, ben dahil, aksine neredeyse hiç makyaj yapmamış ve elbisesi daha çok bir kaftan gibi, batik deseni de kendisi kadar ilginç.

Annemin deyimiyle, o gürültücü, iri, kendine güvenen ve fikirlerini açıkça söyleyen bir kadın. Annem ondan nefret ederdi. Bence o harika.

Sönmemiş sigarayı fayansın üzerine atıyor ve ayakkabısının burnuyla ezip söndürüyor. Sonra catering personelinden birine, baştan aşağı siyah giyinmiş ve şampanya kadehleri taşıyan bir kıza işaret ediyor.

Kız, balkona açılan sürgülü kapıyı bir dakika boyunca açmaya çalışıyor ve ben, o flütlerin düşüp sert fayanslara çarpıp kırıldığını, dağınık parçaların elmaslar gibi parıldadığını hayal ediyorum.

Kırık bir sapı almak için eğildiğimi hayal ediyorum. Sıkarken, keskin kenarın başparmağımın tabanındaki yumuşak eti kestiğini görüyorum. Kendimi onu daha sıkı tutarken, acıdan güç alarak, bazı insanların tavşan ayağından şans elde etmeye çalıştıkları gibi

Fantezi, hafızamla bulanıklaşıyor ve gücüyle beni sarsıyor. Hızlı ve güçlü, ve biraz rahatsız edici çünkü uzun zamandır acıya ihtiyacım yoktu ve neden şimdi, kendimi dengede ve kontrol altında hissederken bunu düşündüğümü anlamıyorum.

İyiyim, sanırım. İyiyim, iyiyim, iyiyim.

"Bir tane al tatlım," diyor Evelyn rahat bir şekilde, bana bir flüt uzatarak.

Tereddüt ediyorum, yüzünde maskemin kaymış ve benim gerçek halimi görmüş olabileceğine dair bir işaret arıyorum. Ama yüzü açık ve samimi.

"Hayır, tartışma," diye ekliyor, tereddütümü yanlış yorumlayarak. "Bir düzine kutu aldım ve iyi alkolün boşa gitmesini istemem. Hayatta olmaz," diye ekliyor kız ona bir kadeh uzatmaya çalıştığında. "O şeyi hiç sevmem. Bana votka getir. Sek. Soğuk. Dört zeytin. Çabuk ol. Yaprak gibi kuruyup uçup gitmemi mi istiyorsun?"

Kız, biraz gergin ve korkmuş bir tavşan gibi başını sallar. Muhtemelen başkasının iyi şanssı için kendi ayağını feda etmiş bir tavşan. şans için feda etmiş bir tavşan gibi.

Evelyn'in dikkati tekrar bana dönüyor. "Los Angeles'ı nasıl buldun? Ne gördün? Nereye gittin? Yıldızların haritasını aldın mı? Tanrım, sakın o turist saçmalıklarına kapılmadığını söyle. turist saçmalıklarına kapılmadığını söyle."

"Çoğunlukla kilometrelerce otoyol ve dairemın içini gördüm."

"Bu çok üzücü. Carl'ın bu gece seni buraya sürüklemiş olmasına daha da sevindim."

Annem ağzıma giren her şeyi titizlikle takip ettiği yıllardan bu yana 15 kilo aldım ve 8 beden popomdan gayet memnun olsam da, onu zayıf olarak tanımlamazdım. Evelyn'in bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyorum, bu yüzden gülümsüyorum. "Beni de getirdiği için mutluyum. Resimler gerçekten muhteşem."

"Şimdi bunu yapma, kibar konuşma rutinine girme konuşma rutinine kayma. Hayır, hayır," diye itiraz etmeden önce diyor. "Eminim içten söylüyorsun. Tabii ki resimler harika. Ama en iyi davranışını sergileyen bir kızın donuk bakışlarına bürünüyorsun ve bunu yapamayız. Gerçek seni tanımaya başladığımda değil."

"Üzgünüm," diyorum. "Yemin ederim, senden uzaklaşmıyorum."

Onu gerçekten sevdiğim için, yanıldığını söylemiyorum — o gerçek Nikki Fairchild ile tanışmadı. O, Malibu Barbie'ye çok benzeyen Sosyal Nikki ile tanıştı.

Malibu Barbie gibi, eksiksiz bir aksesuar setiyle birlikte gelir. Benim durumumda, bu bikini ve üstü açık araba değil. Bunun yerine, *Elizabeth Fairchild'ın Sosyal Toplantılar Rehberi* var.

Annem kurallara çok önem verir. Bunun Güneyli olması nedeniyle olduğunu iddia eder. yetiştirilme tarzı. Zayıf anlarımda, buna katılıyorum. Çoğunlukla, onun kontrolcü bir kaltak olduğunu düşünüyorum. Beni ilk kez üç yaşındayken Mansion at Turtle Creek'e götürdüğünden beri, kafama kurallar kafama kazındı. Nasıl yürüneceği, nasıl konuşulacağı, nasıl giyineceği. Ne yenileceği, ne kadar içileceği, ne tür şakalar yapılacağı.

Her şeyi, her numarayı, her nüansı biliyorum ve dünyaya karşı bir zırh gibi, yarışmalarda çalışarak öğrendiğim gülümsememi takınıyorum. Sonuç olarak

, hayatım buna bağlı olsa bile bir partide gerçek kendim olabileceğimi sanmıyorum.

Ancak bu, Evelyn'in bilmesi gereken bir şey değil. "Tam olarak nerede yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Studio City. Liseden en yakın arkadaşımın bir daireyi paylaşıyorum."

"İşe gitmek için 101 numaralı otoyoldan düz gidip sonra tekrar eve dönüyorum. Sadece betonu görmüş olmana şaşmamalı. Kimse sana Batı Yakası'nda bir daire tutmalı mıydım?"

"Tek başıma yaşamak için çok pahalı," diye itiraf ediyorum ve itirafımın onu şaşırttığını anlıyorum. Çaba gösterdiğimde, yani Sosyal Nikki olduğumda, zengin bir aileden geliyormuşum gibi görünmekten kendimi alamıyorum. Muhtemelen çünkü öyleyim. Zengin bir aileden geliyorum. Ama bu, paramı da yanımda getirdiğim anlamına gelmez.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dört."

Evelyn, sanki yaşımla benimle ilgili bir sırrı ortaya çıkarmış gibi bilgece başını sallıyor. "Yakında kendine ait bir yer isteyeceksin. bana haber ver, sana manzaralı bir yer bulalım. Tabii ki bu kadar iyi olmayacak, ama otayol girişinden daha iyi bir yer bulabiliriz."

"O kadar da kötü değil, söz veriyorum."

"Tabii ki değil," diyor, tam tersini ima eden bir tonla.

"Manzara konusunda," diye devam ediyor, artık karanlık olan okyanusu ve yıldızlarla dolmaya başlayan gökyüzünü işaret ederek, "istediğin zaman geri gelip benim manzaramı paylaşabilirsin."

"Bu teklifi kabul edebilirim," diye itiraf ediyorum. "Buraya iyi bir kamera getirip bir iki fotoğraf çekmek isterim."

"Bu açık bir davet. Ben şarabı sağladım, sen eğlenceyi sağlarsın. Şehirde başıboş bir genç kadın. Bir drama mı olacak? Romantik komedi mi? Umarım trajedi olmaz. Ben de diğer kadınlar gibi ağlamayı severim, ama seni seviyorum. Mutlu bir son hak ediyorsun."

Gerginleşiyorum, ama Evelyn sinirime dokunduğunu bilmiyor. Sonuçta bu yüzden Los Angeles'a taşındım. Yeni bir hayat. Yeni bir hikaye. Yeni Nikki.

Sosyal Nikki gülümsemesini takınıp şampanya kadehimi kaldırıyorum. "Mutlu sonlara. Ve bu muhteşem partiye. Sanırım sizi yeterince beklettim."

"Saçmalık," diyor. "Seni tekelime alan benim, ikimiz de bunu biliyoruz."

İçeri giriyoruz, alkolün etkisiyle yapılan sohbetlerin uğultusu, okyanusun yumuşak sükunetinin yerini alıyor.

"Gerçek şu ki, ben berbat bir ev sahibesiyim. Ne istersem onu yaparım, kiminle istersem onunla konuşurum ve misafirlerim kendilerini ihmal edilmiş hissedерlerse, bununla başa çıkmak zorundadırlar."

Ağzım açık kalır. Dallas'tan annemin dehşet çılgınlıklarını neredeyse duyabiliyorum.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "bu parti benimle ilgili olmamalı. Blaine'i ve sanatını topluma tanıtmak için bu küçük partiyi düzenledim. Karışıklık yaratması gereken kişi o, ben değilim. Onunla yatıyor olabilirim, ama ona bebek muamelesi yapmayacağım."

Evelyn, hafta sonu kaçırılmaması gereken bir sosyal etkinliğin ev sahibesinin nasıl davranması gerektiğine dair kafamdaki imajı tamamen yıkmış durumda ve sanırım bu yüzden ona biraz aşık oldum.

"Blaine ile henüz tanışmadım. O mu?" Uzun boylu, sırık gibi bir adamı işaret ediyorum. Kel, ama kırmızı bir keçi sakalı var. Eminim ki bu onun doğal rengi değildir. Küçük bir kalabalık, çiçekten nektar toplayan arılar gibi etrafında vızıldıyor. Kıyafeti de en az onlar kadar parlak.

"O benim küçük ilgi odağım, evet," diyor Evelyn. "Günün adamı. Yetenekli, değil mi?" Eliyle geniş oturma odasını işaret ediyor. Her duvar resimlerle kaplı. Birkaç bank dışında, odada bulunan tüm mobilyalar kaldırılmış ve yerine daha fazla resim bulunan şövale yerleştirilmiş.

Teknik olarak portreler olduklarını söyleyebiliriz. Modeller çıplak ama klasik sanat kitaplarında gördüğünüz türden değiller. Onlarda keskin bir yan var. Kışkırtıcı ve ham bir yan.

Bunların ustaca tasarlanıp gerçekleştirildiğini söyleyebilirim, ama yine de beni rahatsız ediyorlar, sanki ressam veya modelden çok portreyi izleyen kişi hakkında daha fazla şey ortaya koyuyorlarmış gibi.

Anladığım kadarıyla, bu tepkiyi veren tek kişi benim. Blaine'in etrafındaki kalabalık kesinlikle coşku dolu. Buradan bile coşkulu övgüler duyabiliyorum.

"Bu sefer kazananı seçtim," diyor Evelyn. "Ama bir bakalım. Kimle tanışmak istersin? Rip Carrington ve Lyle Tarpin mi? Bu ikisi kesinlikle drama garantisi, orası kesin, ve onlarla sohbet edersen oda arkadaşın kıskançlıktan çatlayacak."

"Öyle mi?"

Evelyn kaşlarını kaldırıyor. "Rip ve Lyle mi? Haftalardır kavgalılar." Gözlerini bana diyor. "Yeni sitcom'larının sezonu mu? İnternette her yerde var? Onları gerçekten tanımıyor musun?"

"Üzgünüm," diyorum, özür dileme ihtiyacı hissederek. "Okul programım oldukça yoğun. Ve Carl için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin edebilirsiniz."

Bu arada...

Etrafa bakıyorum ama patronumu hiçbir yerde göremiyorum.

"Bu, eğitiminizde ciddi bir eksiklik," diyor Evelyn. "Kültür—ve evet, popüler kültür de buna dahil—senin okuduğun bölüm kadar önemli, değil mi?"

"Sanırım söylemedim. Ama elektrik mühendisliği ve bilgisayar bilimleri alanında çift ana dal yaptım."

"Demek hem zeki hem de güzelsin. Gördün mü? Bu da ortak bir başka noktamız. Ama şunu söylemeliyim ki, böyle bir eğitimin varken neden Carl'ın sekreteri olmaya karar verdiğini anlamıyorum."

Gülüyorum. "Yemin ederim, değilim. Carl, işin ticari yönünde onunla çalışmak için teknoloji deneyimi olan birini arıyordu işin teknik tarafında çalışacak birini arıyordu, ben de işin teknik tarafını öğrenebileceğim bir iş arıyordum. Bu işe adım atmak istedim. Sanırım ilk başta beni işe almakta biraz tereddüt etti, çünkü becerilerim kesinlikle teknik alana yöneliktir, ama onu hızlı öğrendiğime ikna ettim."

Bana dikkatle bakar. "Hırs kokusu alıyorum."

Omuzlarımı rahatça silkiyorum. "Burası Los Angeles. Bu şehir böyle bir yer değil mi?"

"Ha! Carl senin gibi birine sahip olduğu için şanslı. Seni ne kadar süre elinde tutabileceğini görmek ilginç olacak. Ama bir bakalım... burada kim senin ilgini çekebilir...?"

Odayı gözden geçirip, sonunda köşede bir grup insanı etrafına toplayan ellili yaşlarındaki bir adamı işaret etti. "Bu Charles Maynard," dedi. "Charlie'yi yıllardır tanıyorum. Onu tanıyana kadar çok korkutucu biridir. Ama buna değer. Müşterileri ya tanınmış ünlüler ya da Tanrı'dan daha fazla paraya sahip güçlü simsarlardır. Her iki durumda da, en iyi hikayeler onda."

"Avukat mı?"

"Bender, Twain & McGuire'da. Çok prestijli bir firma."

"Biliyorum," diyorum, tamamen cahil olmadığımı göstermek için mutluyum. Rip veya Lyle'i tanımamasına rağmen. "En yakın arkadaşlarımdan biri bu şirkette çalışıyor. Burada işe başladı ama şu anda New York ofisinde çalışıyor."

"Hadi o zaman, Texas. Seni tanıştırayım." O yöne doğru bir adım atıyoruz o yöne doğru bir adım attık, ama sonra Evelyn beni durdurdu. Maynard

telefonunu çıkarmış ve birine talimatlar veriyor. Birkaç küfür duyuyorum ve Evelyn'e yan gözle bakıyorum. O umursamıyor gibi görünüyor. "O aslında çok yumuşak başlıdır. Güven bana, onunla daha önce çalıştım.

Ajanslık yaptığım günlerde, müşterilerimiz için sayısız ünlü biyografik film anlaşması yaptık. Ayrıca, bazı ifşa edici filmlerin ekrana çıkmaması için de mücadele ettik." O günleri yeniden yaşar gibi başını salladı, sonra koluna hafifçe vurdu. "Yine de, biraz sakinleşene kadar bekleyeceğiz . Bu arada, ama..."

Sözünü bitirmeden, odayı tekrar tararken ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılır. "Henüz gelmediğini sanıyorum, ama... oh!

Evet! Şimdi tanışman gereken biri *var*. Ve manzara hakkında konuşmak istersen, onun inşa ettiği evin manzarası benimkini gibi." Giriş salonunu işaret ediyor, ama tek gördüğüm sallanan kafalar ve haute couture kıyafetler. "Neredeyse hiç davet kabul etmez ama biz eski dostuz," diyor.

Hala kimin hakkında konuştuğunu göremiyorum, ama sonra kalabalık açılıyor ve adamın profilini görüyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor, ama üşümüyorum. Aslında, birdenbire çok, çok sıcak hissediyorum.

Adam uzun boylu ve o kadar yakışıklı ki, bu kelime neredeyse bir hakaret gibi geliyor. Ama bundan daha fazlası var. Mesele görünüşü değil, *varlığı*. Orada bulunmasıyla odayı hakimiyeti altına alıyor ve Evelyn ile benim tüm kalabalık onun gelişini fark etmiş. O, tüm bu bakışların ağırlığını hissediyor olmalı, ama bu ilgi onu hiç rahatsız etmiyor. Şampanyalı kıza gülümsüyor.

bir bardak alır ve ona yaklaşan, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle konuşan bir kadınla rahatça sohbet etmeye başlar.

"Lanet olsun o kıza," diyor Evelyn. "Bana votkamı hiç getirmede."

Ama onu zar zor duyuyorum. "Damien Stark," diyorum. Sesim beni şaşırtıyor. Nefes almaktan biraz daha fazlası.

Evelyn'in kaşları o kadar yukarı kalkar ki, hareketini gözümün ucuyla fark ederim. "Vay, ne dersin?" der bilmiş bir şekilde. "Görünüşe göre doğru tahmin etmişim."

"Doğru tahmin ettin," diye kabul ediyorum. "Bay Stark tam da görmek istediğim adam."

İKİNCİ BÖLÜM

"Damien Stark kutsal kase gibidir." Carl o akşam bana böyle demişti. Hemen ardından da "Vay canına, Nikki. Çok seksi görünüyorsun." demişti.

Sanırım benim kızarak gülümsememi ve nazik sözleri için teşekkür etmemi bekliyordu. Ben bunu yapmayınca, boğazını temizledi ve konuya girdi. "Stark'ın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Özgeçmişimi gördün," diye hatırlattım ona. "Burs mu?" Texas Üniversitesi'nde geçirdiğim beş yılın dördünde Stark Uluslararası Bilim Bursu'nu almıştı ve her dönem aldığım bu ekstra dolarlar benim için dünyalar kadar önemliydi.

. Tabii ki, burs olmasa bile, bu adamı tanımamak için Mars'tan gelmiş olmak gerekirdi. Sadece otuz yaşında olan, inzivaya çekilmiş eski tenis yıldızı, ödüller ve reklamlardan kazandığı milyonları alıp kendini yeniden keşfetmişti. Tenis günleri gölgede kalmıştı ve Stark'ın devasa imparatorluğu her yıl milyarlarca dolar kazanıyordu.

"Evet, evet," dedi Carl, dikkati dağılmış bir şekilde. "April ekibi Salı günü Stark Applied Technology'de sunum yapacak." C-Squared'da her ürün ekibi bir ayın adını almıştır. Yirmi üç çalışanı olan ancak şirket henüz sonbahar ve kış aylarını kullanmaya başlamadı.

"Bu harika," dedim ve içtenlikle söylüyordum. Mucitler, yazılım geliştiriciler ve hevesli yeni iş sahipleri, Damien Stark ile röportaj yapmak için adeta kendilerini ısılatıyorlardı.

Damien Stark ile röportaj yapma fırsatı için can atıyorlardı. Carl'ın böyle bir randevu alması, bu işi almak için yaptığım tüm çabaların değdiğinin kanıtıydı.

"Kesinlikle," dedi Carl. "3 boyutlu eğitim yazılımının beta sürümünü sergiliyoruz. Brian ve Dave benimle birlikte çalışıyorlar," dedi ve ürünün kodunun çoğunu yazan iki yazılım geliştiricisine atıfta bulundu. Atletizmdeki uygulamaları ve Stark Applied Technology'nin atletik tıp ve

eğitim sırasında, Carl'ın yine bir başarıya imza atmak üzere olduğunu tahmin ettim. "Toplantıya bizimle birlikte katılmanı istiyorum," diye ekledi ve ben de havaya yumruğumu kaldırarak kendimi utandırmamayı başardım.

"Şu anda

Preston Rhodes ile görüşeceğiz. Onun kim olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Kimse bilmiyor. Çünkü Rhodes önemsiz *birdir*."

Demek Carl, Stark ile görüşmeyecekmış. Ancak ben, bu konuşmanın nereye varacağını tahmin edebiliyordum.

"Pop quiz, Nikki. Benim gibi gelecek vaat eden bir dahi, Damien Stark gibi bir güç merkeziyle nasıl yüz yüze görüşme ayarlayabilir?"

"Ağ kurarak," dedim. Boşuna A öğrencisi değildim.

"İşte bu yüzden seni işe aldım." Gözleri elbisemin üzerinde dolaşp dekolteme takılırken, şakağını hafifçe vurdu. En azından, Stark'ın ilgisini çekmesini umduğu şeyin kendi ürünü değil de benim göğüslerim olduğunu açıkça söyleyecek kadar kaba değildi. toplantıya bizzat katılacağı kadar. Ama dürüst olmak gerekirse, kızlarımın bu görevi yerine getirebileceklerinden emin değildim. Ben hoş biriyim, ama daha çok komşu kızı, Amerika'nın sevgilisi tipindeyim. Ve Stark'ın podyum süper model tipini sevdiğini biliyorum.

Bunu altı yıl önce, o hala tenis oynarken ve ben hala taçların peşindeyken öğrenmiştim. O, Miss Tri-County Texas güzellik yarışmasında sembolik ünlü jüri üyesiydi ve yarışmanın ortasında düzenlenen resepsiyonda birbirimizle ancak bir düzine kelime konuşmuş olsak da, bu karşılaşma hafızama kazındı.

Büfenin yanında durmuş, küçük cheesecake dilimlerini düşünüyordum. Bir tane yersem annem nefesimden kokusunu alır mı diye merak ediyordum ki, o, bazı erkeklerde kibir gibi görünebilecek, ama Damien Stark'ta

Damien Stark'ta ise son derece seksi görünüyordu. Önce bana, sonra cheesecake'lere baktı. Sonra ikisini de aldı ve ağzına attı. Çiğnedi, yuttu, sonra bana sırtıttı. Birisi kehribar rengi, diğeri neredeyse tamamen siyah olan sıra dışı gözleri neşeyle dans ediyor gibiydi.

Akıllıca bir şey söylemeye çalıştım ama feci şekilde başarısız oldum. O yüzden orada öylece durdum, yüzümde nazik bir gülümsemeyle, onun öpücüğünün bana tüm tadı verip kaloriyi vermeyeceğini merak ederek.

Sonra bana yaklaştı ve mesafemiz azaldıkça nefesim kesildi. "Bence biz ruh ikiziyiz, Bayan Fairchild."

"Anlamadım?" Cheesecake'den mi bahsediyordu? Tanrım, o cheesecake'leri yerken kıskanç görünmemiştim, değil mi? Bu düşünce korkunçtu.

"İkimiz de burada olmak istemiyoruz," diye açıkladı. Kafasını hafifçe yakındaki acil çıkışa doğru eğdi ve aniden onun elimi tutup koşmaya başladığı görüntüsü zihnime geldi. Bu düşüncenin netliği beni endişelendirdi. Ama onunla gideceğime dair kesinliğim beni hiç korkutmadı.

"Ben... oh," diye mırıldandım.

Gülümsemesiyle gözleri kırıştı ve konuşmak için ağzını açtı. Ancak ne söyleyeceğini öğrenemedim, çünkü Carmela D'Amato yanımıza gelip koluna girdi. "Damie, canım." İtalyan aksanı, dalgalı siyah saçları kadar belirgindi.

"Gel. Gidelim, olur mu?" Hiçbir zaman magazin dergilerini çok okuyan biri olmadım, ama güzellik yarışmasına katıldığınızda ünlülerin dedikodularından kaçınmak zor oluyor

. Bu yüzden, ünlü tenis yıldızı ile İtalyan süper modelin bir araya geldiğini anlatan manşetleri ve makaleleri görmüştüm.

"Bayan Fairchild," dedi veda edercesine başını sallayarak, sonra Carmela'yı kalabalığın içine ve binadan dışarıya eşlik etmek için döndü. Onların ayrılışını izledim, ayrılırken gözlerinde pişmanlık olduğunu düşünerek kendimi teselli ettim. Pişmanlık ve kabullenme.

Tabii ki yoktu. Neden olsun ki? Ama bu hoş küçük fantezi, güzellik yarışmasının geri kalanını atlatmamı sağladı.

Ve bu karşılaşma hakkında Carl'a tek kelime bile etmedim. Bazı şeyler gizli kalması en iyisidir. Damien Stark'la tekrar görüşmeyi ne kadar çok istediğim de dahil.

"Hadi, Texas," diyor Evelyn, beni düşüncelerimden koparıyor. "Gidip merhaba diyelim."

Omzumda bir dokunuş hissediyorum ve arkama dönünce Carl'ı görüyorum. Yüzünde, az önce seks yapmış gibi bir gülümseme var. Ben gerçeği biliyorum. Damien Stark'a yaklaşma heyecanı ile başı dönüyor.

Aslında ben de öyle.

Kalabalık yine yer değiştirmiş ve adamı görmemi engelliyor. Hâlâ yüzünü görmedim, sadece profilini gördüm ve şimdi onu bile göremiyorum. Evelyn öncü oluyor, birkaç kez durup konuklarıyla sohbet etmesine rağmen kalabalığın içinden ilerliyor. Yine hareket halindeyiz ki, ekose spor ceketli, geniş göğüslü bir adam sola kayıyor ve Damien Stark bir kez daha ortaya çıkıyor.

Altı yıl öncesine göre şimdi daha da muhteşem görünüyor. Gençliğin küstahlığı, olgun bir özgüvenle yer değiştirmiş. O, Jason, Herkül ve Perseus gibi, o kadar güçlü ve yakışıklı ve kahramanca bir figür ki, tanrıların kanı damarlarında akıyor olmalı, çünkü bu kadar mükemmel bir varlık başka nasıl bu dünyada var olabilir ki? Yüzü, ışık ve gölgelerle şekillendirilmiş gibi görünen sert çizgiler ve açılardan oluşuyor gölgelerle oyulmuş gibi, onu hem klasik bir güzelliğe hem de inkar edilemez bir şekilde benzersiz. Koyu renkli saçları, bir kuzgunun kanadı kadar ışığı tamamen emer, ancak o kadar pürüzsüz değildir. Bunun yerine, sanki bütün günü denizde geçirmiş gibi rüzgârda sanki bütün günü denizde geçirmiş gibi.

Bu saçları, siyah takım elbise pantolonu ve kolalı beyaz gömleği ile kontrast oluşturarak ona rahat bir zarafet katıyor ve bu adamın tenis kortunda da toplantı odasında olduğu kadar rahat olduğuna inanmak kolay. toplantı odasında olduğu kadar rahat olduğuna inanmak kolaydır.

Ünlü gözleri dikkatimi çekiyor. Gergin, tehlikeli ve karanlık vaatlerle dolu görünüyorlar. Daha da önemlisi, beni izliyorlar. Ona doğru ilerlerken beni takip ediyorlar.

Yerde sabit bir şekilde ilerlerken, vücudumun, duruşumun, ayaklarımın konumunun aşırı farkında olarak tuhaf bir déjà vu hissi duyuyorum. Aptalca bir şekilde, sanki yeniden bir yarışmacıymışım gibi hissediyorum.

Gözlerimi öne dikip, onun yüzüne bakmıyorum. Davranışlarıma sızan gerginlikten hoşlanmıyorum. Küçük siyah elbisemle giydiğim zırhın altını görebileceği hissi.

Bir adım, sonra bir adım daha.

Elimde değil, ona doğrudan bakıyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve yemin ederim ki odadaki tüm hava emiliyor. Eski fantezim gerçeğe dönüşüyor ve ben tamamen kendimi kaybediyorum. Déjà vu hissi yok oluyor ve geriye sadece bu elektrikli ve güçlü an kalıyor. *Duygusal.*

Bildiğim kadarıyla, uzaya fırlamışım. Ama hayır, tam oradayım, altımda zemin, etrafımda duvarlar ve Damien Stark'ın gözleri benimkilerde. Isı ve kararlılık görüyorum. Ve sonra, o kadar yoğun bir ham, ilkel arzu görüyorum ki, onun gücü altında parçalanacağımdan korkuyorum.

Carl dirseğimi tutup beni dengeliyor ve ancak o zaman sendelemeye başladığımı fark ediyorum. "İyi misin?"

"Yeni ayakkabılar. Teşekkürler." Stark'a bir bakış attım, ama gözleri donuklaşmıştı. Ağzı ince bir çizgiye dönüşmüştü. Her ne idiye — ve ne

ne haltsa— o an geçip gitmişti.

Stark'a ulaştığımızda, bunun hayal gücümün bir ürünü olduğuna neredeyse kendimi ikna etmiştim.

Evelyn Carl'ı tanıtırken sözlerini zar zor algılıyorum. Sıra bende ve Carl elini omzuma koyarak beni hafifçe ne itiyor. Avuç içi terli ve çıplak tenime yapışıyor. Kendimi onu itmemek için zorluyorum.

"Nikki, Carl'ın yeni asistanı," diyor Evelyn.

Elimi uzattım. "Nikki Fairchild. Memnun oldum."

Daha önce tanıştığımızı söylemiyorum. Bir zamanlar onun önünde mayoyla poz verdiğimi hatırlatmak için uygun bir zaman değil.

"Bayan Fairchild," diyor, elimi görmezden gelerek. Midem düğümleniyor, ama bunun sinirden mi, hayal kırıklığından mı yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyorum.

Carl'dan Evelyn'e bakıyor, gözlerini kasıtlı olarak kaçırıyor. "Beni affedin. Hemen halletmem gereken bir işim var." Ve sonra ortadan kaybolur, bir sihirbazın duman bulutu içinde kaybolması gibi kalabalığın içinde kaybolur.

"Ne oluyor lan?" diyor Carl, benim duygularımı tam olarak özetliyor.

Evelyn, alışılmadık bir şekilde sessiz kalır ve sadece bana bakakalır, ifade dolu ağzı kaşlarını çatmış bir şekilde aşağı doğru kıvrılmıştır.

Ama onun ne düşündüğünü anlamak için kelimelere ihtiyacım yok. Benim düşündüğüm şeyi onun da düşündüğünü kolayca anlayabiliyorum: Az önce ne oldu?

Daha da önemlisi, ben neyi yanlış yaptım?

Stark Saga Romanları:

*Sadece onun tutkusu onu
zgrleştirebilirdi... Damien Stark ile
tanışın*

Kaçak En ok Satan leme

[Beni Serbest Bırak](#)

[Beni İddia Et](#)

[Complete Me And](#)

[Beyond... Anchor](#)

[Me](#)

[Benimle Kaybol](#)

[DAMIEN](#)

[Beni Byle](#)

JK'NİN KİTAPLARINI KEŞFEDİN

HEPSİNİ ALDIĞINDAN EMİN OL!

Devlin ve Ellie'yi seviyorsanız, JK'nin Stark World kitaplarını mutlaka okuyun!

En güncel bilgiler için www.jkenner.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

Stark Saga Romanları:

*Sadece onun tutkusu onu özgür
kılabilirdi... Damien Stark ile tanışın*
Çığır Açan En Çok Satan Üçleme

[Beni Serbest Bırak](#)

[Beni İddia Et](#)

[Complete Me And](#)

Beyond... [Anchor](#)

[Me](#)

[Benimle Kaybol](#)

[DAMIEN](#)

[Beni Büyüle](#)

Stark Ever After (Stark Saga novellaları):

*Sonsuza kadar mutlu yaşamak sadece başlangıçtır.
Damien ve Nikki arasındaki tutku devam ediyor.*

[Beni Al Beni Al](#)

[Oyunumu Oynat](#)

Beni Baştan
Çıkar Beni
Açığa Çıkar
En Derin
Öpücüğü Beni
Baştan Çıkar
Beni Tut
Beni
Memnun Et
Beni Şımart
Beni Mutlu
Et Beni Sev

The Steele Books/Stark International:

Onu canlı hissettiren tek erkek oydu. (Damien ve Nikki önemli bir rol oynuyorlar)

Dizlerimin
Üzerinde Adımı
Söyle Derimin
Altında

Cesaretimi Kabul Et (kısa öykü Steal My Heart dahil)

Stark Uluslararası Güvenlik:

*Jamie ve Ryan ile tanışın - çok ateşliler.
(Damien ve Nikki konuk oyuncu olarak yer alırlar)*

Beni
Evcilleştir
Beni
Baştan
Çıkar Beni
Kışkırt

S.I.N. Üçlemesi:

*Birlikte olmaları yanlıştı...
...ama ayrı kalmak daha da zordu.
(Damien ve Nikki*

En Kirli Sır En
Sıcak Karışıklık
En Tatlı Tabu

Tek başına kitaplar:

En Çok Aranılanlar:

*Üç güçlü, tehlikeli erkek. Üç şehvetli,
baştan çıkarıcı kadın.*

[Aranıyor](#)

[Ateşli](#)

[Ateşlen](#)

[miş](#)

Stark Dünyası:

(Stark International ve çevresinde geçen bağımsız kitaplar)

[Kötü Grind Kötü](#)

[Dirty Kötü](#)

[Torture Beni](#)

[Haklı Çıkar](#)

Stark Security:

*Karizmatik. Tehlikeli. Son derece seksi.
Stark Security'nin seçkin ekibiyle tanışın.*

[Seninle Parçalandım Senin](#)

[Gölgen \(ön bölüm/kısa öykü\)](#)

[Seninle Parçalanmış](#)

[Seninle Mahvolmuş](#)

[Seninle Yıkılmış](#)

[Seninle Yok Edilmiş](#)

**Aşağıdaki serilerde ara sıra Stark World
Easter yumurtaları bulunmaktadır**

Blackwell-Lyon:

Sıcaklık, mizah ve biraz tehlike

[Sevimli Küçük](#)

[Yalancı Güzel](#)

[Küçük Oyuncu](#)

[Seksi Küçük](#)

[Günahkar](#)

[Baştan Çıkaran Küçük Alaycı](#)

Ayin Erkeği

Ayin erkeği kim...?

Bana Aşık Ol Sıkı

Tutun Şimdi Sana

İhtiyacım Var Beni

Başlat

Basta -

Gözlerinde

Beni Tahrik

Et Salla

Bütün Gece

Boyunca Çok

Derinde Ateşimi

Yak

Walk The Line

Ayin Erkeği Box Setleri

Kış Sıcaklığı (kitaplar 1-3)

Bahar Kaçamağı (kitaplar 4-6)

Yaz Aşkı (kitaplar 7-9)

Sonbahar Fantezisi (kitaplar 10-12)

*Bar Bites: Ayin Adamı Yemek Kitabı (J. Kenner
& Suzanne M. Johnson tarafından)

YAZAR HAKKINDA

J. Kenner (namı diğer Julie Kenner), *New York Times*, *USA Today*, *Publishers Weekly*, *Wall Street Journal* ve uluslararası en çok satan yazarlar listesinde birinci sırada yer alan, çeşitli türlerde yüzden fazla roman, novella ve kısa öykü yazarıdır.

JK, *Publishers Weekly* tarafından "diyalog ve eksantrik karakterler yaratma yeteneği" ile övülürken, *RT Bookclub* tarafından "günahkar derecede çekici, dominant anti kahramanlar ve onlara hayran olan kadınlar pazarını köşeye sıkıştırdığı" için övülmüştür. Romance Writers of America'nın RITA ödülüne altı kez finalist olan JK, 2014 yılında

2014 yılında romanı [Claim Me](#) (Stark Saga serisinin 2. kitabı) ile erotik romantizm kategorisinde ilk RITA ödülünü, 2017 yılında ise aynı kategoride [Wicked Dirty](#) ile bir başka RITA ödülünü kazandı.

JK, avukatlık kariyerinde Güney Kaliforniya ve Teksas'ta çalıştı. Şu anda kocası, iki kızı ve iki oldukça hiperaktif kedisiyle birlikte Teksas'ın merkezinde yaşıyor.

İletişimde kalın! JK'nin metin uyarılarına abone olmak için 21000'e JKenner yazın.

[J. Kenner Facebook Sayfası](#)

[Facebook Hayran Grubu](#)

[Haber Bülteni](#)

www.jkenner.com

My Beautiful Sin bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır; bunlar gerçek değildir ve herhangi bir olay, kuruluş veya kişiye (yaşayan, ölmüş veya ölümsüz) benzerlik tamamen tesadüfidir. olaylar, kurumlar veya kişilerle (yaşayan, ölmüş veya ölümsüz) olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

My Beautiful Sin Telif Hakkı © 2020 Julie Kenner

Kapak tasarımı Michele Catalano, Catalano Creative

Kapak resimleri Deposit Photos- Syda_Productions (şömine), Imaginechina-Tuchong (yatak) ve Shutterstock - Ligak (noktalı gecelik)

ISBN: Dijital: 978-1-949925-91-3

Baskı: 978-1-949925-92-0

Martini & Olive Books tarafından
yayınlanmıştır V-2020-1-12D

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[The Fallen Saint Serisi için Övgüler My](#)

[Beautiful Sin Hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Epilog](#)

[Beni Serbest Bırak -
alıntı JK'nin Kitaplarını](#)

[Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında Telif](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

